

Erin Pizzey

Öpücükler

REMİZ KİTAPÇI

ÖPÜCÜKLER

Çeviren: Nilgün Erzik

Remzi Kitabevi

öpücükler / Erin Pizzey Orijinal adı: Kisses

©Erin Pizzey, 1995.

İngilizce orijinali Harper Collins Publishers Ltd., UK.

tarafından yayınlanmıştır.

Türkçe yayın hakları © Remzi Kitabevi, 1998.

Yayın hakları, ONK Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yayına hazırlayan: Sibel Türkmenoğlu Kapak düzeni: Ömer Erduran

İsbn 975-14-0620-X birinci basım: Şubat, 1998

Remzi Kitabevi A.Ş., Selvili Mescit Sok. 3, Cağaloğlu 34440, İstanbul. Tel

(212) 522 0583, 5116916, Faks (212) 522 9055

web sayfası : <http://www.remzi.com.tr> e-posta : post@remzi.com.tr

Remzi Kitabevi A.Ş. tesislerinde basılmıştır.

Hayat sonunda çoğumuzu kırar,

ama kimilerimiz, kırıdığımız yerlerde daha da güçleniriz.

HEMINGWAY

1

"Biliyor musun Edwina, hamileliğim beni gerçekten endişelendiriyor. Sen, Tarquin'e hamile olduğunu kaç aylıkken anlamıştın?"

"Madeleine, bunu gerçekten hatırlamıyorum. Sanırım üç aylıktı. Sürekli midem bulamyordu, bunun için Scott'ı suçluyordum. O dönemde sekreteri ile ilişkisi vardı ve bana karşı alçakça davranıyordu."

Madeleine bardağındaki beyaz şarabı bitirerek şirin bir ifadeyle iki arkadaşına baktı. Üç kadın Delancy Caddesi'ndeki, en sevdikleri bar olan Virginia'da oturuyorlardı. Germaine gözlerini kırıştırarak, New York güneşinin tül perdelerin arasındaki boşluklardan içeri süzülen ışığın altında yerinde büzüldü, içeriye sızan bu ışık barın kasvetli havasını aydınlatıyordu. İyi kalpli, güvenilir ve eli çabuk Germaine... Bir zamanlar bir arkeologla kısa süreli bir evlilik yapmıştı ama şimdi müzmin bekardı.

"Bunu niye sordun tatlım?" diyerek Madeleine'e gülümsedi. Germaine onun hamileliğine sahiplenici bir ilgi duyuyordu.

"Bu çok saçma," dedi Madeleine. "Syracuse kırk yaşma gelince baba olmak istediğine karar verdi. Ben çok istekli değildim. Ne de olsa ben de artık otuz iki yaşındayım. Çocukları severim, ama arkadaşlarımla, sevip geri

verebildiğim çocuklarını. Yine de sorun olmadan hamile kalabilecek kadar genç olduğumu düşünmüştüm. Ama aylar geçiyor ve hiçbir şey olmuyordu. Syracuse çileden çıkmaya başlamıştı. New York'taki en iyi jinekologlarla görüştü. Hayatımı bacaklarımı havaya dikmiş bir şekilde geçirir olmuştum. Tanımadığım adamlar içime bir şeyler sokuyorlar ve bir yerleri kurcalıyorlardı. Syracuse ise sürekli, küçük cam tüplere boşalmak zorunda kalıyordu." Madeleine bir süre durakladıktan sonra, "En azından kadınlarla geçirecek fazla zamanı yoktu," diye devam etti. Germaine, Madeleine'i rahatlatmak ister gibi elini tuttu. Madeleine ona gülümsedi. "Aslında Germaine, senin de bildiğin gibi evliliğimizin bu yönünü uzun zaman önce kabullenmiştim. Bunun için sana teşekkür borçluyum.

"Bu konudaki en saçma şey de görüştüğümüz son doktorun bize Lizbon'a gitmemizi önermiş olmasıydı. Güya orası bebek yapmak için son zamanların en gözde yeriymiş. İşte o tek sihirli geceyi de orada yaşadık. Her geceki gibi, yüzdükten sonra sevişmeye başladık. Ve bingo! Hamile kalmıştım. Buna ne dersiniz?"

Edwina güzel yüzünü yavaşça sol tarafa çevirdi, iki masa ötede onu ilgiyle incelemekte olan çok yakışıklı bir adam oturuyordu. Hafifçe gülümsedi.

"Ne kadar ilginç Maddie," dedi içini çekerek.

Sonra çantasını açarak içinden sigarasını çıkarttı. Dunhill marka platin çakmağını açtı ve küçük pembe diliyle dudaklarını ıslattıktan sonra ağızına yerleştirdiği sigarasını hafifçe emdi. Tembel bir el hareketiyle uzun sarı saçlarını geriye atarken kendisini seyreden adama deniz mavisi gözleri ile dikkatli bir bakış attı.

"Edwina!" Madeleine gülüyordu. Germaine dünyadaki en sevdiği iki kişi olan kadınlara baktı. Karakterleri birbirine ne kadar zıt diye düşündü. Havalı ve tehlikeli sarışın Edwina ile Madeleine. Madeleine uzun ince bir kestane ağacı gibiydi. Saçları gür bir yığın halinde omuzlarına dökülüyordu ve iri kahverengi gözleri vardı. Sürekli tetikte bir ifade ile etrafına bakınırken utangaç bir havası olduğu da belli oluyordu. "Beni dinlemiyorsun Edwina," dedi Madeleine ve sonra Edwina'nın bakışlarını takip ederek arkaya döndü.

"Aman Edwina, hiç uslanmayacak mısın sen?"

"Hayır," diye sırttı Edwina. "Bu zevk aldığım tek spor Maddie. Üstelik cildime de çok yararlı. Bu benim tek egzersizim. Sen devam et, ben dinliyorum. Ani bir patlama ya da rahatlama hissettin, sonra ne oldu? Eminim Syracuse rahatlamıştır."

"Evet rahatladı gerçekten," diye itiraf etti Madeleine. "Evde yapılabilen hamilelik testlerinden aldık ve sonucu görünce havalara uçtuk. Syracuse sevincinden ne yapacağını şaşırdı. O gece bara gittiğimizde herkese bir oğlumuz olacağını söyledi. Portekiz'de eğer kızın olursa topraklarının bereketsiz olacağını söylerler."

"Nasıl böyle düşünebilir Madeleine?" diye sordu Germaine öne doğru eğilerek. "Kocan erkek dinozorların en sonuncusu."

"Bir saniye benimkine bakın," diye araya girdi Edwina. Baygın baygın bakarak, burun deliklerinden sigarasının dumanını üfledikten sonra, "Maddie, ona kadar sayar mısın?" dedi. "Bahse girerim ki şu adam sen saymayı bitirdiğinde buraya gelmiş olacak."

ÖPÜCÜKLER

9

"Bahse girmeye gerek yok Edwina. Geleceğinden eminim. Peki o zaman sen ne yapacaksın?"

"Hazır kocam uzaktayken bu fareyle biraz oynayacağım. Neden bütün zevkleri sadece erkekler yaşasınlar ki?" Edwina sırtını yavaça dikleştirdi. Gözlerinde heyecanlı pırıltılar oynayıyordu. "Bakın ayağa kalkıyor işte ve geliyor. Yedi, sekiz, dokuz, on."

Yabancıнын iri kahverengi gözleri vardı. Göğsü kıllıydı. "Sevgili bayanlar, size bir içki ısmarlayabilir miyim?" diye sordu.

"Biz de tam kalkıyorduk," dedi Madeleine kesin bir ifadeyle. "Hadi Germaine."

Germaine "Evet," diye onayladı onu. "Edwina biz gerçekten gitmek zorundayız. Beeker Caddesi'ndeki Madam Winona ile randevumuz var. Maddie ve ben biraz akıl almaya ihtiyacımız olduğunu düşünüyoruz." İki kadın ayağa kalkıp ceketlerini ve çantalarını aldıktan sonra hemen oradan ayrıldılar.

Bardan dışarı çıkarlarken güneş Madeleine'in yüzüne çarptı. Yolun karşısındaki bir vitrin camına yansıyan görüntüsüne düşünceli bir ifadeyle baktı. Hamile olduğunu öğrendiği ilk anın etkisi geçince Syracuse, "Sanırım şişmanlayacak ve bir ineğe benzeyeceksin," demişti. Bu sözler aklına geldikçe canı sıkılıyordu. Neyse en azından bugün hiç de şişman gözüküyordu.

New York'ta haziran ayı, şehrin en güzel olduğu zamandı. Ağaçlarda yapraklar yavaş yavaş sallanıırken, gülümseyen insanların yüzlerinde rahatlamış bir ifade okunuyordu. Madeleine de gülümseyerek elini karnının üzerine koydu. Uzun, gür, kolayca yatışmayan saçları vardı. Cildi

çok beyazdı. Hiçbir zaman Syracuse'un hayatındaki diğer kadınlar kadar arzu edilir biri olamayacağını biliyordu ama onunla evliydi ve bu anlaşmanın sonuna kadar da bütün olacaklara dayanacaktı.

"Gerçekten bir falcıya gidecek miyiz Germaine?" diye sordu. Germaine'in her zaman bu tip şeylerle ilgilendiğini ve Tarot kartlarına bakarak gelecek hakkında tahminlerde bulunduğunu biliyordu. Germaine çok sevdiği Libya çölünde bu yeteneğini kullanarak bir servet kazanabileceğine yemin ediyordu.

"Evet Madeleine," dedi Germaine. "Beeker Caddesi'nde keşfettiğim bu harika kadının, bu konuda her türlü şeyi bildiğinden eminim. Ben kendi adıma onun için çıldırıyorum." Germaine abartılı bir hareketle taksiye durması için işaret ederken, geniş kalçalı gövdesi heyecanla titriyordu. Güzel bir vücudu olan uzun boylu Madeleine'in yanında duran Germaine, çok garip bir çift oluşturduklarının farkındaydı. Germaine babasından kalan mirasın büyük bir kısmını sağa sola dağıtmayı tercih etmişti. Giysilerini düşkünlere yardım eden kermes mağazalarından almış; geri kalanını da Libya çölüne peş peşe yaptığı seyahatlerde tüketmişti. Bugün de başında eski, pembe bir bone vardı. Bunu çenesinin altından bağladığı bir kurdele ile tutturmuştu. Üzerine ise boyun ve kol kısımları sarı dantelden yapılmış pamuklu kadifeden koyu yeşil bir giysi giymişti. Ellerine beyaz pamuklu eldivenler takmıştı ve çok büyük bir el çantası taşıyordu.

Taksi durup da ikisi birlikte binerlerken sürücünün yüzündeki ifadeyi incelemek Madeleine'in hoşuna gitmişti. Germaine'in paçoz kılığına alışkındı. Ayrıca kadının çantasında bulunan parayı sürekli New Yorklu fakirlere dağıttığını biliyordu. Hiçbir dolandırıcı Germaine'i rahatsız etmezdi. Onun yüzündeki sinsi ifade, küçük ve içe gömük gri gözleri vaktinden önce yaşlanmış bir kadın izlenimi uyandırıyor. Bütün bunlara ve kısacık boyuna rağmen, Madeleine ve Edwina, eğer mecbur kalırsa onun rahatlıkla bir adamı bıçaklayabileceğini biliyorlardı. Maceralı hayatında Germaine gerçekten de bir Arap deve hırsızını ciddi biçimde yaralamıştı. Aynı zamanda mükemmel bir nişancıydı. Çantasında her zaman sedef kabzalı, sevimli bir Drringer marka tabanca taşırdı.

"Nereye?" diye sordu taksi şoförü. Kadınların New Yorklu antika tiplerden olduklarına karar vermişti.

"Beeker Caddesi'ndeki Madam Winona'ya."

Taksici, kadınları dar bir sokakta indirdi. Beeker caddesi gün ışığında bile loş bir yerdi. Caddede bir sıra halinde dizilmiş barlardan dışarıya caz müziği yayılıyordu. Sesler caddede canlı ve hareketli bir ortam yaratıyordu.

Madeleine ayağı ile tempo tutmaya başlamıştı. Germaine, Madeleine'in arkasından arabadan inerken adamın eline biraz para sıkıştırdı. Adam şüpheyle parayı inceledi ve sonra, "Hey!" diye seslendi. "Bahşış nerede?" Adam, Germaine'e dik dik bakarken kadının yüzünden bir gölgenin geçtiğini gördü. Bunun üzerine, "Tamam tamam," diyerek geriledi.

"Lezbiyenler," diye homurdandı, lastiklerini gıcırdatarak

ÖPÜCÜKLER

11

kalkarken. "Kahrolası lezbiyen sürükler. New York onlarla dolu."

Kadınlardan yaşlı olanının bakışları sinirlerini bozmuştu. Şeytani bir ifade vardı gözlerinde.

Germaine kapıyı itince zil itiraz eder gibi bir ses çıkarttı. Madeleine sinirli bir tavırla arkasından gelirken, "Madam Winona hazır mısınız?" diye seslendi Germaine.

"Bir dakika, Tarot kartlarını okumayı bitirip hemen geliyorum. Bir dakika sonra yanınızdayım. Siz oturun."

Çatlak bir sesti bu. Kırklı yıllardan kalma eski bir taş plaktan gelir gibiydi.

Madeleine kirli ve küçük odaya göz gezdirdi. İçerde, üzerlerinde kurumuş yiyecek lekeleri olan iki tane bahçe sandalyesi vardı. Üç bacağına üzerinde duramayan beyaza boyalı küçük titrek masanın bir köşesine bir sandalye ile destek verilmişti. Masanın üzerindeki elektrik kablosunun ucunda çıplak bir ampul sallanıyordu. Bir kapı açıldı ve Winona içeri girdi.

Madeleine gülmek için kendisini zor tutuyordu. Madam Winona aynı bir kukla tiyatrosunda gördüğü oyundaki soytariya benziyordu. Küçükken İngiltere'ye gittiğinde, Hampstead Heath'te izlemişti oyunu. Madam Winona'nın uzun, kıvrık, cadılarinkine benzeyen bir burnu ve kahverengi patlak gözleri vardı. Alnının ortasında ise kocaman bir siğil göze çarpıyordu. Göğüsleri ve kalçası çok iriydi. Eski moda, pazenden bir elbise giymiş ve üzerine kir içinde bir önlük takmıştı.

"Ah," dedi boğuk bir sesle Madam Winona. "Sen Madeleine olmalısın. Ya diğer arkadaşınız nerede?"

"Maalesef onun işi çıktı Madam Winona. Size özürlerini gönderdi."

Madam Winona, garip bir ses çıkartarak sandalyelerden birine çöktü, ve

"Gel tatlım," dedi eliyle yanındaki sandalyeye vurarak. "Otur buraya."

Madeleine gösterilen yere oturdu. Kalbinin gümbürtüsünü duyuyordu. "Ne istiyordun"? Tarot mu, el falı mı, yoksa bir ruhla mı bağlantı kurayım?"

Sonra önlüğünün cebinden uzun bir liste çıkartarak, "Sen seç," diye ekledi.

Madeleine çaresiz bir şekilde Germaine'e baktı. "Ruhla bağlantı kurmayı seç Madeleine. Madam Winona o konuda gerçekten başarılı."

"Pekâlâ, o her neyse onu seçiyorum."

Germaine duvara yaslanırken, "Sadece seyret Madeleine, hiçbir şey söyleme," dedi.

Madam Winona derin bir nefes aldı. Birden başı arkaya düştü. Madeline, kadının sadece göz aklarını görebiliyordu. "Hey Germaine, Madam iyi mi?" diye sordu.

"Şşşt Madeleine. Şu anda transa geçmiş durumda. Onu rahatsız etme. Tehlikeli olabilir."

Madam Winona büyük bir gayretle soluk alıp vermeye sonra da hıçkır gibi sesler çıkartmaya başladı. Konuştuğunda ise ağzından çıkan ses kesinlikle kendi sesi değildi. "Merhaba Madeleine," dedi. "Ben Doktor Stanislaus'um. Üç aydır seninle bağlantı kurmaya çalışıyorum."

"Öyle mi?" dedi Madaleine. Bunu duymak sinirlerini iyice germişt.

Yumruklarını o kadar sıkımişti ki parmaklarının boğum yerleri bembeyaz olmuştu.

Ses, iyi eğitim almış birinin, yumuşak sesiydi. "En son yeniden doğduğumda Viyana'da çocuk doktoru olarak yaşadım. Senin bunu bilmen gerekli," diye devam etti. "Sana şimdilik bütün söylemek istediğim şey küçük bir kızının olacağı. Bangkok'taki yeşim taşından yapılmış Budha gibi yeşil gözleri ve ormanlardaki yaban çileklerinin renginde saçları olacak."

"Kız mı?" diye bağırdı Madeleine. "Olamaz! Syracuse büyük bir hayal kırıklığına uğrayacak."

"Hayır tatlım. Çocuğu gördükten sonra böyle bir şey olmayacak. Sana bunun için söz veriyorum. Şimdilik sana söylememe izin verilen şeyler bunlar. Ama doğumdan üç gün sonra seni ziyaret edeceğim. Bir de kızına mutlaka Allegro adını vermelisiniz."

"Ama Doktor Stanislaus, bebek kız olursa ona büyükannemin adı Joanna'yı koyacaktım."

"Hayır, ona Allegro demeniz çok önemli. Bu dünyaya gelişinde adı Allegro olmalı." Ses birden sertleşmişti. "Bunu benim için yapacaksın değil mi tatlım?"

"Eğer ısrar ediyorsanız peki." Madeleine bu küçük evden çıkar çıkmaz, telefonda Edwina ile konuşurken bütün bunları çok komik bulacağını düşünerek kendisini rahatlatmış. Şu an için bu emirleri veren her kimse, onunla uzlaşmak en iyi yol gibi gözüküyordu. Bu

ÖPÜCÜKLER

13

arada Edwina'nın altın zincirler takan göğsü kılıklı adamla anlaşp anlaşmadığını da merak etti.

Madam Winona birkaç saniye boyunca titredikten sonra boğazını temizledi ve gözlerini açtı. Biraz önce olanları bir kez de kendisi anlatarak tekrarlayan Germaine, "Çok etkileyici değil mi Madeleine?" diye sordu.

"Sanırım öyle," diye yanıtladı Madeleine şüpheli bir tavırla. "Ama bütün bunların ne anlamaya geldiğinden emin değilim."

"Bu, şu demek tatlım," diye araya girdi Madam Winona, Madeleine'in elini alıp avucunun içine bakarak, "İşte görünüyor." Bu sırada bileğinden ortaparmağına kadar uzanan bir çizgiyi işaret ediyordu. "Kader çizgin çok belirgin. Bileğinin sonuna kadar kesintisiz gelmiş. Üstelik akıl çizgini de geçiyor ki, bu çok mükemmel bir durum. Hoş ve düz. Büyük bir keder yok. intihar gibi şeyler söz konusu değil. Çok güzel sevgilim.

"Koruyucu ruhlar, bebekleri için daha iyi bir ev sahibi seçemezlerdi. Şimdi her zaman alınyazını bu şekilde korumak zorundasın. Bu yolu sürdürürken sen de çok iyi bakılacaksın. Çok özel olarak seçilmiş ve onurlandırılmış birisin sen."

"Elimde Madeleine'ninki gibi bir kader çizgisi yok," diye araya girdi Germaine ağlamaklı bir sesle. O, her zaman, çocuğu olsun isterdi.

"Bazılarımız diğerlerini gözetmek için gönderilmişizdir," diye açıkladı Madam Winona neşeli bir tavırla. "Arkadaşına ve onun bebeğine yardımcı olabilirsin." Sonra tekrar Madeleine'e dönerek, "Madeleine," dedi, "Doktor Stanislaus'a güvenebilirsiniz. Çok eski bir ruhtur. Bu onun hepimizin kökeni olan gün ışığına karışmadan önceki son yeniden doğumuydu. Seni sevecek ve koruyacak olan kişilerle etrafın sarılmış durumda. Üstelik Germaine de var."

"Ya Edwina?" Madeleine hayatında Edwina'yi dışında tutabileceği bir şey olabileceğine inanmıyordu.

"Zaman zaman yollarınız kesişiyor tatlım, ama aklını bazı dünyevi zevklere fazlasıyla takmak gibi bir eğilimi de var değil mi? Arkadaşın Edwina çok canlı bir ruh. Onun gibiler de etrafta koşturarak hayatı biraz karıştırırlar."

"Sanırım," diye cevapladı Madeleine. "Ama onu her koşulda seviyorum. Teşekkürler Madam Winona. Artık eve dönsem iyi ola-EK.11N rİ.Z.Z.E.1

cak. Syracuse işten gelmek üzeredir. Eğer onu karşılayıp bir bardak içki hazırlamazsam keyfi kaçır."

"Tanrı seni korusun çocuğum." Madam Winona her ikisini de öperken, kadınlar onun yanaklarındaki kılları hissettiler.

Madeleine dışarıda Germain'e sarılarak onunla da vedalaştı, sonra bir taksiye bindi. Eğer Syracuse arkadaşlarını o kadar çok kıskanan lanet bir adam olmasaydı Germaine'e o koca evde kendileriyle yaşamasını teklif ederdi. Bu sırada Germaine, kendisini Lower East Side'daki küçük dairesine götürecek metroya binmişti bile.

Madeleine yavaş bir hareketle elini karnının üzerine koydu ve "Merhaba Allegro!" dedi. İçinde bir şeyin birden kıpırdadığına yemin edebilirdi. Bu, ona tuzağa düşmüş bir kelebeğin çırpınısını anımsattı.

Daha sonra yatakta, "Syracuse." dedi. "Bugün öğleden sonra bebeğimizin hareket ettiğini hissettim."

"Saçmalama," diye yanıtladı Syracuse. "Bunun için daha çok erken. Hissettiğin şey gazdır." Syracuse'un o gece morali bozuktı. Madeleine onunla sevişmeyi reddetmişti. "Çok yorgunum," demişti başından savmak ister gibi. Madeleine, Syracuse'u her reddedişinde olduğu gibi adamın yine suratının asıldığını görünce, Madam Winona'nın dediklerini anlatıp durumu daha da kötüleştirmemeye karar verdi. Bu konudan kendisini daha iyi hissettiği bir sırada, yarın söz edebilirdi. Çok geçmeden uykuya daldı. Rüyasında Central Park'taki baykuşları gördü.

Syracuse, Frankfurt'ta çok sıkılmaya başlamıştı. Metresi Grisel-da'nın nekahet dönemi çok yavaş geçiyordu. "Açıkçası Griselda," dedi en etkileyici gülümsemesini yüzüne yerleştirerek, "Neden bu yaşta, bir bebeğin olmasını istediğini merak ediyorum." Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz da, yaşının Griselda için ne kadar nazik bir konu olduğunu fark etti. Kadının alt dudağı titremeye başlamış ve iri mavi gözlerine yaşlar dolmuştu. Bu ağlamaklı tavırları takındığında Syracuse'un içinden onu yumruklamak geliyordu. "Sevgilim," dedi onun mavi damarların görüldüğü gözkapaklarını yavaşça öperek. Deneyimli bir şekilde dilini kadının ağzının içinde dolaştırmaya başladı, bu arada kendisini yatağın başında asılı duran aynadan izliyordu. Syracuse her durumda kendisini aynada izlemekten hoşlanıyordu. Dikkatle, yüzündeki ifadeye baktı. Evet, tarp umduğu gibiydi.

İçten ve endişeli; ve bu şartlar altında ne kadar olabilirse o kadar seksi... Soylu bir görünümü olan burnuna ve aralarına birkaç kır telin karıştığı parlak siyah saçlarına beğeniyle baktı. Kırk iki yaşında biri için hiç de fena gözüküyordu. Gülümsedi. Kadınların ona bayılmasına şaşmamak gerekirdi. Yakışıklı biriydi. Griselda öpüşüne karşılık vermiyordu. Tuttuğu nefesini bırakırken, "Henüz değil Syracuse," dedi.

Syracuse'un canı sıkılmış ve kendisini tuzağa düşmüş gibi hissetmeye başlamıştı. Bir haftadır kimseyle sevişmiyordu. Belkemiğinde bunun yarattığı baskıyı hissediyordu. Sadece seks yapmak bu baskıyı geçirebilirdi. Birden kendisini Jack Kennedy'ye yakın hissetti. Onun da başağrıları biliniyordu. Amerika'da acaba sadece başkan ve kendisi mi bu dertten muzdaripti? Ama sonra onlar gibi başkalarının da olduğunu düşündü. Sadece, erkekler kadınlar kadar samimi olarak bunu konuşmuyorlardı. Birden telefonun çalmasıyla bu düşüncelerinden sıyrıldı. Griselda'ya telefonu açması için işaret etti. Kural bir: Hiçbir zaman metresinizin telefonuna cevap vermeyin.

"Sana," dedi Griselda telefonu uzatarak. Syracuse ahizeyi yavaşça kulağına götürdü. Eğer telefon onaysa arayan genellikle karısının evdeki yardımcısı Bayan Poole olurdu. Kusursuz bir İngiliz aksanıyla, "Madam," dedi Bayan Poole, "bir kızınız olduğunu bilmenizi istiyor."

"Harika," dedi Syracuse neşeli çıkmasına çalıştığı bir sesle. Bayan Poole'un kendisinden hoşlanmadığının farkındaydı. Bunun ilk nedeni Syracuse'un Amerikalı oluşuydu, ikincisi ise, anne tarafından yarı İtalyan kanı taşımasıydı. Bu onu hem "Yankee," hem de "İtalyan" yapıyordu. Bayan Poole ise yabancılara karşı duyduğu nefreti bir savaş mızrağı gibi taşıyordu. Düğünlerinin sonuna kadar gizlenmiş olan, karısının gizli silahıydı o. Syracuse hakkında casusluk yapmayı ve ona eziyet etmeyi kendisine vazife bilmişti. Kadının kalkık burnundan aldığı nefesin çıkarttığı, olan biteni onaylamadığını belirten ses, Syracuse'un utanarak yine kendisini küçük bir çocuk gibi hissetmesine yol açtı.

"Teşekkürler Bayan Poole," dedi tatlı bir sesle. "Karıma bir sonraki uçakla eve geleceğimi söyler misiniz? Kendisi nasıl?"

"Çok iyi, teşekkürler." Kocasının başka bir kadınla kendisini boynuzladığı bir kadın ne kadar iyi olabilirse o da o kadar iyi. Tabii bu cümleyi yüksek sesle söylememişti. Neyse ki, Bayan Poole Gri-selda'nın kürtaj olduğunu bilmiyordu. Ama sonradan büyük bir olasılıkla onu da öğrenirdi. Syracuse sonunda Madeleine'e her şeyi itiraf ettiği zaman bütün kadınlar gibi onun

da anlatılanları kâhya kadına özetlediğini tahmin ediyordu. Ahizeyi, kapatması için Gri-selda'ya uzattı.

"Karı doğurmuş mu?"

"Evet." Bu olaya sevinmiş gibi gözükmeye çalışıyorsa da baba olma fikri Syracuse'u korkutuyordu. Üstelik kendini hep bir erkek çocuğa hazırlamıştı. O an için bir bebeğinin olması çok güzel bir fikir gibi gelmişti. Sonuçta Edwina ile Scott'ın Tarquin adında bir çocukları vardı. Ya da belki de Edwina ile âşığı Jonathan'ın. Her durumda Scott oğluna tapıyordu ve Scott'un sahip olduğu şeylerden sonra Syracuse da onlardan birine sahip oluyordu. Kırk iki yaş baba olmak için hiç de genç bir yaş sayılmazdı ama o kendisini genç hissediyordu. Şu anda bir bebeğinin olması fikrinin iyi bir fikir olup olmadığından o kadar da emin değildi. Neden kadınlar sürekli 'üretmek' zorundaydı-

ÖPÜCÜKLER

17

lar ki? Metresinin boş rahmi ile karısının doğum yaralarının arasında sıkışıp kalmış hissediyordu kendisini. Erkekler bütün bu karmaşık işlerin dışında tutulmalıydılar.

"Kız mıymış, erkek mi?"

"Kızmış." Syracuse, Griselda'nın küçümser bir ifadeyle dudak büktüğünü gördü. Şimdi Griselda bir kez daha hamile kalıp bir erkek çocuk doğurmayı deneyecekti. Artık prezervatif kullanamıyor oluşu ne can sıkıcı bir durumdu. Erkekler, doğum kontrol hapları kadınlara kendi bedenleri üzerinde kontrolü ele alma hakkını verdiğiinden beri köşeye sıkışmış durumdaydılar. Zavallı bir erkeğin isteklerini düşünen yoktu. Griselda'nın bu kez onu tuzağa düşürdüğünden emindi. O eski güzel günlerde, kadınlar bedenlerinin kontrolünü ele almak konusunda diretmediklerinde, böyle şeylere o dikkat ederdi ve başına hiçbir kaza da gelmemişti. Şimdi biraz daha şampanya içmenin tam zamanıydı. Griselda'nın jinekologu ona, şampanyanın kürtaj sonrası oluşan depresyonu engellemenin en emin yolu olduğunu söylemişti. Syracuse'un Griselda'nın depresyonunu önemsemediği yoktu, doktorun ikide birde telefon edip karısının ve yeni doğmuş bebeğinin keyfini kaçırmamasını istemiyordu o kadar.

Şu anda biraz hesap yapması gerekiyordu. O kadar çok dolar Alman parasına çevrilmişti ki... Griselda daha sonra büyük bir alışverişe çıkabilirdi. Kendisine kutular dolusu çikolata alabilirdi ve o korkunç arkadaşı Lotti'yi tatile davet edebilirdi. Eğer kadınlar, Syracuse'un inandığı gibi erkeklerle

savaş açmışlarsa, Lotti bu büyük orduda tek başına bir donanma sayılırdı. Griselda ise paraşütçü olurdu. Sonuçta ikisi de erkeklere karşı olan savaşta ön cephede yer alırlardı. Karısı ve Bayan Poole'a ise daha çok CIA'de bir görev yakışır.

Eğilip Griselda'yı öperken görüntüsünü bir kez daha aynada kontrol etti. Çekik gözleri, muntazam dudakları ve başının iki yanına yapışmış gibi duran biçimli kulakları vardı. Michalengelo'nun elinden çıkmış gibiydi. "Sana bir bardak daha şampanya verdikten sonra çıkmalıyım tatlım," dedi. Çek defterini çıkarttı. Griselda'nın, yazdığı miktarı gördüğünde yüzünde oluşan ifadeyi görmek hoşuna gidiyordu. Koridora doğru giderken kötü bir Humphrey Bogart taklidi yaparak, "İşte sana bakıyorum çocuk," dedi ve kadehini kaldırdı.

Ö2

"Ne?" Griselda, akı karışmış gibi gözüküyordu.

"Allah kahretsin," dedi içinden. Bu Hong Kong'daki metresi Mei Mei Chow'la aralarında kullandıkları bir sözdü. Bütün Amerikan filmlerinin hastasıydı kadın.

"Boşver sevgilim," dedi Syracuse. "Seni havaalanından arayacağım." Sonra Griselda'nın yatak odasından çıkıp bavulunu aldığı gibi merdivenlerden aşağıya koştu. Sıkıntılı bir veda havasını engellemek istemişti.

Yola çıkınca parmaklarını dudaklarının arasına yerleştirerek bir ılık çaldı. Sesi duyup kendisine doğru büyük bir hızla gelmekte olan taksiye bakarak güldü. Arabaya binince sıcak bir davanın üzerindeki bir dedektif edasıyla, "Havaalanına," dedi, "Gazla çabuk." Taksici homurdanarak hızını artırdı. Syracuse sırtındaki ağıryı hafifletmek için arkasına yaslandı. Kısa süren hamileliği süresinde Griselda'nın göğüsleri çok büyümüştü. Syracuse dar kalçalı ve büyük göğüslü kadınlardan hoşlanıyordu. Son günlerde bütün kadınlar oğlan çocuklarına benzemeye başladıkları için büyük göğüslü kadınlar çok zor bulunuyordu. Yolculuğunun geri kalan kısmını şimdiye kadar gördüğü göğüsleri düşünerek geçirdi. Daha listenin yarısına gelmeden havaalanına varmışlardı. Taksici pantolonuna bakıp gülerek Almanca bir şeyler söyleyince, o da utanarak gülümsedi, içinden nefsinin zayıflığına lanet etti. Havaalanında yapacağı uzun yürüyüş onu bu durumdan kurtarırdı. Bavulunu dikkatli bir şekilde önüne tutarak yürümeye başladı.

Syracuse elindeki inanılmaz büyüklükteki gül demetinin arkasında kaybolmuş gibi, "Merhaba tatlım," diyerek Madeleine'nin hastanedeki özel

odasına girdi. Öbür elinde ise Nehiem Marcus Mağazası'na ait büyük bir torba vardı.

Syracuse hemşire kadının yüzündeki olgun ifadeye ve narin ayak bileklerine bakarak, "Neden hemşirelerin bu kadar tehlikeli bir sinsi havası vardır?" diye düşündü. Acaba üzerlerindeki üniforma mı hastanede olduğu gibi, yatakta da kontrolü ellerine alacaklarını düşünmesine yol açıyordu? Şimdiye kadar birkaç hemşire ile birlikte olmuştu ve onların sıcak, cinsellikten zevk alan kadınlar olduklarını düşünüyordu. Bu kız da birlikte olmaya değer gibi gözükiyordu. Kıza gülümseyerek "Adın ne tatlım?" diye sordu.

"Lucinda," dedi kız kıkırdarak gözlerini kırptırırken.

O sırada, "Syracuse zavallı kızı rahat bırak ve gelip kendi kızına bak," diye araya girdi Madeleine.

Lucinda odadan çıkarken Syracuse'ya vaat dolu bir bakış atmaya da ihmal etmedi. Syracuse tabii ki bu bakışlardaki davetkâr ifadeyi gözden kaçırmamıştı.

Sonunda, "Geliyorum sevgilim," dedi ve Madeleine'i öpmek için eğilirken elindeki çantayı yatağın üzerine bıraktı. Karşının bu hafta içinde öptüğü kanamalı ikinci kadın olduğunu düşünerek içini çekti. Yine de Lucinda'dan umutluydu.

Madeleine beceriksiz bir tavırla uyuyan bebeği kaldırıp yatağa yatırdı. Syracuse ona bakarken, "Bebeğe doktor Stanislaus'un dediği gibi Allegro adını verdim," dedi. Madeleine sonunda Madam Winona'ya gittiğini Syracuse'a söylemişti. "Bu ismin sözlük anlamına bakınca 'hafif, çabuk ve canlı' olduğunu gördüm. Ona Allegro Amanda Winstanley adını vermek istiyorum. Ne dersin?"

Syracuse ise hayatında ilk kez söyleyecek bir şey bulamıyordu, önünde tıpatıp kendisine benzeyen, dişi bir modeli duruyordu. Be-begin ipek gibi, pembemsi saçları vardı. Gözleri kapalıydı ama uzun sarı kirpikleri yavaş yavaş kıpırdıyordu. Zarif görümlü gamzeli elleri iki yanında açık olarak duruyordu ve yumuşak kaşmir zıbınından dışarıya çok biçimli iki ayak çıkmıştı. "Tamamen bana benziyor," dedi Syracuse. Öne doğru eğildi ve özenli bir tavırla Allegro'yu kucağına aldı. "Şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey bu," dedi nefes nefese. Bebeği aynanın önüne götürerek kendi yüzüne yaklaştırdı. "Bak Madeleine," dedi. "İkiz kadar benziyoruz. Sadece benim saçlarım daha koyu."

Allegro gözlerini açtı ve kırıştırdı. İlk defa babasının yüzünü görüyordu. Birden geniş bir gülümseme kapladı yüzünü. "Hey Madeleine beni tanıyor bu," diye bağırdı Syracuse. "Gördün mü beni gerçekten tanıdım!" Sonra onu tekrar karısının yanına götürerek "Gözlerine bak," dedi. "Ne kadar da iri." Madeleine yatağın üzerinde duran çantanın içindeki ipek lizö-zü çıkartıyordu. Birden elinde tuttuğu şeye özlemle bakarak yüzünü buruşturdu ve, "Uzun bir süre daha bunu giymeyeceğim," dedi.

"Neden? Sen iyisin ya sevgilim? Yani çok canın yanmadı değil mi?"

"Hayır, aslında şaşkınım. Gittiğim egzersiz kursları ve yaptığım nefes çalışmaları sonucunda çok rahat bir doğum yaptım. Tabii biraz rahatsızlık verdi ama bu çok doğal."

"Bu harika bir lizöz sevgilim," dedi Madeleine, dikkatle etiketi inceliyordu.

"Hong Kong'dan alınmış," derken kaşları çatılmıştı. "Ne zaman Hong Kong'a gitmiştin Syracuse?"

"Yıllardır gitmedim sevgilim. İşyerindeki birine sipariş etmiştim. Çok zevkli biridir."

"Ona benim adıma teşekkür et. Çok güzel," dedikten sonra Madeleine arkasındaki yastıklara yaslandı.

"Bebeğimizin gözleri ne renk sence Maddie?" diye sordu Syracuse.

"Yeşim rengi," dedi Madeleine. Kocasının kendisine kısa adıyla hitap etmesi hoşuna gitmişti. Bu, onun çok heyecanlanmış ve etkilenmiş olduğunu gösteriyordu. "Falcıya gittikten sonra sana bunları anlatmıştım. Hatırlıyor musun hani Germaine ile gittiğimiz kadın? Ara sıra bana kulak vermeni isterdim Syracuse."

Öpücükler

21

"Bütün o saçmalıklara inanmadığımı biliyorsun Maddie. Arkadaşların günün birinde senin başını derde sokacak. Hokus pokus-tan başka bir şey değil bunlar."

"Doktor Stanislaus'un haklı çıktığını kabul etmelisin. Saçlarının yaban çileği renginde, gözlerinin de yeşim taşından yapılmış Budha heykeli ile aynı renkte olacağını söylemişti. Gece nöbetindeki hemşire bile Allegro'nun eski bir ruh olduğunu ve daha önce dünyada bulunduğunu söyledi."

Syracuse hâlâ kızına bakıyordu. Genel olarak bütün bebeklerden ve çocuklardan nefret ederdi. Aptal, yaramaz ve ortalığı karıştıran şeylerdi çocuklar. Bu dünyadaki en önemli zevk kaynakları olan sevmek, yemek ve içki içmek gibi zevkleri insanın burnundan getirmek gibi bir görevleri vardı.

Bu üç zevkten geriye kalan zamanı doldurmak içinse, ata binmek, ava çıkmak ve tenis oynamak gibi şeyler yapılırdı.

"İkinizi de bugün eve götüremez miyim?" Syracuse şaşırarak Allegro'yu bir gece daha hastanede bırakmak istemediğini fark etti. Maddie'nin anlattıkları içine bir korku düşürmüştü. Doktor Stanislaus gibi yabancıların kızı hakkında bir şeyler söylemesinden hiç hoşlanmamıştı. Kızının güvenli ve emin bir yerde, bütün tehlikelerden uzak olacağı kendi çatısının altında olmasını istiyordu. "Dadı Barnes şimdiden yerine yerleşti bile. Ve Bayan Pooley ile de anlaşamıyorlar. Bayan Pooley İngiltere'ye dönmenden önce gelmen gerektiğini düşünmüyor musun? Biliyorsun sen onsuz edemezsin." Syracuse, Maddie'nin yüzündeki paniği görebiliyordu. "Bak sana ne diyeceğim," dedi. "Şimdi hemen buradan çıkacağım ve bazı güçlerimi kullanarak seni bu gece hastaneden çıkarıp çıkaramayacağımı bakacağım. Bu işi Syracuse'a bırak."

Sonra Humphrey Bogart'ı taklit ederek, sallana sallana yürümeye başladı. Tanrı'ya şükürler olsun ki çocuk annesine değil, ona benziyordu. Yine de Madeleine mızızlanmayan, iyi bir eştı. Genellikle sevişirken Syracuse bir vazife gibi her seferinde onu orgazma ulaştırırdı. Madeleine de ona minnettar kalırdı. Şimdi hastanenin o bildik kokusuyla kaplı koridorlarında yürürken, bir yandan da ılık çalıyordu.

Diyaliz ünitesinde Lucinda ile karşılaştı. "Üzgünüm efendim. Bu böbrek bulaşıklarını yıkamak zorundayım. Ondan sonra hemen

ERIN PIZZEY

karınızın çiçeklerini getirecektim," dedi kız. Saçları gözünün önüne düşmüştü.

Syracuse gülümsedi. Gözlerinin kenarları kırıştı. "Bu akşam çok geç bir akşam yemeği için boş musun?" diye sordu.

Kız bir an şaşırarak göründü ama hemen sonra o da gülerek, "Pekâlâ, saat kaçta?" dedi.

"Akşam karımla bebeğimi eve götürmek istiyorum. Onları bıraktıktan hemen sonra seni alırım. Diyelim ki dokuz buçuk."

Lucinda kıkırdadı. "Çok hızlısınız," dedi.

"Seni nereden alacağım?" Syracuse, Lucinda'nın şehrin çok dışında oturmadığını umut ediyordu.

"Washington Square 34 numarada oturuyorum."

"Hiç fena bir adres değil." Rahatlamıştı. "Bütün hemşirelerin yoksul olduklarını düşünürdüm."

"Bu doğru. Ama annem zengin. Âşığıyla yaşıyor ve evin giriş katında da ben oturuyorum. Annem şu anda Rio'da, bütün ev bize ait yani."

"Öyle mi?"

"Neden dışarı çıkalım ki? Yiyecek bir şeyler ayarlayabilirim. Sonra da oyun oynarız."

Syracuse birden ani bir heyecan dalgasının kendisini sardığını hissetti. Lütfen kendine hâkim ol, diye uyardı kendisini. Bu şekilde Maddie'nin odasına giremezsin.

"Dinle, doktoru bulup bizim için izin alabilir misin? Ben de çiçekleri odaya götürüyüm."

Sonra koridora kaçamak bir bakış fırlattı. Görünürde kimse yoktu. Eğilip Lucinda'yı öptü. Kız bir an şaşırdıysa da, sonra dudaklarını aralayarak Syracuse'un dilini ağzına aldı. Sonunda kız uzaklaşırken Syracuse da onun kalçasının hareketlerini izleyerek arkasından, "Ne çeşit oyunlar oynadığını merak ediyorum doğrusu?" dedi. Ama kız cevap vermek için geri dönmedi. Birkaç saat sonra Syracuse kendisini Allegro'nun yumuşak beyaz yatağının üzerine eğilmiş buldu. Bebeğin bakıcısı, Dadı Barnes daha şimdiden odanın kapısına savaş çizgisini çizmişti. "Bebeğime dokunmadan önce ellerinizi yıkayın efendim," dedi.

"Bir bebeğiniz olduğunı bilmiyordum Barnes." Syracuse ona karşı etkileyici olmamaya çalışıyordu. Dadı Barnes şimdiye kadar gördüğü en kalın baldırlara sahip kadındı. Sanki kahvaltıda rugby oyuncularını yemiş gibi görünüyordu.

"Çok sevgili bebeğimin mikrop kapmasını istemiyorum," diye açıkladı kadın.

Dadı Barnes'ın Syracuse'un baş düşmanı olan Bayan Poole ile dedikodu yaptığı besbelliydi. Birbirlerinin boğazlarına sarılmadıkla-rı sürece ona karşı aynı hoşnutsuz duygulan besliyor olmalıydılar. En azından bunları hissediyordu. Aslında bu konuda Madeleine'e karşı ağırlığını koymalı ve dadıyı da kâhyayı da kendisi seçmeliydi. Japonya'daki metresi Mieko gibi bir melek olmalıydı bu. Onun, kendisine akşam yemeğini sunarken dizlerinin üzerine çökmesine bayılıyordu. Belki de şişman bir Fransız kıza olmalıydı. Ama bunun yerine Madeleine, keyfini kaçırdıklarını çok iyi bilen bu iki cadıyı almıştı.

Yeni yıkadığı elini uzattı ve parmağını Allegro'nun minik eline dokundurdu. Allegro hemen parmaklarını kıvırdı. Kızını tekrar gördüğü için çok sevinçliydi. Kendi kendini azarlayarak, "Bu sadece bir bebek," dedi. Ama

sonra bunun kendi bebeği olduğunu hatırladı. Onun küçük Venüs'üydü. Saçları beyaz derisinin üzerinde kıvrılmıştı. Gözlerinin muhteşem rengi Syracuse'u büyülemişti. Kadınlara düşkün biri olarak kızının büyüleyici bir güzelliği olacağını görüyordu. Yatağın üzerine eğilirken birden büyük bir öfke hissetti. Sıktığı dişlerinin arasından, "Hiçbir erkek kızıma zarar veremeyecek." dedi. Efkeklerin hepsi, konu kadınlar oldu mu hayvan kesilirlerdi.

24

ERIN PIZZEY

Allegro'nun uykusu geliyordu. Uzun kirpikleri kapandı ve küçük pembe dudakları, derin derin nefes almaya başladığında aralandı. Syracuse parmaklarının ucunda uzaklaşırken yüzüne büyük bir gülücük yayılmıştı. Saat dokuzdu ve Madeleine yatağında emniyetli bir şekilde yatıyordu. "Yine dışarı mı çıkıyorsunuz Bay Winstanley?" Bayan Poole ön kapıda durmuş ona bakıyordu. Zayıf kollarını sanki dua ederse Syracuse'u Lucinda'nın yatağından uzak tutabilecekmiş gibi kavuşturmuştu. Syracuse bir an Bayan Poole'un, aklından geçenleri okuyabilecek gözleri olup olmadığını merak etti. Bir şekilde küçük hemşire ile randevu] aştığını görmüş gibiydi.

"Sadece birkaç saatliğine. Bir randevum var. Biliyorsunuz, iş." Kendi evinde çalışan birine açıklamalarda bulunduğu için kendisinden nefret ediyordu. Neden sadece, "O lanet olası çeneni kapat, seni yaşlı orospu!" diye bağırıyordu ki. Yapamazdı. Hatta Madeleine ile tartışmak başını ağrıtmıştı. Neden kadınlar yatıp çenelerini kapatmıyorlardı ki. Tanrı insan ırkına en zevk alınacak eğlenceyi vermişti ve bunu değerlendiremiyorlardı. "İyi akşamlar Bayan Poole," dedi. "Lütfen dönüşümü belemeyin."

Tabii ki bekleyecekti. Bayan Poole sallanan sandalyesinde oturup dantelli perdelerin arkasından Syracuse'un dönüşünü beklemekten vahşi bir zevk alıyordu. Syracuse o güne kadar olabildiğince geç saatlere kadar dışarıda kalmıştı, ama Bayan Poole için sanki uyku ihtiyacı diye bir şey söz konusu değildi. Ne zaman ön kapıyı açsa kadın orada olacaktı. Alışkın bir hareketle Bayan Poole'un odasında ışığın yanıp yanmadığını görmek için başını kaldırdı. Bazen kadın onu o kadar sinirlendiriyordu ki, geçirdiği geceden hiçbir zevk almayı beceremiyordu. Yanındaki kişiye genellikle birtakım özürler mırıldanırdı. Hayat erkekler için öyle haksızlıklarla doluydu ki. Bir-kadın her zaman orgazm taklidi yapabiliirdi, ama erkekler için böyle bir durum söz konusu değildi. Syracuse'un Bayan Poole'dan önce böyle bir

problemi yoktu. Bayan Poole konusunda bir şey yapması gerekiyordu, ama ne olduğunu bir türlü bulamıyordu. Madeleine kadına tapıyordu. Karşılık olarak Bayan Poole da onu tanırlaştırı-yordu. Syracuse'a göre bu Madeleine'in ihtiyacı olan son şeydi.

Aceyle Alfa Romeo'suna bindi ve motoru çalıştırdı. Yukarı bakmaya kalkışmadı bile. Bayan Poole gece nöbetine Dadı Barnes

ÖPÜCÜKLER

25

ile yiyeceği yemeği bitirene kadar başlamayacaktı. Şehir merkezindeki bütün gece açık olan dükkânlardan birine gidip gelenekselleşmiş şekilde bir demet gül ve iyi kalite çikolatalardan aldı. Kendi kolonyası Givenchy'nin kokusunu seviyordu. Madeleine ona her doğum gününde ve yılbaşında bu kokuyu alırdı. Üzerindeki açık kahverengi kaşmir süveteri de ona karısı almıştı. Dükkânın vitrine yansıyan görüntüsüne baktı. Birden midesinde bir kavrulma hissetti. Son zamanlarda iş dışında geçirdiği süreyi iki katına çıkartmıştı. Baldırları için endişeleniyordu. Alman metresi onu rahatlatmıştı. O da şimdiden yaşlanma belirtileri gösteriyordu. Onun koltuk altlarında da gevşemeler başlamıştı. Öne eğildiğinde göğüslerindeki buruşukluklar da belli oluyordu.

Lucinda'nın çok yumuşak ve kaygan bir teni vardı. Göğüslerinin uçları açık pembe olmalı, diye düşündü. Bunu düşününce uyarıldığını fark ederek sevindi.

Lucinda evin kapısını açınca Syracuse şaşırdı. Hemşire üniforması içindeki o küçük kız gitmişti. Lucinda siyah mini bir elbise giymişti. Syracuse'un görebildiği kadıyla elbise kalçasının çok az bir kısmını kapatıyordu. Göğüslerinin sallantısından sutyen giymediği hemen belli oluyordu.

"Sonunda gelmeye karar verdin öyle mi?" diye gülümsedi Lucinda. Uzanıp Syracuse'un elinden çiçekleri ve çikolata paketini aldı. "Seni demode yaşlı adam seni." Sonra arkasına dönerek evin iç kısımlarına doğru yürüdü. Syracuse'a şimdiye kadar kimse, demode ya da yaşlı olduğunu söylememişti. Havada asılı kalan bu sözler onu rahatsız etmişti. "Ne çeşit çikolatadan hoşlandığını bilmiyordum," diye boşluğa doğru ağzının içinde geveledi.

Lucinda bir köşeye gelince döndü. Syracuse da arkasından gidince onun mutfığa girmiş olduğunu gördü. "Diyaliz ünitesini aratmıyor değil mi?" dedi kız, çanak çömlek yığılmış raflardan birinden yeşil bir vazo alırken.

Syracuse mutfağa bir göz attı. Büyük, kare şeklinde bir odaydı mutfak. Duvarlarının birinin karşısında yemek pişirme aletlerinin olduğu bir tezgâh vardı. Odanın ortasındaki siyah çelik mutfak tezgâhı ise içeriği kaplamıştı. Tezgâhın ortasından aşağıya doğru elektrik bağlantıları için teller uzanıyordu.

"İyi bir aşçı mısındır?" diye sordu Syracuse.

Lucinda evet anlamında başını salladı. "Hayatta en sevdiğim iş yemek yapmaktır. Tabii sevişmekten sonra."

Syracuse derin bir nefes aldı. Şimdi sıra kendisini kanıtlamaya gelmişti. Durumun kontrolünü eline alması gerektiğine karar vererek, "Hastanedeki o küçük sakın hemşireye ne oldu?" diye sordu.

Lucinda kıkırdarak, "Orası hastaneydi," diye yanıtladı. "Şimdi benim topraklanmdayız. Hadi işimize bakalım. Ben nefis bir martini hazırlayacağım. Bu İngiliz cini, New York'tan aldığın şu saçma sapan şeylerden daha iyidir."

Syracuse kendisine uzatılan bardaktan bir yudum aldı. Martini onun için çok sert bir içkiydi. Şarap içmeyi ya da yemekten sonra kahve ile iyi bir Macallan konyağı yudumlamayı tercih ederdi. Kızın kendisine yeni bir bardak teklif etmeyeceğini umarak, "Harika," dedi.

Lucinda çikolata kutusunun kâğıdını yırtarak kutunun içeriğini karıştırmaya başladı. Yuvarlak bir çikolata seçerken, "Umarım kara-mellidir," dedi.

"Karamelle çıldırırım." Ama çikolatadan bir ısırık aldıktan sonra tükürdü ve, "Hayır ondan değilmiş," dedi ve martinisini bir dikişte bitirdi. Bardağını tekrar doldururken, "Sen de bir tane içer misin?" diye sordu. Hâlâ çikolataları seçip kâğıdını açtıktan sonra atıyordu. Az sonra mutfak tezgâhının üzeri renkli kâğıtlarla dolmuştu. Sonunda kalan birkaç çikolatanın içinden birini ağzına götürdü ve, "İşte bu," dedi. "Ne zevk!"

Syracuse'a gülümserken ağzı çikolata içindeydi. Syracuse onun ne kadar hoş gözüktüğünü düşündü. Tanıdığı diğer kadınlara hiç benzemiyordu. Çok rahat ve umursamaz bir tavrı vardı. Belki de yaşından dolayı böyleydi.

"Doğum günün ne zaman?" diye sordu Syracuse. Bu güzel bir giriş cümlesiydi. Arkasından da yıldız falı konuşulabilirdi. Kadınların çoğu astrolojiye duyarsız kalamazdı.

"Şubat," dedi Lucinda kendisine yeni bir bardak martini koyarken. "Yirmi dört yaşındayım ve kova burcundayım. Doğum günüm gelecek hafta." Sonra Syracuse'a gülümsedi. Syracuse onun ilk kez kendisine baktığını hissetti. Bakışında karşısındakinin gözünü korkutacak bir ifade vardı.

Masmavi gözlerini hiç kırpmamıştı. Syracuse kendisini damarlarındaki son damla kana kadar içiliyor-muş gibi hissetti.

ÖPÜCÜKLER

27

Ürpererek gözlerini ondan kaçırmak istedi. "Hemen arkasından da el falıma bakmak istediğini söyleyeceksin," dedi Lucinda.

"Nereden biliyorsun? Karşındakinin beynini mi okuyorsun?" Önce Dadı Barnes sonra Bayan Poole ve şimdi de bu kız. Hiç gününde ya da gecesinde olduğu söylenemezdi. Özgüvenini kazanabilmek için bir süre mücadele etti ve, "Ben bir bardak şarap alabilir miyim Lucinda?" diye sordu.

"Zavallı karını evde tek başına yatağa sıkışık kalmış durumda mı bıraktın?" diye sordu Lucinda. Sesinde alaycı bir ton vardı. Sonra bir sandalye çekerek Syracuse'a oturmasını işaret etti. "İşte burada Les Amoureses marka iyi bir şişe şarap var," dedi. Bir bardak doldurduktan sonra burnunun altına tutarak kokladı ve, "Harika," dedi.

Bardağı, başını sallayarak onu onaylayan Syracuse'a uzattı, içki midesine inerken Syracuse karnının aç olduğunu fark etti. Aynı anda karnı guruldayınca, "Ah Tanrım, seni doyurmam gerekiyor," dedi Lucinda ve ocağın başına geçti. "Çin ördeği çorbası pişiriyorum," dedi elindeki şeyleri tencereye atarken. "Sonra körili kızarmış karides ve börek yiyeceğiz. Nasıl iyi mi?"

"Harika. Burası harika bir yer." Buranın sahibinin çok parası vardı. Syracuse zengin olanın kızın annesi mi, yoksa onun sevgilisi mi olduğunu merak etti. "Annemin son kocası büyük bir miras bıraktı. Böylece annem gerçek bir servete konmuş oldu. New York'un her yerinde evi var. Annem çok özel bir kadındır, ama evlenmek gibi kötü bir alışkanlığı da bulunuyor. Bana hrç benzememiş. Evlenmek aklımdan ucundan bile geçmez. Çocuk yapmak da." "Peki senin isteklerin neler Lucinda?" Syracuse merak etmişti. Son günlerde birçok kadın özgürlük ihtiyaçlarını yüksek sesle dile getiriyordu, ama Syracuse aslında bunu amaçlamadıklarını arılayabiliyordu. Bir ya da iki yıl geçtikten sonra evcimen sesler çıkartmaya başlıyorlardı, bu da Syracuse'un ilişkiden uzaklaşma zamanı geldi demekti.

"Sanırım," dedi Lucinda alt dudağını ısırarak, "Bir sürü âşğım olmasını ve her bakımdan rezil bir hayat yaşamayı istiyorum. Bu isteklerime göre de şimdiye kadar hiç de fena yaşamadım doğrusu."

"Ne demek istiyorsun?"

"On dört yaşındayken amcam bana tecavüz etti ve o zamandan beri de hep aynı şey." Syracuse'a berbat bir piring şarabı gibi gözüken çorbadan tabaklarına koyduktan sonra kendisine bir sandalye aldı. Otururken, "Biliyor musun bir adamla sevişmeden onu gerçekten tanımana imkân yoktur," dedi.

"Sanırım bu doğru," dedi Syracuse. Kendisini rahatsız hissediyordu. Sanki bir sınavdaydı.

Lucinda ayağa kalkarak Syracuse'un arkasına geçti ve öne doğru eğilerek onu öptü. öne doğru eğildiği sırada Syracuse onun göğüslerini görmüştü. Bir an ona sarılmak istediye de Lucinda hemen geri çekildi. "Beklemek zorundasın," dedi. "Kamım aç."

Syracuse içini çekerek belki de daha yaşlı kadınlarla birlikte olmalıyım, diye düşündü. Onlar Lucinda gibi emirler vermiyorlardı. Uslu bir çocuk gibi çorbasından bir kaşık aldı. Nefisti, tek kelimeyle nefis. Syracuse'un deneyimlerine göre güzel yemek yapan bir kadın yatakta da iyi olurdu. Eğer bu teorisi doğruysa, Lucinda işinin uzmanı olmalıydı. Büyük bir zevkle çorbasını içti ve kadehini kaldırarak "Yeni doğan kızıma!" dedi. Kendisini mutlu, gerçekten mutlu hissediyordu.

Lucinda yemeğini bitirdiğinde saat on bire geliyordu. Syracuse onun sigara içişini izledi. Siyah tahta bir ağızlık kullanıyordu. Ağızlığın dudaklarına gelen kısmı yeşim taşıyla çevrelenmişti. "Sigaranın kokusunu sevmiyorum," dedi. "Bu ağızlık, dumanı saçlarımdan uzak tutuyor."

"Hep sigara içer miydin?" Syracuse şimdi genel konulardan konuşuyordu. Aslında Lucinda ile bir an önce yatağa girip sevişmeyi ve evine dönmeyi istiyordu. Saatine çok açık seçik bir şekilde bakmamaya çalışıyordu. Pooley gece nöbetine hazırlanıyor olmalıydı. İlerleyen saatler içinde onu aklından çıkaramayacağını düşündü. Sonra çabucak onu aklından atmaya çalıştı. Beyninin o kısmını kararttı. Böylece Pooley karanlıkta oturmak zorunda kalacaktı. Lucinda'nın küçük ellerinin tırnaklarının yenmiş olduğunu fark etti. Bu ona hafif bir tatmin hissi verdi. Görüldüğü kadar kontrollü biri değildi demek ki. Bekledi.

Lucinda da Syracuse'u inceliyordu. Onun artık sınırda olduğunu biliyordu. Çenesinde sağ tarafta bir kas seğiriyordu. Seviştikten sonra - Lucinda'nın da işine gelen şekilde - koşa koşa karşına dönen erkeklerdendi Syracuse. Lucinda bir kez doyuma ulaştıktan sonra erkeğin yatağından çıkmasını isterdi. Sabah gözünü açınca bir erkeği görmek çok mide bulandırıcı bir durumdu. Lucinda -çok uzun zaman önce sabahları kadınların, hatta en

çirkinlerinin bile fena gözükmediklerine karar vermişti. Ama erkekler gecenin rahatını üzerlerinden atmak için, uyandıktan sonra ilk on dakikayı, boğazlarından garip sesler çıkartarak ve tükürerek geçirirlerdi.

Tabii erkekler hakkında bugüne kadar hep böyle düşünmemişti. Sebastian, hayatının aşkı olan kişi, kendisi kadar titiz biriydi. Ama o da beş para etmez bir herifti. Lucinda, Syracuse'un muhtemelen o kadar bile değeri olmadığını tahmin etti. Şimdilik kesin bir şey söylemek için çok erkendi. Şu anda o, yeni doğan bebeğinin heyecanı içindeydi. Ama bebeğinin evdeki ilk akşamında, bi-

raz sonra o benim yatağında ve benim içimde olacak, diye düşündü. Sonra gerindi ve Syracuse'a bakarak, "Hadi yapalım," dedi düz bir sesle. Syracuse ayağa kalktı. "Beni takip et," dedi Lucinda.

Lucinda masayı olduğu gibi bırakıp mutfağın kapısına doğru yürüdü. Syracuse acaba Lucinda'yı öpmeyi bir kez daha denemek için uygun bir zaman mı bu, diye düşündü. Her şey çok sıralı geliyordu. Belki de o farkına varmadan kadınlarla erkeklerin arasındaki ilişkiler çok değişmişti. Şimdi o kadar şarap içtikten sonra, aynı koridor ona daha uzun ve karanlık gelmişti. Üstelik martini de kendini hissettirmeye başlamıştı. Kahretsin, ilaçlarını yanına almamıştı. Lucinda sağdaki açık bir kapıya doğru döndü. Oda karanlıktı. Syracuse içerideki eşyaların yerlerini tahmin etmeye çalıştı, ama neredeyse zifiri bir karanlık vardı.

"Gel hadi üzerindekiyi çıkart," dedi Lucinda sert bir sesle. "Seni yatağa götüreceğim."

Lucinda onu istekle çekerken, Syracuse kadının elini hissetti. Sonra bacağının arkasıyla yatağı hissetti. Lucinda'ya sarılırken bir hışırtı geldi kulağına ve hemen Lucinda'nın çıplak olduğunu fark etti. Teni ipek gibiydi. "Cildin ne kadar yumuşak," dedi heyecanla ve ellerini kadının vücudunda gezdirmeye devam etti. Karanlıkta, parmak uçları önce kadının göğüslerinin etrafında dolaştı, sonra daha aşağılara, vajinasına doğru kaydı. Birden ani bir arzu duydu içinde. Bu duygu o kadar yoğun ki, neredeyse canını acıtırıyordu.

Lucinda onu kemerinden tutarak çekti ve fermuarını açtı. "Daha fazla soyunmaya çalışma," dedi. "Bacaklarımı etrafına sarmak istiyorum." Sonra onu yatağa itip kendisi de kucağına oturdu. Lucinda'nın içine girmek kelimelerle anlatılamayacak kadar güzeldi. Onun ani ve basit arzuları Syracuse'un bir haftalık ihtiyacını tatmin etti. Şimdi aklı bomboştu. Onun vücudunun altında kıvranıyordu. Lucinda çabucak orgazm oldu. Onun

nefes alışını ve sonra yavaş bir şekilde o nefesi verişini duydu. Syracuse henüz boşalmamıştı. Kadın onu bekledi. Sonunda titreyerek boşaldığında, Lucinda dönerek üzerinden indi ve yatağın başucundaki ışığı yaktı. Onun gülümsediğini görebiliyordu.

ÖPÜCÜKLER

31

"Senin için iyi miydi?" diye sordu endişeyle. "Bundan daha kısa sürede boşalmalıyım," dedi Lucinda. "Sıkılıyorum yoksa. Ben çok çabuk sıkılıyorum."

"Sen hep bu kadar çabuk mu orgazm olursun?" Syracuse şimdi güvenliğini tamamen kaybetmiş gibiydi. Şimdiye kadar kimse onu tekniği konusunda eleştirmemişti. Genellikle karşısındakini bekleyen o olmuştu. Şimdiye kadar seks konusunda okuduğu bütün kitaplarda da kadınların erkeklere göre daha yavaş orgazm oldukları, sabırlı olması gerekenlerin erkekler oldukları yazılıydı.

"Evet genellikle, çok yorgun değilsem ya da çok içmemişsem."

Syracuse yatakta çıplak yatan Lucinda'ya baktı. Ayak tırnakları çocuksu bir tarzda pembe ojeliydi. Yüzünde mavi gözlerini parlatan orgazm sonrası bir ateş vardı. Bacaklarının arasındaki ıslaklığı görünce gülümsedi. Onunla sevişmiş ve bundan zevk almıştı.

"Yeniden sevişmek ister misin?" diye sordu Lucinda.

"Daha bir süre sevişemem," diye itiraf etti Syracuse.

Lucinda omuzlarını silkerek, "Kadınlar bu konuda çok daha iyiler," dedi.

"Biz her zaman hazırız."

"Biliyorum," dedi Syracuse pişman olmuş bir tavırla. "Hayat erkeklere karşı çok acımasız. Artık gitmem gerekiyor. Kalamadığım için üzgünüm, ama durumu biliyorsun."

"Tabii ki," dedi Lucinda ona bakarak. Gözlerinde sabit bir bakış vardı.

"Durumu çok iyi biliyorum."

Syracuse kendini rahatsız hissetti. Kahrolası kız, nasıl bu kadar bencil biri olabilmişti. Bu kadar genç birinde, rastlanması çok garip bir özellikti bu. Oturup Lucinda'yı kollarına aldı. "Sevgilim," dedi. "O kadar kızma. Geri dönmek zorundayım gerçekten. Evli olduğumu biliyordun. Senden hiçbir şeyi saklamaya çalışmadım. Bu akşam da gerçekten zevk aldım ve gelecek hafta doğum gününde seni görmek istiyorum. Telefon numaranı alacağım ve seni arayacağım."

"Bu dediklerine aradıktan sonra inanacağım," dedi kız ve kollarının arasından sıyrıldı. "Bana sevgilim deme. Ben senin sevgilin değilim."

Dizleri çok beyaz ve narin gözükiyordu. Syracuse ayağa kalktı. Bu duygudan nefret ediyordu. Işıklar kapalıyken giysilerini "giyip sessizce dışarı çıkmayı tercih ederdi. Şimdi ışığın affetmeyen aydınlığında vücudunda orta yaşın izlerini görebiliyordu. Sol bacağındaki varis izlerinin olmamasını isterdi. Çok eğilmeden iç çamaşırlarını giymeye çalıştı. Pantolonunu giydikten sonra çamaşırlarını dengesini kaybetmeden içine tıktırdı.

Lucinda yumuşak nevresimin altına girmişti. Bir an önce Syracuse'un gitmesini istiyordu. Sonunda ona telefon numarasını verdikten sonra, Syracuse eğilip yumuşak bir şekilde Lucinda'nın alnından öptü. Syracuse evin kapısını kapatana kadar bekledi ve sonra ışığı söndürdü. Başını yastığa koyduğunda gözlerine yaşlar dolmuştu. Acı çekiyordu. Hâlâ acı çekiyordu ve bunun muhtemelen hep devam edeceğini düşünüyordu. Seks bu acıyı sadece birkaç dakika için yok ediyordu, sonra aynı şeyi tekrar hissediyordu. Kırk bir kalp insanı öldürür mü, diye düşündü. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğine karar verdi. Uyku, yatağına sızarak onu rahat kollarıyla sardı. Sebastian... Acaba şimdi nerelerdeydi?

Syracuse, sürücü koltuğundan kalkmadan arabasının farlarını söndürdü ve Rolex saatini kontrol etti. Yeşil numaralar sabah ikiye çeyrek kalayı gösteriyordu. Ön bahçedeki çınar ağaçlarının üzerine kirağı kaplamıştı. Yukarı bakınca cama vurmuş uzun bir gölge gördü. Tabii ki Bayan Poole'du bu. Sonra evdeki ışık söndü. Yine de Lucinda ile sevişmesinin verdiği sıcaklığı bozamayacaktı kadın.

Arabadan indi ve anahtarları çıkartmadan önce kapıyı kilitledi. Evin ön kapısında iki bakır kapı tokmağı vardı. Syracuse, Madelei-ne'e bu büyük bakır kapı tokmaklarını, kendisine cesaret verdiği için seçtiğini hiçbir zaman söylememişti. Ona bunların bana kendi teslislerimi hatırlattığını neden söylemedim ki, diye düşündü. Belki de Madeleine beni böyle biri sanmıyordur. Benim sürekli korkular taşıdığımı ve kapı tokmakları, arabam ve Rolex saatim gibi kendimi rahatlatmak sembolik nesnelere ihtiyaç duyduğumu bilmiyordur. Aslında çoğu günler anahtarlarını büyük kilide sokmadan önce bakır tokmakları yumuşak bir şekilde eliyle okşardı. "Evet," dedi kendi kendine, evine girmek ona her zaman cinsel bir haz veriyordu. Yaşadıklarından tatmin olmuş bir halde dururken, Lucinda ile yaşadıklarının sonucunda her zamanki gibi bir suçluluk hissi taşımadığını düşündü. Bunun nedeni neydi acaba? Belki de Lucinda'mn sevişirken eşit bir rol üstlenmesinden kaynaklanıyordu bu. İkna etmek için uzun zaman peşinden

koşması gerekmemişti. Diğer kadınların yanından ayrılmaya eyle dönmek, dışarıdaki dünyadan içeri girmek gibiydi. Bu gece merdivenlerden çıkarken gülümsediğini fark etti. Lucinda konusunda çok net bir şey söyleyebilirdi; kızın hayattan ne beklediğini bilen bir hali vardı. Ama sonra kızın yenmiş tırnaklarını hatırladı. Birden içinde Lucinda'ya karşı hoş şeyler hissetti. Onu tekrar görecekti ve bu çok kısa bir zaman sonra olacaktı. Bebek odasının önünden geçerken, Lucinda'yı aklından uzaklaştırarak çabucak kapıyı açtı. Dadı Barnes'in horlamasını duyabiliyordu. Kadının gürültülü horultusu bebek odasının yanındaki oda-

03

dan dışarı taşıyordu. Syracuse, kalın beyaz halının üzerinde sessizce yürüyerek, kızına bakmak için bebeğin karyolasına eğildi. Küçük bir gece lambası, bebeğin uykuda kırmış yüzünü aydınlatmıştı. Pembe ellerini sıkı sıkı yumruk yapmış, parmakları kıvrılmıştı. Ve terlemiş saçları başının üzerine yayılmıştı. Ağzı bir şeyler emer gibi ritmik hareketlerle kırırdıyordu. Syracuse utanarak gözlerine yaş olduğunu hissetti. Sanki toprak ayağının altından kayıyordu. Yavaşça işaretparmağını kızının yüzüne değdirdi. Elindeki kırışıklıkların ve parmağının derisinin kalınlığının farkındaydı. Tam tersine bebeğin cildi yumuşacıktı. Bebek çok masum ve saf gözüküyordu. Kendisini ağlatan şeyin bu olduğunu anladı. Boş harcanmış yaşamında Syracuse, masumiyetin ne olduğunu bile uzun bir zaman önce unutmuştu. Bebeği çok güzeldi. Bu, kendisinin yarattığı bir şeydi. Bebeğe bakarken Madeleine'in Allegro'ya sadece bir süre evsahipliği yaptığına karar verdi. Bebek onun sanatının bir ürünüydü. Bu muhteşem yarattığı kendisi yaratmıştı. Varlığından emin olmadığı Tanrı'ya bundan sonra, onu çok iyi koruyacağına dair söz verdi.

Dadı Barnes uykusunda kırırdandı. Syracuse bir an korkuyla titredi. Ya Dadı Barnes, sabahın ikisini beş geçe onun özel bölgesine girdiğini fark etseydi? Ne yapardı? Bana tecavüz ediyor, diye bağırır mıydı ya da onu kendi kızına zarar vermekle mi suçlardı? Böyle bir durumda Bayan Poole, Dadı Barnes'a inanırdı. Syracuse hemen odadan çıktı.

Yirmi dakika sonra duşunu almış olarak karısı ile paylaştığı yatağına yattı. Çamaşır sepetine gömleğini ve iç çamaşırını bırakmıştı. Ruj izi olup olmadığını kontrol etmesine hiç gerek yoktu. Lu-cinda makyaj yapmamıştı. Derin derin nefes aldı ve sevgiyle karısının kolunu okşadı. Bu yatağın, onlara kayınvalidesi tarafından alınmamış olmasını çok isterdi. Dolly öyle yaşlı bir cadıydı ki, onun aldığı hiçbir yatak rahat olamazdı. Böyle

zamanlarda Syracuse kendisini baş aşağı sarkıtıp yatağın altını kontrol etmemek için zor tutuyordu. Dolly'nin yatağın altına bir dinleme aygıtı koyduğunu düşünüyordu. Dolly evliliklerini ilk baştan lanetlemişti. Şimdi tabii ki ailenin ilk torununun babası o olmuştu. Dolly bundan sonra ona daha bir müşfik davranırsa iyi olurdu yani. Gerindi. Sırtındaki ger-, günlük geçmişti ve artık hayatında 1.53 cm boyunda, erkekler hak-

ÖPÜCÜKLER

35

kında her şeyi bildiğini sanan yeni bir ilgi alanı vardı. Syracuse da ona bir-iki şey gösterecekti tabii.

Ertesi sabah Syracuse işe gitmedi. Kayınpederi çok anlayışlıydı ve akşam yemeğe gelip ona puro getirmeye söz vermişti. Yaşlı adam yetmişlerindeydi. İngiltere doğumlu olan bu adam yaşamak için Amerika'yı seçmişti. Karısı Dolly ondan yirmi yaş gençti. Makyajsızken tam bir cadıya benziyordu. Makyaj yapınca ise sanki buzlukta saklanmış bir balık gibi oluyordu. Yüzü Syracuse'a kayabalığını hatırlatıyordu. Madeleine ile balayında Bahamalar'a gitmişlerdi. Günlerini yüzerek ve güneşlenerek geçiriyorlardı. Syracuse düğünde olan tatsızlıkları büyük ölçüde unutmuş sayılırdı. Denizde birden büyük dudakları ve patlak soğuk gözleri olan dev bir balıkla burun buruna gelmişti ve bir an durup birbirlerine baktıklarında Syracuse kahkahalara boğulmuş ve bir sürü su yutmuştu. Madelei-ne'e "Hayatım, bu tıpkı annene benziyor," demişti. O sırada dalma işini çok ciddiye alan Madeleine ise kızmıştı. "Bizim için yaptığı onca şeyden sonra bu kadar kaba olma Syracuse," demişti.

Dolly, hiçbir zaman ona arkadaşça davranmamıştı. Bu gece yemeğe gelmesinin de nedeni büyük olasılıkla bebeği sevmekti. Kayıinvalidesi Dolly'nin hayatta iki büyük tutkusu olmuştu. Birincisi kızına da geçirdiği alışveriş tutkusuydu. ikincisi de rejim yapmaktı. Bu ikinciyi çikolata ve pastalara âdeta müptela olan Madeleine'e bulaştıramamıştı. Syracuse birlikte olduğu kadınların çoğunun böyle insanlar olduğunu fark etti. Yemek yemekten zevk alan kadınlara ne olmuştu? Lucinda aralarında taze bir istisna idi.

Sabah kendini iyi hissederek uyandı ve Madeleine'e sarıldı. "Nasılın sevgilim?" diye sordu. Onun sabahın bu saatinde jinekolojik cevaplar vermeyeceğini umuyordu.

"Dikişlerim acıyor," dedi, Madeleine gözlerini kırptırarak. "Tuzlu suya girmeliyim."

"ihmal etme," dedi Syracuse yataktan çıkarken. Bir kere Madeleine bu tip özel sorunlardan konuşmaya başlarsa onu susturmak mümkün olmazdı ve Syracuse dün gecenin üzerine kendisine büyük bir kahvaltı söylemek üzere aşağıya inecekti.

Aşağıya inerken başını bebek odasından içeri uzattı. Bebek, Dadı Barnes'in kucağındaydı. Odaya girerken, "Günaydın Dadı Barnes,"

fcKIJN fl£Z.£.l

ÖPÜCÜKLER

37

dedi. Sesi, boş bir mide ile ne kadar güvenli çıkabilecekse, o kadar güvenli çıkıyordu. "Bir dakikalığına Allegro'yu alayım." Sonra kollarını kızına uzattı. "Yemeğini yeni yedi efendim," dedi Dadı Barries. "Küçük yavrumuzun yediklerinin hepsini gömleğinize çıkartmasını istemeyiz değil mi?" Sonra kadın, Syracuse'un isteğini geri çevirdiğini belirten bir hareketle arkasını döndü.

Syracuse ona çok sinirlendiğini hissetti. Bu onun kendi kıızıydı ve hiç kimse ona dokunmasına engel olamazdı. Dadı Barnes'in kolunu yakalayarak kendisine çevirdi. "Onu bana ver," dedi sert bir sesle. Dadı Barnes şaşırarak bebeği verdi ve odadan çıktı. Hiç şüphesiz kendisine Bayan Poole şekline girmiş olan bir yardım bulmaya gitmişti. Ama şimdilik Allegro, Syracuse'un kollarındaydı. Bebek iri, yeşil gözleriyle babasının yüzünü incelemeye başlamıştı. Gördükleri hoşuna gitmiş gibi burnunu kırıştırdı ve esnedi. Syracuse onun diş etlerini ve minik pembe dilini gördü. Onun çok narin olduğunu hissetti birden ve ona zarar verebileceğinden korktu. Bir an Dadı Barnes'in geri gelmesini diledi. Ama sonra bebek küçük yumruklarını salladı ve Syracuse ona duyduğu sevginin şiddetinden donmuş bir halde kalakaldı. "Artık onu almalıyım efendim," dedi Dadı Barnes, arkasında Bayan Poole ile içeri girerek. Syracuse eğilerek bebeği ona uzattı. "Öğlen yemeğinde tekrar onu görmeye geleceğim," dedi. "Beni bekleyeceğini biliyorum."

Sonra neşeyle odadan çıktı, iki yağda yumurta, meyve suyu ve ince bir dilim domuz pastırması yedi. Ona güne başlaması için gereken enerjiyi verecekti bunlar.

Madeleine yatak odasının camına birinin vurduğunu duyduğunda uyukluyordu. Tembel tembel gözlerini araladı, ama yorgun olduğu için tekrar kapattı.

Tak, tak, tak. Ses bir türlü kesilmiyordu. Başını cama çevirdiğinde irkildi. Gözlerini tekrar sıkıca yumdu. Camda gördüğü surat çok yaşlı bir adama aitti. Adamın uzun beyaz bir sakalı vardı. Madelei-ne'e küçük bir baykuşu hatırlatmıştı. Gözleri kahverengi ve yuvarlaktı. Burnu çengel gibi kıvrıktı ve ucu, gür ve kabarık bıyığının altında kalmıştı. "Beni hatırlıyorsun değil mi Madeleine?" dedi.

Tabii ki! Madeleine'in beyni bir an durdu. Doktor Stanislaus'tu bu. Ve ses, tam olarak Madam Winona'nın karmakarışık salonundaki seans sırasında duyduğu sestti. "Şimdi bana inanıyor musun Madeleine?" diye sordu adam. "Dediklerim çıktı değil mi? Bebeğinin yeşil gözleri ve yaban çilekleri renginde saçları var değil mi? iyi bir kız o. Madeleine, ona Allegro adını verdiğini biliyorum. Korumacılar çok mutlular. Allegro'nun geleceği için yapılan bütün planlarımız artık yoluna girdi."

Allegro'nun geleceği için yapılan planlar mı? Madeleine ne diyeceğini şaşırmıştı. Camdaki bu şey, acaba kendi hayal gücünün yarattığı bir görüntü müydü? Bunlar, bilincine yaşlı falcı tarafından yüklenmiş olabilir miydi? Ya da doğum yapmak onu delirtmiş miydi? Germaine'in bir an önce gelip her şeyi kontrolü altına almasını o kadar çok istiyordu ki... Bir arkadaşına çok ihtiyacı vardı. Ayrıca bütün bu işleri başına açan da Germaine'di.

Doktor Stanislaus pencereye oturmuştu ve hiç acelesi yokmuş gibi duruyordu. "Bana soracak bir sorun var mı tatlım?" dedi.

"Pekâlâ," dedi Madeleine boğazını temizleyerek. Kendi sesinden çok utanmıştı. Böyle bir hayal görmek yeterince kötüydü zaten, ama onunla konuşmak daha da berbat bir şeydi. "Korumacıların Allegro'nun geleceği için planları olduğunu söylerken ne demek istediniz? O benim bebeğim değil mi?"

"Hayır, hayır, hayır, hayır, sevgili kızım. Bu sadece insani bir düşünce. Allegro korkunç bir kaza yüzünden senin koruman altında. Biraz da meydana gelmiş bir kaza yüzünden onun tekrar vücut buluşunda sana gerekli her türlü yardımı alman gerekecek. Allegro son bedenlenişinde bitmek bilmeyen sorunlara yol açtı. Görünen ya da görünmeyen hiç kimseyi dinlemedi. Beni bile." Doktor Stanislaus acıyla başını salladı. Sonra, "Hatta beni bile," diye ekledi yavaşça. Madeleine yatak odasında Doktor Stanislaus'u görmeyen şokunu atlatır atlatmaz, onun anlattıklarının ilgisini çektiğini fark etti. "Görünen veya görünmeyen demekle neyi kastettiniz Doktor Stanislaus?" diye sordu.

"Yani," diye söze başladığında, doktorun kendi sesini duymaktan hoşlandığı belliydi. Sesi, Madeleine'e, Viyana kahvesinin yoğun kremasını içerken çıkan sesi hatırlatıyordu. "Bütün yaratıklar bakidir," dedi. "Yani senin yorumladığına göre öyle olduklarını söyleyeceğim. Tabii ki diğer insanların 'ruh' kelimesi yerine kullandıkları

farklı farklı sözcükler vardır. Ama şimdi bu tartışmanın amacı için bu kadarı yeterli. Bu vücut buluşunda sen bir kadınsın. Bu yüzden de ruhun dışı. Ruhsal varoluşun bir basamağındasın. Genç sayılabilecek bir ruhsun, insan terminolojisi ile söylersek, bir çeşit erişkinsin. Yine de bu uzun yolunda yavaş yavaş değişiyorsun. Ve bugün beni görebilmenin nedeni de bu. Yeni görünmeye başlamış insanların birçoğunun ruhsal gözleri sıkı sıkıya kapalıdır, önlerinde olandan başka hiçbir şey göremezler. Uyurgezer gibidirler."

Bütün bu anlatılanlar Madeleine'e biraz Alice Harikalar Diyarı'nda'yı çağırıyordu, ama Doktor Stanislaus'un penceresinde oturduğunu ve kendisi ile konuştuğunu kabul etmek zorundaydı. Kolunu sertçe çimdikledi. "Ah!" Uyanık olmalıydı çünkü canı yanmıştı.

"Madeleine, önceki hayatında ırlandalı bir kadın olduğunu biliyor muydun?"

"Gerçekten mi?" Madeleine çok şaşırmıştı. "Babam hep atalarının Fransız olduklarını söylerdi."

"Hayır üzgünüm. Son vücut buluşunda ırlanda da County Kerry'nin dışındaki küçük bir kasabada doğmuştun. Çok sevilmiştin ve sana çok saygı duymuşlardı ama maalesef başına çok kötü şeyler gelmişti." Doktor Stanislaus içini çekti. "Sana göre güvenilir olan genç bir prensle kaçtın."

"Öyle mi yaptım?" Bir önceki kendisinin yaptığı şeyler Madeleine'e'i şok etmişti. "Bu, bugün yapacağım bir şey gibi görünmüyor," dedi. "Hiç hatasız bir hayat yaşadım hep maalesef." Şu andaki haline gerçekten üzülmüyordu. "Tabii ki öylesin sevgili kızım. DNA'larında hâlâ o berbat ölümünün küçük hatıralarını taşıyorsun."

"DNA mı? O nedir?"

"Bugünlerde eğitim sistemi hiç de modern değil." Doktor Stanislaus yavaşça nefesini bıraktı. Baykuş gibi bir ses çıkartmıştı. "DNA bütün yaratıkların taşıdığı, onlara kodlanmış bilgidir. Şimdiye kadar insanlar yalnızca, DNA'nın insanın fiziksel evrimi hakkında bilgi taşıdığını fark edebildiler. Ama bizler, değişime uğramış olanlar, DNA'nın bütün evrenin tarihini de taşıdığını biliyoruz. Yani eğer bilmek istersen, sende boşlukta

ışığın ilk parladığı andan itibaren olmuş her şey kayıtlı." Işık ve boşluk sözcüklerini neredeyse dinsel bir zevk alarak söylemişti.

ÖPÜCÜKLER

39

"Neyse tekrar sana dönelim. Sen, korkarım ki, taşlanarak öldürüldün. Bu ihanet eden bir kadın için verilen bir cezaydı ve sen de bu işi yaptığında evliydin. Yine de geride kalanlar senin çok cesur bir şekilde öldüğünü biliyorlar."

"Öyle mi oldu?" Madeleine önceki kendisinden gittikçe daha çok hoşlanmaya başlıyordu. Bir prensle kaçmış olmak ve taşlanarak öldürülmek, yatakta dikişlerinin içinde oturmaktan çok daha heyecanlı geliyordu kulağa. "Prensime ne oldu peki?" diye sordu.

"Erkeklerin evli kadınlarla sevişmesinde suç teşkil eden bir durum yoktur. Bir süre senin arkandan yas tuttuktan sonra, bir prensesle evlendi ve altı çocukları oldu." Doktor Stanislaus gözden kaybolmaya başlamıştı.

"Şu erkekler," dedi Madeleine, "Onlar için hiçbir şey değişmiyor değil mi Doktor Stanislaus?"

"Eğer erkeklerin elinden gelen bir şey olsaydı böyle olmazdı. Bu bana esas konumuzu hatırlattı. Allegro'nun tekrar bir kadın olarak bedenlenmek istemediğini bilmelisin. Son kadın oluşunda bir sürü zarara yol açmıştı. Koruyucular'ı onun için tamamiyle değişik bir hayat planlamışlardı. Sana, Allegro'nun evsahibi olarak hoş, duru küçük bir kız verecektik. Böylece o da bu muhteşem güzelliğini kullanmayacaktı. Yeni hayatı boyunca kendi yolunu ustaca çizecekti, ilk olarak Allegro bizim haberimiz olmadan bu evsahibi vücudu yeniden biçimlendirdi. Ve sonra senin rahmine düştükten altı hafta sonra cinsiyetini değiştirdi.

"Yani onun şey olacağını demek istemiyorsunuz ya..."

"Hayır, hayır, hayır tatlım. Bu tamamiyle farklı bir bedenleniş. Ve biz hepimiz hayatımızı kadınlar ve erkekler ya da erkekler ve kadınlar olarak geçiririz. Keşke öyle olsaydı o zaman şanslı olurduk. Hayır Allegro bütün bedenlenenlerin en tehlikelisi. Puer aeternus -ölümsüz bir erkek çocuk. Peter Pan bunların en iyi bilinen örneklerinden biri. Yani Allegro kadın olmak istemiyordu, çünkü kadımlar güçsüzdü. Sorun buydu. Allegro dünyadaki en güçlü kadın olarak büyümek istiyordu. Hatta daha da kötüsü diğer kadınlara liderlik yapmak, onları erkeklerin kölesi olarak gördüğü için, bu durumdan kurtarmak istiyordu. Bu konuda daha önceden de feci sonuçlar aldığı deneyimler yaşamıştı. 'Hippolyte' adında bir Yunan

kraliçesiy-di. Amazonlar'dan oluşan çapulcu bir ordusu vardı. Sonra erkekler için kâbus kadın olan Boadicea'ydı. Ve Jean D'Arc olarak gösterdiği o unutulmaz performans. Yakılmayı bile göze almıştı. Ama bunu hak ettiğini de düşünüyorum. Çok ileri gittiğine inanıyorum."

"Dr. Stanislaus eğer bütün bu dedikleriniz doğruysa, beni çok endişelendirdiğinizi de söylemeliyim."

"Endişelenme tatlım, ben gittikten sonra bu konuştuklarımızdan hiçbirini hatırlamayacaksın. Eğer hatırlayacak olsaydın, bütün insanların yaptığı gibi, hayattan kendi derslerini kendin çıkartmak zorunda kalmazdın." Sonra gülümsedi ve Madeleine'e göz karptı. "İnsanlar kendilerinin hayvanlardan, böceklerden daha gelişmiş varlıklar olduklarını düşünecek kadar kibirlidir. Hıh! Ne saçmalık! Böcekler bu dünyadaki en gelişmiş canlılardır. Onları sırasıyla diğer hayvanlar, bitkiler, kayalar, taşlar ve en sonra da insanlar takip eder."

"Dr. Stanislaus," dedi Madeleine, "Beni gerçekten şaşırtıyorsunuz."

"Oh şekerim, gitmem gerekiyor. Görünmeyen Koruyucular tarafından çağırılıyorum. Zaman zaman bizden haber alacaksınız. Bu dünyadayken beni çoğunlukla bahçende göreceksin. Pençeli bir baykuş görüntüsündeyim. Beni ara. Sağ pençemin soluk bir rengi var."

Dr. Stanislaus gitmişti. Madeleine başını salladı. Kapıya birisinin vurduğunu duydu. "Girin," diye seslendi. Germain'in gelişini sabırsızlıkla bekliyordu. Ona anlatacak öyle çok şeyi vardı ki. Birden kaşlarını çattı. Ona ne anlatacaktı? Hatırlamıyordu. Bebek hakkında bir şeydi herhalde. Unutmuştu.

Madeleine, kocaman yatağın içinde yatarken kahvesinden bir yudum aldı. Yanında, sandalyede oturan Edwina yüzünü buruşturarak, "Kendimi berbat hissediyorum, akşamdan kalmayım," dedi. Edwina, her zaman güzel görünen bir kadındı. Madeleine ara sıra onu bu kadar çok sevmesinin nedeninin bu olup olmadığını merak ederdi. Edwina ile Syracuse'la ilişkilerinin başındayken tanışmıştı. Edwina Times Meydanı'nın yakınlarında yer alan Weldon Sanat Okulu'nun etrafında toplanmayı seven kalabalık grubun içindeydi hep. Her zaman çok utangaç biri olan Madeleine, Edwina ve arkadaşları gibi insanlarla tanıştığı için kendisini çok şanslı hissediyordu. Edwina Madeleine'e nasıl giyineceğini öğretmişti. Edwina, Ro-nald'ın Central Park'taki muhteşem konağına, Dolly ile tanışmaya gelirken kirli

siyah bir pantolon ve yırtık bir tişört giymişti. Ön kapıdan koşarak geçmiş ve sıcak bir tavırla uşağın beyaz eldivenli elini sıkımişti.

"Ne kadar mükemmel bir yer burası Maddie," demişti yeni arkadaşını kucaklarken Edwina. "Bana şimdiye kadar zengin olduğunu hiç söylememiştin."

Maddie, annesinin sesleri duyunca, ilk kattaki oturma odasından dışarı çıkacağını biliyordu. Dolly'nin dikkatinden hiçbir şey kaçmazdı.

Merdivenlerin başında durmuş, aşağıya kadar uzanan bakır tırabzanı tutarak, "Kim o tatlım?" diye seslenmişti. "Senin küçük arkadaşlarından biri mi? Ne şeker." Sonra onun uzun sapı elmaslarla süslenmiş olan gözlüğünü şiş gözlerine taktığını gören Maddie rahatlamıştı. Annesi kız arkadaşları hakkında sonu gelmeyen şakalar yapsa da bunlar zararsız şeylerdi. O zamana kadar Ma-deleine'in hiç erkek arkadaşı olmamıştı. Ve annesinin kurallara uygun bir şekilde seçmeye kalkışacağını bildiği için hayatında hiçbir zaman bir erkeğin olmayacağına inanmaya başlamıştı. Dolly'nin annesi zengin Floridalı bir aileyken, Madeleine'in babası Ronald, sigorta komisyonculuğu yaparak sıfırdan başlayıp milyoner olmuş bir adamdı. Dolly, Amerikan Devrimi'nin kızıydı ve kendi seviyesinin altında biri ile evlenmişti. Kendi kızı için sadece seçkin üniversite kulüplerine üye olan birini uygun bulabilirdi.

Şimdi beş dikiş ile yatağında otururken Madeleine içinde bir gülme isteği duydu. Syracuse şu anda nasıl bir pislik olursa olsun, o zamanlar çok yakışıklıydı. Gruptaki en ideal bekâr oydu. Mazisi temizdi. Dolly, nişanlanmalarından önce, ilk flört ettikleri günlerde ona bayılmıştı. Şimdiki finansal ve cinsel hayatındaki hatalarından sonra artık Dolly, biricik damadını görmek bile istemiyordu. Duygularını net bir şekilde ona da belli etmişti. Ama şimdi ortada bir torun vardı. Syracuse'un bu çocuğun dünyaya gelmesindeki payını ne kadar görmezden gelmeye çalışacak olsa da Dolly, Syracuse ile barış masasına oturmak zorundaydı.

8

"Edwina, bana dikişlerden bahsetmiştin ama bu kadar acı verebileceklerini hiç tahmin etmemiştim," dedi Madeleine. Sonra durakladı ve, "Annemle babam yemeğe geliyorlar," diye ekledi. "Her şey bir kâbusa dönüşebilir. Germaine de öğlen yemeğine gelecek, italyan yemekleri hazırlattım, içki olarak da bir şişe San Giamigna-no var."

"Bebek kime benziyor Maddie?"

"Gerçekten çok şirin bir şey Edwina. Syracuse'a benziyor. Onun yeşil gözlüsü. Ve saçlarının rengi çok komik. Doktor Stanislaus bütün bunları önceden söylemişti. Onun gerçek bir hayalet olduğunu ve dediklerinin hepsinin doğru çıktığını sana söylemiştim. Şimdi bebeğimi getirmesi için zile basıp Dadı Barnes'ı çağıracağım."

Madeleine yumuşak yatağın içinde aşağı doğru kayarak zarif parmağıyla yatağın yanındaki bakır zile bastı. Evde Dadı Barnes'ın varlığı ile kendisini fazlasıyla İngiliz hissediyordu.

Dadı gelirken uzun koridoru hızlı yürüdüğü için biraz nefes ne-feseydi ve göğsü inip kalkıyordu. Bebeği annesinin kollarına koyduktan sonra onları izlemek için geri çekilirken, "Ne şirin bir manzara!" diye bağırdı.

Madeleine onu en iyi şekilde tutabileceğini hesaplamaya çalışırken bebeğin yüzünü inceledi. Allegro annesine bakarken yüzünde belli belirsiz, "Bütün bu boktan şeyleri daha önce görmüştüm," der gibi bir ifade vardı. Böyle belli belirsiz kibirli bir ifade ile bir bebeğin kendisini süzmesi Madeleine'i ürküttü.

"Bebek iyi mi Dadı Barnes? Yani hasta falan değil ya? Bu yaştaki bebeklerin tükürükler saçarak ağızlarını şapırdatmaları gerektiğini düşünüyorum da. Okuduğum bebek kitaplarında bakışlarını altı haftalık olana kadar bir noktaya odaklayamadıkları yazılıydı. Allegro beni tanımış gibi doğrudan bana bakıyor."

"Tatlım, her bebeğin kendine has tavırları vardır. Bebeklerin nasıl olmaları gerektiği hakkında kehanetlerde bulunamazsın. Siz yeni anne olanlar bir kitapta okuduğunuz için olması gereken belli şeyler var sanırsınız," dedi Dadı Barnes. Sonra bir kahrkaha atarak, "Benim küçük değerli bebeğim, dünyanın en akıllı tatlısı değil mi?" diye sordu Allegro'ya. Bu arada onu annesinden alarak Edwina'ya uzatmıştı.

"Şimdi artık bebek odamıza dönmek zorundayız," dedi sonra. "Bebeğimizin üşütmesini istemeyiz değil mi?"

"Hayır tabii ki," dedi Madeleine. "Bu çok kötü olur. Çok haklısın."

Madeleine kucağında bebeğinin boş bıraktığı yeri hissediyordu. Onu hâlâ tutuyor olmayı çok isterdi. Göğüsleri iğne olmasına rağmen hâlâ süttten ağırıyordu. Syracuse, bebeği emzirmenin göğüs uçlarındaki bütün duyarlılığı alacağı konusunda onu ikna etmişti. Çocuklarını emziren kadınların göğüslerinin - açıkça söyleme de - hayvan memeleri gibi kuruyacağını belirtmişti. Bu Madeleine'i çok korkutmuştu, ama şimdi onun haklı olup olmadığından emin değildi. Aslında Syracuse her zaman diğer kadınlarla o

kadar meşguldü ki, Madeleine istese, memeleri inek memesine de dönse çocuğunu emzirmenin tadını çıkartabilirdi. Ama artık çok geçti. Dadı Barnes bebeği biberonla besleme işini kesin olarak üstlenmişti ve bu küçük görevini, savaşımadan asla bırakmazdı.

Madeleine yastıklara sırtını dayadı ve kendi kendine, doğum yapmanın bir kadın için en büyük gelişim olduğunu söyledi. Yine de daha önce kimse sızlayan göğüs uçlarından ve vajinanın iyileşmesinin sanki en az iki yıllık bir zaman alacak gibi gözükeceğinden söz etmemiştir. Bunlar kitaplarda yazmayan şeylerdi. Ve şüphesiz hiçbir kadın, bunların başına geleceğini bile bile, doğum yapmaya kalkışmazdı.

Edwina'dan sonra Germaine de sonunda gelmişti. Syracuse'un savurgan yaşam şekli Germaine'i sürekli çileden çıkartıyordu. Germaine hiçbir zaman, bu kadar paranın harcanmasında Madelein'in de bir payının olduğunu düşünmüyordu. Her şeye rağmen Germaine de Edwina da ortada dönen paranın Madeleine'in ailesinin olduğunu biliyorlardı. Yine de Germaine, merdivenlerden çıkarken Syracuse'un, kendisinin sıradan omurgasında bir titreşim yarattığını kabul etmek zorundaydı. "Ne demek şimdi bu?" diye merak etti uzun mavi halı kaplı koridorda yürürken. Kapının önüne geldiğinde kafasındaki o hoş seksî fikirleri uzaklaştırmak için biraz bekledi. Bir an hayalinde kendisini dünyadaki en sevdiği yerde, Libya'da çölde bir battaniyenin üzerinde yatarken ve Syracuse tam içine girmek üzereyken canlandırmıştı.

Germaine seks konusunda çok fazla tecrübeye sahip değildi. Uzun zaman önce devecilerin arkadaşlığını kendisine tercih eden bir adamla evlenmişti. Balaylarını Mısır'da bir çadırda geçirmişler ve tek fiziksel temasları kum fırtınası altında uyku tulumlarının içinde gerçekleşmişti. Germaine bir süre sonra evliliklerinin cinsel yönünü artık göz ardı edemeyeceklerini kocasına söylemişti. Tecrübelerine pek de bir şey katmayan tek gecelik saçma sapan ilişkiler hariç dinsel nedenlerle evlenmeyen bakireler gibiydi. Develeri seven kocası Nijeryalı bir avcı ile gitmiş ve Germaine karşı cinsle olan ilişkilerinde kozanın içinden bir türlü çıkamamıştı. Uzun yıllar önce de yaşantısını Madeleine ile Edwina'nın üzerine kurmuştu.

Kapıyı iterek açtı ve Edwina ile Madeleine'e baktı. Madeleine eski arkadaşını görünce gülümsemeye çalıştı. Germaine'in kare şekilli bir yüzü ve küt kesilmiş bir saç stili vardı. Boynu çok kısaydı. Kısa boylu ve tıknazdı. Madeleine tam da o sırada Germaine'e ne kadar çok ihtiyacı olduğunu

düşünüyordu. "Gel Germaine," dedi kendisini yastıklara dayanarak yukarı çekmeye çalışırken. Yüzünü acıyla buruşturdu ve, "Bu dikişler doğum sancılarından bile kötü," dedi. "Ağrılar çok mu kötüydü tatlım?" diye sordu Germaine hemen. Ona, acıyla irkildiğini belli etmemeye çalışıyordu. Edwina'nın o zor doğumunu anlatırken yüzünün sanki o ağrıları yaşıyormuş gibi acıyla nasıl gerildiğini hatırladı. "Erkekler için yaptığımız şeyler," diyerek içini çekti ve Madeleine'in avucuna küçük bir paket koydu. "Çikolata," dedi, "En sevdiğinden." Sonra eğilip Madeleine'in yanağını öptü. Onun kusursuz cildine dokununca, elinde olmadan zenginlerin ellerinin diğer kadınlarınkine göre çok daha iyi koktuklarını fark etti. Diğer kadınlar yatak yaparlar, yerleri ovarlar ve sıcak deterjanlı sulara ellerini sokarlardı. İçini çekerek kendi yıpranmış ellerine baktı. Eski arkadaşlarını görmeye gelmek için sabahın erken . saatlerinde New York'un kenar semtlerinden birindeki evinden çıkmıştı.

"Yorgun musun tatlım?" diye sordu Madeleine, Germaine'e gerçek bir ilgi ile bakarken. Syracuse ile evli olduğu yıllardan beri bu kadını hep sevmişti. Edwina ile daha yakın duruyorlardı aslında. Onunla seks konusunda yaşadıkları ya da yaşamadıkları şeyler v hakkında konuşurlardı. Ama Edwina ancak uzun bir ilişkiye girmişse, bir ilişki yaşıyorsa ortalıkta olurdu. Germaine ise her zaman yanındaydı. Syracuse'un hayatında başka bir kadın olduğunu anladığı zaman kalbi kırıldığında elini tutan Germaine'di. Onu yatıştıran ve kesin bir karara varması gerektiğini söyleyen yine oydu. Syracu-se'dân ayrılacaktı ya da onun hiçbir zaman değişmeyeceğini kabul edecekti.

"Kadın delisi bir erkek ölene kadar hep kadın delisi bir erkek olarak kalır derdi annem. Annemin her duruma uygun altın bir sözü vardı." Germain omuz silkerek, "Benim annemdeyse o altın sözlerin zerresi yoktu," dedi. "Babam Syracuse gibi biriydi. Kadın dedin mi ona akan sular dururdu." Madeleine, Dadı Barnes'ın bebeği getirmesi için tekrar zili çaldı. Bu kez Edwina bebeği kucağına aldı ve üç kadın birlikte Allegro'nun üzerine eğildiler. "Şimdiye kadar gördüğüm en değişik kız bu Madeleine." Madeleine Allegro'yu kucağına alırken, "Evet," dedi. "Şimdiden kendine özgü bir ifadesi var değil mi? Kendimle gurur duyuyorum.

ÖPÜCÜKLER

Dr. Stanislaus bize bu kızın yeşil gözleri ve garip bir rengi olan saçları olacağını söylemişti. Sen de bu durumun çok tuhaf olduğunu düşünmüyor musun?" Sonra Allegro'yu başından öptü. "Germaine, Allegro'nun vaftiz annesi olmak ister misin? Babası Syracuse gibi biri olduğuna göre senden alabileceği sağduyuya çok ihtiyacı olacak."

"Bunun Syracuse'un hoşuna gideceğini hiç sanmıyorum Madeleine. Bütün olanlardan sonra onunla iyi anlaştığımız söylenemez."

Madeleine gülümsedi. "Bunu çoktan düşündüm," dedi, "Ama dün Syracuse senden oldukça korkmuştu. Eğer her ikimiz de onun o aptalca planlarına hayır dersek, onu kendi kazdığı çukura düşürebiliriz."

"Hadi Germaine. Syracuse'u yola getirelim."

"Madeleine senin bu bebeğin mükemmel bir şey..."

Edwina bu sırada yüzüklü elini Allegro'nun karnının üzerine koymuştu. Allegro öfkeyle Edwina'nın parmaklarında ısıtılar saçan zümrütlere elleriyle vuruyordu. "Beni şimdiden sevdi," dedi Edwina öne doğru eğilip, Allegro'nun çenesinin altını gıcıklayarak. En sevdiği parfüm olan Opium kokulan saçıyordu etrafına. "Büyüdüğünde seni alışverişe çıkaracağım sevgilim ve sana birlikte güzel elbiseler ve mücevherler alacağız."

"Sancın mı var Madeleine?" diye sordu endişeyle Germaine.

"Berbat bir şey bu. Ne kadar sürecek Edwina?"

"Sonsuza kadar. Dikişleri çok sıkı yapılmış bir arkadaşım vardı. Hastaneye geri götürmek ve eski bir kazak gibi dikişlerini sökmek zorunda kalmışlardı."

"Olamaz!" Madeleine gözlerini iri iri açarak Edwina'ya bakakal-dı.

Edwina konuya ısınıyordu. "Bütün bebek kitaplarında kocanın altı hafta sonra sevişmek istediği yazılıdır ve sevişmek âdeti bu işi bir bulaşık teli ile yapmaya benzer. Bütün şoku atlatmam iki yıl aldı sanıyorum. Jonathan'ın ereksiyon olabilmesi için bile üç ay geçmişti." "Gerçekten dediğin gibi, bu durum sizi yakınlaştırdı mı?" "Adam seni sönmüş bir balon gibi görüp hemen uzaklaşmazsa yakınlaştırdığını söyleyebilirsin. Tabii ki Tarquin'i çok seviyor. Aslında hep Tarquin'in kendi çocuğu olup olmadığını merak etti. İki adamla da aynı dönemde birlikte oluyordum ya."

"Dikkat etmiyor muydun yani?" Germaine aslında bu kadar kişisel sorular sormak istemiyordu ama gerçekleri de göz ardı etmek istemiyordu. Ve kendisinin böyle bir sorunu olmasa da böyle yaşayan birisinin önlem almak konusunda çok dikkatli olması gerekiyordu.

"Germaine, tatlım, o berbat zamazingolardan bir tane de benim vardı ama yere düştü ve Jonathan'ın ayak bileğine çarptı. O anın ateşiyle bunu çok dikkatli kullanmıyordum. Kullansam da, ya onu nereye takmam gerektiğini bilemeyecek kadar sarhoş oluyordum ya da takdığım da doğru yerleştirip yerleştirmedikten emin olamıyordum. Yine de Tarquin'in, ait olduğunu düşündüğü iki babası olması güzel bir şey. Maddie şuna bir baksana." Bu sırada Madeleine'e Tarquin'in bir fotoğrafını vermişti. "Melek gibi değil mi?"

"Evet Edwina ve aynen sana benziyor." Tarquin annesinin yumuşak hatlarını ve mavi gözlerini almıştı. Saçları bir mankeninki gibi kesilmiş ve beyaz yakalı siyah kadife bir takım giydirilmişti.

"Bir düşünsene Madeleine, ikimizin de çocukları büyüdüğünde, evlerimiz ilginç gençlerle dolacak. Ben çok feci seks düşkünü yaşlı bir kadın olacağım ve Allegro'nun erkek arkadaşlarını ayarta-cağım. Neyse artık çocuklarımızı yeterince konuştuğumuza göre öğlen yemeğine ne olduğunu sorabilir miyim? Harika değil mi Maddie? Artık çocuklarımızı da beyaz şarap ve dolci içerken tartıştığımız konu başlıklarına ekleyebiliriz. Sana Paolo'dan bahsetmiş miydin?"

"Sanmıyorum Edwina."

Gerçeği söylemek gerekirse, Edwina öyle garip yerlerde öyle çok adamla tanışıyordu ki, söylediyse bile Madaleine hatırlamıyordu.

"Ne olmuş Paolo'ya?" diye sordu.

"Onunla geçen yıl Siena'da tanıştım. O sıcak tutkulu öğleden sonrasında, evinin damının saçakları altında güzel bir tecrübe yaşadık. Orada harika bir çalışma yeri var. Karısı da evde değilmiş. Ata binmek için kendime gereken birkaç şeyi almak için Mafe'ye yaptığım bir alışveriş gezisinden sonra Campo'da otururken tanıştım onunla. Her neyse, yanıma gelip bana gülümsediğinde ayaklarımı dinlendiriyordum. Mükemmel ingilizce konuşuyordu. Bana bir kadeh içki ısmarladı. Aslında bir sürü kadeh demek daha doğru. Karı-

sı o gün Floransa'daymış. Ben de neden olmasın, diye düşündüm. Harikaydı Madeleine. Şimdi birkaç haftalığına burada. Yataktan kalktığında bizi öğlen yemeğine götürebilir. Germaine, ondan hoşlanacaksın. Sürekli seyahat eden biri ve çölü çok seviyor. Beyrut'ta gördüğü Arap kadınlarının dünyadaki en seksi kadınlar olduklarını düşünüyor. Beni de hiç fena bulmuyor tabii."

Madeleine, "Ben bu kadar sancı çekerken nasıl seksten bahsedebilirsin Edwina?" diye araya girerek, zili çaldı. Allegro, Dadi Barnes onu almaya geldiğinde derin derin uyuyordu. "Bayan Poole'a yemeği burada yiyeceğimizi söyler misiniz lütfen?" dedi Madeleine.

"Başüstüne efendim," diye cevapladı kadın.

"Öğlen yemeği her zamanki gibi mükemmeldi," dedi Germaine çenesinin altına sıkıştırdığı peçetesini çıkartırken. "Şimdi elli yaşımın üzerindeyim ve kendimi her şeyi yapabileceğim gibi hissediyorum." Sonra memnuniyetini belirten bir şekilde içini çekti. "Dirseklerimi masaya dayayabilirim, geçirebilirim ve peçetemi boynuma bağlayabilirim." Arkadaşlarına gülerek, "Yaşlanmanın gittikçe daha çok hoşuma gittiğini düşünüyorum. Bankadaki işim bundan sonraki on yıl içinde garanti altında. Hiçbir erkeğe bağlı değilim. Bu sizin kendi adınıza söyleyebileceğiniz bir durum değil. Tatillerimi de istediğim şekilde planlayabilirim. Her iki hayatın da en tatlı kısımlarını gördüğümü düşünüyorum. Şimdi bir de annelik denen şeyin hiçbir sorununu yaşamadan vaftiz annesi olacağım. Bütün bu sahip olduğum şeyleri elimden alabilmesi için karşıma çıkacak olan erkeğin çok sıradışı biri olması gerekir."

"Ya sahip olduklarına bir şeyler ekleyebilecek biri olsa ne dersin?"

"Madeleine, erkekler kadınlara artık bir şeyler katmazlar. Bana dürüst ve eşit bir ilişkisi olan bildiğimiz bir çifti örnek verebilir misin?"

"Bazen eşit başladığını düşünüyorum," dedi Edwina kaşlarını çatarak. "Ama benim durumumda ya karşıdaki pislikleri sürekli aşağılamak zorundasmdır ya da kıçlarının üzerine oturup senden bütün işleri görmeni beklemeye başlarlar. Jonathan yine beni terk etti."

Ö4

"Neden ona ortadan kaybolmasını söylemiyorsun Edwina?" Germaine, Edwina'nın hayatında o kadar çok sayıda erkeğe ihtiyaç duymasının nedenini bir türlü anlayamamıştı.

"Bilmiyorum. Sanırım peşimde beni arzulayan bir sürü erkek olmadıkça kendimi bütün hissetmiyorum. Eğer birisiyle sakın bir ilişki sürdürmeye başlarsam sıkılırım ve macera isterim." Sonra bardağının dibinde kalan içkiyi içti.

Madeleine, "Benim kocamla evli olmalıydın. Syracuse ile çekebileceklerimin hepsini çektim. Bir başka erkekle birlikte olma düşüncesi beni hiç de etkilemiyor."

Sonra, çikolatasından bir ısırık aldı ve, "Ahh," diye mırıldandı. "Bakalım falımda ne söylüyor?" Sonra mavi paketin içinden küçük bir kâğıt çıkarttı: 'Hayatı çok ciddiye almamak lazım.' "O halde buradan kalkar kalkmaz belki de etrafıma daha iyi bakmalıyım." Sonra gülümseyerek, "Çok uzun zaman uslu bir kız olarak yaşadım. Bir kaçamağım olsa Syracuse çılgına döner," dedi.

"Olabilir," diye ona katıldı Edwina, "Scott benim itiraflarımı ilk kez dinlediğinde öfkeden kudurmuştu. Âşığımı ölümle tehdit etmişti. Birlikte olduğu sekreterleri düşününce bu tepkisine inanamamıştım."

Edwina bir sigara yaktı ve, "Sanırım sorun, onların, bizim koruyucularımız olduklarını düşünmeye eğilimli olmamızdan kaynaklanıyor," dedi.

"Hayatlarımızın merkezinde kocalarımız var. Scott beni koruyor. Sigortaları onarıyor. Araba lastiklerini değiştiriyor ve faturalarımı ödüyor. İyi bakılıyorum. Kışın üşümüyorum, yazın klimalı evlerde oturuyorum. Canımın istediği her zaman yemek yiyebiliyorum. Ama her zaman sekreterleri ile kaçamak yaptığını biliyorum. Bunun daha ucuz bir yol olduğunu söylüyor. Çünkü onlara zaten bir ücret ödüyor. Beni kendine göre seviyor. Diğer kadınlarla sevişmesinin beni onun için daha arzulanır kıldığını düşünüyor. Evde sahip olduğu şeyin en iyi şey olduğunu biliyor çünkü. Muhtemelen yalan söylüyor, ama benim başka adamlarla birlikte olabileceğim düşüncesi onu çok korkutuyor. Çünkü beni kaybetmekten de korkuyor. Yine de sizin de bildiğiniz gibi Scott'ı hiçbir zaman terk etmem." "Biliyoruz tabii. Bir bakıma şanslı sayılırsın. Syracuse sigortaları onaramaz. Odun kırmaya kalktı, bacağını yaraladı, oturdu. Arabalardan hiç anlamaz. Babamdan başka hiç kimse ona iş vermeyeceği

ÖPÜCÜKLER

51

için babamın yanında çalışıyor. Onu terk etmeyi de hiç düşünmedim. Ama ben onunla evlendiğimde bakireydim."

Germaine kahvesini bitirdi, "Sen ve ben Madeleine," dedi, "New York'ta bu kafayla bir tek ikimiz kaldık."

"Belki de baba olmak Syracuse'u biraz büyütür," diye yanıtladı Madeleine. Edwina sigarasının dumanını üflerken, "Buna hiç güvenme," dedi.

10

"Baba seni seviyorum." Allegro hem annesine, hem de babasına . doğru dönmüştü, gözlerini Syracuse'dan ayırmıyordu. Bu, onu gördüğü ilk andan beri böyleydi.

"Ben de seni seviyorum tatlım. Bir daha söyle."

"Allegro babayı seviyor." İliği çekmek için koltuğun üzerindeki örtüyü çekiştirerek, "Babanın en iyi arkadaşı kim?" diye sordu küçük kız.

"Allegro."

Yeşim renginde, yakası dantelli bir elbise giymişti. Elbisenin rengi gözlerine uyuyordu. Yüzü, babasının bütün ilgisini ona yöneltebileceği kelimeler bulmanın heyecanı ile aydınlanmıştı. "Baba, baba, baba," diyerek onu sevmeye başladı.

Syracuse, oturduğu koltukta arkasına yaslandı. Kızını seyretmek ona çok büyük bir mutluluk veriyordu. "Allegro, Allegro. Dört yaşında bir dâhi o. Allegro! Babasının kızı, değil mi?" Ayağa kalktı ve peçetesini masaya bıraktı. Kızını sandalyesinden alıp cama doğru götürdü. "Bak," diye işaret etti ağaçların ve cadde boyunca sıralanmış eski model sokak lambalarının etrafında daireler çizerek uçan güvercinleri işaret ederek. "Güvercinler, güvercinler de bakayım."

Allegro başını salladı ve yüzünü astı. "Pekâlâ o halde." Syracuse bu durumda Allegro ile tartışmaması gerektiğini anlamıştı artık. Onun, korkunç bir öfke nöbetine tutulabileceğini biliyordu. Onu sıkıca kucağına bastırarak gülümsedi. Kızının sıcaklığını hissetmek onu yine çok etkilemişti. O kadar güzel kokuyordu ki... Büyüdüklerinde bebekler başka şeyler kokmaya başlardı, ama bunu şimdi aklına getirmek istemiyordu. Yarın Hong Kong'a Mei Mei'ye gitmek için yola çıkıyordu. Kızıyla geçirdiği bu dakikalar Syracuse'un 'kesintisiz mutluluk dolu' diye tarif ettiği anlardı. "Gel tatlım," dedikten sonra Allegro'yu havaya attı ve yakaladı. Allegro babasının kollarına düştüğünde keyifle bağırıyordu. "Parkta yürüyüşe gitme vakti," dedi Syracuse.

ÖPÜCÜKLER

53

Syracuse, Allegro ile evden çıkınca Madeleine içeriğinin birden ne kadar sessiz kaldığını fark etti. O kadar sessizdi ki, kulaklarında bir uğultu oluşmuştu. Syracuse gidince, Madeleine bir eksiklik hissine kapılmıştı. Sanki yanında sürekli bir lamba taşıyordu da güneşli, aydınlık bir gün olmasına rağmen Syracuse'un yokluğuyla bir şeyler eksilmişti. Syracuse nerede olursa olsun, orayı neşesi ve enerjisi ile doldururdu. Bu, onun en sevdiği yönlerinden biriydi. Bir tiyatroya, bir restorana ya da bir partiye gittiklerinde insanlar birden konuşmayı keserler ve dönüp onlara bakarlardı. Bütün arkadaşları Syracuse'un karizmatik bir tip olduğunu

söylerlerdi. Evet Syracuse ka-rizmatik bir insandı. Madeleine onun arkasından yürürken kendisini çok silik hissederci. Şimdi Allegro'nun doğumunun üzerinden dört yıl geçmiş olmasına rağmen, karnı hâlâ yumuşak bir sıcak su torbası gibiydi. Üstelik dikiş izleri de görüntüsünü çirkinleştiriyor-du.

Madeleine pencereye doğru yürüyüp sokaktaki gece lambalarına baktı. Eski tip evlerden çoğunun yerine apartman yapılmıştı. Ama kendi evleri eski görüntüsünü koruyordu. Ev, Madeleine'in üzerineydi ve bu konu ikisi arasında tartışma konusu bile olmamıştı. Aslında Madeleine'in babasının sigorta acentesinde çalışıyor olması gibi, bu durumun da Syracuse'un içine dert olduğunu biliyordu. Syracuse, sadece iyi durumdaki arkadaşları ile iş yapardı, iş hayatı, kulüplerde ve restoranlarda insanlarla konuşarak geçirdiği günlerden oluşuyordu. Syracuse konuşmayı iyi becerirdi. Madeleine camın önünde dururken üzüntüyle gülümsedi. Syracuse koyunları bile etkileyebilir, onlara ustura; kokarcalara deodorant bile satabilirdi. Allegro'yu omuzlarına oturtmuş olan kocasının arkasından baktı. Allegro'nun üzerinde koyu mavi, yakası siyah kadifeden bir kaban vardı. Baba-kız birlikte çok güzel bir çift oluşturmuşlardı. Baba ve kızı. Madeleine bir an, o anı kaydetmek için elinde bir kamera olmasını istedi. Ellerini koltuk altlarına sokmuş öylece duruyordu. Bedenini ısıtmaya ihtiyacı var gibiydi. Syracuse odadan çıkarken iğnerinin sıcak havasını da alıp gitmişti sanki. Madeleine birden ür-perdi. "Kendimi bir şeylerden yoksun kalmış gibi hissediyorum," diye fısıldadı. Bugünlerde duygularını kendi kendisiyle tartışır olmuştu. Tabii duygularını Syracuse ile tartışmasının bir faydası yoktu. Eğer sevişmişlerse Syracuse onu kibarca dinlerdi ama Madeleine anlattıklarının onu sıktığını hissederci. Yıllar geçtikçe Madeleine de kişisel konulardan konuşmaktan vazgeçmişti. Syracuse ve Allegro gözden kaybolana dek arkalarından baktı, sonra ağır ağır yatak odasına doğru yürüdü. Şimdi sabah banyosu zamanıydı.

Banyoda küvete uzanıp boyasız ayak tırnaklarını incelerken geçen hafta olanlar aklına geldi.

"Paolo," diye fısıldadı. O yasak sözcük, banyodaki buharda asılı kaldı. Paolo Bonetti. P.B.'den oluşan ismin ilk harflerini küvetin kenarına çizdi. Onunla Edwina'nin evinde tanışmışlardı.

"Bu Paolo." Edwina Madeleine'i öne doğru itmişti. "Paolo, benim en iyi arkadaşım Madeleine Winstansley ile tanıştırayım seni. İkinci en iyi arkadaşım Germaine de birazdan burada olacak."

Madeleine, Edwina'nın Siena'daki evde bu adamla yaşadıkları sıcak ve yoğun sevişmeyi anlatırken söylediklerini hatırlayarak utangaç bir ifade ile Paolo'ya bakmıştı. Edwina'nın evini severdi. Pencereleeri, Hudson nehrine tepeden bakardı. Ev, SoHo'daydı. Scott ve Edwina, burayı SoHo bu kadar moda olmadan önce almışlardı. Edwina, Scott'ı çek defterini alıp ortadan kaybolduğu zaman ses çıkartmaması için ikna etmişti. "Tam bir Elianor Glyn havası var bende. Ve ancak Scott çok cömert davranırsa onunla şöminenin önündeki kaplan postunun üzerinde sevişebilirim."

Camlardan içeri giren güneş ışığında Madeleine gülümsedi. Edwina'nın tarzı bayağı bulunabilirdi ama sonunda bütün isteklerini elde etmeyi başarabildiği için aslında çok seçkin bir tarzı olduğu da söylenebilirdi. Evin yerleri çeşitli hayvan postlarıyla kaplanmıştı. Duvarlarda da Scott tarafından avlanmış hayvanların başları asılıydı. Mobilyaların hatları yuvarlaklı. Kitap rafları camdan yapılmıştı. Madeleine'in Edwina'nın kütüphanesindeki kitapların mavi boyalı tahtalardan yapıldıklarını anlaması için uzun zaman geçmişti. Sahici kitaplar ise, sadece balıklar ve avcılık üzerine yazılmış, Scott'un sevdiği kitaplardı. "Okumuyoruz tatlım," demişti Edwina. "Ben zevkime ve lüksüme düşkünüm biliyorsun. Aklım fikrim sevişmekte."

Şimdi Edwina'nın geniş salonunda otururken Madeleine, utandı ve duygularına hâkim olamadığını hissetti. Bir odada yabancı bir erkekle yalnız kalmayalı o kadar uzun bir zaman olmuştu ki... Pao-

ÖPÜCÜKLER

55

İo onun rahatsızlığını sezerek alaycı bir tavırla gülümsedi. Madeleine'in sağ elini avucuna alarak siyah saçlı başını eğdi ve Madeleine'in avucunun içini öptü. "Sizin hakkınızda Edwina'dan o kadar çok şey duydum ki," dedi. Madeleine, onun dudaklarını parmaklarında hissedince geri çekildi. Allegro'nun doğumundan beri Madeleine, Syracuse ile sevişmek için hiç istek duymamıştı. Bir daha da damarlarındaki kanı tutuşturan o büyük arzuyu duyup duymayacağını merak ediyordu. Belki de doğum yapmak bunu sonsuza dek öldürmüştü. Sanki doğum onu tamamen değiştirmişti. Belki de onu böyle yapan, artık sadece bir eş olmadığını bilmektir. Minik, aksi ve narin bir şey dünyaya getirmişti. Ve bu kocası ile onu, hayatları

boyunca ayrılmaz kılacak olan bir şeydi. Şimdi çaresiz bir şekilde kurtulmak istediği bir şey vardı aklında. Bu odada Paolo'yu gördüğü andan beri onu istediğini biliyordu. Bunun farkına varmak Madeleine'i şok etmişti. Sadece Syracuse'a sadakatsizlik yapmak açısından değil, aynı zamanda Edwina'nın âşığı olan ve bu yüzden de kendisi için hiç de uygun olmayan biriydi Paolo. Ensesinden boynuna doğru inen saçları adamın çekiciliğini artırıyor. Madeleine gülümseyerek, "Edwina sizin Siena'da yaşadığınızı söylemişti," dedi. Adamın alyansından gözünü alamıyordu.

Paolo başını sallayarak, "New York'ta bir dairem var," diye yanıtladı. "Böylece içki satışını buradan yürütebiliyorum. Ama kalbim daima Siena'da." İri kahverengi gözleri konuşurken parlıyordu. Kirpiklerinin ne kadar gür olduklarını fark etti Madeleine. Gözleri aslında kahverengi olmasına rağmen derinliklerinde, Madeleine'e sonbaharda Charmouth'daki denizin üzerindeki pırıltıları hatırlatan altın rengi hareler vardı. "Siena'yı severim," diye devam etti Paolo. "Dünyadaki en güzel şehirmiş gibi gelir bana." Sonra Madeleine'in elini avucunun içine alarak onu büyük pencerenin önüne götürdü.

"Edwina'nın evine çıkan merdivenleri tırmanmak zor olmasına rağmen, buraya çıktığınızda görünen manzara buna değer. Olağanüstü." Paolo, Madeleine'in elini hâlâ bırakmamıştı. Madeleine yavaşça elini çekti. "Bu kadar güzel ingilizce konuşmayı nerede öğrendiniz?" diye sordu. Bunun güvenli bir konu olduğunu düşünüyordu.

jo

EKİN PIZZÉY

"Karım yarı Sienalı, yarı ingiliz."

Madeleine, âşığının evindeyken karısından rahatlıkla sözedebilen bir adamla birlikte olduğunu anladı. Sık sık kaçamak yapan insanların, suçluluk duygusundan ya da utançtan nasıl olup da ölmediklerini merak ederdi. Syracuse'dan başka bir adamın onu çıplak görebileceği düşüncesi, özellikle de hâlâ doğumun izlerini taşıırken onu çok korkutuyordu. O sırada Edwina, "Cin tonik alır mısın Madeleine?" diye sorarak hızla odaya girdi.

Madeleine "Teşekkürler," diyerek kadehe uzandı.

"Bir kadeh votka içmeye ne dersin Paolo? Gerçek Rus votkası var."

"Hayır, sağol Edwina. Sadece şarap içebilirim." Sonra gülümseyerek Madeleine'e döndü ve, "Biz Toscanalılar sadece şarap ya da üzüm suyuna takmış durumdayız. Aynı zamanda içkiyle bir şeyler yemeyi de isteriz. Bu bizi kötü misafir sınıfına sokar biliyorum ama Toscanalılar geleneklerine

bağlıdırlar. Şunu memnuniyetle söyleyebilirim ki, evimin bir köşesinde italyan usulü bir ekmek fırını var. Tuzsuz ekmek yapıyorum. Küçük bir çocukken annem bana tuzsuz ekmek olmadan yemeğin yarım kalmış olacağını söylerdi," dedi. Sonra güldü. Doğulularınkine benzeyen kahverengi gözleri parlamıştı. "Bunu garipsedin mi?"

"Hayır. Ben de ingiltere'deki bu tip şeyleri özledim," dedi Madeleine. "Orada okudum ben. Babam da ingiliz'dir. Uzun zamandır Amerika'da yaşamama rağmen kendimi fazla ingiliz buluyorum. Bazen bu farkı o kadar kuvvetli hissediyorum ki, canımı yaktığını söyleyebilirim." Madeleine camdan, dışarda çalışmakta olan römorkörlere baktı. "Krema ve böğürtlen reçeli gibi şeyleri özlüyorum," diye ekledi sonra. "Tabii bütün bunları burada da alabilirsin, ama ingiltere'deki gibi bir bahçede güneşin altında oturup yeni biçilmiş çimenlerin kokusunu duyarak ve İngiliz koyunlarının meleş-melerini dinleyerek yemek imkânsız." Yüzünden bir gölge geçti. "Neden farklı olduğunu bilmiyorum," dedi. "Sadece farklı olduğunu söyleyebilirim. Ayrıca ingiliz koyunları dünyadaki bütün koyunlardan daha farklıdır. Besilidirler ve yünleri de çok güzeldir. Ah Tanrım, ne kadar çocukça konuşuyorum."

"Paolo tatlım, Germaine geldi ve onunla tanışmanı istiyorum.

ÖPÜCÜKLER

57

Germaine dünyanın her yerini gezmiş." Edwina Paolo'yu camın önünden alıp ön tarafa doğru götürdü. Sonra Madeleine'e dönüp göz kırptı. Madeleine yavaşça gülümsedi ona ve arkalarından gitti. Germaine'in gelişine sevinmişti. Belki şimdi onun duyarlı varlığı her şeyi normale döndürürdü.

Yemeğe oturduklarında ise, Germaine'e rağmen hiçbir şeyin normale dönmediğini hissedebiliyordu. Yolunda olmayan şey her ne ise hâlâ onu içinde hissediyordu. Bütün gücüyle Paolo'ya bakmamaya çalışıyordu. Ama bu çok zordu. Paolo konuşmayı ona çevirmeye kararlıydı, "ingiltere'deki okulun nasıl bir yerdirdi?" diye sordu büyük bir ilgiyle.

"Kız okuluymuş. Yani hiç erkek yoktu," diye araya girdi Edwina. "Flört etme diye bir şey yoktu. Sınıfın en yakışıklı oğlanıyla sahil yolunda bir gece geçirme ihtimali de yoktu. Gerçekten Maddie, orası çok anormal bir yerdi." "Ben, anormal olduğunu düşünmüyorum Edwina," dedi Madeleine. "O yılları yaşadığım için öyle memnunum ki. Kendimi sevdiğim şeylere adayabiliyordum. Okumak ve müzik dinlemek gibi." Madeleine, Edwina'nın

kendisine sataştığını görebiliyordu ve bu onu çok rahatsız etmişti.

Edwina'nın sesinde, Madeleine'in kendisini taşralı ve toy biri gibi hissetmesine yol açan alaycı bir ton vardı.

"Edwina'nın dediklerine bakma Madeleine. Sadece seni kıskanıyor."

Germaine kararsız bir tavırla Madeleine'e gülümsedi. "Edwina neden beni kıskansın ki?" diye sordu Madeleine.

Bir an bir sessizlik oldu, sonra Paolo yavaşça, "Belki de sendeki bir şeye imreniyordur," dedi.

Edwina hemen oturduğu yerde sırtını dikleştirerek, gözlerini iri iri açtı ve, "Neye imreniyor olabilirim Paolo?" diye sordu.

"Bilmiyorum tatlım," dedi Paolo omuzlarını silkerek. "Belki de uzun zaman önce kaybettiğin masumiyetidir."

"Bunu sen mi söylüyorsun Paolo?"

Germaine, "Artık bu konuyu değiştirelim," diye araya girdi. "Annem, ağzını kapatmadan yemek yemenin ve sofrada politika ya da seksten konuşmanın klozetin kapağını açık bırakmak kadar ayıp şeyler olduklarını söylemişti."

"Her neyse," diye araya giren Edwina son sözü söylemeye kararlıydı. "Ben nasıl bu pısnığı kıskanabilirim ki?" diye sordu.

Madeleine yanaklarına ateş bastığını hissetti. Paolo öne doğru eğildi ve, "Kızdığında o kadar güzel görünüyorsun ki Madeleine," dedi, "Bunu daha önce sana kimse söylememiş miydi?"

Bir an için Madeleine şaşırıldı sonra "Hayır," dedi. "Söylemedi sanırım."

Sonra ilk kez görüyormuşçasına Paolo'ya baktı. Bütün ev-lilik hayatı boyunca sevgiyle etkilenererek baktığı tek erkek Syracuse olmuştu.

Onunla tanıştığı zaman Madeleine bakireydi. Ve evlendikleri gece Syracuse onunla çok yumuşak ve tecrübeli bir şekilde uzun uzun seviştiği için içi minnetle dolmuştu. Yıllar geçtikçe Syracuse başka kadınların peşinden koşmaya başlamıştı. Madeleine bunun kendisini yaraladığını saklayarak, kocasının cinsel isteklerini karşılamaya devam etmişti. Cinsel hayatlarındaki bazı zevklerin ve içtenliğin kaybolduğunun farkındaydı tabii. Genellikle Syracuse sevişmenin zevkini yaşarken o sırtüstü yatıp çıkartması gereken sesleri çıkartıyordu. Artık ilk andan itibaren Syracuse'a hissettiği o sade, sıcak güven duygusunu hiçbir zaman tekrar hissedemeyecekti. Bu yabancının karşısında otururken, çatalı ile tabağındaki küçük tombul mantırlarla oynuyordu. Biliyordu ki Edwina, onun Paolo'dan etkilendiğini tahmin etmişti ve Madeleine'e zıt gitmesinin nedeni de buydu. Edwina

âşıklarından birinin gözlerini kendisinin üzerinden ayırıp da başka bir kadına yöneltmesine hiç alışık değildi.

"Bana okul günlerinden biraz daha söz et Madeleine, ingiliz okul sistemi tektir. Senin bu kadar tutucu olmanın sebebi de odur." Gülümsedi.

Yüzünde kibar bir ifade vardı. Madeleine onun anlatacakları ile gerçekten ilgilendiğini hissediyordu. Hatta taşra kafalı biri olsa bile...

Edwina aniden öfkeyle ayağa kalktı. "Tabakları toplayacağım," dedi yüksek sesle Paolo'ya bakarak. Paolo, Edwina'ya bakınca Madeleine güldü.

"Edwina," dedi, "Paolo bir İtalyan. Avrupalı erkekler Amerikalılar gibi ev işlerine yardım etmezler." Amerikalı erkeklerin içinde de Syracuse hariç diye söylendi içinden. O su bile kaynata-mazdı.

"Öğrenmesinin zamanı geldi," dedikten sonra Edwina, Germai-ne'e döndü ve, "Bana yardım edebilir misin?" diye sordu.

"Tabii" diye yanıtladı Germaine ayağa kalkarken. Masadaki gergin hava onu yeteri kadar rahatsız etmişti zaten. Neden Tanrılar seksi kendi kafalarına göre yaratmışlar ki, diye sordu kendi kendine. En doğrusu tam hayvanlarıyla gibiydi. Kadınlar her altı ayda bir ya da ona benzer bir sürede çiftleşmeliydiler ve sonra da hayatlarının geri kalan kısmını yaşama boğuşarak geçirebilirlerdi. Şimdi Madeleine'in bile, tatlı, şeker, sadık Madeleine'in bile - kanına bir mikrop girmişti. Yılın uygun zamanı olmalıydı. Sonra Edwina'nın arkasından yürüdü.

"Madeleine." Paolo'nun sesi kederliydi. "Birbirimizi mutlaka bir daha görmeliyiz." Geniş cam yemek masasının üzerinden Madeleine'e doğru eğilmişti. Büyük gözleri Madeleine'e yalvararak bakıyordu.

"Hayır Paolo. Yapamayız. Ben evli bir kadını ve bir de çocuğum var."

"Madeleine tabii ki senin evli olduğunun farkındayım ve küçük kızından da haberim var. Adı Allegro ve Edwina onun çok güzel bir kız olduğunu söylüyor. Benimle bir kaçamak yapmak senin evliliğine zarar vermez ki. Seni hemen kollarımın arasına almak ve nefessiz kalana kadar öpmek için içimde derin bir arzu hissediyorum."

Madeleine içinden inşallah yüzüm kızarmamıştır, diye düşündü.

Paolo'nun yüzü çok yakınındaydı. Birden Paolo eğilip onu omzundan tuttu ve dudaklarından öptü. Madeleine bir taş gibi kıpırtısız duruyordu.

Dudakları sıkı sıkı kapalıydı. Paolo'nun öpüşü yumuşaktı ama Madeleine ona cevap vermeye hazır değildi. Bunu Paolo da biliyordu. Omzundan Paolo'nun elini çekerek sandalyesine . oturdu.

"Çok güzel ve ilginç bir kadınsın Madeleine," dedi.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sorarken Madeleine şaşkındı. Syracuse nadiren ona iyi görüldüğünü söylerdi, ama ilginç kelimesi şimdiye kadar hiç ağızdan çıkmamıştı. Aslında hayatı bir evin idaresine ve bakımına adanmış, kocasının ve dört yaşındaki bir çocuğun bütün sorumluluğunu üstlenmiş bir kadın nasıl ilginç diye tanımlanabilirdi ki? Birisi ona sorduğunda, "Sadece sıkıcı bir ev kadınıyım," diye tanımlıyordu kendisini.

Karşısındakinden aldığı cevap ise, "Gerçekten mi, ne ilginç," oluyordu. Ve eğer konuştuğu kişi kendisi gibi bir ev kadını değilse, bir içki alması gerektiğini söyleyerek onun yanından uzaklaşıyordu.

OU

ERİN FIZZEY

Syracuse son birkaç yıldır onu hiç de ilginç bulmuyordu. Komik, hah-hah-hah! Bir şeyleri düşündüğünde ya da kendisi düşüştüğünde belki; ama Alman metresi Griselda gibi ilginç bulmuyordu onu. Griselda'nın Berlin Üniversitesi'nden aldığı Güzel Sanatlar diploması vardı; Madeleine'in ise biri Ev idaresi, diğeri de İngiliz Edebiyatı'nda olmak üzere iki tane vasat notu vardı. Syracuse'un onu ilginç bulmamasına şaşmamalıydı.

Şimdi, kocasının ağızından duymayı en çok istediği şeyleri ona söyleyen bir adamla bir odada başbaşıydı. "Ailem katolik olmamasına rağmen rahibe okuluna gittim ben. Bölgedeki en iyi yatılı okuldu. Okulumu seviyordum." İşte yine güvenli bir konu bulmuştu. "Ata binmekten ve kriket oynamaktan hoşlanırım. Bütün oyunları severim aslında." Gülümsedi. "Sanırım en çok da hokeyi."

"Benden saklama Madeleine. Seni uyarıyorum, gitmene izin vermeyeceğim. Ben sabırlı bir adamım ve bekleyebilirim. Gör bak." Bir elini masaya koydu ve avucunu açtı. Avucunda geniş ve derin çizgiler vardı. "Şuraya bak," dedi elini işaret ederek. "Bu benim kalp çizgim. Şu çizginin ortasındaki kesişmeye bak. O sensin. Bütün hayatım boyunca seni bekledim."

"Beeker Caddesi'ndeki Madam Winona'ya gitsen iyi olur. O el falına bakıyor."

"Belki de gitmeliyim," diye onayladı Paolo.

"... Ve gerçekten çok iyi bir İngilizce öğretmenim vardı, adı Bayan Durrant'dı." Hay Allah, birden Edwina'nın sesini duydu.

"Hâlâ yatılı okuldan mı bahsediyorsun Maddie?"

"Korkarım öyle." Madeleine kalbinin içinde küçük bir şeyin kıpırdadığını hissediyordu. Çok yakışıklı bir adam onu ilginç bulduğunu söylemişti.

Vedalaşma zamanı geldiğinde Paolo önce Germaine'i öptü. Ve sonra Madeleine'i kendisine çekti. Hareketlerinde Madeleine'i etkileyen bir güç vardı. Paolo'nun dudaklarının yanaklarına değdiğini hissetti. Sonra da parfümünün kokusunu aldı. Paolo'nun elleri titriyordu. "Au revoir Madeleine. Yakında yine karşılaşacağız."

Madeleine gözlerini ona dikti. "Bu çok hoş olur," dedi ifadesiz olmasına çalıştığı bir sesle.

"Gelecek hafta Partimter'ların partisine geleceksin değil mi Maddie?"

Edwina'nın gözleri iyice kısılmıştı.

UFULUKLEK

O!

"Sanırım. Syracuse'un katılmak istediğini biliyorum." Yüzünü buruşturarak, "Onların partilerini sevmiyorum," diye ekledi. "Bana göre hep çok kalabalık oluyor."

"Paolo Pafmter'ları tanıyor, değil mi Paolo?" Edwina, elini sahiplenir bir tavırla Paolo'nun koluna koydu.

"Evet tanıyorum ve Madeleine'in hissettiklerine katıldığımı da söylemeliyim." Sonra gülümseyerek, "Ama," diye ekledi, "eğer siz bayanlar orada olacaksanız o zaman ben de gelirim."

11

Kütüphanede tek başına yediği bir akşam yemeğinden sonra Madeleine, Syracuse'un telefonunu bekliyordu. Uzakta olduğu zamanlar iyi geceler dilemek için mutlaka onu arardı. İlk başlarda bunu kendisini özlediği için yaptığını düşünmüştü, ama sonra bu davranışın onun bir nevi suçluluk duygusunu bastırma yöntemi olduğunu anlamıştı. Tabii bu teorisi, suçluluk gibi bir duygunun Syra-cuse'a acı verebileceğine inanıyorsa geçerliydi. Belki de sadece sahip olduğu bir şeyi kontrol etmek için yaptığı bir şeydi. O sırada telefon çaldı ve Madeleine sandalyenin arkasına uzanarak ahizeyi aldı.

"Kendini bir fetih yapmış gibi hissediyor olmalısın."

"Ne demek istiyorsun Edwina?"

"Seni kahrolası, ne demek istediğimi biliyorsun. Üzerine paltosunu giyip gitmesi gerektiğini söyleyene kadar öğleden sonrayı Paolo ile çok seksi bir şekilde geçirmeyi planlamıştım. Gerçekten Mad-die, senden en son beklediğim şey benim âşığımı çalmandı."

"Senin âşığına çalmadım Edwina. Birisiyle bir kaçamak yaşamak gibi bir niyetim de hiç yok. Zaten Paolo da evli ve çocuklu bir adam. Belki de canı sevişmek istememiştir."

"Hayır tatlım. Senin hangi parfümden hoşlandığını ve en sevdiğin çiçekleri öğrenmek istedi. Ben bir adamın ne zaman tutulduğunu bilirim. Paolo ısrarcı bir tiptir. Dikkatli olsan iyi olur."

"Aptal olma Edwina. Her şeyden önce benim böyle bir durumda korkudan öleceğimi bilirsin. Her neyse zaten midem de hâlâ eski bir sıcak su torbasına benziyor. Syracuse'dan telefon bekliyorum. Hong Kong'da da."

"Yine sevgililerinden biriyle mi Maddie?" Madeleine, Edwi-na'nın kendisiyle onu yaralamak için konuştuğunu fark etmişti. "En azından Scott birlikte olduğu kadınlarla ev tutmuyor." Edwi-na'nın sesindeki ton Madeleine'in içini acıtmıştı, içindeki bir yaradan bir damla kanın damladığını hissetti. "Biliyorum... Syracuse otellere dayanamadığını söylüyor. Ama hepsinden kötü olan şey de,

63

bütün bunların masrafını benim paramı kullanarak karşılıyor" oluşu. Bu hiç geçmeyecek mi ?.. Yani bana verdiği acıdan söz ediyorum."

"Sadece, karşılığını verirken geçer. Uyan artık ve gözünü aç Maddie. Sen artık büyük bir kızsın."

"Sanırım öyleyim. Ama kendimi çok da büyümüş gibi hissetmiyorum Edwina."

Sonra telefonu kapatarak bebek odasına gitti. Dadı Barnes Allegro'yu yatmaya hazırlamıştı. Çocuk yatakta oturmuş, kendisine hikâye okunmasını bekliyordu.

"Allegro'ya bir hikâye okuyacağım Dadı," dedi Madeleine. Kadından bu şekilde izin almamak isterdi.

"Tamam, ben de gidip onun bazı giysilerini ütüleyeceğim."

Madeleine kitabı Allegro'nun elinden aldı. Allegro'yu kucağına alıp almaması gerektiği konusunda kuşkuları vardı. Kendi annesi ve arkadaşları tarafından o kadar itilmişti ki, şimdi Allegro'nun küçük dünyasına müdahale etmek konusunda çekimserdi. Allegro annesine gülümsedi ve Madeleine oturunca yataktan kalkıp annesinin kucağına tırmandı. Çocuğun saçları Madeleine'in çenesini gıcıkliyordu. Yumuşak bir sıcaklık duygusu Madeleine'in içini mutlulukla doldurdu.

"Bir gün Humphery annesini kaybetmiş..." Onun kendi yüzüne dikmiş olduğu iri gözlerine baktı. Vaktini kızının babasından başka bir erkekle

geçirdiği için içinde bir suçluluk duygusu hissetti. Sonunda Allegro'yu sıkıca kucakladı ve alnından öptü.

"İyi geceler sevgilim. Güzel rüyalar," dedi. Büyük karanlık evde yürüyerek alt kata indi ve kendisine bir cin tonik hazırladı. Tam o sırada telefon çaldı. "Günün nasıldı sevgilim?" Syracuse'un sesi neşeli geliyordu. Güzel, demek ki her şey istediği gibi geliyor, diye düşündü Madeleine. Birçok kez, işi kötü gittiğinde ya da muhtemelen metresi ile bir sorun yaşadığında Syracuse'un sıkıntılarını dinleyen Madeleine olurdu.

"Edwina ve sevgilisi Paolo ile yemek yedim," dedi Madeleine. Paolo'yu daha sonra partide görecekları için adını söylemesi gerektiğini düşünmüştü. "Germaine de bizimleydi," diye ekledi.

"Sevgilisi nasıl biri?"

"kalyan. Adı da Paolo Boletti." Benim güzel ve ilginç biri olduğumu söyledi, diye eklemeyi çok isterdi ama bu tehlikeli olabilirdi. "Şimdi Allegro'ya bir hikâye okudum. Biliyorsun artık beş yaşına geliyor ve kendisi de çok iyi okuyabiliyor. Bu gerçekten çok etkileyici."

Syracuse ise, ona kendi haberlerini vermek için sabırsızlanıyordu. "Baban benden çok hoşnut kalacak," dedi sonunda. "Hong Kong'daki Shangahai Bankası ile büyük bir iş yaptım. Bankaya girmeden önce giriş kapısının önünde duran büyük aslan heykellerinden birinin burnunu okşadım. Ve her şey çorap söküğü gibi gelişti. Şimdi kutlama faslındayım."

"Kiminle kutluyorsun peki?"

"Sadece eski bir okul arkadaşım. Cold Storage'a gideceğiz. Hamburger ve milk shake bulabileceğimden hiç umudum yok. Bu Çin yemekleri beni hasta ediyor."

Madeleine Syracuse akıcı bir şekilde yalanları sıralarken konuşmasında bir an için oluşan duraklamayı fark etti. Ama bu sefer pek önemsemedi. Onun da kendisine saklayacağı bir şey vardı.

"İyi geceler Syracuse," dedi.

"İyi geceler sevgilim. Yeni başarıımı kutlamak için sen de çık ve kendine canının istediği herhangi bir şey al. İyi geceler eski ve komik dostum. Seni özledim Maddie."

"Ben eski ve komik bir dost değilim." Madeleine bunları okul yıllarından kalma, ayı biçimli, eski bir sıcak su torbasına söylüyordu. Ayıcık Maddie'ye çok ciddi bir ifade ile bakıyordu. "Tabii ki değilsin," der gibiydi. "Sen zengin, güzel ve ilginç bir kadınsın."

Madeleine yatağa girerken Edwina'nın sözlerini hatırladı. Bir adamla sevişmedikçe onu tam olarak tanıyamazsın demişti arkadaşı. Bütün eski iç çamaşırlarımı atacağım, diye karar verdi. Ve Par-miter'ların partisi için yeni bir elbise alacağım. Yepyeni bir Madeleine'e ihtiyacım var.

I

12

Madeleine, Allegro'yu Central Park'taki hayvanat bahçesine oylanmak için götürdüğünü biliyordu. Germaine gibi bir katolik olsaydım, bu ne kadar da uygun bir durum olurdu. Hemen günah çıkarttım ve sonra ruhum yine tertemiz olurdu. Gorillerin büyük demir kafeslerin önünden geçerken, "Kalbimdeki zinayı zaten öldürdüm," diye söylendi.

"Bak sevgilim." Sesinin ilgili çıkmasına gayret ediyordu. "Şuradaki anne gorile bak. Küçük bir bebek gorili var."

"Nerede?"

Madeleine, Allegro'yu yukarıya kaldırdı ve omuzlarına oturttu. Konuşmak istemiyordu. Kendi gençliğine geri dönmüştü. Yatağında arzulu bir şekilde yattığı günleri hatırladı. Bacakları kontrol edemeyeceği şekilde titremeye başlamıştı. O tensel zevkin verdiği dalgalanmalar ağrıyan vücudunda dolaşmaya başlamıştı. Kutsanmış olduğunu hissetti. Sonu orgazmı biten parlak renkli rüyalar görebilme yeteneği vardı. Edwina ile bu konuda konuştuklarında, o kendisinin Madeleine kadar şanslı olmadığını söylemişti. Madeleine rüyalarını Germaine'e anlatmaktan çekiniyordu. Bu onların aralarında konuştukları türden bir konu değildi.

Yine de böyle bir zamanda, beyrinde kocasına sadakatini yitirdiği bir dönemde, Paolo'yu rüyalarına dahil edebilmek çok hoştu. Onu Syracuse'unkinden çok daha büyük bir penisle hayal etmişti. Edwina yıllar önce bir adamın penisinin ölçülerinin burnuna bakılarak tahmin edilebileceğini söylemişti. Syracuse ile ilk tanıştıklarında bunu bilmiyordu. Syracuse'un burnu küçüktü ve Madeleine bunu çok seksi bulmuştu. Yine de aşk sahnelerini yaşama geçirebildiğinde bunlar fantezilerinde yarattığı kadar güzel olmuyordu. Kafasında daha şimdiden Paolo ile bir sürü konuşma yapmıştı. Şimdi yapması gereken şey, bütün bunları kâğıda döküp Paolo'ya vermektir. Böylece onu hayal kırıklığına uğratmazdı. Her şeyden önce hiç

05

ÜK1N

tecrübesi yoktu. Syracuse, sadece misyoner pozisyonundan zevk alıyor gibiydi. Evliliklerinin ilk birkaç yılından sonra Madeleine'in üste çıkmayı denediği ilk seferde onu itmişti. "Maddie," demişti, "Sen çok fazla televizyon seyredersin. Amerikalı bir orospu haline gelme." Bu yorum Madeleine'in kendisini o kadar aşağılanmış hissetmesine yol açmıştı ki, o zamandan beri yatakta uysal bir partner olmaya dikkat etmişti. "Bak anne, bebek aşağıda!" Minik bebek goril annesinin kollarından aşağıya inip, kafesi kiçinin üzerinde oturan büyük bir erkek gorilden ayıran büyük ağa tırmanırken Madeleine ve Allegro hiç konuşmadan onu izlediler. Erkek goril gözünü kırpmadan Madeleine'e bakıyordu. Gözlerinde çok insani bir bakış vardı. Dudaklarını geri çekti ve ağzındaki çiklet ortaya çıktı. Sonra yine Madeleine'e bakarak penisini eline aldı. Seyirciler dehşet içinde kalmışlardı.

"Daha büyük demiştin, ama o kadar da değildi," diye kıkırdadı Madeleine ve Allegro'yu gorillerin kafesinin olduğu yerden uzaklaştırdı. Adeta goril aklından geçenleri okumuş gibiydi. Madeleine Allegro'yu ağrıyan omuzlarından indirdi. Syracuse eve gelmiş ve uyuyup uyanmış olmalıydı. Madeleine döndüğünde o da akşamki partiye hazırlanmaya başlamış olurdu mutlaka.

Gardrobunda uzun siyah bir elbise asılıydı. Elbisenin göğüs dekoltesi iri taşlarla süslenmişti. Bedenini sımsıkı saran bir elbiseydi bu. Doğumdan sonra Madeleine'in göğüsleri büyümüştü ama göğüs uçlarının etrafındaki halkalar Edwina'nınkiler gibi, kahverengiye dönüşerek çirkin bir renk almamıştı. Edwina göğüslerini kaldırmak için estetik ameliyat olmayı düşünüyordu, ama sonra kırk yaşına kadar bekleyip kendisine bir de yüz gerdirmesi hediyesi vermeye karar vermişti.

Kuş kafeslerine yaklaşırken Madeleine, Allegro'nun peşinden koşmak zorunda kalmıştı. En azından kuşlar onları utandıracak bir hareket yapmazlardı. Madeleine bir şok daha yaşamak istemiyordu, insanlar yanlarından geçerken Allegro'ya bakmak için geri dönüyorlardı. Allegro, Madeleine'in elinden tek bacağı üzerinde sıçrayarak kaçtı. Uzun saçları rüzgârda uçuşuyordu. Gözlerinde yaramaz pırıltılar vardı. Anneler, teyzeler, amcalar ve âşıklar bu sıcak ve güneşli günde dolaşmaya çıkmışlardı. Madeleine, içinde aşkın heyeca-

0/

nını duymayı istediğini hissetti. Syracuse'a hissettiği duygular bayatlamıştı. Kalbi artık heyecanla çarpmıyordu.

Hayvanat bahçesi Madeleine'in en sevdiği kokularla doluydu. Dondurma, ıslak talaşlar ve hayvan gübrelerinin kokusu etrafa yayılmıştı. Bu kokular onu babasıyla birlikte ilk kez Londra Hayvanat Bahçesi'ne gittiği güne götürdü. Onları birbirlerine bağlayan ilk özel paylaşımlar, Buckingham Sarayı'na muhafızların değişim törenlerine ve hayvanat bahçesine yaptıkları ziyaretlerdi. Annesini Sa-voy'daki dördüncü katın suit odasında telefona yapışmış bir durumda bırakırlardı. Babası otelin kapısında onun elinden tutar ve kapıcıya oradan geçen Londra taksilerinden birini durdurmasını söylerdi. Madeleine takside her zaman katlanan sandalyelerden birine oturmayı tercih ederdi. Ayaklarını yeri kaplayan siyah lastik paspasa değdirebildiğini fark ettiği günü hatırladı. Londra taksileri zengin adamlar gibi kokardı. İngiliz banknotları, sigaraları ve limon suyu ile keskinleşmiş olan istridye kokusu içeriye sarmış olurdu. Taksi otelin önünden ayrılırken, Madeleine geriye dönüp yeni gelen yorgun müşterileri karşılayan tentenin altındaki adama bakardı. Bu babası ile birkaç saatliğine annesinin dünyasından kaçmış olduklarını ona hatırlatır ve babası ile bir suçluluk duygusunu paylaşırken, annesinin emin ellerde olduğunu düşünürdü. Ölerinde babası ile yaşayacakları gizli maceralar uzanırdı. Babası onun çocuksu varlığının yanında kendisinin milyoner bir işadami olduğunu unuttur ve Madeleine'in arkadaşı gibi davranmaya başlardı. Babası Ronald, duygularını çok nadir belli eden bir adamdı. Bitmeyen dırdırı ile kendisine bir türlü rahat vermeyen karısını sakın bir şekilde başını sallayarak ve işyerine kaçarak idare ederdi. Ronald, yanında çalışanlar tarafından çok sevilirdi. Sahip olduğu ve sahip olacağı her şey, kızı Madeleine'in ayaklarının altına seriliydi. Diğer kadınlar onun dikkatini çekmeye çalışmışlar, ama o hiçbir zaman başka bir kadına bakmamıştı. Dolly ile evliydi ve Dolly ona bir kız çocuğu hediye etmişti. Hayatı boyunca bir kere âşık olabilecek biriydi o. Madeleine ile de ideal bir baba-kız olmuşlardı. Madeleine onun anlattığı hikâyeleri ve endişelerini dinlerdi. Dolly kendini, büyük dairelerinde New Yorklu arkadaşları ile kurduğu dünyaya çok kaptırmıştı. İlk yıllarda kocasına ayıracak çok az zamanı vardı. Kızına ise kocasına ayırdığından bile daha az. Evleri gün geçtikçe büyümüş, arabalarının sayısı artmış ve evin düzenini sürdürmeleri için büyük bir hizmetçi ordusu tutulmuştu. Dolly yatakta olduğu gibi evin düzenini korumakta da çok becerikliydi. Bir keresinde Ronald haftalık orgazmlarından birini yaşadktan sonra, "İşte karşınızda uslu bir çocuk," diye bağırırmıştı. Kızma cuma akşamları şeker verdiği gibi kocasıyla da

haftada bir kez sevişiyordu. "Her şeyin bir zamanı vardır ve her şey zamanında olmalıdır" özdeyişi tam da ona uyuyordu. Bazen Ronald bağırarak, küfretmek ve çığlık atmak isterdi, ama artık bütün bunlar geride kalmıştı. Bunun yerine kendisini küçük kızına adanmıştı. Dolly sigorta satıcısı olmasına destek vererek onu kurtarmış ve kendi pırlıtlı hayatına sürüklemişti. Ronald bazen kendisini, annesinin şöminenin önünde elinden hiç düşürmediği şişleri ile üzerine tıpa tıpa uyan kıyafetler ördüğü baba evinde, onun karşısında otururken bulmayı isterdi. Joanna, annesi, bir trafik kazasında ölmüştü. Bu da onun İngiltere'den yeni bir hayat kurmak üzere ayrılmasının nedeni olmuştu. Hayır, hiçbir zaman Dolly'ye kızmayacaktı. Annesi sessiz ve kibar bir kadındı. O öldükten sonra İngiltere, Ronald için anlamını büyük ölçüde kaybetmişti. Madeleine, umutsuzlukla bugünlerde babası ile konuşmak istediğini düşündü. Annesi ile konuşmasının hiçbir işe yaramayacağını biliyordu. Dolly'nin tek öğütlediği şey, cinsellik hakkındaydı. Evlilikte yaşanan seksin mümkün olduğunca çabuk bir şekilde yerine getirilmesi gereken sıkıcı bir şey olduğunu söylerdi. "Erkekler," derdi esrarengiz bir tavırla, "Bunu hep isterler. Bir kadın seksi isteklerini elde etmek için kullanabilir, bunu hep kendi avantajın için kullan. Akıllı bir kadın erkeği nasıl idare edeceğini bilir." Bu filozofça konuşmasını bitirdikten sonra, sinsice gülümser ve elindeki elmas alyansı incelerdi.

Neyseki Syracuse tecrübeli bir âşıktı ve Madeleine ilk dönemlerini çok güzel yaşadıklarını düşünüyordu. "Ya sürekli arzulu olan kadınlar için ne düşünüyorsun?" diye sormuştu annesine.

"Midemi bulandırma sevgili kızım. Gerçekten bunlar senin o korkunç arkadaşın Edwina'nın fikirleri olmalı. Biliyorsun ki ö hiç de iyi yetiştirilmemiş biri."

"Elinden gelen en iyi şekilde davranmaya çalışıyor," dedi Madeleine gülmesini tutmaya çalışarak. Annesinin sesindeki o ince alay

U'UCUKLER

69

tamamen kaybolmuştu. Edwina, Madeleine'e Scott'ın yatakta tam bir domuz haline geldiğini söylemişti. "Üzerime çıktıktan sonra biraz homurdanıyor ve sonra horlayarak yana düşüyor. Âşıklara şükürler olsun. Onlar beni mutlu edebiliyor. Böylece her iki hayatın da en iyi yönlerini yaşayabiliyorum."

Allegro ile Madeleine, hayvanat bahçesindeki en büyük kuş kafesinin önünden geçerken, Madeleine küçük bir baykuşla göz göze geldi. Kuş sakın bir şekilde durmuş ona bakıyordu. Sonra bir pençesini yukarı kaldırdı. "Doktor Stanislaus sanırım?" diye mırıldandı Madeleine. Birden içi mutlulukla dolmuştu. "Benim bir sevgilim olmasını onaylıyor musunuz?" diye sordu kuşa.

Baykuş ona baktı ve sonra yavaşça sol gözünü kapattı. Bu hareketi Madeleine'in kaderini damgalamıştı.

Eve dönerken yolda arabasını durdurup en sevdiği oyuncakçıya girdi. Madeleine oyuncakları çok severdi. Yıllardır sırf bu yüzden yeğenlerine hediye alıyordu, ama artık bahane olarak Allegro vardı. Maalesef Allegro bebeklerden ve bebek evlerinden nefret ediyordu. Kamyon ve silah gibi oyuncaklar istiyordu o. Şimdiye kadar çocuk partilerine giderken ısrarla yanında götürmek istediği, bir silah deposunu dolduracak kadar oyuncak silahı olmuştu.

Madeleine evin ön merdivenlerinden çıkarken Allegro'nun nasıl bu kadar saldırgan bir çocuk haline geldiğini merak etti. Bugünlerde de ısırma huyu başlamıştı. Tarquin'i o kadar çok ısıırıyordu ki, çocuğun annesinin eteklerine koşması için Allegro'yu görmesi yetiyordu. Allegro elindeki oyuncak denizaltıyı sallayarak evin içine doğru koştu. "Bu doğal değil," diye fısıldadı Dadi Barnes Bayan Po-ole'a. "Hiç doğal değil."

Bayan Poole da uzun burnunu kırıştırarak, "Şunu söyleyebilirim ki evde işler değişiyor," dedi. Uzun boynunu, saldırmak üzere olan bir yılan gibi öne doğru uzattı. "Geçen gün Madam alışverişten döndü. Ona çantalar dolusu kıyafetlerini taşımak için yardım etmek zorunda kaldım. Geçenlerde temizlemeye gitmesi gereken bir kıyafeti var mı diye dolabını kontrol etmem gerekti." Sözün burasına gelince diyeceklerinin etkisini artırmak için bir süre sustu ve sonra, "Madam bir sürü ipek iç çamaşırı almış. Evli bir kadın için hiç de uygun bir durum değil bu. Daha çok âşığı olan bir kadına ya-

kısan bir şey," dedi. Bayan Poole'un yüzündeki ifade iyice sertleşmişti.

"Gerçekten onun... Ah ne kadar romantik." Dadi Barnes, Bayan Poole'un bu durumu onaylamadığını hiç fark etmemiş gibi duruyordu.

Bayan Poole odadan çıktı. Dadılar hep aynıydı. Yaptıkları iş gibi kendileri de çocukça düşünürlendi.

"Her şeye burnunu sokan yaşlı cadı." Dadı Barnes Allegro'yu bulmak için hızla uzaklaşırken içinden bunu geçiriyordu. "Madamın gardrobunu karıştırmak onun işi sanki."

"Sanki şarap sürahisine düşmüş gibi görünüyorsun sevgilim," Syracuse eğleniyordu. Madeleine'in yanakları kızarmıştı ve ona gü-lümsüyordu. Genellikle Parmiter'larm partisine gideceklerini düşünmek onu gergin ve mutsuz yapardı.

"Halılarına bakınca deniz tutmuş gibi oluyorum. Her tarafı kaplayan o deodorant kokusuna da dayanamıyorum. Hangisinin daha kötü koktuğuna karar veremiyorum; banyo mü yoksa Sunny Par-miter mi?" derdi. Bu gece ise kendi kendine mırıldanarak neredeyse zıplaya zıplaya dolaşıyordu yatak odasında.

Syracuse, banyoya girmek için karısının giysilerini çıkarışını izledi. Birden şaşırarak onun hâlâ çok güzel olduğunu fark etti. Lu-, cinda'mn genç ve yumuşak bedeni onu heyecanlandırmış ve kendisini genç hissetmesine yol açmıştı ama Madeleine ile arasında çok daha duygusal olan başka bir şey vardı. Karısının kalçalarına bakarken onların Lucinda'nınkilerin iki katı olduğunu düşündü. Ama göğüsleri hâlâ yeteri kadar yuvarlak ve uçları şaşırtıcı bir şekilde pembeydi. Karsına doğru yürüdü ve kollarını onun çıplak bedenine doladı. Onu kendi vücuduna doğru çektikten sonra, onun sandal ağacı kokan tanıdık kokusunu içine çekti. "Himm sevgilim," diye kulağına fısıldadı. "Çok seksisin." Karsı ile arasında çabucak içine girmek ve çıkmaktan başka, dizlerini titretecek kadar ortak bir şey olmasını isterdi, hiç konuşmadan ya da sonucu önemsemeden ... Parmaklarını Madeleine'in bacaklarının arasına doğru soktu. Madeleine'in soğuk ve sessiz duruşu onu şaşırtmıştı. Memnun olduğunu gösteren bir nefesini tutma ya da sırtındaki kasların hafifçe kasılması gibi bir durum yoktu. Elini çekti ve Madeleine'e baktı. "Neyin var tatlım?" diye sordu, "iyi misin?"

UFULUKLCK

/I

"Tabii ki iyiyim Syracuse. Sadece şu anda kendimi hiç sevişebilecek gibi hissetmiyorum."

"Sen de mi?" Syracuse, bu sözler ağzından çıkar çıkmaz pişman olmuştu.

"Ne o Syracuse?" diye sordu Madeleine. "Son zamanlarda bir başkası ile mi sevişiyorsun yoksa?"

"Aslında mademki bunu dile getirdin, evet," dedi Syracuse onun arkasından. Al birini vur birine. Lucinda da onu reddetmişti. Partiden sonra

onunla bir yemek randevusu vardı. Aslında bütün erkekler şikâyet içermeyen bir sevişme isterlerdi, ama bu aralar elde edilebildikleri tek şey sevişme içermeyen şikâyetlerdi. Yatağa bir tekme attı. Canı yandı. Madeleine hep banyoda sevişmenin nasıl bir şey olacağını merak etmişti. Bu Syracuse'a o kadar utanç verici bir şey gibi gözükmüştü ki, banyoda ona katılmayı hep reddetmişti. Hayatını kadınların peşinden koşarak geçiren bir adam için fazla ahlakçı bir reddedişti bu. Belki de hata Madeleine'indi. Sevişmeyi geçmişte kalabilecek bir şeymiş gibi göremiyordu. Madeleine, tembelce suda yatarken, orgazm olup olmak istemediğini düşündü. Su sıcaktı ve banyo yağı etkileyiciydi. Belki de Paolo'yu sevgilisi olarak düşünürse, daha tatmin edici bir seks hayatı olurdu. Büyük altın kaplama musluklara bakarak küvetin içinde uzanıyordu. Şimdiye kadar hayatı çok olaysız geçmişti. Dünyaya gelmiş ve anne-babasını sevmişti. Okula gitmiş, New York'a gelmiş ve evlenmişti. Şimdi de bir bebeği vardı. Sudaki pozisyonunu değiştirdi ve midesinin üzerinde köpüğün dalgalanmasını seyretti. Otuz altı yaş. Edwina ile aynı yaşta, Germaine'den ise on iki yaş gençti. Maceraya atılmak için can attığının farkındaydı. Germaine bütün dünyayı dolaşmıştı. Ed-wina'nin bir sürü sevgilisi olmuştu. Madeleine'in ise yaşadığı hiçbir şey yoktu. Sadece Syracuse tarafından kozanın içinde muhafaza edilerek seyahat etmişti. Yabancı yerlere ait bütün anıları okul yıllarına aitti. Ailesi ile yalnızca anneannesinin Chapel Tepesi'ndeki, hizmetçilerin yemekte siyah giysileri ve beyaz eldivenlerinin içinde servis yaptığı büyük beyaz konağına giderlerdi. Dolly seyahate çıkmayı sevmezdi. Madeleine onun gibi kendisinin de manastıra kapanmış gibi bir hayat yaşadığını biliyordu. Bunu şimdiye kadar ka-bullenmemişti, ama şimdi, otuz yedi yaşına doğru adım adım ilerlediği bu dönemde cevaplanmamış sorularla başbaşa kalmıştı. Bunların önemlisi de, "Hayatımdaki şeylerin hepsi bu kadar mı?" sorusuydu. Bu soru onu çok sarsmıştı. Üzerinden sular damlatarak küvetten çıktı ve mermer lavaboya gitmek için yerdeki kalın halının üzerinde yürüdü. Umutsuz bir bakışla aynaya baktı. "Bundan sonraki hayatım hep böyle mi geçecek?" diye sordu. "Oturup kocamın başka kadınların peşinden koşmasını seyrederim. Allegro'ya bakıyorum. Yüzümdeki kırışıklıkların derinleşmesini ve ellerimde belirecek olan lekelerin gelişip bahçemizde yaşayan kurbacıların sırtındaki beneklere dönmelerini mi seyredeceğim? Bir kafesteyim. Belki de altın bir kafes bu. Ve kendimi tuzağa düşmüş gibi hissediyorum."

"Çabuk ol Madeleine," diye seslendi Syracuse. "Duş almak istiyorum."
"Diğer banyolardan birinde al Syracuse." Aslında duşunu alabileceği üç banyo daha vardı ama Syracuse, zaman kaybetmekten ve kendisinden fedakârlık etmekten sıkılırdı. Bazen Madeleine, Alleg-ro'nun doğumundan beri Syracuse'un çocukça davranışlarına karşı kendisinin daha çok olgunlaştığını düşünüyordu.

"İçeri girmeme izin ver Maddie,-Kendi banyomda duş almak istiyorum."
Sonra Syracuse sabırsız bir şekilde kapıyı sarmaya başladı.

"Git buradan Syracuse, içeri giremezsin, işim var."

Sonra pudra fırçasını alıp bütün vücudunu pudralamaya başladı. Pudra hafif hafif yere dökülüyordu. Halının üzerinde ıslak ayak izleri vardı. Büyük ve kalın banyo havlusu buruşuk bir şekilde arkasındaki sandalyenin üzerinde duruyordu. Sandalye, kendisi banyo yaparken Syracuse'un, Syracuse banyo yaparken de kendisinin oturması düşünülerek oraya konulmuştu. İlk yıllarda konuşacakları o kadar çok şeyleri vardı ki, iki kişinin birlikte vakit geçirmeleri için bu durum çok normal geliyordu. Konuşmaları Syracuse ve onun hayatı merkezli olmaya başladıkça Madeleine, banyonun tek başına kullanacağı bir yer olmasını diler olmuştu.

Şimdi çok geç de olsa kendisine ait, barış ve sessizlik dolu bir ortam bulmak istiyordu. İçinde bir hafta önceki bir karşılaşma ile doğan duyguların çiçek açması için şimdi bir şansa ihtiyacı vardı.

Paolo ona, evli biri olduğu için, sevgili olarak yeterince şok edici bir seçim olarak görünüyordu. O, en iyi arkadaşı ile sevişmişti üstelik. Paolo ile sevişme fikri kendisini, sanki akrabası ile sevişmiş gibi hissetmesine yol açacaktı ama bu durum bile onu gerçekten sıkıyordu. O güne kadar erdemli bir hayat yaşadıktan sonra, sanki derin sulara atlıyormuşçasına bir süre kendi içinde tartıştı. Ama sonra, belki de diye düşündü, hayatın kıyısında kararsız bir halde beklemektense, burnunu tutup suya atlamak daha akılcıydı. Ed-wina gibi hayatında sayısız erkeğin yer almasını istemiyordu. Ya da Germaine gibi duygusal gelişimini engelleyecek şeyler yaşamak da istemiyordu. Sadece Edwina ve Syracuse ile ilk tanıştığı günlerde olduğu gibi her yeni günü bir macera gibi yaşamak, kaybettiği duyguları yeniden elde etmek istiyordu. Syracuse orta yaşa hızlı bir giriş yapıyor gibiydi ve Madeleine bunu onunla paylaşmak istemiyordu. "Allah kahretsin!" Syracuse kapıyı tekmeledi ve sonra Madeleine yatak odasının kapısının hızla çarpıldığını duydu. Syracuse diğer banyoyu kullanacaktı. Zafer duygusu ile hafifçe gülümsedi.

Syracuse çok küçük yaşta kimsesiz kalmıştı. Annesini hiç tanımamıştı. Kadın onu doğururken ölmüştü. Boston'da çok sert karakterli iki teyzesi tarafından büyütülmüştü. Frannie Teyze ve Denny Teyze. Onların zengin ayaklarına hayattaki bütün belaları da Syracuse dolamıştı. Madeleine, Syracuse ile evlendikten hemen sonra iki kadın da ölmüştü. Syracuse onlardan sadece kızgınlıkla söz ederdi. Vasiyetlerinde ona hiçbir şey bırakmamışlar, bütün paralarını Kanser Vakfı'na bağışlamışlardı. Madeleine hep Syracuse'un bu iki yaşlı kadından nefret ederken ve onlara zor günler yaşatmışken, neden onların kendisine miraslarından pay bırakacaklarını düşündüğünü merak ederdi. Bu konuda kocasına hiçbir şey söylememişti. Evliliklerinin ilk yıllarında Syracuse'un mükemmel biri olduğunu ve onun davranışlarını sorgulayan herhangi bir girişimin çok büyük duygusal patlamalar ve öfke nöbetlerine yol açtığını öğrenmişti. Öfkelendiğinde üç yaşındaki bir çocuk gibi tepinerek mobilyalara vururdu. Madeleine içini çekerek banyonun kapısını açtı ve gardrobuna gitti. Yeni aldığı yakası mücevherli siyah uzun ipek elbisesini dolaptan çıkarttı. Sonra da bir sutyen ve külot çıkarttı. Külodu giyerken ipeğin bacaklarına değmesinden aldığı zevki hissetti... Siyah ipek çorabını giydi sonra. Ve kollarını siyah sutyeninin askılarına soktu. Sırtındaki klips ile mücadele ederken Syracuse'un ona yardım etmek için orada olmasını dilerdi. Ama Syracuse orada olsaydı bile somurtuyor olacaktı ve suratı asırken Syracuse kara bir buluta benzerdi. Bu geceyi hiçbir şeyin bozmasını istemiyordu. Hâlâ içinde biraz önceki konuşmanın kırılganlığını taşıyordu.

Parti düşüncesi ve ertesi gece Lucinda ile buluşacağı gerçeği Syracuse'u neşelendirmişti. Syracuse sıcak suyun altında durdu. Teyzelerinin Boston'daki evinde yaptığı ılık banyolara katlanmak zorunda olduğu günleri hatırlatmıştı. Teyzeleri paralarını bekâretlerini korur gibi korumuşlardı. Her ikisini korumakta da o kadar başarılıydılar ki, hiçbir erkek bu iki şeyi de talep etmeye cesaret edememişti. Yine de miraslarından onu mahrum bırakmaları Syracuse'u çok kızdıyordu. Kadınlar kesinlikle güvenilir yaratıklardı. Onu teyzelerinden uzak tutmak için bir sürü kadın bakıcı tutulmuştu ve Syracuse onların da hiçbirine güvenmemişti. Floritta hariç, diğer kadınlar onunla hep çok kısa bir süre kalmışlardı. Floritta uyuması için ona her gece mastürbasyon yapan Floridalı iri yarı bir kadındı. Syracuse kendi kendisine yapabilecek duruma gelene kadar kadın bu işe devam etmişti. Syracuse bunu hatırlayınca kendi kendisine güldü. Kadın işini

bitirene kadar yatağında yatmaktan zevk alırdı. O kadar şikayetsiz ve uysal biriydi ki... Hiç soru sormadan Syracuse'un ihtiyaçlarını sessizce yerine getirirdi. Belki de Gri-selda ve Mei Mei gibi kadınlara bağlı olmasının nedeni de buydu. Her ikisi de Lucinda'ya hiç benzemeyen istekli kadınlardı. Kollarının altını sabunladı. Şimdi karısı Madeleine problem yaratıyor gibiydi. Onu kendi banyosuna almamıştı. Yeniden kızmaya başlıyordu. Ama sonra sabırlı olup karısını ele avuca sığmaz ruh halinden çıkarıp cazibesi ile etkilemesi gerektiğine karar verdi. Kadınlar en iyi zamanlarda bile ne yapacakları önceden belli olmayan yaratıklardı. Bir erkeğin cazibesini kullanması onları her zaman etkilerdi, özellikle de bu erkek Syracuse olursa.

Birlikte iyi geceler demek için her geceki gibi kızlarının yanına gittiler. Allegro'nun belki de yatağında huzur içinde yatıyor olacağına dair içlerinde hep bir umut vardı. Ama bu şimdye kadar hep tecrübeyle desteklenmemiş bir umut olarak kalmıştı. Allegro'nun

ÖPÜCÜKLER

75

uykuya ihtiyacı yoktu. Dadı Barnes ve Bayan Poole dönüşümlü olarak onunla duruyor ve oyun oynuyorlardı. Şimdi bir de kendisine kitap okunmasını istiyordu. Her iki kadın da adeta çökmüşlerdi. Allegro yatağında oturup onların gelişini bekliyordu.

"Yemin ederim, sizin ne zaman onu görmeye geleceğinizi biliyor. Gerçekten garip bir çocuk." Dadı Barnes son günlerde çok tedirgin görünüyordu. "Bu çocuğun yeniden bedenlenmiş olduğuna eminim," diyordu Bayan Poole ile birlikte öğle yemeklerini yerlerken. Allegro onun söylediği her şeyi anlıyor gibiydi. Birçok durumda Dadı Barnes bir şeyi aklından geçirmesinin Allegro'nun o hareketi yapmak için harekete geçmesine yeterli olduğunu hissediyordu. "Önceki gün bebek odasındaki şömineye biraz daha odun atsam mı diye düşündüm. Ondan sonra ne oldu biliyor musun, Allegro benim yanıma koştu ve eline bir odun alarak bana uzattı."

"Normal olmayan bir durum olduğu kesin," dedi Bayan Poole. "Bayan Winansley kendi dünyasına çekilmiş gibi görünüyor. Sanırım Syracuse ile yaşamak onu böyle yaptı, ilk geldiğimde pırıl pırıl ve o kadar güzel bir kadındı ki. Şimdi çok solgun ve üzgün görünüyor. Yazık gerçekten." "iyi geceler sevgilim." Madeleine yatağın üzerine eğildi ve Allegro'nun kıvrık saçlı başını öptü. Allegro annesine soğuk bir bakış attı. Madeleine

ürperdiğini hissetti. Sanki Allegro onun Paolo'yu görmek için içinde hissettiği o gizli isteği aklından okumuştı. Şimdi bu sırrı o da biliyor gibiydi. Allegro babasına uzandı, "Baba baba!" diye haykırdı. "Yürüyüşe gidelim."

"Şimdi değil sevgilim. Baba, anneyi bir partiye götürüyor."

"Ben de gelmek istiyorum baba." Gözyaşları yanaklarından yuvarlanmaya başlamıştı. Sonunda gözyaşlarının isteklerini yaptırmasına yetmeyeceğini anlayınca uzanıp babasının elini ısırdı.

"Ah!" diye sıçradı Syracuse. Elini tutarak, "Hemşire Barnes!" diye bağırdı sonra. Dadı Barnes koşarak odaya girdi. "Bu vampir ço-J cuğun beni ısırdı," dedi Syracuse.

"Çok üzgünüm efendim," dedi Bayan Barnes. "Bugünlerde ona neler oluyor bilemiyorum." Sonra merhem var mı diye, cebini yokladı, "İşte," dedi "Lütfen müsaade edin de yaranıza biraz merhem süreyim."

"Parmağımı kopartmadığı için şanslıyım," dedi Syracuse. Sonra Dadı Barnes'in elindeki bandajı görünce, "Seni de mi ısırdı Bayan Barnes?" dedi.

"Bu, şu aralar geçirmekte olduğu bir dönem, hepsi bu." Bu sırada Allegro'nun çizgileri kulaklarını sağır ediyordu. Syracuse, Ma-deleine'i elinden tutarak çekti ve, "Gel hadi," dedi. "Gidelim. Bu çocuk benim başımı ağrıttıyor. Dört yaşındaki çocuklar için psikiyatrlar yok değil mi?"

"Bilmiyorum," derken Madeleine'in sesinden ne kadar tedirgin olduğu anlaşıyordu.

Partinin gürültüsü bahçenin dışına taşmıştı. Evin geniş balkon kapıları açıktı. İnsanlar büyük bir barbekünün üzerine eğilmişlerdi.

"Merhaba Syracuse," derken Jack, arabanın içine doğru eğilerek onu sıkıca kucakladı. Syracuse kendisini onun kollarından kurtarıp silkindi. Madeleine onun bu hareketten hiç hoşlanmadığını biliyordu. Syracuse karşı cinsten biri tarafından olmadıkça kucaklanmaktan nefret ederdi.

Sunny, Jack'in karısı, koşarak arabaya doğru geldi. "Sevgilim," dedi sırtarak. "Bu gece olağanüstü güzel gözüküyorsun."

"Teşekkürler Sunny." Madeleine bu sözleri duymaktan memnun olmuştu. Çünkü bunun doğru olduğunu biliyordu. Gerçekten de güzel görünüyordu ve kendisini harika hissediyordu. Belki de şimdiye kadar yaşadığından çok farklı bir hayata başlamak ve suçluluk duygusu, onu yeni bir kadın haline getirmişti. Arabadan inip Syracuse'un park etmesi için uzaklaştı.

"Seni bekliyordum sevgilim." Edwina uzun açık renk saçlarını sallayarak ona doğru geldi. "Burada kim var biliyorsun değil mi? Üstelik elinde senin en sevdiğin çiçeklerden bir buket tutuyor. Senin için getirmiş olmalı.

Sunny'ye de, bana da vermediğine göre. Bana onun yatakta nasıl olduğunu anlatmalısın."

"Oh Edwina, onunla yatmak gibi bir niyetim yok. Bilmem hatırlıyor musun, ben evli bir kadınıym."

Edwina güldü. "Kutsal yeminini eden bir rahibe gibi konuşuyorsun," dedi.

"O da evli bir adam," diye alay etti sonra.

Madeleine o sırada uzaktan Syracuse'un eve girdiğini gördü. Genellikle partilerde tek başına takılırdı ve eve dönmeye niyetlenene

ÖPÜCÜKLER

77

kadar da onunla uğraşmazdı. "Birbirimizi her gün evde görürken partilerde birbirimize asılmanın bir anlamı yok," derdi. "Sen gidip kendi hoşuna gidecek tarzdaki insanlarla tanış, ben de benimkileri bulayım." Bir süre sonra bu dedikleri bir anlam kazanmıştı. Syracuse bir oda dolusu insanı kişisel, cinsel ve finansal problemlerini anlatarak etkiliyor gibiydi. Gittikleri son partiden sonra Syracuse, "Kadının Alsatian cinsi bir köpeği var," demişti.

"Lütfen bana ayrıntılardan bahsetme," demişti Madeleine de hemen.

"Bilmek istemiyorum." Hiç şüphe yok ki, şimdi yeni bir haftanın değerli ayrıntıları için köpekli kadını arıyordu.

"Hadi gel," dedi Edwina ve Madeleine'in isteksiz duruşuna aldırmadan onu kalabalığın içine doğru çekti.

Tam o anda Madeleine, bunu yapmamalıydım, diye düşünüyordu kendi kendine.

O sırada ağaçlardan birinin üzerinde bir baykuşun, başını yana yatırarak kendisine cevap veren kuşlara sesini duyurmak için öttüğünü gördü. Bu gece Koruyucular iş basındaydılar ve her şey hâlâ plana göre işliyordu. Madeleine koyu renk camlı bir gözlük takıyor olmayı kuvvetle istedi. Açıkça belli olan bir şey vardı, o da bu dünyaya girmeye karar vermişse, çıktığı ilk alışverişte mutlaka bir çift koyu renkli gözlük almalıydı.

Şimdi yerden başını kaldıramıyordu. Edwina sabırsız bir şekilde koluna girdi. "Hadi yoldan çekilin, hadi," diyordu önlerindekiilere.

"Edwina," dedi Madeleine. "Acelemin yok. Ben henüz yeni geldim."

"Benim acelem var," dedi Edwina. "Seni gördüğünde Paolo'nun yüzünün alacağı şekli görmek istiyorum. Ayrıca hayatım, onun yatağı da bir harika!"

"Bunu duymak istemezdim Edwina," derken Madeleine duyduklarını onaylamıyormuş gibi dudaklarını büzmüştü. Bu hareket romanlarda hep

onaylamamanın simgesi olarak geçerdi. Bayan Po-ole dudak büzme konusunda uzmandı. Madeleine ağızının etrafındaki kasları hissetti. "Ne yapıyorsun Maddie?" diye sordu Edwina. "Şimdiden, adamı öpecek gibi görünüyorsun."

"Artık gerçekten susmanı istiyorum Edwina."

Edwina boğuk bir kahkaha attı. "İşte orada," diye yükseldi sesi. "Paolo sevgilim buradayız."

Sonra Madeleine'i hızla sürükledi. Madeleine başı önünde, bir çift yumuşak kahverengi deriden yapılmış ayakkabının bağcıklarına ve püsküllerine bakarak duruyordu.

"Yüzüme bakmayacak mısın Madeleine?" diye sordu Paolo.

Uzun ince parmaklarıyla onun çenesinin altını tutup başını kaldırdı. Şimdi onun gözlerine bakıyordu. Paolo gülüyordu. Yavaşça yüzünü sağa döndürüp eğilerek onu yanağından öptü. Sonra dudaklarını hafifçe çekerek diğer yanağına yöneldi.

"Seni yeniden gördüğüme çok memnun oldum Madeleine," dedi. Sesi boğuk çıkıyordu. Diğer elinde duran çiçek demetini ona uzatarak, "Umarım bunların en sevdiğin çiçekler olduğu konusunda doğru istihbarat almışımdır," dedi. Madeleine'e bir demet sarı fulya uzatıyordu. Jelatine sarılı çiçekler soluk pembe bir kurdele ile bağlanmışlardı.

"Oh teşekkür ederim," derken Madeleine, elinden gelen çabayı göstermesine rağmen kendini yine de kızarmaktan alamamıştı. Allah kahretsin, diye düşündü, işte yine tam bir aptala benzedim.

"Bunları almamalıydın," diye mırıldandı Syracuse'un etrafta olup olmadığını görmek için odaya endişeli bir bakış atarken. Kalbi deli gibi atıyordu. Bu tip konularda pek tecrübesi yoktu. Syracuse bana ne kadar sıklıkla çiçek getirir ki, diye düşündü. Kalbinde duyduğu sızı bu sorunun cevabını vermişti.

"Senin gibi güzel bir kadına haftanın her günü çiçek verilmelidir," dedi Paolo. "Pazar günleri iki kez yapılmalıdır bu. Madeleine gerçekten karnım çok aç. Yemek almak için bahçeye çıkarken bana eşlik eder misin?"

Madeleine Edwina'ya bakındı, ama o yanlarından uzaklaşmıştı. "Gel Madeleine," dedi Paolo. "Bütün gün Boston'daydım. Buraya gelmek için de trene ucu ucuna yetiştim."

"Boston mu?" diye sordu Madeleine. "Kocam da oralıdır. İki yaşlı teyzesi ile birlikte Beacon Caddesi'nde büyümüş. O güzel eski sokakları bilirsin. Kaldırım taşlarını ve sokak lambalarını." O sırada içinden, araba farlarına

yakalanmış ürkek bir hayvan gibi göründüğünü geçiriyordu. Kalbi çarpıyor ve avuçları terliyordu. Paolo Madeleine'in kafasının karışıklığını hissetmiş gibi görünüyordu. Ona

ÖPÜCÜKLER

79

güven vermek için sırtına elini koydu ve oturma odasından dışarıya, bahçeye doğru yöneltti onu.

Çok karanlık bir geceydi. Ara sıra yıldızlar belirliyordu gökte. Yumuşak bir hava vardı. Madeleine ipek elbisesini yavaş yavaş dalgalandıran rüzgârda yasemin kokularını alabiliyordu.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun Madeleine," derken Paolo'nun sesinde arzulu bir ton vardı.

Madeleine, onun karısına ilk âşık olduğu zamanları ve evliliğinin ilk günlerini hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Şimdi kendisi Syracuse'ya ilk âşık olduğu dönemdeki hislerini hatırlıyordu ve anılar hâlâ çok tazeydi. Belki de Paolo ile karısı hâlâ birbirlerine âşıklardı. Bu konuda kesin bir şey bilemiyordu, ama Edwina ile bir ilişkisi olduğuna bakılırsa karısı ile ilişkilerinin çok mutlu olduğu söylenemezdi.

"Madeleine ne yemek istersin? Ben biftek istiyorum. Bu arada Amerikan usulü hamburgerlerin nefis kokusunu da alıyorum."

"Amerika'daki yemekleri seviyor musun Paolo?" Bu konu yeterince güvenlikti.

Paolo başını salladı. "Evet," dedi. "Ama kendi ülkemin yemeklerini tercih ediyorum. Çiftliğimde kendi ekmeğimi yapıyorum. Kendi sebzelerimizi yetiştiriyoruz. Bu yüzden de biraz şımarığım sanırım. Buradaki sebzeleri yemeyi sevmiyorum, çünkü hiç tatlan yok. Ama belki de ben biraz önyargılıyım."

Madeleine onun gülüşünde çocuksu bir yan olduğunu düşündü. Syracuse ise çok nadiren ve isteksiz bir şekilde gülerdi. Genellikle birisi ile dalga geçerek gülerdi Syracuse ve bu kişi çoğunlukla da Madeleine olurdu.

Paolo'nun iştahı hoşuna gitmişti. "Önce biftek yemek istiyorum ve sonra da haşlanmış patates ve Amerikan usulü hamburger. Yanında da bol mayonez."

"Aman Tanrım, Paolo sen diyet yapmıyor musun?"

"Hiçbir zaman," diye yanıtladı Paolo onu. "Diyet yapmam hiç."

"Amerika'da benden başka diyet yapmayan tek kişi sen olmalısın. Bu konuda kocamla başım hep belada olmuştur. Benim hep çok şişman olduğumu söyler."

"Gerçekten mi Madeleine? Ne kadar zalimce bir şey bu. Hiç de şişman bulmuyorum seni. Üstelik büyüleyici bir güzelliğin var." Paolo mükemmel ingilizce konuşuyor olmasına rağmen, sessiz harfle-
İ.K1N

ri söylerken hafif bir italyan aksanını da taşıyordu. Kelimeleri sanki çakıltaşlarının üzerinden akan suyun çıkarttığı ses gibi bir tonda telaffuz ediyordu.

"italyanca öğrenmeliyim," dedi Madeleine barbeküye doğru yürürlerken.

"Evet öğrenmelisin," dedi Paolo. Dudakları Madeleine'in kulağının çok yakınındaydı. "Ve sana italyanca'yı öğretecek kişi de ben olacağım."

13

"Partin nasıl geçti Maddie?" diye sordu Syracuse. "Seni siyah saçlı bir adamla konuşurken gördüm. Kimdi o?"

"Edwina'nın bir arkadaşı sadece. Bir italyan. Edwina gözün üzerinde olsun demişti bana." Madeleine birden bunun kocasına söylediği ilk yalan olduğunu fark etti. Aslında Syracuse ile konuşmak istemiyordu. Eve dönmeyen çok önce vücudunda kanamaya başladığını hissettiği bir yaranın kanamasını durdurmak için sıcak bir banyo yapmak istiyordu. Sonra hayatında ikinci kez karşılaştığı birisi ile çok önemli bir şeyi, duygularını paylaşmanın nasıl bir şey olduğunu düşünüyordu.

"Biliyorsun Maddie, bugüne kadar birçok şey gördüm ama Rho-da, bu başka bir şey! O gerçekten bisküviyi alıyor ya da köpek bisküvisi mi demeliydim?" Madeleine, Syracuse'un çok içkili olduğunu fark etti. Bu da yeni ve sonu gelmeyen konuşma konularından biriydi anlaşılan: Rhoda ve onun kahrolası köpeği. Madeleine, Syracuse'un dediklerini hiç dinlemeden sadece "Evet tatlım" ve "Hayır tatlım" demeye başladı. Bunu yapmayı yıllar önce öğrenmişti. Bu taktik aralarında barışın sürmesini sağlıyordu. Ama bu şekilde davranmak da Madeleine'e içten içe bir acı veriyordu.

Araba evin yoluna girince Madeleine içinde Paolo'nun partiden ayrılmasıyla oluşan boşluğu hissetti. Onun arkasından koşmayı ve elini eline koyup hayatının geri kalan kısmını ona bırakmayı çok istemişti.

"Gitmeliyim," demişti Paolo birkaç kahve içtikten sonra sessiz bir şekilde oturlurken. Sonra uzun parmakları ile yine Madeleine'in çenesinin altından tutmuş ve onu bir kez daha yanaklarından öpmüştü. Madeleine,

onun vücudundan yayılan sıcaklığı hissedince, "Arzu böyle bir duygu galiba..." demişti. Bu sıcaklığı Syracuse'da hiç hissetmemişti. "Seni özleyeceğim," derken Paolo ona gülümsemişti. "Edwina'dan önümüzdeki hafta için bize öğlen yemeğinde bir buluşma ayarlamasını isteyeceğim. Çarşamba senin için uygun mu?"

Ö6

"Benim için her gün uygun," derken Madeleine, fazla istekli küçük bir çocuk gibi konuştuğunun farkındaydı, ama bunu önemsemiyordu. Paolo'yu yeniden görmeyi çok istiyordu ve onun yeri ve zamanı ayarlamış olmasından da memnundu. Böylece en azından bir sonraki buluşmaları için hayal kurabiliirdi.

Syracuse arabanın motorunu durdururken yukarıya eve bakmadı. Bayan Poole, Syracuse karısıyla çıktığı zaman nöbet tutmuyordu. "Sen her zamankinden daha sessizsin Maddie," dedi Syracuse. "Dilini mi yuttun?" "Hayır sadece biraz yorgunum Syracuse. Başım ağrıyor. Bir aspirin içeceğim ve sıcak bir banyo yapacağım." Yatağa girdiğinde Syracuse'un uyumuş olmasını dilediğini fark etti. Çok fazla içki içtiğinde orgazm olması asırlar sürüyordu. Madeleine sabahın bir saatinde onun surat asmasına tahammül edebilecek gibi değildi.

"Tamam," dedi Syracuse, "Evi kontrol edip yanına geleceğim." Sonra içeriye aceleyle girdi. Madeleine gülümseyerek onun arkasından baktı. Syracuse her zaman bir felaketin eşiğindelermiş gibi yaşırdı. Kendisinin sürekli gözetimi olmasa evin yanacağından ya da yıkılacağından hiç şüphesi yoktu. Her şeyi yapabilecek güçte birisi olarak her gece evin bütün odalarını dolaşırdı, bütün fişleri prizlerden çıkartır ve sonra bacayı kontrol ederdi. Tabii bütün bunlar onun ne kadar iyi bir baba ve koca olduğunun başka bir kanıtıydı!

Madeleine bir keresinde onun bu gecelik alışkanlığını bozmayı denemişti. Syracuse'u baştan çıkartmaya çalışmıştı. Ama Madelei-ne'in uyuduğunu düşündükten sonra Syracuse yataktan dışarıya süzölmüştü. O merdivenleri tırmanırken Madeleine yattığı yerde ür-permişti. Bir erkekle değil, korkak bir çocukla evlenmişti. Bir erkeğin parmağına alyansı taktığınız anda olan şey hep buydu. O sizi mutfığa ve yatağa bir esir olarak alırdı, siz de ağzına bir emzik koyarak önlüğünün bağlarını bağladınız.

Madeleine yatak odasına doğru yürürken, ani bir acı ile artık kocasını sevmediğini fark etti.

Yirmi yıldır taptığımı sandığım bir adamdan nasıl bu kadar çabuk soğurum ki, diye düşündü? O benim sevmeye ve hayatımın geri kalan kısmını birlikte geçirmeye söz verdiği adam. Sevdığimi sandığım adam bana neredeyse tam bir yabancıymış.

U.PUCUKLER

83

Küvette yatarken ojeli ayak parmaklarını inceleyerek kafasındaki karışıklığı bir düzene sokmaya çalıştı. Yeni edindiği sevgisinin ilk belirtisi, Paolo'yu Parmiter'ların partisinde göreceğini bildiği için o gün hissettiği korku ve zevkli bir endişe duygusuydu. Bir zamanlar Syracuse için de bunları hissetmişti, ikinci belirti ise Paolo'yu oturma odasında etrafında insanlarla gördüğünde ve Paolo ona çiçek verdiğinde kalbinde hissettiği sıkışmaydı. Çiçekleri, Syracuse'a açıklama yapmak zorunda kalmamak için Parmiter'larda bırakmıştı. Sonra onun arkadaşlığından duyduğu üç saatlik yoğun bir zevk vardı. Diğer bütün konuklarla etrafları çevrili olarak ikinci kez birlikte yemek yemişlerdi. Etrafları kalabalıktı, ama onlar paylaştıkları mutluluğun farkındalardı. Acaba Paolo da onun hissettiklerini mi hissediyordu, yoksa Madeleine'e bütün bunları çocukça bir şekilde kendi kendine mi kuruyordu. Paolo, Edwina gibi kadınları baştan çıkarmaya o kadar alışmıştı ki, Madeleine ile yaşadıkları onun için çok basit duygular olabiliirdi. Kendi kendine, göreceğiz bunu, dedi Madeleine'e.

Yıkandı ve üzerindeki sigara kokusundan kurtuldu. Temiz ve güzel kokulu bir yatağa yatmak ne kadar zevkliydi. Sonra aniden onunla karşılaştığı ilk anda bilinçaltında Paolo ile yatmaya karar verdiğini fark etti. Zina yapan bir kadın olacağım, diye düşündü. "Oh Tanrım!" Sonra sabunu elinden bıraktı. Neden Syracuse'la evli olmak zorundaydı ki? Banyodan kendisini korunmasız bir durumda hissederek çıktı. Paolo onu öptükten sonra yanından uzaklaşırken kalbini de alıp gitmişti. Ve Madeleine kalbini geri almayı çok istiyordu.

Kendini boşlukta hissediyordu. Onun gülen kahverengi gözlerini, siyah dağınık saçlarla kaplı başını ve hatta beyaz dişlerini yanında istiyordu. Hatta Paolo'nun parlak ve düz renkli ipek kravatını bile özlemişti. Geceliğini giyip banyo kapısına doğru yürüdü. Işığı kapattıktan sonra kapıyı dikkatle açtı. Rahat bir nefes aldı. Syracuse uyuyor gibi görünüyordu. Yatağa girip hiç kıpırdamadan yattı. Birden Syracuse'un elinin, bacaklarının arasına kaydığını hissetti. Syracuse dirseğinin üzerinde doğruldu. Karanlıkta profilini görebiliyordu.

"Sevişelim sevgilim," dedi gergin ve boğuk bir sesle. "Uzun zamandır seni bu kadar çok istediğimi fark etmemiştim. Hayır deme Madeleine, lütfen bana hayır deme." Sonra Madeleine'in üzerine eğildi ve onu tutkuyla öptü. Madeleine onun dilinin vahşice ağzının

içinde sağa sola hareket ettiğini ve elinin zorla bacaklarını aralamaya çalıştığını hissediyordu. Sonra Syracuse üzerine çıktı ve tecrübeli bir hareketle kolayca bacaklarını onunkilere doladı. Makas gibi bir hareketle bacaklarını araladı. Bir an için durakladığında Madeleine, vajinasının girişinde onun penisinin ucunu hissetti. Kahretsin, diye düşündü, uykusuz bir gece geçireceğim. Kendisi hiç de uyarılmış değildi. Canının yanacağını biliyordu, ama aynı zamanda suçluluk duygusu ile ona karşılık vermesi gerektiğini de hissediyordu. Acı ile nefesini tuttu ve sonra ritmik bir şekilde daha önce birçok kez yaptığı gibi, onun orgazmı ile son bulacak ısrarlı hareketlerini karşılamak için hareketlendi. Syracuse'un hızlanan nefesinin iyice sıklaşmasını ve orgazm olmaya hazır olduğunu belirtecek sesi çıkarmasını bekledi. Kaç tane kadın bazı adamların altında yatıyor ve onların orgazm olmasını bekliyor acaba, diye merak etti. Muhtemelen milyonlarca, diye yanıtladı bu soruyu, ellerini Syracuse'un sırtının aşağılarına doğru kaydırıp sayı saymaya başlarken. Bir, iki, üç, dört, beş. "Hadi artık!" diye bağırarak istiyordu. Onun çok içmiş olduğu için bu kadar geciktiğini biliyordu. Sonunda Syracuse birden üzerine yığılıp kaldı. "Senin için iyi miydi Madeleine?" diye fısıldadı.

"Evet sevgilim teşekkürler," dedi Madeleine. Syracuse bedeninin üzerinde ölü gibi yatıyordu. Onu yavaşça yana doğru itti. Syracuse kendi yerine düşmüştü. Soğuk çarşafın üzerine ani bir hareketle yorgancı çekerken, geceliğindeki ıslaklığı fark etti.

"Oh Syracuse bizim sonumuz ne olacak?" diye söylendi yüksek sesle. Cevap gelmemişti. Syracuse derin uykundaydı. Gözyaşları Ma-deleine'in yanaklarından aşağıya yuvarlandı.

Madeleine'in okuduğu bütün romanlarda kahramanlar âşık olur, sonra bu aşk biterdi. Yakışıklı erkeklerin ve kadınların uzun uzun tanımlamaları vardı. Bazen sevişme bölümlerinden cinsel olarak uyarılırdı.

Paolo'yu gördüğü ilk andan beri onu düşündüğünde, içinde hissettiği her uyarıcı düşünce beraberinde bir suçluluk duygusu da hissetmesine yol açıyordu. Suçluluk, çok karmaşık bir duygu, diye düşündü. Edwina bunu çok nadir durumlarda hissediyor gibiydi. "Genellikle Scott başka bir adamla birlikte olduğumu anladığı zaman

ÖPÜCÜKLER

85

ve sonra üzüldüğünde yaşıyorum," demişti. "Beni rahatsız eden başka bir adamın varlığı değil, sadece Scott'ı üzgün görmekten nefret ediyorum. Bu tanımlama, Madeleine'in şu anda hissettiği şeyle pek bağlantılı değildi. Şimdiye kadar Paolo ile arasında çok aktif olan hayal gücüyle yarattıkları şeyler dışında hiçbir şey yaşanmamıştı. Bu durumda bile Syracuse sanki gözlerine bakacak olursa onun kendisini aldattığını anlayacakmış gibi genellikle bakışlarını ondan kaçırıyordu. İlişkileri sert kayalara çarpmıştı ve on ya da daha fazla yıl evli kaldıktan sonra saklı kalmış şeyler birçok çifti darmadağın ediyor gibiydi. Madeleine'in bildiği birçok çift, onları birbirine bağlayan bağlardan oluşan yırtıkları ya da ilişkinin temelindeki kırılan direkleri onarırlardı. Belki de, diye kendisine açıklamaya çalıştı, benim bu delice hissettiğim aşk sönüp gidecek ve Syracuse ile ben sonuçta daha da yakınlaşacağız. Bunun doğru olmadığını biliyordu aslında. Yolda bir yerde Syracuse'u tek başına bırakıp geriye bakmadan ileriye doğru yelken açmıştı. Belki de bebeğini hastanede doğurduğundan beri bunu yaşıyordu. O anlarda Germaine ve Edwina hastanede yamındaydılar, ama Madeleine sevdiği adamın yanında olması ve yeni doğurduğu bebeğin annesinin elini tutması gerektiğini çok kuvvetli bir şekilde hissetmişti. Ve yaşadığı onu çok heyecanlandıran son olaydan sonra artık kendisine yalan söyleyemiyordu. Syracuse, kocası, onun için hiçbir zaman yanında olmayacaktı. Madeleine bir elinde cin tonik, diğer elinde de okumadığı bir kitapla oturuyordu. Allegro'nun büyük holde üç tekerlekli bisikletini sürdüğünü duydu. Allegro bisikletini duvara bir kez daha vururken irkilmesine engel olmayı denedi. Allegro'nun evi yıkmak için verdiği uğraşın izleri koridorun her yerinde görülebilirdi. Madeleine kitabını bırakarak içkisi elinde koridora çıktı.

"Sevgilim," dedi neşeli bir sesle. "Şimdi baş başa olduğumuza göre ne yapmak istersin?"

"Kurt oyunu oynayalım," dedi Allegro. Gözleri büyümüştü. Bisikletini yere fırlatarak yerde dört ayağı üzerinde emeklemeye başladı. "Grr," diye bir ses çıkartarak annesine doğru geliyordu. Madeleine küçük kızma baktı. Bir an için onun gerçekten bir kurdun çıkaracağı hırıltı kadar gerçek bir ses çıkarttığını duyarak şaşırmıştı. Sinirli bir şekilde içkisinden bir yudum aldı.

ISK1JN

"Allegro," dedi kesin bir sesle ve sonra gördüklerinden çok da emin olamayarak durakladı. Bir an için Allegro'nun yüzünde genç bir kurt başının belirmediğini sanmıştı. Bitkin bir şekilde içkinin tesiri olmalı bu, diye düşündü. Sonra görüntü kayboldu ve Allegro annesine gülerek ayağa kalktı.

"Gel Allegro," dedi. Kendisini aptallaşmış hissediyordu. "Hadi mutfığa gidip yemek hazırlayalım." Elini yavaşça yüzünde gezdirdi. Sonra elini tam bir güven duygusu ile tutan Allegro'ya baktı. "Bana kurdu anlat," diye ısrar etti Allegro.

"Sana kurt hakkında ne anlatmamı istiyorsun tatlım?" diye sordu.

"Bana parktaki kurdu anlat," diye tekrarladı. Küçük yüzünde çok kararlı bir bakış vardı.

"Çocuklar için yapılmış olan hayvanat bahçesinin tam arkasındaki kafeste büyük bir kurt var. Onun korkunç iri gözleri ve kocaman bir ağzı var."

"Onun Allegro'yu yemek istediğini söyle."

Neden bu çocuk sürekli bir dehşet hissederek yaşamak istiyor acaba?" diye merak etti annesi. Sadece korkunç hikâyeleri sevmekle kalmıyor, Tarquin'i de korkudan öldürüyordu. "Bir canavar doğurdun Maddie," demişti Edwina son telefon görüşmelerinde. "Tarqu-in yatağında korkudan uluyor şu anda. Senin kızın büyük dişleri olan bir dinozor hikâyesi anlatarak onu korkudan öldürmüş."

"Çok üzgünüm Edwina. Bütün bunlardan çok zevk alıyor gibi görünüyor. Syracuse ve ben onu bir psikiyatriste götürmeyi düşünüyoruz. Allegro gibi bir çocuğu kabul edecek birini tanıyor musun?"

Tabii ki Allegro'yu çocuk doktoru Lovejoy'a götüremezlerdi. Madeleine, Dr. Lovejoy'a yeni yürümeye başlayan bir çocuğun az pişmiş et yemekten zevk almasının normal bir şey olup olmadığını sormak için telefon açmıştı.

Allegro ilk kez bir restoranda babasının tabağındaki biftekleri tatmıştı. Her zaman yemek yedirmenin zor olduğu bir çocuktu o. Madeleine ve Syracuse onun bu yemekten zevk aldığını görünce, o kadar sevinmişlerdi ki, tabaktakileri bitirmesine izin vermişlerdi. Bu, onun çikolata ve dondurmadan başka yemek istediği tek şey olmuştu.

Dr. Lovejoy parmaklarını birleştirerek Madeleine'in elbiselerinin altında neler olduğunu merak etmişti. Bayan Winstansley gibi

(JFUCUKLUK

bir kadının Syracuse gibi bir herifle evli olması ne acı bir durumdu.

Syracuse'yla doktor aynı kulübe üyeydiler ve doktor, Syracuse'un tenis oynarken hile yaptığını biliyordu.

Doktor Lovejoy, Bayan Winstansley'in biçimli göğüslerinin kaşmir süveterini gererek oluşturduğu görüntüden zevk alıyordu.

"Şimdi," dedi kendisine bakmakta olan Allegro'ya bir göz atarak.

"Allegro'yu normal standartlara göre değerlendirebileceğimizi sanmıyorum." Doğumundan bugüne Allegro'nun hiçbir şeyi normal olmamıştı. Küçük canavan gördüğü ilk anda öldürmeliydi ama bunun için artık çok geçti. Parmağındaki hilal şeklindeki yara izine baktı. Belki de dişlerini yanından geçen masum kişilere batırmak-tansa, kırmızı et yemesi daha iyiydi. Aslında bu büyük bir gelişme sayılabilirdi. "Çocuk tabii ki yaşına göre çok ileri," dedi Madelei-ne'e. "Zamanın davranışlarında da bir gelişme sağlayacağını umalım." Allegro sandalyesinden kayarak masanın altına doğru emeklemeye başladı. Dr. Lovejoy içgüdüsel olarak bacaklarını toparlamıştı.

"Allegro hakkında endişelenmenize gerek olmadığını sanıyorum Bayan Winstansley," dedi. "Ciğerleri gelişmiş, sağlıklı küçük bir çocuk o."

Genellikle Allegro doktorun muayenehanesine girdiğinden oradan çıkana kadar olan süre boyunca çığlık atardı. Doktor, şu anda onun soğuk soğuk bakan yeşil gözlerini görmediği için memnundu. Masasından kalktı ve Madeleine'in arkasına gidip uzun parmaklarını kadının omuzlarına yerleştirdi. Parmaklarının altındaki kaşmir süveter yumuşak ve esnekti.

"Şimdi başınızı öne eğin ve boynunuzdaki gerginliği gidermeme izin verin Bayan Winstansley," dedi. "Benim şu özdeyişimi hatırlıyorsunuz değil mi; 'Gergin bir anne suçlu bir annedir.' Ve sizin suçluluk duymanızı gerektirecek hiçbir şey yok."

Madeleine rahatlamıştı. "Teşekkürler Dr. Lovejoy," dedi. "Son zamanlarda kendimi o kadar kötü hissediyorum ki..."

Doktor uzmanlaşmış parmaklarıyla Madeleine'in boynundaki kaslara masaj yapıyordu. Kendisinde oluşan gerginliği de giderebilmeyi çok isterdi.

Madeleine doktorun müşterileri arasında, muayenehanesinde biraz oynamaya ikna edilebilen annelerden biri değildi. Edwina örneğin, tamamen farklı bir tipti. Çok geçmeden odanın en dibindeki paravanın arkasında, muayene masasının üzerinde Edwina'nın şekilli kalçalarının kendisinin altında kıvrandığını dü-

şünerek hayale dalmıştı. Oğlu Tarquin o kadar uysal küçük bir çocuktu ki, Dr. Lovejoy'un masasının en alt çekmecesinde sakladığı oyuncak arabalarla kendi kendine oynardı.

"Ah," dedi. "Burada ne var böyle? Acıyor mu?"

Madeleine irkilmıştı. Doktor Lovejoy gözlerini kapatmış ve başını geriye atmıştı. Birden kaşlarını çatmış. Alnı kırıktı. "Bu koku da ne?" dedi hızla havayı koklayarak. "Bir yanık kokusu alıyorum." Ellerini Madeleine'in boynundan çekip masasına doğru ilerledi. Yanık kokusu odayı kaplamıştı. "Halımı ateşe vermişsin, seni küçük cadı." Allegro'yu kolundan sıkıca tuttuğu gibi masanın altından çıkarttı. Allegro elinde sıkı sıkı doktorun çakmağını tutuyordu. Acıyla haykırmaya başlamıştı. "Seni kötü adam, bırak beni. Anne, anne!"

"Yangın!" diye bağırdı Dr. Lovejoy. "Yardım edin!" Hemşire ve resepsiyondaki kız koşarak odaya girdiler. "Yangın!" diye bağırdı Dr. Lovejoy tekrar. Hemşire büyük yangın söndürme cihazına doğru koştu ve hemen onu duvardan indirdi. Sonra üzerindeki tetiği çekti ve aletten fışkıran köpükler doktorun masasını ve yerleri baştan aşağı kapladı. "Masanın altına sıkacaksın, aptal şey!" diye bağırdı doktor. Küçük alevler yerde ilerliyordu. Allegro annesine yapışmıştı. Madeleine zararı inceledi ve buradan çıkacak çıkıp gitmenin yapılması gereken en iyi hareket olduğunu düşündü.

Syracuse zarar için gönderilen faturayı aldığı anda öfkeden çılgına döndü. "O düzenbaz herif, bu parayla bütün muayenehanesini yeniden yaptırabilir," diye bağırdı.

Madeleine "Zarar gerçekten çok büyüktü," diye Syracuse'u yatıştırmaya çalıştı. "Her neyse, doktor Allegro'nun istediği kadar az pişmiş biftek yiyebileceğini, bunda bir sakınca olmadığını söyledi," dedi.

"Muayenehanesini yakacağına o herifin kanını içmeliydi," dedi Syracuse. "Bu çok daha ucuza patlardı."

Mutfakta dururken Madeleine'nin aklına bu sözler gelince gülümsedi. O günden beri Dr. Lovejoy'a gitmemişlerdi. Bifteği ezerken, Allegro'nun ihtiyacı olan tek şey, dedi kendine, yaşlı çocuklardan oluşan bir oyun grubu olması. Cici, normal, küçük çocuklar. Ama sonra kanlı suyu damlayan bifteği yiyen kızının karşısında oturup onu seyrederken belki de Allegro'nun cici, normal bir kız olmadığını kabul etmesi gerektiğini içinden geçirdi.

ÖPÜCÜKLER

89

O gece Syracuse, teyzelerinin mirasından kendisine düşen payı zorla almayı denemek için Boston'da olduğundan dolayı Madeleine, yatağında tek

başına yatıyordu. Saat onda Syracuse telefon açtı ve, "iyi uykular sevgilim," dedi. "Saat iki gibi eve dönmüş olacağım."

"Neden geceyi Boston'da geçirmiyorsun Syracuse?"

"Seninle olmak istiyorum Maddie. Ayrıca sabahın erken saatlerinde tren yolculuğu yapmayı severim."

Madeleine o geceyi yalnız geçirebileceğini ummuştu. "Tuhafsın Syracuse," dedi. "Geceyi trende geçirmek istemenin nedenini anlayamıyorum."

Bu sözler üzerine telefonun kapandığını duydu ve suratını buruşturdu.

Syracuse'un telefonu, duyduğu suçluluk duygusunu geri getirmişti.

Syracuse, Lucinda'nın yatağında sırt üstü yatmış onun duştan çıkmasını bekliyordu.

"Karına iyi geceler mi diliyordun?" diye sordu Lucinda gülümseyerek.

Halının üzerinde yürürken çırılçıplaktı.

"Buraya gel Lucinda ve kendi işine bak sen," dedi Syracuse. "Hem kimi aradığımı nereden biliyorsun?"

"Erkekler hep karılarını ararlar sevgilim."

Syracuse, Lucinda'yı yatağa çekti. "Erkekler hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun Lucinda? Daha çok gençsin."

Lucinda, "Bu özgür günlerde bir kız kendine bakmayı bilmelidir," dedi.

"Erkekler tabii ki artık bu görevi üstlenmiyorlar."

"Peki kimin suçu bu?" derken Syracuse bir an önce Lucinda ile sevişmek istiyordu, ama onun bu konularda tartışmak konusunda ısrar ettiğini biliyordu.

"Bütün erkekler adidir," diye fısıldadı Lucinda kulağına.

"Biliyorum," diye onayladı Syracuse onun ince, esnek bedenine girerken.

"Şu dönemde yaşamının en güzel tarafı da bu," dedi.

14

"Biliyorsun Edwina, sanki bütün dünya değişti gibi geliyor bana. Yüzümde aptal bir gülümsemeyle etrafta dolaşıyorum, oysa içim fokur fokur kaynıyor."

"Neden oluyor bu Maddie? Günahkârların arasına katılmaya mı karar verdin? Yoksa 'kısırak sendromu'ndan dolayı mı acı çekiyorsun?"

"Bu yüzden acı çekmediğimi biliyorsun Edwina. Kabalaşma lütfen.

Syracuse'a sadık olmadığım için suçluluk hissetmem, gerekiyor, ama hissetmiyorum, böylece suçluluk hissetmediğim için suçluluk hissediyorum. Katolik yatılı okuluna gitmemin yarattığı bir sorun. Okuldaki bütün kızlar omuzlarının üzerinde oturan görünmez bir başrahibe taşırlar.

O, bütün gün kulağıma bir şeyler fısıldıyor. Üstelik henüz hiçbir şey yaşamadım. Ama bana kalbimdeki zina kavramını öldürdüğümü söylüyor, bu da bir şey yapmak kadar kötü. Başrahibenin karşısında hiçbir zaman haklı olamazsın."

"Tanrıya şükürler olsun ki, ben bir sürü erkeğin gittiği normal bir okulda okudum. Başrahibe falan da yoktu. Eğer rahibe okuluna gönderilen ben olsaydım neler kaçırmış olacağımı düşünsene. Neden Paolo ile birlikte olmayı istedin diye suçluluk duyacakmış-sın ki? Syracuse'un hiçbir zaman sana sadık kalmadığını biliyorsun."

"Biliyorum ama bugüne kadar ben hep sadık kalmışımdır. Sanırım karışık şeylerle uğraşmaktan korktum. Yani demek istediğim ben de evliyim, Paolo da. Syracuse eğer öğrenirse ne yapar bilemiyorum."

"Hem seni, hem de Paolo'yu öldürmek isteyecektir. Bir adam karısını aldattığında durum farklıdır. Ama aynı şeyi karıları yaparsa dünyanın sonu gelmiş demektir. Scott her zaman öfke krizi geçirebilir."

"Ama sen hep yaşadıklarını itiraf edersin Edwina. Bunu gerçekten hiç anlayabilmiş değilim."

ÖPÜCÜKLER

91

"Madeleine sen hiçbir şeyi anlamıyorsun tatlım. Paolo ile bir kaçamak yaşamak senin için dünyanın en güzel şeyi olacak diye düşünüyorum. Hadi Madeleine, çok uzun zamandır bir uyuyan güzel gibi yaşadın."

"Ama ya karnım?"

"Karnına ne olmuş?"

"Biliyorsun Edwina, korkunç gözüküyor. Allegro'nun doğumundan sonra kendine gelemedi. Ya onun karısı?.."

"Dinle Maddie, olabilecek en iyi durumdasın. Her ikiniz de evli olduğunuz için ilişkiniz hiçbir zaman çok yoğunlaşıp sizi bunaltma-yacaktır. Şimdi lafımı dinle de git, kendine baştan çıkarıcı bir şeyler al. Saçını yaptır. Ve Paolo'nun buluşma için yeri ve zamanı söylemesini bekle. Ben bu yeni evine hiç gitmedim ama italyan mahallesinde bir yerlerde. Paolo ne yaparsa yapsın bir stili vardır. Gerçekten çok zarif biri."

"Bunu biliyorum Edwina. Ama ben öyle değilim. Onu her düşündüğümde soğuk soğuk terliyorum. Bugüne kadar sadece Syracuse ile seviştim. Yabancı bir adamın yanında nasıl soyunurum bilemiyorum."

"Sarhoş olarak tatlım. Benim öğüdüm bu. Yalnızca körkütük sarhoş ol ve onun seni baştan çıkartmasını bekle. Erkekler buna bayılır. Kendilerinin kontrolü ele aldıklarını hissetmek hoşlarına gider."

"Ama ya ben onu sıkarsam ne olur? Ona sunabileceğim pek fazla deneyimim yok."

"Yeniden bir bâkireymişsin gibi davran. Bunu ilk kez yapıyor-muşsun gibi. Ben hep bunu yaparım. Bu tavır, erkekleri vahşileştirir. Kendilerini iktidarlı ve erkeksi hissetmelerini sağlar. Her neyse Maddie, çarşamba günü, yemekte buluşmak için herkese uygun mu?"

"Sanırım," dedi Madeleine. "Kendime koyu renk bir gözlük almalıyım. Eğer zina yapan bir kadın olacaksam, aynı zamanda da günahkâr görünmeliyim. Oh Edwina, bütün bunlardan emin değilim. Germaine'in de bu buluşmaya gelmesini sağlar mısın? O bana çok güven veriyor."

"Pekâlâ, ama bir noktada onunla tek başına kalmak zorundasın. Her zaman bizi yanında taşıyamazsın."

"Biliyorum, ama şu anda öyle bir durumu düşünmek için çok korkak olduğumu hissediyorum Edwina. Çok utangacım. Yemekte görüşürüz Edwina. Saat bire çeyrek kala orada olacağım. Geç kalmayacağına söz ver."

"Tamam, tamam. Senin için büyük bir cin tonik alıp orada olacağım."

"Teşekkürler Edwina. Sen iyi bir arkadaşsın." Madeleine telefonu kapattıktan sonra çantasını alıp evden çıktı.

Gözlük seçerken o anda gerçekten mutlu olduğunu fark etti. Çok büyük aynalı camları olan bir gözlük seçmişti. Aynada kendisine baktı. Acaba Paolo ile yattığı için suçluluk hissederse, bir daha Syracuse ile sevişebilir miydi? Aynadaki görüntüsüne baktı. Baştan çıkarıcı bir tavırla gülmeye çalıştı ama sadece aptal bir ifadesi vardı. Gözlükleri satın aldı. "Şimdi takacağım," dedi kasadaki kıza. Dükkândan çıktığında camların gerçekten çok koyu olduğunu fark etti.

Caddenin aşağısında bir gazete bayii buldu. New York gazeteleri ve New York reklamı yapan t-shirtler önünde dağ gibi yığılmıştı. Gülümsedi. O da New York'a bayılıyordu. Gülümseyerek Alleg-ro'ya bir t-shirt bakınmaya başladı. Pembe, Allegro'nun saçlarına uyan bir renk diye düşünerek bir tane seçti. Birden köşede İtalya'yı tanıtan bir kitap gördü. Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı.

Satıcıya, "Bu t-shirt'ü ve bu kitabı alacağım," dedi.

Kitabın kapağında bir gondol resmi vardı. Gondolü kullanan adam Paolo gibi siyah saçlı ve kahverengi gözlüydü. Derin bir soluk alarak kitabın

kapağını açtı. Parmağını indeks boyunca indirirken Siena kelimesini gördü. 103. sayfada bir resim vardı. Deniz kabuğu şeklinde lokantalar dizilmiş, önlerine de küçük masalar konulmuştu. Sandalyelerin üzerinde oturan insanlar küçük noktalar gibi çıkmışlardı. Masmavi bir gökyüzü canlandırdı hayalinde, güvercinler, kulenin tepesindeki saatin etrafında daireler çizerek uçuyorlardı. Saat hep üçü çeyrek geceyi gösteriyordu. Âdeta güneşi derisinde hissedebiliyor ve sert İtalyan kahvesinin kokusunu duyuyordu. "Paranızın üstü madam," diyen adamın sesi Madeleine'i olduğu yerde sıçrattı. Sonra Madeleine, kalabalığın arasına karışmak için hızla ilerlerken adam arkasından onu dikkatle inceledi ve büyük göğüs uçları var, diye aklından geçirdi.

ÖPÜCÜKLER

93

"Kime bakıyorsun?" Karısının genizden gelen zırlıtlı sesi adamı irkiltmişti. "Hiçbir şey," dedi karşısındaki önlüklü kadına bakarak. Bir zamanlar çılginca sevdiği o genç kız nereye gitmişti? Omuzlarını silk-ti. Böyle oluyor, diye düşünerek kendisini rahatlatı ve bir sigara yaktı.

Allegro yeni pembe t-shirt'ünün içinde çok şirin gözüküyordu. "Ah tatlım," diye onu kucağına aldı Syrecuse, elinde bavuluyla oturma odasına girerken. "Harika görünüyorsun." Sonra çok alışkın bir hareketle Madeleine'i öptü. "Yemekte ne var Maddie?" diye sordu. "Midem kazanıyor."

"Bilmiyorum Syracuse. Bayan Poole'e sorman gerekiyor. Aşçı yine sinemaya gitti," derken Madeleine güldü. "Aşçının şu anda aklında sadece Dean Martin var."

"Neden günlük menünün düzenlenmesini üzerine almıyorsun Maddie? Sonuçta bütün gün hiçbir iş yapmıyorsun. Bense akşama kadar çalışıyorum ve aklıktan bayılacak durumdayım. Bu sabah saat yedide ofise gittim ve sen akşam yemekte ne olduğunu bile bilmiyorsun."

"Özür dilerim sevgilim. Hemen gidip Poole'e sorayım." Madeleine aceleyle koridora çıktı. Haklı, diye düşündü. Haftalık menüyü hazırlamalıym gerçekten. Başını mutfak kapısından içeri uzattı ve "Yemekte ne var Bayan Pooley?" diye sordu.

"Aşçı, başlangıç için küçük karides kokteyli bırakmış. Sonra da dana pizolasi ve tatlı olarak da limonlu dondurma var."

"Ah Tanrım, Syracuse pizola sevmez. Belki de başka bir şey hazırlamalısınız Bayan Poole."

Madeleine bunları söylerken, Bayan Poole'un sırtını dikleştirdi-ğini görebiliyordu. "Bayan Winstansley," dedi kadın, "yemekte başka bir şey yok. Ve aşçı kadın da yarına kadar markete gidemez."

"Ah anlıyorum," dedi Maddie. "Çok üzgünüm Bayan Poole. Gidip Syracuse'a durumu açıklayayım."

"Çok üzgünüm Syracuse," dedi içeri gidince, "Ne yazık ki, yemekte pirzola var." Syracuse'un yüzünün asılmasıyla içinde başarısız olmanın verdiği o tanıdık kötü duyguyu hissetti. Şimdi sadece Syracuse'un değil, Bayan Poole'un da canı sıkılmıştı.

"Hadi gel Allegro," dedi. "Gidip Dadı Bames'ı bulalım."

Allegro, birden kendisini yere atarak babasının ayak bileklerine yapıştı.

"Hayır, hayır, hayır," diye bağırdı. "Benden uzak dur seni korkunç kadın!"

Bütün gücüyle ağlıyordu. Yanaklarından aşağıya koca koca yaşlar yuvarlanırken. "Baba baba!" diye seslendi. "Annem beni dövmesin."

Madeleine çileden çıktığını hissetmeye başlamıştı. "Seni dövmem Allegro,"

dedi. "Seni hiç dövmemiş ki."

Syracuse eğilip Allegro'yu yerden kaldırdı ve, "Tamam, tamam sevgilim,"

dedi, "Kimse benim bebeğimi üzemeyecek. Baba seni seviyor. Bizimle yemek ye."

Madeleine, Allegro'nun Syracuse'un omuzunun üzerinden kendisine bakan yüzünde muzaffer bir gülümseme yakaladı. Birden kızına bir tokat atmaya çok istediğini hissetti.

O gece ilerleyen saatlerde Madeleine, yatakta Syracuse'un orgazm olmasını bekliyordu. Birkaç kadeh kırmızı şaraptan sonra Syracuse'un boşalması yine asırlar alıyordu. Gözlerine yaş olduğunu hissetti. Sevişmek bu olmamalıydı. Sonunda Syracuse'un orgazm olduğunu gördü ve üzerine yıkıldığında rahatladığını hissetti. Belki de seks çikolata gibi bir şeydi. Çok olunca sıkıyordu, ilk günlerdeki o arzulu sevişmeleri çok gerilerde kalmıştı. Şimdi seksi Syra-cuse'u yatıştırmak için kullandığını düşündü.

"Senin için iyi miydi sevgilim? Bir yerin acımıyor değil mi?" diye sordu Syracuse endişeyle.

"Harikaydı," dedi Madeleine onun birkaç dakika sonra uyumuş olmasını umut ederek. Kendi kendisine, Syracuse'un o güne kadar yaptığından çok daha fazla zevk alabilirdi.

Öğlen yemeği yiyecekleri gün, sıcak ve boğucu bir hava vardı. "Bugün ne yapıyorsun sevgilim?" diye sormuştu Syracuse bürosuna gitmeden önce.

"Pek bir şey yapmıyorum," demişti Madeleine yüzünün kızardığını hissederek. "Germaine ve Edwina ile öğlen yemeği yiyeceğim."

"Kadınlar toplantısı yani," dedi Syracuse. "Zaten siz kadınlar buluşup öğlen yemeği yemekten başka bir iş yapamazsınız."

"Evet sanırım," dedi Madeleine. Demek sevgilisi için yalan söylemek böyle bir şeydi. Madeleine kendisini çok rahatsız hissetmişti. Yalan söylemek onun için her zaman çok büyük bir günah sayılmıştı. Küçük bir yalan ruhunuzu cehenneme yollardı. O halde şimdi

ÖPÜCÜKLER

95

kalbinde zina fikrini taşımakla kalmamış, bir de yalan söylemişti. Bu da ölümcül bir günahtı. Bu kadar yıl sonra bile, Madeleine cuma günleri hep balık yerd. Rahibe okulunda geçen onca yıl elbette geride izler bırakmıştı. Katolik olmamasına rağmen, cumaları sadece bir parça et yemesi bile, ruhunun cehenneme gitmesine yol açacak diye dehşete düşüyordu. Neden hayatımın büyük bölümünü böyle boktan, korkunç şeylere harcıyorum ki, diye düşündü Syracuse evden çıkarken. Alfa Romeo'nun tekerleklerinin çıkarttığı sesi duydu.

Suçluluk duygusundan biraz kurtulabilmek için küçük kızı Allegro'yla zaman geçirmeye, çocuk odasına gitmeye karar verdi. Çok yakında Roma kilisesinin bütün dinsel kuralları ile ölüme kadar lanetlenmiş olacaktı. Acaba Paolo Katolik miydi? Eğer öyleyse vicdanını rahatlatmak için ne yapıyordu? Bir şeyler yaptığı kesindi, çünkü Edwina ile birlikte olmuştu. Bir ara bütün cesaretini topladığında bunu ona sormaya karar verdi. Hayalinde canlandığı bütün renkli şeylerden sonra, onunla yemekte göz göze gelmek bile yeteri kadar zor olacaktı zaten.

Madeleine, sırtı restoranın kapısına dönük olarak otururken Edwina'nın yüzünü inceledi. Edwina tam karşısında oturuyordu. İhlamur çiçeği renginde bir elbise giymişti. Çok çekici gözüküyordu. Paolo'nun neden kendisiyle ilgilendiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Edwina bir erkeğin isteyebileceği her çeşit tecrübeye sahipti. Üstelik sıkı ve gergin göğüsleri ve mükemmel karın kasları vardı. Belki de Paolo onunla sadece dalga geçiyordu.

Germaine masanın ucunda oturuyor ve kaygılı gözüküyordu.

"Madeleine," dedi. "Sadece Edwina'yi memnun etmek için bu adamla birlikte olma." Sonra Madeleine'e doğru eğilerek, "Bana söz ver

Madeleine," dedi. "Bu adam hakkında çabuk bir karara varmayacaksın. Onu tam anlamıyla tanııyoruz."

"Of kes sesini Germaine," diye araya girdi Edwina. "Paolo, Ma-deleine'in dünyasını renklendirecek. O bencil kocasının ilişkilerinde gösterdiği sahte lütfkâr tavırdan Madeleine yoruldu artık."

Madeleine Edwina'nın gözlerinin parladığını gördü, "işte geliyor," dedi Edwina derin bir soluk alarak. "Çok sevimli gözüküyor." Madeleine yer yarılrsa da içine girsem, diye düşünüyordu.

"Geciktiğim için çok üzgünüm Madeleine," derken Paolo diğer iki kadını hiç görmemiş gibiydi. Elinde yine bir fulya demeti vardı. "Bunları bulmak için çok zaman harcadım." Madeleine onun derin kahverengi gözlerine bakarak gülümsedi. Gözlerinde güneşin pırıltısı vardı sanki. Belki de Toscana güneşinden kalan bir sıcaklığın izleri ... Üzerinde yağmurkuşlarının renginde bir kazak vardı. Gömleğinin yakaları kazağının içindeydi. Madeleine kendisini soluğu kesilmiş gibi hissederek öylece sessiz bir şekilde oturup onu seyretmek istediğini fark etti. Yakışıklı bir adam bu, dedi kendi kendine. Syracuse da yakışıklıydı, ama yüzündeki sürekli hoşnutsuzluk ifadesi onun görüntüsünü bozuyordu. Paolo'nun yüzünde hiçbir gölge yoktu. Paolo, öne doğru eğildi ve Madeleine'i öptü. Sonra Edwi-na'yı öptü. Germaine bile onunla öpüşürken kızarmıştı.

"İçkilerinizi ismarladınız bile öyle mi?" diye sorarken Paolo, Madeleine'in bardağına bakmıştı. "Ne içiyorsun?" dedi. Sonra "Söyleme," diyerek bardağı aldı ve koklamak için burnuna götürdü. "Cin tonik. Ne kadar da ingiliz. Ama zaten sen ingiliz sayılırsın, öyle değil mi Madeleine? Madeleine başını salladı. "Evet, babamın annesi de Fransızmış," dedi. "Bu yüzden adım Madeleine."

"Bu çok güzel bir isim. Madeleine," dedi ve sonra, "Madeleine, Madeleine," diye kendi kendine mırıldanmaya başladı.

"Evet doğru Paolo," diye gülümsedi Edwina. "Hadi bir şarkı söylemeye başla da bizi utandır."

"Beni hiçbir şey utandırmaz Edwina. Bunu sen bilmeliydin."

Edwina onun demek istediği şeyi anlamaya çalışırken, bir an sessizlik oldu, sonra Edwina utanmış gibi, "Evet Paolo, evet," dedi.

Madeleine, birden onların ortak bir geçmişleri olduğu gerçeği ile yüz yüze gelmişti. En iyi arkadaşı ile yatmış olan bir adamla bir ilişkiye girmenin doğru olmadığını hissetti birden. Acaba kendisinden sonra da sırada Germaine mi olacaktı? Eğer olmayacaksa neden olmayacaktı? İşte,

karşısında karısını aldatan bir adam vardı. Büyük olasılıkla hiç ahlaklı biri değildi. Ve kendisi evini, kocasını ve çocuğunu riske atıyordu. Hayır, bu delillikti. Yavaşça, bir bıçak alıp kalbindeki duyguları kesti, attı. Paolo onu baştan çıkartamayacaktı. Son olarak bu karara varmıştı. Germaine haklıydı. Madeleine'e bakarken Paolo ondaki değişikliği anladı. "Benim

UFUCUKLER

97

Edwina ile şakalaşmama aldırma Madeleine," dedi. "Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz."

"Biliyorum Paolo," dedi Madeleine, başını öne eğerek, "Sevgili olmuştunuz..."

Birden bir sessizlik oldu. Barmenin gelişi bu sessizliği bozdu. "Bayanlar ne içmek ister?" diye sordu adam. "Bayan Winstansley için bir cin tonik," dedi Paolo. "Senin için de Edwina, votka." Germaine kendisine bir bira söylemişti. Paolo, "Ben yemek gelene kadar bekleyeceğim," diye ekledi. Madeleine, Paolo'yu dinlerken, neyse, bunu bildiğim ortaya döküldüğüne göre en azından bizim aramızda bir şey olamayacağını artık anladı, diye geçirdi içinden. Kalbinde keskin bir acı hissetti. Neden ağlamak istiyorum acaba, diye düşündü.

"Ben istakoz istiyorum," dedi. Eğer Paolo'dan aynılacaksa, en azından ona güzel bir yemek ısmarlatmalıydı. Kendisini anlamaya çalışan bir gülümsemeye izleyen Edwina'ya baktı. Edwina Madeleine'de bir gariplik olduğunu sezmişti ve bunun ne olduğunu bilemiyordu.

Paolo, Madeleine'e doğru eğildi. "Sevgilim," dedi yumuşak bir sesle,

"Çocuk gibi davranma. Sonuçta buradaki herkes yetişkin insanlar."

"Belki siz olabilirsiniz," dedi Madeleine. Kızmıştı, "Ama ben değilim," diye ekledi. Sonra sandalyesini iterek restorandan dışarı doğru fırladı. Allah kahretsin, diye düşünüyordu, kaldırımında koşarken kendisine doğru gelen insanları iterek. Gerçekten yaptım bunu. Benim deli olduğumu düşünecek. Koşarken birden sendeledi ve acıdan topallayarak durdu. Birden bir çift kolun kendisini havaya kaldırdığını hissetti. "Madeleine, benden kaçma. Seni seviyorum." Paolo çok yumuşak bir şekilde onu dudaklarından öptü. "Lütfen Madeleine, bir daha benden sakın kaçma."

Madeleine, onun yüzüne bakarken artık bunun kaçınılmaz olduğunu hissederek, "Kaçmayacağım Paolo," diye söz verdi. "Bir daha kesinlikle kaçmayacağım."

"Gel sevgilim. Seni restorana geri götüreyim de istakozunu ye." Onun kollan arasına uysal bir şekilde kendini bırakmışken yan-
Ö7

larından geçenlerin yüzlerine baktı. Caddenin yukarısına doğru kollarında bir kadını taşıyan, uzun boylu adama bakıyorlardı. Garip ve etraftakilerin hiç farkında değillermiş gibi göründüklerini biliyordu, ama bu hiç umurunda değildi. Paolo "Ah! Leve-toi soleil," diye bariton bir sesle şarkı söylemeye başladı.

"Gounod," dedi Madeleine.

"Evet, onun bestesi."

Madeleine onun kollarına iyice sokuldu. Syracuse şarkı söyleyemezdi.

"Dans etmeyi sever misin?" diye sordu utanarak.

"Her zaman sevgilim, her zaman," dedi Paolo ve vals adımlarıyla restorana doğru ilerlediler.

Madeleine, Edwina ve Germaine'le yedikleri yemekten sonra birkaç hafta Paolo'dan haber alamadı. "Benden sıkıldı mı acaba Edwina?" diye sordu telefonda.

"Aptallaşma Meddie, muhtemelen iş için İtalya'ya gitmiştir. Erkekler böyledir. Bir süre sonra ondalı haber alırsın. Hem zaten seni evden arayamaz. Benim aracılığım ile seninle bağlantı kurmak zorunda."

Bir hafta sonra Edwina, Madeleine'i arayarak, "Siena'dan senin adına atılmış bir kart geldi," dedi. "Gelip almak ister misin?"

"Evet," dedi Madeleine rahatlamış gibi nefesini bırakarak. "Hemen geliyorum."

"O küçük canavarı dadısına bırak," dedi Edwina. "Tarquin'in gözünün üzerinde hâlâ Allegro'nun son ziyaretinden kalma mor bir leke var."

"Tamam," dedi Madeleine. "Bir süre ondan ayrı kalayım. Bazen hiç çocuk gibi davranmıyor. Onunla konuşurken ara sıra acaba yeniden bedenlenmiş biriyle mi konuşuyorum, diye düşündüğüm oluyor. O kadar garip şeyler söylüyor ki. Yatağının altında bir peri olduğunu söylüyor mesela. Ve sandalyesinin altında da bir aslan olduğunu iddia ediyor. Ama bu çocukça bir hayal kurmaktan daha farklı bir şey. Gördüğünü söylediği şeylere o kadar inanıyor ki, bazen diğer insanların görmediği şeyleri gerçekten gördüğünü düşünüyorum."

Madeleine, Edwina'nın mutfağındaki masada otururken Edwina yavaş yavaş onun anlattıklarına ısınıyordu.

"Maddie," dedi. "Syracuse'a biraz kendine gelmesini hatırlatmanın zamanı geldi. Senin hayatının kontrolünü çok fazla eline almış durumda. Sana karşı bir zorba gibi davranmasına izin veriyorsun, paolo ile çok güzel günler yaşayacağını düşünüyorum. Çok kısa zamanda yüzüne yeniden renk gelecek."

"Eminim öyle olacak Edwina," dedi Madeleine. "Ama ya Syracuse öğrenirse ne olacak?"

"Öğrenmeyecek," diye yanıtladı Edwina. "Çünkü sen ona söylemeyeceksin. Eşler arasında kendilerine saklayacakları bazı özel konular olur. Bu, evlilikte bir esrarengiz yan olmasını sağlar. Hem sen de Syracuse'un yaşadıklarının en az yarısını bilmiyorsun değil mi?"

"Hayır biliyorum," dedi Madeleine. "Çünkü o hep itiraf eder. Şu sıralar hastanedeki o küçük hemşireyle görüşüyorlar. Aslında o kız ona mutlaka bir şey yapmış olmalı. Aylardır Hong Kong'a ya da Japonya'ya gitmedi. Oralardaki sevgilileri ona ne olduğunu merak ediyor olmalılar."

Arkasında Paolo'nun köşeli güzel el yazısıyla yazılmış bir not bulunan kart, Madeleine'in elindeydi. "Bir gün," diye okudu tekrar "Burada birlikte olacağız. Ve en sevdiğim lokantada birlikte mantar yiyeceğiz. İçkimiz Brunello ve sen benim olacaksın."

Madeleine zevkle bir kahkaha attı. "Onunla yatıp yatmayacağıma bile karar vermedim," dedi. "Ve o şimdiden neler olacağını biliyor gibi. Kendisinden çok emin gözüktüyor değil mi?"

"Kendisinden emin olmakta haklı Maddie," dedi Edwina. "Bu süre boyunca öyle davranışlar gösterdin ki, şimdi ayrılırsanız elinden şekeri alınmış bir çocuk gibi kalakalırsın."

"Onunla tanıştığımdan beri kendimi çok çirkin bir şekilde şehvetli bir kadın gibi hissediyorum," dedi Madeleine. "Nereye gitsem, öpüşen çiftleri görüyorum ve onların yerinde olmayı istiyorum. Sence bu çok mu saçma?"

"Hayır. Syracuse, birlikte olduğun her şeyin içine limon suyu sıkıyor. Syracuse da Scott da, şımarık Amerikalı iki herif. Paolo farklı. Belki de İtalyan annelerin erkek çocukları kadınlar hakkında bir Şeyler biliyorlardır. Ama kesin olan şu ki nasıl kur yapacaklarının Çok iyi farkındalar." Sonra gülerek, "Gerçekten çok yakışıklı bir adam değil mi?" dedi.

ÖPÜCÜKLER

101

Madeleine başını salladı. "Evet tabii," dedi. "Gözleri ve ağzı. Dişleri o kadar güzel ki. Oh Edwina, onunla tekrar görüşmek için sabırsızlanıyorum. Her

akşam, eğer kadın peşinden koşmuyorsa Syracuse'un kendisinden bahsettiği o sıkıcı konuşmalarına katlanmak zorundayım. Çok komik ama beni yalnız bıraktığı sürece kaç tane sevgilisi olduğu hiç umurumda değil. Paolo'yu hayal etmekten o kadar mutlu oluyorum ki... Aslında bir bakıma bu romantizmin de seviştiğimizde bitmesinden korkuyorum. Şu anda bu hislerim, onu görmek için can atmalarım ve ondan haber beklemelerim o kadar romantik ki... Günler ve haftalar uçarcasına geçiyor, iki hafta içinde döneceğini söylüyor." Sonra omuzlarını silkerek, "Her gün karın kaslarımı eski haline getirmek için yüzmeye gidiyorum," dedi. "Allegro'yu da götüreceğim."

"Neden o sırada onu boğmuyorsun Maddie?" diye sordu Edwina.

"Hayır Edwina, o kadar kötü değil."

"Evet tam da o kadar korkunç bir çocuk o."

Madeleine Edwina'dan çıkıp yolda yürümeye başladı. Kart, çan-tasındaydı. Dünya yanından aceleyle geçip evdeki sevdiklerine giden harika insanlarla doluydu. Herkesle barışık olduğunu hissediyordu. Bir pastanede durup Cantuccini alla Mandorla bisküvilerinden, ayrıca mavi kapaklı kavanozlar dolusu Bad çikolatalarından aldı. Bunları, geleceği hakkında falına bakmak için almıştı. Bir tanesini açtı. "Kalbine güven, mantığına değil," yazılıydı. Madeleine güldü. Mantığı hayır dese de, kalbinin ne istediğini biliyordu. "Bütün bu italyan zimbirtıları da ne oluyor Maddie?" Syracuse'un canı sıkındı.

"Edwina'dan dönerken iş olsun diye aldım," dedi Madeleine. "SoHo'daydım ve biraz çikolatanın hoşuna gideceğini düşündüm."

"Dışarı çıkacağım," dedi Syracuse. "Arabada yemek için birkaç tane alayım."

Madeleine, "Bu gece erkenden yatacağım. Beni uyandırma," dedi. Gerçekten çok yorgunum. Yarı Allegro'yu havuza götüreceğini ve ona yüzme öğreteceğini."

"Tamam," diyerek ayağa kalktı Syracuse. "Kütüphaneye gidiyorum Wall Street Tournal'i orada okuyacağım." Eğilerek Madeleine'i öptü. "Bir şeyler oluyor farkındasın değil mi Maddie?" dedi. "Değişiyorsun. Başka bir adam yok değil mi?"

"Ne demek istiyorsun Tanrı aşkına?" Madeleine vücudunun gerildiğini hissetti ve Syracuse'un çantasını karıştırıp karıştırmadığını merak etti. O odadan çıkar çıkmaz, hemen yatak odasına gidip kartı çantasından çıkarttı. Ah Tanrım, bir kaçamak yapmak zor olacak. Çok farklı şeylerle uğraşmak

gerekıyor. Yalanlar söylemek, düzenlemeler yapmak. Bütün bunlar Syracuse yapınca doğal bir şekilde halloluyordu, ama Madeleine yalan söylemenin ve gizlice bir şeyler yapmanın zor olduğunu düşünüyordu. Kendi kendine, "Öğrenebilirim," dedi.

Bahçenin karanlığında, baykuşların sesleri dinledi. Gelecek önünde uzanmıştı. Umarım eğlence ve kahkaha ile dolu olan mutlu bir gelecektir beni bekleyen, diye geçirdi içinden. Kendini kaybederek gülmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Belki de evlilik ona göre değildi. Arka planı televizyonun gürültüsü ile dolu olan bitmek tükenmek bilmez geceler. Ya da pikaptan yükselen, Syracuse'un sevdiği müzik. Artık kendi sevdiği müziğin ne olduğunu bile bilmiyordu. Hep Syracuse'un sevdiği şeyleri dinlemişlerdi. Syracuse kanallar arasında rahatça zapping yapmak için televizyonu da kendi önüne çekmişti. Madeleine, seyretmek istediği bir programın nadiren sonunu görebiliyordu. Syracuse koltuğuna yaslanıyor ve futbolculara bağırarak, boş bira kutularını televizyona fırlatarak hiç arkası kesilmeyen futbol programları seyrediyordu. Edwina, Scott'ın da aynısını yaptığını söylemişti. Syracuse eskiden böyle değildi. Ama değişmişti ve artık bu yeni tarzı kemikleşiyordu. Syracuse gibi erkekler bir gecede yaşıyor gibiydiler. Hızlı bir nefes aldı ve Allegro'yu öpüp iyi geceler dilemek için çocuk odasına gitti. Allegro yeşil gözlerinden pırıltılar saçarak yatağında yatıyordu.

"İyi geceler sevgilim," dedi Madeleine yatağa eğilerek. "Mavi peri anne," dedi Allegro. Sonra dolabı işarete ederek, "Ve orada da büyük kocaman bir kurt var. Beni yer mi?"

"Sevgilim, kurdun seni yiyeceğini hiç sanmıyorum. Neden onunla arkadaş olmayı denemiyorsun?"

Madeleine omurgasında bir titreşim sezdi ve ürperdi. Allegro'nun kurtla olan aşk ilişkisi fazlasıyla gerçek gibiydi. Allegro'nun yüzünün önünde bir kurt başının belirdiğini sandığı günü hatırladı. Sonra başını sallayarak bu düşüncelerini dağıttı. "İyi geceler sevgilim," dedi ve odadan çıktı.

"Buraya gel kurt." Karanlık odadan gelen Allegro'nun sesini duymuştu.

Odadan çıkar çıkmaz içeriden büyük bir hayvanın pati seslerine benzer sesler işittiğine ve burnuna çürük et kokusu geldiğine yemin edebilirdi.

Aptallaşma, dedi kendi kendine. Git ve kendine bir cin tonik al. Alt kata indi ve sönmekte olan ateşin önüne oturup Paolo'yu ve onun yumuşak zarif öpüşlerini hayal etmeye başladı.

"Paolo geri döndü Madeleine. Ve seni yalnız görmek istiyor." Madeleine, Edwina'nın sesindeki heyecanı duyabiliyordu.

"Bunun doğru bir hareket olacağını düşünüyor musun Edwi-na?" diye sordu. "Hem bunu nasıl ayarlayabilirim bilemiyorum. Yani bir sürü plan yapmak gerekecek değil mi?"

"Seni aptal, Maddie bu durumlardaki tek nokta da budur zaten," dedi Edwina. "Gizli gizli bir şeyler çevirmek ve planlamak ve neredeyse yakalanacak olmak. Bunu bu kadar heyecanlı ve eğlenceli kılan da bu zaten."

"Gerçekten mi? Benim için tam bir başağrsı gibi. Yalan söylemekten de, gizli gizli bir şeyler çevirmekten de nefret ederim. Pao-lo'nun çiçekleri ve kartını saklamak bile kendimi hasta hissetmeme yol açtı. Üçkâğıtçılar gibi davranmaktan hoşlanmıyorum. Rahibe okulunda yetişen kızların kuralları kırmakta çok başarılı olduklarını sanmıyorum. Hem her zaman o berbat, içinde ateşlerin yandığı kazana atılma tehlikesi ve arafta geçirilecek uzun yıllar vardır."

"Maddie sen Katolik bile değilsin ki."

"Biliyorum. Bu da durumu daha kötü yapıyor ya zaten. Bu kötü kadere mahkûm edildim ben. Yıllar önce babam küçük bir günah işlemiştir. Çocukluğumu onun ölümlü ruhu için dua etmekle geçirdim. Şimdi eğer bu yolda devam eder de, zina yapan bir kadın haline gelirim, aynı şekilde kendim için de dua etmem gerekecek. Of Edwina, bu ilişkiyi sadece hayallerimde yaşatmanın belki de daha iyi olacağını düşünüyorum. Bir kaçamak yapmayı düşündüm. Gerçekten düşündüm. Giysilerimi bir yabancının önünde çıkartmayı... Yani bu, bütün romantizmi alıp götürüyor. Ben Syracuse'a alıştım. Mesela o gaz çıkartsa bile - ki bunu sürekli yapar - bu sadece beni güldürüyor. Ama başka bir adamla aynı durumu yaşasam korkunç utanırım."

"Maddie alışırsın bunlara. Bir de eğlenceli yanlarını düşün. Pao-lo'nun bir sürü parası var ve çok cömert biri. Hayatında biraz da gerçek romantizme ihtiyacın var. Onunla yatmak zorunda da değilsin ki. Sadece öğle yemeği yiyebilirsiniz."

"Baş başa mı? Ne diyeceğimi bilemiyorum. Benim adıma söylenecek her şeyi sen söylüyorsun."

"Yemeğe çıkarmak istediği sensin tatlım, ben değil. Maddie artık büyüüp gerçek hayatla tanışmanın zamanı geldi. Evinin kapılarının ardında, arkadaşın olarak yanına Allegro'yu alıp yaşayamazsın. Paolo'yu arayıp

onunla yemek yemekten çok memnun olacağını söyleyeceğim. Bizim gittiğimiz barı önermişti. Senin orada kendini rahat hissettiğini biliyor. Bir sonraki gün boş olup olmadığını öğrenmek istiyor."

"Evet sanırım boşum. Ben hep boşum. Benim sorunum da bu zaten.

Yapacak pek işim yok. Tamam, sanırım ayarlayabilirim."

"Aferin sana. Seni bu akşam telefonla arayacağım. Eğer Syracuse evde olursa bizim her zamanki öğlen yemeklerimizden birine gideceğimizi düşünür. Böylece de şüphelenmez."

"Bilmiyorum Edwina. Benim değiştiğimi fark etti. Sanırım gidip o seksi elbiseyi ve iç çamaşırlarını almandan şüphelendi. Bana bir başka erkekle ilgilenip ilgilenmediğimi bile sordu. Hâlâ hemşiresiy-le çok meşgul. O hemşirenin onu zorladığını düşünüyorum. Zaman zaman çok sinirli geliyor eve."

"Layığını buldu, iyice burnunun sürtülmesini hak ediyor. Bugüne kadar yeterince kadına acı verdi."

Madeleine telefonu kapatıp oturma odasında dolaşmaya başladı. Odanın soğuk, resmi havasını birden fark etmişti. Şu an için odanın durgun havası ve sıra sıra kitapların üzerine dizili olduğu koyu kahverengi raflar gözüne batmıştı. Bu kitaplar kütüphaneye sığmayanlardı. Syracuse çok nadir kitap okurdu. Bunların çoğu Madeleine'inindi. Çocukluk kitaplarının dizili olduğu rafa yürüdü. Babasının hediyesi olan Winnie-the-Pooh, The Tales of Beatrix Potter ve The Wind in the Willows. Kitapların arasından bu üçünü eline alıp küf kokulu kapaklarını kokladı.

The Wind in the Willow'un kapağını açtı. Ratty ve Mole'un sevgili yüzleri karşısındaydı. Sonra kitabı kapattı. Geceleri ona hikâyeler okuyan babasının yanında oturduğu günlerin anısında huzur buldu. Yatılı okulda ailesinden uzaktayken, bu anlar onun en çok özlediği anlardı.

ÖPÜCÜKLER

105

Masalda geçen kuyruksuz Eeyore'yi düşündü. Merhamet dilenirken önüne düşen başını. Eeyore'nin neler hissettiğini biliyordu. Madeleine, kendisine ait güvenli ve sıcak bakış açısını kaybetmişti. Önünde uzanan gelecek Madeleine'e tehlikeli gözüküyordu. Büyük bir acıyla şimdiye kadar değil evli bir adamla, bekâr biriyle bile kaçamak yapmayı hiç düşünmemiştim, dedi. Ya karısı anlarsa ne olacak? Ya Syracuse anlarsa ne olur?

En azından evini kaybetmezdi. Burası ona aitti. Ama Paolo ona ait olacak mıydı? Acaba karısı ellerini beline dayayıp Paolo'dan eşyalarını toplayıp sonsuza kadar Siena'daki evlerini terk etmesini mi isteyecekti? Paolo'nun evi hakkında anlatılanları düşündü. Edwina, Paolo ile evin saçaklarının altında sevişmişti. Campo'da buluşmuşlar ve kaldırım taşlarıyla döşeli caddelerde yürümüşlerdi. Acaba gerçekten, en yakın arkadaşıyla birlikte olmuş bir adamla yatmalı mıydı? En yakın arkadaşına birkaç kadeh içki ısmarlayan ve karısı Floran-sa'dayken, o en yakın arkadaşına içki ısmarlayıp yasalara aykırı bir şekilde onunla birlikte olan bir adamla? Dadı Barnes'ın Allegro ile geldiğini gördü. Bayan Poole'u çağırmak için zile bastı. Yeni kurduğu düzene göre şimdi haftanın geri kalan günleri için yemek listesini vermesi gerekiyordu. Cuma günü öğlen yemeğinde evde olmayacaktı. Bu Paolo ile yemek yiyecekleri gündü. "Cuma günü Edwina ile öğlen yemeğine çıkacağım Bayan Poole," dedi. "Allegro bebek odasında yemek yiyebilir." Kızardığını hissediyordu. Duygularını kontrol altına almayı öğrenmesi gerekiyordu. Bunu yapıp yapamayacağından ise emin değildi. Günün geri kalan kısmı ise verdiği karar konusunda endişelenmekle geçti. Acaba bu yolda devam etmeli ve Paolo'nun kendisini baştan çıkartmasına izin vermeli miydi? Tabii ki onu baştan çıkartması gerekecekti. Bu işlerin nasıl yapıldığı konusunda ise hiç fikri yoktu. Zaman zaman, kendisini kadın gibi hissetmesini sağlayacak şeyler yaşatmaya yetecek kadar tecrübesi olan bir adamı düşünmek onu çok heyecanlandırıyordu. Syracuse kendisini orta yaşlı bir kadın gibi hissetmesine neden oluyordu. Bu konuda daha çok düşündükçe, yıllardır öyle yaşadığından daha da emin oldu. Bir eş, bir anne ve evi çekip çeviren kişi olmuştu hep. Her üç rolü de başarıyla yürütmüştü. Ama yavaş yavaş yıllar geçerken, dişiliği yıpranır olmuştu.

NJO

ERINPIZZEY

Artık güzel elbiseler ya da yüksek topuklu ayakkabılar giymek umurunda değildi. Syracuse onun ne giydiğini fark etmiyordu zaten. Onun bu dikkatsizliği de Madeleine'in kendisini sıcak bir yazın sonunda solan bir çiçek gibi hissetmesine yol açıyordu.

Evliliklerinin ilk başlarında, Syracuse'un ateşli ilgisinin ışığının altında çiçek açmıştı. O Madeleine'in güneşiydi ve Madeleine çiçek-lendikçe Syracuse'un beğenisinin kendisi için her şey demek olduğunu anlıyordu. Syracuse'un çevresinde bir gezegen gibi dönüyordu ve Syracuse yavaş yavaş bütün varoluşunun tek nedeni haline gelmeye başlıyordu. Her konuda yorum yapıyordu Syracuse. Madeleine'in parlak tonlu rujlar kullanmasını

istemiyor, onun yüksek topuklu ayakkabılar giymesinden hoşlanmıyordu. Aslında şimdi düşününce o küçük hemşire makyajsız yüzü ve düz hemşire ayakkabılarıyla tam Syracuse'un kendisini dönüştürmeye çalıştığı tipti. Aslında bir noktaya gelince, Madeleine bilinçsiz bir şekilde başkaldır-mıştı. Ve şu anda ikisi arasında yavaş yavaş su yüzüne çıkan gerginlik de bundan kaynaklanıyordu.

"Yoğun bir gün geçirdim," dedi Syracuse ön kapıdan girerken. Saat sekizdi. "Yemekte ne var Maddie?"

"En sevdiğin yemek," diye cevapladı Maddie. "Kızarmış tavuk ve patates kızartması." Syracuse'a gülümserken suçluluk duygusunun boğazını sıkıtiğini hissediyordu. "Teşekkürler," dedi Syracuse yanına gelip onu öperken. Dilinin ucunu yavaşça kadının ağzının içine doğru itti ve beklemeye başladı. Her ikisi de bunun bir parola olduğunu biliyorlardı. Madeleine eğer bu öpüşe cevap verirse, bu, o gece sevişebilecekleri anlamına gelirdi. Karşılık vermesi gerektiğini biliyordu. Syracuse'un sevişeceklerini anlayınca yavaşça içini çektiğini hissetti. Belki de diye düşündü yemek odasına doğru yürürken, kocası yaptıkları işin sevişme olduğunu düşünüyordu, ama kendisi için artık bu yeterli değildi. Syracuse ve onun sevişme girişimleri canını sıkıyordu.

"Böylece Scott'a eğer yukarı doğru attığı smaçlarını geliştirirse bir gün beni yenebileceğini söyledim. Bu da onu öfkeden çılgına çevirdi. Tenis hocam benim her geçen gün daha iyi oynadığımı söylüyor. Ama ben raketimi değiştirmem gerektiğini düşünüyorum Maddie. Sapı iyi ama baş kısmı çok küçük. Oyunumu geliştirmemi sağlayacak yeni bir raket çıkmış."

UFUCUKLER

107

"Hımmm," derken Madeleine masanın üzerine asılmış büyük avizenin parlak ışığında Syracuse'un yüzünü inceliyordu.

"Maddie, beni dinlemiyorsun değil mi?"

"Dinliyorum sevgilim, gerçekten dinliyorum ama ben tenis oynamıyorum, bu yüzden bu benim için bir şey ifade etmiyor. Yeni bir tenis raketi istiyorsan hiç durma hemen bir tane ısımarla."

"Harika. Yarı işe giderken bu işi halledeceğim."

Syracuse para harcarken tam küçük bir çocuk gibi davranıyor diye düşündü Madeleine, çalan telefona cevap vermek için ayağa kalkarken. Arayan, uydurduğu yalanlarla Edwina olmalıydı. Kalbinin deli gibi çarptığını hissediyordu, ilk küçük yalanını söylemeye hazırlanan küçük bir çocuk

gibiym, diye düşündü. Belki de Syracuse, yeni tenis racketini alır, ben de evli bir adamla yemeğe çıkarım. Telefonu açarken bu iki fikrin birbiriyle hiçbir bağlantısı olmadığını farkındaydı. "Maddie." Edwina'nin sesinden neşeli olduğu anlaşılıyordu. "O orada mı?"

"Tabii." Madeleine bu 'tabii' sözcüğünü sanki sohbet içinde bir anlamı varmış gibi tonlamaya çalışmıştı.

"Maddie, onunla konuştum, cuma günü öğlen yemeğinde buluşmak Paolo için de uygun."

"Harika. Seninle öğlen yemeği yemekten çok mutlu olacağım. Germaine de gelecek mi?" Yemeğini yemekle meşgul olan Syracuse'ya bir bakış attıktan sonra, "Yani sadece ben mi gideceğim?" diye sordu tereddütle.

"Tamı tamına öyle Madeleine. Seni o zavallı adamla buluşturmak için verdiğim çabadan biraz sıkıldım. Hem, artık seni aylardır tanıyor ve seninle güç bela baş başa kalabiliyor."

"Tamam," Madeleine sesine neşeli bir ifade verip yüksek bir tonda, "Saat bire çeyrek kala her zamanki yerimizde görüşürüz," dedi. Bir an süren bir sessizlikten sonra, "Bana kızmadın değil mi Edwina?" diye sordu.

"Hayır tatlım," dedi Edwina. "Sadece kaz gibi davranmayı bırak artık."

"Edwina sana neden kızacakmış Maddie?" diye sordu Syracuse. Yüzünde kuşku bir bakış vardı. "Neyin peşindesiniz? Bu son günlerde çok görüşür oldunuz. Paylaştığınız bir sır mı var? Sizinle yemeğe gelip Edwina ile senin neler çevirdiğinizi göreceğim."

"Tabii ki sevgilim," derken Madeleine'in kalbi hızlı hızlı çarpıyordu.

"Edwina'yla kışık gardroplarımızı konuşacağız. Sonra da alışverişe çıkacağız. Bize katılman iyi olur."

"Pekâlâ başka bir sefere bırakalım. Ben de Scott'la öğlen yemekte buluşup ona yeni racketimi gösteririm. Yeni bir saç bantı ve sol bileğim için bileklik almam da gerekiyor."

Madeleine hoşgörülü bir ifade ile gülümsedi. Ve sonra derin bir nefes alarak yogaya başlayacağına dair kendi kendisine söz verdi.

Edwina ile katıldıkları son yoga dersinde, arkadaşı bir yoga duruşu olarak "duyuların büzülmesi"ne çalıştığını söylemişti. Bir dahaki buluşmalarında ondan daha fazla bilgi almaya karar verdi.

Dadı Barnes'in koridorda yaklaşan ayak seslerini duydu. Allegro her zamanki gibi "Hayır, hayır, hayır," diye çığlık atıyordu ve sonra Dadı Barnes'in çığlığı duyuldu. "Beni ısıрма Allegro, lütfen ısıрма."

Allegro dişlerini Dadı Barnes'in eline sıkıca geçirmiş bir şekilde havada sallanırken odaya daldı. "Allegro!" diye bağırdı Madeleine. "Bırak tatlım! Bu korkunç bir şey. Ah zavallı Dadı, Allegro onun canını yakmışsın. Bak ağlayacak şimdi."

Allegro annesine baktı ve dilini kanlı dişlerinin üzerinde gezdirerek, "Dadı Barnes kötü!" dedi. "Özür dilerim Dadı Barnes." Sonra annesine koştu ve başını Madeleine'in eteklerine gömdü.

"Gerçekten üzgün müsün Allegro?" diye sordu Syracuse sandalyesinde öne doğru eğilerek. Allegro annesinin eteğinde kanlı bir iz bırakarak başını kaldırdı.

"Gerçekten üzgünüm Dadı," dedi pişmanlıkla.

"Buraya gel Allegro," dedi Syracuse. Allegro koşup babasının kendisine uzattığı kollarına atıldı ve kucağına iyice sokuldu.

"Allegro babasını seviyor," dedi gülümseyerek.

"Babası da Allegro'sunu seviyor," dedi Syracuse. Sonra bebeksi sesler çıkartarak kızının omuzlarını ısıracağı gibi yaptı.

"Babam beni büyük kötü kurt gibi yiyecek," dedi Allegro.

"Allegro'yu yatağına götür Dadı. Ben de banyo yapacağım," dedi Madeleine. Syracuse'un yemekten sonra gazete okumak istediğini biliyordu. Bu durum onun banyoyu işgal etmesini ve konuşmasını engelleyebilirdi.

"Peki," dedi Syracuse, karısının huzur içinde sessiz bir ortamda

ÖPÜCÜKLER

109

kalmasına müsaade ederek. "Ben de gidip Wall Street Journal okuyacağım."

Aralarında sözsüz bir anlaşma vardı ve Madeleine asla Syracuse'un Wall Street Journal yazılanları anlamaya kapasitesinin yetmediğini söyleyemezdi. Aile babası rolünü oynamaya ihtiyacı var, diye rahatlatmış kendisini odadan çıkarken. Bu, aynı, benim iyi araba kullanmadığıma kendisini inandırmaya ihtiyacı olması gibi bir durum diye düşündü sonra. Anlaşılan erkeklerin kendilerini erkeksi hissetmelerini sağlayan şey bu. Yetersiz kadınlar. Biz de bu rolü oynuyoruz.

O gece geç saatlerde yatakta yan yana yatıyorlardı. Syracuse hafif hafif horluyordu. Madeleine, bir evlilikte aşk ve arzu öldüğünde, neden o eski sevgilinin kokusunun bile değiştiğini merak etti. Bunu ilk kez düşünmüyordu.

Syracuse ile ilk tanıştıklarında onun kokusunu çok etkileyici bulmuştu. Şimdiyse, onun bayıltacak kadar ekşi koktuğunu düşünüyordu. Syracuse, o çok sevdiği kızarmış patateslerin bayatlamış haline benziyordu. Uykuya dalarken acaba o da benim için aynı şeyi hissediyor mu, diye merak etti. Kötü kokabileceği düşüncesi onu rahatsız etmişti. Belki de yarın yeni bir deodorant almalıyım, diye geçirdi aklından.

16

"Edwina." Telefondaki Madeleine'di ve saat sabahın biriydi. "Seni uyandırdığım için özür dilerim Edwina, ama lütfen... lütfen sen de bizimle yemeğe gel olur mu? Eğer sen gelmezsen ben de gidemem. Çok korkuyorum. Korkudan titriyorum. AUAhtan Syracuse derin uykuda."
"Oh Maddie. Madem gelmek zorundayım pekâlâ. Hadi şimdi uyu. Yarın saat bire çeyrek kala restoranda görüşürüz."

Madeleine ahizeyi yerine koydu. Saat on birden beri uyanıktı ve şu ana kadar da beyni adeta zincirinden kurtulmuş bir köpek gibi hızla çalışıyordu. Ama Edwina onun daha fazla üzülmesine meydan vermemiştii, sonunda uykuya daldı.

Madeleine restorana giderken bir taksiye binmeye karar verdi. Bu sefer rahat rahat konuşacaktı. Son görüşmelerinde korkudan dili tutulmuş gibiydi. Makyajını özenle yaptı. Çoraplarında kaçık olup olmadığını kontrol etti. "Ne garip," diye söylendi aynadaki görüntüsüne bakarak, "İnsanın kendi kocasından başka bir erkek için giyinmesi ne garip."

Bir eş söz konusu olduğunda bacaklarındaki tüyleri almayı başka güne bırakabilirdiniz. Ya da koltuk altlarınızda biraz tüy olabilirdi, ama daha yeni tanıştığınız bir erkek için hazırlanmanız korkunç zaman alıyordu.

Büyük bir dikkatle, Paris'den alınmış siyah ipek bir kombinezon seçti kendisine. Eğer Paolo ile yatmaya karar verirse, böylece o berbat görünüşlü karnını saklamış olurdu. Takside otururken yüzünün önce duyduğu suçluluk duygusundan, sonra da arzudan kızardığını hissediyordu. Bugün New York özellikle sevişilecek adamlarla dolmuş gibiydi. Syracuse için hissettiği bütün arzuyu kaybettiği için ruhunu kaplayan bu duygu onu şaşırtmıştı. Her şey kendisini şehvetli hissetmesine yol açıyordu.

Taksi kaldırımın kenarında durunca, düşünceleri bölündü. Tak-

UFUCUKLER

111

si şoförü gülümseyerek, "Özel biriyle mi buluşuyorsunuz?" diye sordu. Madeleine kızarak, "Evet," diye yanıtladı onu.

"Eski sevgiliniz değil, değil mi?" dedi adam ve uzaklaşırken gürültülü bir kahkaha attı. Aman Tanrım, diye düşündü Madeleine, bu kadar belli oluyor mu? Utanmıştı. Sallanan kapıları açarken derin bir nefes aldı. Edwina'nın öğüdünü hatırla, dedi kendi kendine. Sinirlendiğin zaman on kere derin derin nefes al. Edwina yoga dersleri veren bir guru bulmuştu. "Merhaba Maddie," diye seslendi Edwina. "Sana bir duble cin tonik söyledim." "Teşekkürler Edwina," dedi Madeleine sandalyesine otururken. Bu sefer yüzü kapıya dönüktü, içkisini beklerken ondan kurtulmanın hiç yolu yok, dedi kendi kendisine. Ona evli bir adamla ilişkiye girmeyeceğini söyleyeceğim sadece. Birbirimize veda edebiliriz. Her şey buraya kadar. "Bana gurundan bahsetsene Edwina," dedi. Dikkatini başka bir konuya yöneltmek istiyordu, içkisinden büyük bir yudum aldı. içki, çok sertti, öksürmeye başladı. Edwina en sevdiği konuda konuşmaya başlamıştı. "Çok iyi bir şey yoga," dedi. "Sana, anal kaslarını sıkılaştırmayı öğretiyorlar. Eğer suya düşersen ve kaslarını sıkıyı hatırlarsan diğerleri gibi boğulmuyorsun. Ayrıca ölürlen eğer kendini hazır hissetmiyorsan ve kaslarını kontrol etmeyi öğrenmişsen hemen ölmüyorsun. Hatta o, kendi tanıdığı bazı kişilerin hemen iyileştiklerini ve uzun yıllar boyu yaşadıklarını söylüyor." "Bunu nasıl yapıyorsun peki?"

"Düşüncelerini anüsün üzerinde yoğunlaştırıyorsun ve sonra aklında onu canlandırıyorsun. Ben çok kolaylıkla yapabiliyorum. Üstelik cinsel hayatında da mucizeler yarattığı söyleniyor." "Ah Edwina ne kadar akıllısın. Nereden buldun bu adamı?" "Garip bir adam aslında. Baykuşa benziyor. Komik küçük gaga gibi bir burnu ve uzun kabarık bir sakalı var. Gerçekten çok garip. Ne zaman Central Park'a gitsem birden karşımda buluyorum. Bana bir şeyler söyler hep. Mesela bugün seninle yemek yiyeceğimi biliyordu. Seni mükemmel bir şekilde tarif etti."

Madeleine başını salladı. "Bu Dr. Stanislaus," dedi. "Onu ben de tanıyorum. Gerçekten çok esrarengiz biri. Madame Winona da onun sesiyle konuşmuştu. Paolo'yu biliyor muymuş?"

"Evet, sana rahatlamayı ve eğlenmeni söylememi istedi."

"Benimle dalga geçmiyorsun değil mi Edwina?"

Edwina gözlerini iri iri açtı ve, "Hayır hayır," dedi. "Onun söylediklerini söylüyorum. Bana da hayatımın sonuna kadar Scott'a bağlı olacağımı söyledi. Ne lakırdı! Dediğine göre ondan şimdi ayrıl-sam bile, bir gün geri dönüp onunla her şeye baştan başlamak zorunda kalacağım."

Madeleine başını kaldırınca sandalyelerin arasında kendisine yol açmaya çalışan Paolo'yu gördü. Adam gülümsüyordu. Elinde koca bir fulya buketi vardı. "Bunlar sana hayatım," dedi. Sonra eğilip Madeleine'in dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. Madeleine kıpkırmızı olmuştu. Paolo'nun gözlerinde eğlendiğini belirten bir ifade belirdi. Bütün düşündükleri uçup gitmişti. Madeleine kendisini durumun kontrolünü elinden kaçırmış gibi hissediyordu. Sakin ve soğukkanlı olmayı o kadar çok istemişti ki. Paolo, Edwina'yi da her iki yanağından öptükten sonra, "Çav!" diyerek gülümsedi. "Bara gidip biraz daha içki alayım." Madeleine sevgiyle arkasından bakarken, "Paolo bulunduğu yere ne çabuk da uyum sağlıyor," diye geçirdi içinden.

Onun kendisine yeni bir kadeh cin tonik alışını seyretti. Bu sefer cin biraz daha hafifti ama Madeleine yine de içtiği miktarın yarattığı etkiyi hissedebiliyordu.

Madeleine bir kılıçbahçı carpallio, bir de, Paolo'nun chinghia-le'nin İtalyanca'da yabandomuzu anlamına geldiği şeklindeki açıklaması üzerine, pasta di chinghiale ısmarladı.

"Toscana'da çok yabandomuzu var mıdır?" diye sordu Madeleine. Bu konu yeterince güvenliydi.

Edwina sigarasını yakarken Paolo'ya şirin bir ifade ile gülümseyerek, "Amerikada milyonlarca var. Onlara erkek de deriz," dedi.

"Oh Edwina böyle söyleme. Bu hiç de kibar bir konuşma değil," diye itiraz etti Madeleine.

"Belki kibar bir konuşma değil tatlım, ama doğru. Scott ve Syracuse'un sofrada korkunçtur. Pis, kaba adamlar." Burnunu çekti. Madeleine Paolo'ya baktı. Paolo bu bakışına gülümseyerek karşılık verdi. Madeleine'in Edwina'nın kişisel fikirlerinden hoşlanmadığını anlamıştı. Madeleine, Paolo ile aynı duygulan paylaştıklarını görerek rahatladı. Birisi duygularını bu kadar kesin bir şekilde

ÖPÜCÜKLER

113

tahmin etmeyeli beri o kadar uzun geçmişti ki. Syracuse ile olan klostrofobik ilişkilerinde duygularını açığa çıkaracak küçük bir alan bile yoktu. Sadece Syracuse'un hissettiklerini hissetmesine ve sadece onun ilgisini çeken konularda konuşmasına izin verilmişti. "Madeleine, nasıl bir şarap içmek istersin?"

"Balıkla beyaz, etle kırmızı içildiği dışında şarap hakkında pek bir şey bilmiyorum Paolo. Sen seç."

"Pekâlâ, balıkla Chardonnay içelim, yabandomuzuyla da Bru-nello di Montalcino alalım." İşaret etmesi üzerine içkilere bakan garson aceleyle yanlarına geldi. Madeleine bir kez daha Paolo'nun özgüvenini hissetti, insanlar onun isteklerini ve arzularını önemsiyorlardı. "Korkarım İtalyan şaraplarına mahkûm oldun Madeleine," dedi. "Ben başka şarap içmem de." Garson gelmiş ve kadehlere dikkatle beyaz şarap doldurmuştu. Edwina kadehini kaldırdı. Önünde bir tabak kılıçbahçı vardı. "Salute. 1" dedi, sesinde derin bir ima vardı.

"Salute Edwina," diye yanıtladı Paolo bardağını kaldırarak. Ama içkisini içmemişti. Madeleine ona baktı ama onun Toscana'da yemekleri gelene kadar içmediklerini söylediğini hatırladı. Garson Paolo'nun deniz ürünleri risotto'suyla geldi. "Ahh," dedi Paolo başını eğip tabağındaki yemekten yükselen buharı koklayarak. Madeleine küçük pembe ahtapot dokunaçlarını görebiliyordu. İnci gibi pilav tanelerinin üzerine de karidesler yerleştirilmişti. Mantarların kokusu ise harikaydı. "Bu yemek çok güzel Edwina," dedi Paolo. "Restoran seçimini iyi yapmışsın. Complimenti!" Edwina başını önüne eğdi.

Madeleine hiçbir şey söylemeden Paolo'yu izliyordu. Omuzlarına düşen güneşin pırıltılarıyla otururken çok yakışıklı gözüküyordu. Parlak siyah saçları çok güzeldi ve gözlerinde hem yumuşak hem de gülün bir ifade vardı. Kansının onu nasıl elinde tutamadığına şaşırdı ama sonra kendisinin de Syracuse'la aynı şeyi yaşadığını fark etti. Belki de bütün erkekler böyleydi. Germaine'in kocası bir avcıyla gitmişti. Edwina ve Scott da birbirlerine hiç sadık kalmamışlardı. Belki artık kendisinin de bu farklı dünyaya katılmasının zamanı gelmişti. Edwina'nın deyimiyle bu gerçek hayattı. Belki de saha çizgisinin kenarında, çok uzun zaman beklemişti. İki fincan kahveden ve üzüm suyundan sonra Edwina ayağa kalktı. "Size veda etmek zorundayım canlarım," dedi. "Acele etme-

08

HKIJN JfZXfcl

liyim. Aspery'e gitmem gerektiğini hissediyorum. Güzel bir yemekten sonra hep bir kuyumcuya gitmem gerektiğini hissetmişimdir. Bay bay!" Paolo'yu çabucak öptükten sonra Madeleine'e el sallayarak "iyi sevgili olun," dedi ve gözden kayboldu.

Bir an hiç kimse konuşmadı. Madeleine elinde sıkça içki kadehini tutuyordu. Paolo öne doğru eğilip elindeki kadehi aldı ve sonra kendi büyük bronz tenli elini, Madeleine'in kadehi alınınca ne yapacağını bilemeyerek masanın üzerine bıraktığı elinin üzerine koydu. "Madeleine," dedi. "Bilmeni istediğim bir şey var. Hiçbir zaman seni incitecek bir şey yapmayacağım. Şimdi benimle evime gelmeni istiyorum." Sesinde aceleci bir ton vardı.

Madeleine derin bir nefes aldı. Bu ana geleceklerini biliyordu... Gerçeğin, fantezilerden çok daha acımasız olması ne berbat bir şeydi. Gerçek hayatta böyle görüntüler yavaş yavaş belirmediği gibi yavaş yavaş kaybolmazdı da. Rahatsız anları örtmek için insanın başının üzerinde pembe bulutlar da dönmüyordu. Şimdi sadece Pao-lo'nun evine gidip gitmemek sorusu vardı. "Pekâlâ Paolo," dedi. "Ama önce aramızda duygusal bir konuşmanın geçmesi gerektiğini düşünüyorum. Bana yapmayacağına söz vermelisin. Yani... yapmamalısın. Ben öyle biri değilim," dedi sonra telaşlı bir şekilde çaresizlikle. "Eğer yaparsan çok korkarım. Ben Edwina'ya benzemiyorum. Erkeklerle öyle rasgele ilişkiye girmem ve şimdiye kadar kocamı hiç aldatmadım."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu Paolo gülümseyerek. "Sana seni korkutacak ya da incitecek hiçbir şey yapmayacağıma söz veriyorum. Seni bunu yapamayacak kadar çok seviyorum."

"Pekâlâ o halde," diyerek Madeleine ayağa kalktı. Midesine kramplar giriyordu. Neden, neden en çok istediği şeyden kaçıyor ve neden bu en çok istediği şey Paolo ile sevişmekti? "Eğlenmene bak."

Birden Dr. Stanislaus'un yumuşak sesini duydu.

Madeleine, "Sana en çok ihtiyacım olduğu anda neredesin?" diye fısıldadı.

17

Madeleine lüks arabasının içinde Paolo'nun yanında oturuyordu. Arabalar çok önemli diye düşündü. Syracuse'un arabası tam onun tarzıydı. Kırmızı ve ateşli bir görüntüsü vardı. Kendi arabası güvenilir bir aile arabası olan Volvo'ydu. Bir çeşit anne arabası. Değiştirebileceğim zaman ilk işim bu olacak, diye kendi kendisine söz verdi. Anne kılıklı olmak artık onun imajına uymuyordu. Siyah ipek kombinezon giydiği için memnun oldu ve anal kaslarının ne şekilde olduklarını düşünmeye çalıştı. Derin ve sakinleştirici nefesler almaya başladı.

Caddelerden hızla geçiyorlardı. İtalyan mahallesine geldiler. Madeleine, Paolo'nun rahatladığını hissetti. Direksiyonu tutan elleri gevşemişti. Üzerine bol bir gömlek ve hafif ipek bir Yves Saint Laurent takımı giymişti. Elbisesine uyan ipek kravatı krem rengindeydi. Hep çok kaliteli ayakkabılar giyiyordu. Madeleine ayakkabılar konusunda çok titizdi ve Syracuse'un spor ayakkabı giyme alışkanlığını hiç onaylamazdı. Böyle düşünce Syracuse ile Scott hep bebek kıyafetleri giyiyor gibiydiler.

Arabada sessizliğe alışık değildi. Syracuse hep sürekli gevezelik ederdi. Kendi kendisine varlığını hissettirmek için kendi sesini duymaya ihtiyacı var gibiydi. Syracuse'un konuşmaları onu hep yormuştu ve şimdi Paolo'nun ustalıkla bir şekilde araba kullanmasının zevkini çıkartıyordu. Bir kez daha anal kaslarını kafasında canlandırmaya çalıştı. Anüsünün ahtapot ağzına benziyor olabileceğini düşündü.

"Bu kadar ciddileşmene yol açacak neler geçiyor kafandan sevgilim?" diye sordu Paolo. Onun derin müzikal sesi Madeleine'in uğraşısını böldü.

"Eee, pek bir şey düşünmüyorum Paolo," dedi.

Kızarmıştı. Eğer ona anal kaslarını düşündüğünü itiraf etse, muhtemelen Paolo onu oracıkta kaldırımın kenarına bırakır, ondan sonra da Madeleine eve taksiyle dönmek zorunda kalırdı, öyle

bir durumda Edwina ona ne derdi? Kesinlikle çok kızardı. Edwina Madeleine'e hep garip düşüncelerini kendisine saklamasını söylemişti.

"Erkekler senin fikirlerini dinlemek istemezler Maddie. Onlar sadece kendilerinden ve o işi yapmaktan söz etmeyi severler. Bu dersi iyi öğrenirsen bahçen hep güllük gülistanlık olur."

"Bahçemde gül falan yok" demişti Madeleine. "Ben Syracuse ile evliyim ile bahçemde sadece yabani otlar ve büyük bir hindiba çiçeği ve maydanoz var."

Paolo'ya dönerek, "Bahçecilik konusunda düşünüyordum," diye yalan söyledi. "Bahçeyle ilgilenmeyi sever misin?"

"Ben apartmanda oturuyorum ama yine de saksılarda yetiştirdiğim bitkiler var çünkü yemek pişirmeyi severim. Siena'dan reyhan getirdim ve babam da paketler dolusu fesleğen, bir de kendi yaptığı sosislerden yolluyor."

Sesinde öyle bir özlem vardı ki, Madeleine kendisini sormak zorunda hissetti. "İtalya'yı özölüyorsun değil mi?"

"Evet," dedi Paolo. "Burada olmayı seviyorum ama birkaç hafta sonra geri dönmek istiyorum. Burası ile kıyaslanınca İtalyanlar'ın çok basit bir hayatları var. Benim bütün ailem Siena'da ve civarında oturuyor.

Campo'daki birçok insanla bir arada büyüdüm ben. Orada herkes birbirini tanır. Sizin bu ülkenizdeki gibi bir sürü psikiyatriste de ihtiyaç yoktur. Eğer üzülmüşsem bunu bir arkadaşşıma anlatırım."

"Ya da karına?" Madeleine birden ağzından çıkan bu sözlerle dondu kaldı.

"Aman Tanrım öyle demek istememiştım," dedi. "insanları hep eşleri ile düşünmeye çok alışık olduğum için böyle oldu."

"Dert etme, Madeleine. Özür dilemene gerek yok. Karımla konuşmam, hayır. O, fazlasıyla Sienalı'dır. O kendi hayatını yaşar, ben de benimkini. Sienalı kadınlar çok pratiktirler. Biz erkeklerle yaşarlar ama karşılığında da bizim aldığımız kürkleri giyer, ve en son model, en hızlı arabaları kullanırlar. Tabii bu bir genelleme. Birbirlerine her şeyi anlatan ve birbirlerine çok yakın olan çiftler de vardır. Ama bu çok sık rastlanan bir şey değildir. İtalyan kadınları, benim karım gibi pek soru sormazlar ve kendilerine de soru sorulmasından hoşlanmazlar."

"Bu seni üzüyor mu? Yani düşüncelerini ve duygularını paylaşa-mamak?"

.

ÖPÜCÜKLER

117

"Yanımda senin gibi güzel bir kadın otururken üzmüyor Madeleine."

Madeleine kızarmıştı. "Kızardığında çok güzel göründüğünü biliyor musun?" diye sordu Paolo.

"Ne yazık ki, bir erkekten şişman ve çirkin gözüktüğümden başka bir söz duymayalı çok uzun zaman oldu. Ne yaparsam yapayım, kocamı mutlu edemiyorum. Ve kızımın doğumundan beri de karnım berbat gözüküyor. Tam bir sıcak su torbasına benziyor." Bu sözler üzerine Paolo'nun çınlayan kahkahasını duymak hoşuna gitmişti.

"Hayatım, hiçbirimiz gençleşmıyoruz. Ben bile midemi içeri çekmek zorundayım. Koca bir göbeğim var benim de." Eliyle midesini tuttu. "Ben o egzersiz yapan adamlardan değilim..." Sonra arabayı kaldırıma yanaştırdı ve becerikli bir şekilde park etti.

Madeleine arabadan inip çevresine bakındı. Etraflarında hep italyanca sözler duyuluyordu. Büyük el arabalarına meyveler yüklenmişti. Kocaman, sulu, kıpkırmızı domatesler, dev büyüklükte yeşil ve kırmızı biberler. Tezgâhlar, üzerlerindeki rengârenk sebzelerle dolup taşmıştı. "Oh Paolo çiçeklerimi restoranda unuttum ben."

"Önemli değil. Senin kollarını çiçeklerle dolduracağım. Gel seni en sevdiğim çiçek tezgâhına götürüyüm," diye yanıtladı Paolo. Sonra Madeleine'in elini tuttu ve elele caddede yürümeye başladılar. "Ciao, Volga, come staP."

"Sto bene, Paolo."

"Questa e la mia arnica, Magdalena."

Madeleine, Volga'nın sol eline çabuk ve profesyonel bir bakış attığını hissetti. "Una bella signora, Paolo. Complimenti," dedi kadın.

"È vero," dedikten sonra Paolo çiçek demetlerini almaya başladı. Fulyalar, canlı kırmızı güller, menekşeler... Çok geçmeden Madeleine'in kolları dolmuştu ve çiçeklerin kokusu burnundaydı.

"Bu kadar yeterli Paolo," dedi utanarak. "Daha fazlasını taşıya-mam. Üstelik bunları eve de götürmem. Syracuse öfke krizi geçirir."

"Bunları kendine aldığını söyle ona."

"Ama Paolo, ben yalan söyleyemem ki."

"O halde yalan söylemeyi öğren." Sonra cüzdanından para çıkarttı ve kadına verdikten sonra el sallayarak, "Arrivederci, Volga,"

118

ERIN PIZZEY

dedi. Diğer kolunu Madeleine'in omzuna atmıştı. "Gel amove mio, yukarı çıkalım," dedi. "Bayağı bir tırmanacağız, ama manzara büyüleyicidir. Dur da şu çiçeklerin birazını ben taşıyayım." Sonra büyük ağır ön kapıyı açtı ve yukarı tırmanmaya başladılar.

"Böyle zayıf olduğuna şaşmamak gerek Paolo," dedi Madeleine. Üst kata vardıklarında nefes nefeseydi.

"Alıştım buna Madeleine! Siena'daki bütün evler yüksek ve dardır.

Çocukken benim yatak odam da en üst kattaydı. Penceremden Campo'nun merkezindeki eski comune'yi yani belediye binasının çan kulesini görebilirdim." Sonra durdu ve cebinden bir anahtar çıkarttı. Ceviz ağacı rengindeki kapıyı açtı ve Madeleine'i içeri aldı.

Kapıyı kapatınca Madeleine nefes alıp gücünü toplamak için arkasına yaslandı. Paolo kolları çiçeklerle dolu bir şekilde öne doğru eğilerek onu öptü.

Madeleine şaşırarak gözlerini iri iri açtı ve, "Paolo," dedi. "Söz vermiştin."

"Biliyorum," dedi Paolo. "Ama ben sözlerini tutmayan bir adamım."

Gözlerinde yaramaz pırıltılar oynasıyordu.

"Yalan da mı söylüyorsun?" dedi Madeleine çok şaşırılmış bir şekilde.

"Evet," diye onayladı Paolo. "Hem seni ilk gördüğüm andan beri öpeceğim anı bekliyordum. Hadi gel mutfağa gidelim de çiçekleri lavaboya koyalım." Geniş kare bir oturma odasından geçerken Madeleine Paolo'yu takip etti. Odada bir sürü mobilya vardı. Koltuklar 1 yumuşak pembe çiçekli kumaşlarla kaplıydı. Şöminenin önünde büyük kürk bir halı vardı ve lambaların çoğu ardeco tarzıydı. Yerler cilalı tahtaydı ve üzerinde küçük İran halıları seriliydi.

"Paolo ne kadar güzel bir mutfak burası," dedi Madeleine. "Hoşuna gitti mi? Bütün dekorasyonu ben yaptım," dedi. Çiçekleri lavaboya bıraktıktan sonra Paolo üzerindeki ceketini çıkarttı. Madeleine, "Dur ceketini alayım," dedikten sonra "Şimdi geliyorum," deyip gözden kayboldu.

Madeleine yalnız kaldığında mutfağı beğeniyle inceledi. Mutfakları hep severdi. Çocukluğundan beri mutfağın evin en önemli kısmı olduğuna inanmıştı. Mutfaklarına bakarak insanlar hakkında bir sürü şey söyleyebilirdiniz.

Burasının Paolo'nun zamanını geçirdiği bir yer olduğu açıkça belliydi. Mermer tezgâhların üzerinde baharat şişeleri vardı. Ocağın yanındaki bir toprak kapta taze yeşil bir maydanoz demeti duruyordu. Paolo'nun pişirdiği yemeklerin tadına bakmayı çok istiyordu.

Paolo odaya döndüğünde gergin bir şekilde, "Pişirmeyi en sevdiğin yemek nedir Paolo?" diye sordu. Paolo ceketini çıkartmış, üzerine açık mavi yün bir süveter giymişti. Kravatı da boynunda yoktu ve siyah saçından bir tutam yüzüne düşmüştü. Madeleine kalbinin çarptığını hissediyordu. Paolo çok fazla yakışıktı.

"Dur bakayım... Sanırım aglio olio yapmayı seviyorum. Taze makarnadan ve bir sürü sarımsak kullanılarak yapılır, iyice damıtılmış zeytinyağı ve bir tutam da karabiber gerekiyor. Çok basit bir yemektir, ama italyan zeytinyağının tarihini ve sarımsağın taze ve çok yumuşak olduğu ilkbaharın lezzetini içerir."

"Bütün italyanlar senin gibi yemeğe bu kadar önem verirler mi?"

"Tabii Madeleine. Bizim yemek ve içkiye verdiğimiz değer güzel bir kadınla sevişme arzumuz kadar önemlidir."

Sonra elini uzatıp yavaşça Madeleine'i kendisine çekti. "Yapmamı istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım sevgilim," dedi. "Sadece seni biraz öpmeme izin ver. Öpüşmeye ihtiyacın var. Bir kadının yeteri kadar öpülüp öpülmediğini her zaman anlayabilirim." Sonra Madeleine'in dudaklarına aceleyle yumuşak öpücükler kondurmaya başladı. Madeleine çok farklı bir

duygunun vücudunu kapladığını hissetti. Onun şefkatli tavrına, kendisini şimdiye kadar hiç yaşamadığı bir şekilde karşılık verirken buldu. Syracuse, onu sadece sevişmek istediği zaman öperdi. Bu yüzden de öpüşleri hep talepkâr ve hayvani olurdu. Paolo ise onu önlerindeki zaman sınırsızmış gibi öpüyordu. Paolo'nun kollarına daha da sokulduğunu hissetti. Tek vücut olmuş gibiydiler. Madeleine gözlerini kapatarak o dakikaların zevkini çıkartmaya çalıştı. "Bu harika Paolo," diye fısıldadı. "Biliyorum," dedi Paolo. "Benimle gel."1>onra Madeleine'i oturma odasından geçirip daha karanlık bir odaya götürdü. Burası yatak odası olmalı, diye düşündü Madeleine. Madeleine şimdi kendisini onun peşinden her yere gidebilirmiş gibi hissediyordu. Kollarını vücuduna dolamış bir şekilde elleriyle çenesinin altından tutarak duruyordu Paolo. "Sevişmek birisini incitmek demek değildir sevgilim," dedi. "Sevişmek Tanrıların insanlara verdiği bir armağan. Hiçbir zaman bu armağanı bozmamalıyız. Sevmediğin ya da değer vermediğin biriyle sevişmektense, bütün hayatın boyunca yalnız kalmak daha iyidir. Seni seviyorum Madeleine. Seni gördüğüm ilk andan beri sana değer verdim."

"Edwina için de bunları hissettin mi?" Bunun pek de uygun bir soru olmadığını biliyordu ve Paolo'nun geri çekildiğini hissetti. "Sanırım bu soruyu bekliyordum. Evet Edwina'yi da önemsedim ve sevdim ama daha farklı bir şekilde. Edwina senden daha katı biri. Toscana'da de alıştığım kadınlara benziyor daha çok. Ama sen farklısın. Çok yumuşaksın." Sonra Madeleine'in elbisesinin düğmelerini açmaya başladı. "Çok zarıfsın." Elbisesini çıkartmasına yardım etti. Şimdi elbise yerdeydi. Madeleine ipek kombinezon giydiğine çok memnundu. Paolo kombinezonu^ eteklerini kaldırmaya başlamıştı, ama Madeleine kollarını kavuşturarak "Yapma Paolo," dedi. "Utaniyorum."

Yatağa yattı ve battaniyeyi üzerine çekti. Paolo giysilerini çıkartırken, Madeleine de battaniyenin içinden onu seyrediyordu. Geniş omuzları ve uzun bir sırtı vardı. Pantolonunu çıkarttıktan sonra yatağın yanındaki sandalyenin arkasına düzgün bir şekilde astı. Sonra çoraplarını katladı ve külodunu çıkarttı. Madeleine, Paolo'nun bedeninin ne kadar kıllı olduğunu düşünüyordu. Açık yatak odası kapısından gelen ışık omuzlarına vurmuştu. Paolo'nun bacaklarının arasına baktı. Paolo alaycı bir ifade ile gülümseyerek, "Erkeklerin burunları konusunda neler söylenir biliyor musun?" dedi. Madeleine başını salladı. "Biliyorum," dedi. "Edwina

kadınlar için de aynı şeyin geçerli olduğunu söylüyor. Büyük burunlar, büyük çukurlar."

Paolo kahkahadan kırılmıştı. "Madeleine büyüyeyici bir kadınsın sen," dedi. "İşte karşınızda, pratikte bakire bir kadın ve kullandığı dil berbat!"

"Biliyorum. Biz rahibe okulu kızlarının lisanları çok pistir. Syracuse benim kötü kitaplar okuduğumu söyler durur."

"Şu senin kocanın adı, benim yatak odamda anılmamalı. Buraya gel." Sonra yatağa onun yanına uzandı ve Madeleine'i kollarına aldı. "İpeğin temasını tenimde hissetmekten çok hoşlanırım," diye mırıldandı. Sonra Madeleine'in çoraplarını bacaklarının aşağısına indirdi. "Çıkart şunları," dedi. Ve ellerini bacaklarını aralamak için

ÖPÜCÜKLER

121

araya soktu, öpüşleri daha hızlanmış ve tutkulu bir hal almıştı. Madeleine aldığı zevkten bayılacak gibi hissediyordu kendini. Sırtının gerildiğini ve vücudunun Paolo'nunkiyle ritmik bir şekilde hareket ettiğini fark etti. Derin derin nefes alırken ve inlerken kendi çıkarttığı sesleri duydu. Ve sonra orgazmın onu kendi bedeni içinden çıkartıp boşluğa fırlatan gelip giden dalgalanmasını hissetti.

Uzaklarda bir yerdeydi. Bir gezegenden savrulmuştu. Geri geldiğinde bir an kendisini yalnız hissetti. Sonra Paolo'nun sesini duydu. "Daha bitmedi." Onu itmeye çalıştı. "Bırak kendini, benimle boğuşma."

Kendisini isteksiz bir şekilde onun parmaklarının üzerinde kayarken buldu. Sonra o dalgalar tekrar tekrar geldiler. Bu sefer derinlere bir yere sükükleniyordu. Mavi suların içine bir yere. "Bu günah olamaz," dedi nefesini tutarak. Sanki bütün hayatı onun ellerindeymiş gibi Paolo'ya sıkıca yapışmıştı. "Bu kadar güzel olan bir şey yanlış olamaz."

Birden ağladığını fark etti. Gerçekten ağlıyordu. Paolo şefkatle kollarından tuttu onun. "Ağla," dedi. "Öyle çok ağlayacaksın ki... Endişelenme artık birbirimizi bulduk ve gitmene izin vermeyeceğim. Buna söz veriyorum. Bana güvenebilirsin. Kollarımın arasında kendini güvencede hissedeceksin."

Madeleine gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırdı ve fısıldayarak, "Nedenini bilmiyorum Paolo ama sana güveniyorum," dedi, "Gerçekten." Paolo, dudaklarını onunkilerle birleştirmişti.

18

Madeleine tatmin olmuş bir şekilde Paolo'nun kollarında uyuk-larken, kendini, kendisiyle ve bütün dünyayla barışık hissediyordu. Ama kısa bir süre sonra onu bırakıp, evine ve dışarıdaki dünyaya dönmek zorunda olduğunu da biliyordu. Paolo onun giyinmesine yardım etmişti. Dokunuşları kibar ve kendinden emindi. Madeleine'in kendisini sevişilen ve arzu edilen bir kadın olarak hissetmesini sağlıyordu. "Sevişmenin böyle bir şey olduğunu şimdiye kadar bilmiyordum Paolo," dedi. "Aşkta doğal olarak başarılısın," dedi ve ona gülümsedi. "Siena'da erkekler bir kadının yatakta ne kadar iyi olduğunu onun yaptığı su-go'yu yiyerek kestirebileceklerini söylerler. Sen sugo yapabilir misin?"

"O nedir?"

"Makarna için önemli olan bir sostur. Her erkek annesinden daha iyi sugo yapan bir kadın bulmak zorundadır." Sonra Madeleine' in parmak uçlarını öptü. "Şu anda ben de bunu hissediyorum işte," dedi. "Büyük bir tabak makarna ve sugo yemiş gibiyim. Mutfığa gidelim de sana yemek pişireyim."

Paolo'nun gözlerinde, kalması için yalvaran bir ifade vardı. "Kalamam Paolo," dedi Madeleine. "Geri dönmek zorundayım. Eğer Syracuse'a bir kadeh içki vermek için evde olmazsam, bütün gece surat asar. Bütün gün çok çalıştığını ve eve döndüğünde kendisini bekleyen bir kadın bulmak istediğini söylüyor. Annesi, babası da olmamış. Yıllar önce ölmüşler." "Bunun senin orada olup ona bir kadeh içki vermenle ne alakası var? Bunu ara sıra kendi kendine yapabilir herhalde?"

"Sanırım," diyerek içini çekti Madeleine. "Kendimi aile yönünden hep çok şanslı hissetmişimdir. Syracuse adına üzülüyorum ve o kadar mutlu bir çocukluk yaşadığım için suçluluk hissediyorum. Herkes iyi bir çocukluk yaşamayı hak eder değil mi Paolo?"

"Evet amore, ama milyonlarca insanın kötü bir çocukluk döneminden sonra o günleri başıyla atlattıklarını da unutma."

ÖPÜCÜKLER

123

"Kocamı sanki berbat bir hayvanmış gibi anlattım. Aslında değildir. Galiba eve dönüp bu durum üzerinde biraz düşünmem gerekiyor." Yatak odasının ortasında durmuş Paolo'ya bakıyordu. "Evli bir erkekle ilişkiye girmenin artılarını ve eksilerini de düşünmeliyim. Galiba eşini aldatan bir kadın oldum artık değil mi? Zina yapan bir kadın. Kulağa pek hoş gelmiyor değil mi?"

Paolo oturduğu yataktan kalktı. Madeleine'e sarıldı ve yavaşça kulağına, "Madeleine eğer kocan tarafından gerçekten mutlu edil-^ şeydin ve cinsel yönden tatmin olsaydın benimle hiç ilgilenmezdin bile," diye fısıldadı. "Zevk almak konusunda öğrenecek çok şeyin var. Hep tomurcuk halinde kalmış, hiç çiçek açmamış güzel bir bitki gibisin. Bugün çiçek açtın ve bu senin için güzel bir şey. Hep rahibelerin sana öğrettiği Tanrı korkusuyla yaşadın. İntikam amacı gütmeyen başka bir Tanrı daha var. Benimle birlikte olduğun için seni lanetlemeyecek olan. Her ikimiz de birbirimize karşı sorumluyuz ve yaşayan hiçbir şeye zarar vermediğimizden emin olmalıyız, ikimiz arasında ne yaşandığı ise bizi ilgilendirir. Her ikimiz de eşlerimizi ve çocuklarımızı düşünmeliyiz, ama ikimiz arasında paylaşılan şeyler, öyle umut ediyorum ki, çok güzel kalacaktır. Bir insanı cinsel yönden tanıdığın her seferde tüm evrende çınlıplak kaldın demektir, insanlar birbirlerine yalan söyleyebilirler. Ya da olmadıkları gibi davranabilirler ama giysiler çıkartıldığında ve birbirlerinin kollarında olduklarında artık yalanı sürdürebilmenin imkânı yoktur. Seni ilk gördüğümde ilişkimizin gelip geçici bir şey olmayacağını biliyordum. Öyle bir sürü ilişki yaşadım ve hepsi uçup gitti. Hiçbir anlam taşıyorlardı. Ama ikimiz adına büyük umutlarım var. Büyük mutluluklar bizi bekliyor. "Sonra Madelei-ne'i öptü. "Gitmeliyim Paolo. Söylediklerini düşüneneğim. Söz veriyorum." "Seninle aşağıya gelip sana bir taksi çağıracağım." Madeleine'in mantosunu getirmek için dışarı çıktı. Madeleine evin kapısına gitti ve sonra dönüp oturma odasına baktı. Bu odayı ve arka taraftaki yatak odasında yaşananları belleğine kazımak istiyordu.

Büyük bir adım atmış gibi hissediyordu kendisini ve şimdi bir sonraki adımı atmakta tereddütleri vardı sanki. "Senden ne zaman haber alacağım Paolo?" diye sordu.

"Bu çeşit ilişkinin en lanet tarafı da bu," dedi Paolo. "Telefonu açıp seninle konuşamam. Ama sen istediğin her zaman benimle konuşabilirsin. Eğer kendini üzgün ya da korkmuş hissedersen ya da kafanda sorular olursa beni ara. Söz ver bana Madeleine. Gece yansı da olsa beni arayacaksın. Beni arkadaşın ve sevgilin gibi hissetmeni istiyorum. Bunu yapacak mısın?" Evin kapısında idiler. "Yapacağım Paolo," dedi.

"Belki de baş başa bir öğlen yemeği yiyebiliriz," dedi Madeleine umutla. Paolo güldü. "Sadece öğlen yemeğinde buluşulacak diye bir şey yok sevgilim, ama öğlen yemeği yemek için burada buluşup sonra da

sevişebiliriz." Madeleine'i kucakladı ve, "Gerçekten Madeleine," dedi, "Benim için güzel bir müzik gibisin. Kendimi çok mutlu hissediyorum." Madeleine de gülüyordu. Paolo bu haliyle elinde lolipop tutan küçük bir çocuğa o kadar benziyordu ki. "Cinsellik senin için gerçekten bu kadar önemli mi Paolo?"

"Evet, evet," dedi Paolo ateşli bir şekilde. "Daha güzel hiçbir şey düşünemiyorum. Hele de seninle olunca." Cadedeydiler. Paolo, Bir taksi durdurdu ve Madeleine'i bindirirken, "Çiçekleri saklayacağım," diye fısıldadı. "Kokuları bana bugünü hatırlatacak." Cebinden pembe güllerden birinin tomurcuğunu koparttı. Gülü Madeleine'in avucuna koyup parmaklarını üzerine kapattı. "Bunu çantanda sakla," dedi. "Ve her gördüğünde beni hatırla."

Madeleine, taksinin camından ona gülümsedi. "Bir Stradivarius düzenli olarak çalınmalı," dedi. Elini salladı ve sonra hareket eden taksinin penceresinden Paolo'nun gittikçe küçülen görüntüsüne baktı. Sonunda taksi bir köşeyi döndü ve onu artık göremedi.

Madeleine, Syracuse eve gelmeden bir saat önce Paolo'nun yanından ayrılmıştı. Allegro, Dadı Barnes'la parktaydı. Bayan Poo-le'un aşçıyla konuştuğunu duydu. Nereden geldiği duyulmayan bu iki sesin sahiplerinden başka evde kimsenin olmaması onu sevindirmişti. Merdivenlerden yukarı koştu ve mantosunu yatak odasının kapısının arkasındaki askıya astı. Kaşlarını çatarak yatak odasında yerdeki oyuncaklara baktı. Sonra Paolo ile buraya gelmenin pek bir faydası olmayacağını fark etti. Allegro'nun bisikletinin kori-

ÖPÜCÜKLER

125

dorda yaptığı zararı o hiçbir zaman göremeyecekti. Sevgili olup da başka birileri ile evli olmanın bir başka kötü yönü, diye düşündü.

Aceleyle banyoya gidip giysilerini çıkarttı. Buharlar çıkartan suyun içine girdi. Su, boynuna kadar geliyordu. Bitkilerden yapılmış bir lif ile sanki seviştiklerinin bütün kanıtlarını silmek istercesine dikkatli bir şekilde vücudunu ovdu. Külodunu da banyoya yanına almıştı. "Aman Tanrım," diye düşündü, "Syracuse da böyle mi yapıyor?"

Muhtemelen hayır, dedi. Bayan Pooley'nin kirlileri alıp makineye atmasını bekliyordur o. Bayan Poole'un leke var mı diye çamaşırları ağır ağır kontrol edecek bir tip olup olmadığını merak etti. Sonra utandı. Almanya'dan gelen bir tek telefon konuşmasını dinlemesi hariç, Syracuse'u hiç kontrol

etmemişti. Artık kendisi de masum olmadığına göre beyinde bir dosya açması gerekiyordu. Bunun kapağında "Çok gizli" yazılıydı. Şimdi onun sırları vardı. Daha önce böyle bir durum yoktu. Syracuse'un gazabından kendisini korumak için söylediği zararsız yalanlar dışında tabii. Banyodan çıktı ve kıyafetlerini kirli sepetine attı. Ama külodunu yanına almıştı ve onu genellikle elinde yıkadığı şeylere yaptığı şekilde banyo perdesinin üzerine astı. İşleri her zaman yaptığı şekilde yapmayı sürdürmek, ona çok önemli gözüküyordu.

Hiç bilmediği yerlerde geziniyor gibiydi. Artık Syracuse ile paylaştığı dünyasının dışında bir dünyası daha vardı. Sanki çocukluğunda Londra'da bindiği kırmızı iki katlı bir otobüsün içindeydi.

Otobüsün alt katında Syracuse vardı. Şoför oydu. Kendisi ise Allegro, annesi, babası, Bayan Poole, Dadı Barnes ve aşçı ile birlikte yolcuların arasındaydı.

Yukarıda ise (Londra'daki otobüslerin üst katı onun hep en sevdiği bölüm olmuştu) Paolo vardı. O biletçiydi. Ama o katta Hyde Park'taki trafiğe yukarıdan bakan tek yolcu kendisiydi. "Ding!" Paolo zili çaldı ve dönüp omuzunun üzerinden Madeleine'e gülümsedi. "Nereye?" diye seslendi. "Herhangi bir yere," diye cevapladı, Madeleine. "Macera olsun da." Aşağıya inerken otobüs fikri hâlâ düşüncelerini dolduruyordu. Kendi kendine gülümsedi. Omurgasında bir rahatlama hissediyordu. Bacakları zarifçe hareket ediyordu. Tırabzanı tutan eline bakınca, elinin nerelerde dolaştığını hatırladı. En mahrem yerlerine dokunmuştu Paolo'nun. Hiç korkmamış ve onun hareketli vücudunun, içinde olmasından zevk almıştı. Evet Paolo haklıydı. Seks, Tanrı'nın insanlara bahsettiği en mükemmel zevkti. Bunu ona öğretmesi için Paolo seçilmişti. Evin kapısının açıldığını duyunca omuzlarını kaldırdı. "Tatlım ben geldim." Syracuse'un ilk sözleri hiç değişmezdi.

"Sana bir kadeh içki hazırlayayım Syracuse. Bir dakika bile sürmez." İçki dolabına doğru yürüdü. "Onun yüzüne nasıl bakacağım?" diye düşündü. Sonra iki bardak içki doldurup yanına küçük bir tabak zeytin ve salatalık turşusu koyup gümüş bir tepsiyle içeri götürdü.

"Günün iyi geçti mi Maddie?"

Madeleine gülümsemeye çalıştı ama dudaklarını kıpırdatmayı bile zorlukla başardı. "Evet," dedi. "Edwina ile öğle yemeği yedik."

"Güzel. Bu gece dışarı çıkacağım. Scott'ı teniste yenmeye gidiyorum. Yeni tenis raketimi aldım."

Madeleine tepsiyle Syracuse'un içki servisini yaptı. "Bu çok güzel," dedi rahatlatarak. "Ben de kitap okumalıyım. Son zamanlarda çok meşguldüm." "Maddie, kafanı biraz kitaplardan kaldırıp gerçek hayata dönmelisin." "Biliyorum Syracuse, sıkıcı biri olduğum için çok üzgünüm." "Sorun da işte tam bu noktada Maddie," dedi Syracuse. "İlgilendiğin hiçbir şey yok." Madeleine içkisinden bir yudum aldı. Beyaz Kaliforniya şarabıydı. Paolo ile restoranda içtikleri kırmızı Brunello şarabının yumuşak tadı bunda hiç yoktu.

Syracuse soluk mavi gözlerinde bir ışık yanıp sönererek Madelei-ne'e dikkatli bir bakış attı. "İyi misin Maddie?" diye sordu. "Hasta değilsin değil mi? Regl döneminde olduğunu biliyorum."

"Evet Syracuse," dedi Maddie, ona güçlkle gülümseyerek. "Beni çok iyi tanıyorsun."

19

"Maddie'nin nesi var bilmiyorum Lucinda." Syracuse, Lucin-da'nın yatağında sırtüstü uzanmıştı. "Sanki ara sıra orada değilmiş gibi komik davranıyor. Belki de erken menopoza girmiştir diye düşündüm. Reader's Digest dergisinde bu konuda bir yazı okumuştum." Dizlerine umutsuz bir bakış attı. Onların daha az yuvarlak olmasını, penisinin de daha büyük olmasını isterdi. Yine de önemli olan nicelik değil, nitelik diye hatırlattı kendisine. Kendisinin de bir sürü niteliği vardı.

"Biraz mangıra ihtiyacım var Sy," dedi Lucinda. "Clarissa ile Florida'ya gitmeyi istiyorum, ama o bu aralar züğürtleri oynuyor."

"Clarissa da kim?" diye sordu Syracuse. "Hem sen niye konuyu değiştiriyorsun ki? Ben Maddie'den bahsediyorum."

"Senin karından konuşmak istemiyorum Syracuse. Sürekli ondan şikâyet ediyorsun. Ona dayanamadığını söyler durursun ve sonra buraya gelip ondan konuşmadan duramıyorsun. Neden onu terk etmiyorsun?"

"Bunu yapamam. O benim karım, inan Lucinda, bazen çok aptalca şeyler söylüyorsun." Öfkelenmişti. Japonya'daki Mieko'yu ziyaret etmenin zamanı gelmişti. Sonra da Hong Kong'a Mie Mei'ye gitmeliydi. Her iki kadının da doğulu ilgisine ihtiyacı vardı. Onun karısını terk etmesi gibi fikirler onların aklından bile geçirmedikleri şeylerdi. Doğulu kadınlar kendi yerlerini bilirlerdi. "Hem düşünmem gereken bir de Allegro var," dedi Lucinda'ya. "Küçük kızımı terk edemem. Onun küçük dünyasındaki ilk erkek benim. Eğer evden ayrılırsam kendisini terk edilmiş hisseder. Bunun ona vereceği

psikolojik zararı düşünsene. Tekrar bir erkeğe güvenmeyi nasıl öğrenir sonra?" Babalığın, içinde hissettiği erdemli yönünden zevk alıyordu. "Belki de daha" baştan bütün erkeklerin birer orospu çocuğu olduklarını bilse iyi olur. Özellikle de babasının mı desek? Bu durumda hayattaki bu acı gerçeği öğrenmek için geç kalmamış olur. Her

Lfc
neyse iki bin papel istiyorum. Belki de karın bir başka herifle birlikte oluyordur."

"Oh, hayır Lucinda! Böyle bir şey yapamaz. Madeleine'in ciğerini okurum ben. Hayır bu o değil. Sanırım Allegro. Zor bir çocuk o. Her neyse bu kadar benden konuştuğumuz yeter sevgilim. Bana bir içki daha koy da, biraz da senden söz edelim."

"İki bin dolar istiyorum, canımı sıkma Syracuse. Ben pahalı bir kadınıym." Lucinda yoga yapar gibi bağdaş kurmuş yatağın ayak ucunda oturuyordu. Syracuse elini ona uzattı. Lucinda'nın daha makûl olmasını isterdi. Seviştikten sonra, açık bir şekilde bir kadının jenital organlarını görmekten nefret ediyordu. Lucinda gülümsedi, "İki bin," dedi tekrar açgözlü bir ifade ile ve sonra zarif bir şekilde olarak yerinden kalkıp Syracuse'un içki bardağını aldı.

"Neden senin arkadaşının tatil parasını ben ödüyormuşum?" diye homurdandı Syracuse.

"Çünkü senin karın zengin," dedi Lucinda elinde boş içki bardağı ile yatak odasından çıkarken. Syracuse onu mutfakta Sancer-re'nin şişesinin dibini bardağına doldururken hayal etti. "Hiçbir konuda hiçbir zevkin yok Syracuse." Onun aşağılayan sesini duyabiliyordu. Onu etkilemek için yaptığı her şeyi sürekli eleştiriyordu.

Lucinda'ya rağmen bu içkiyi kendisi seçmişti. Mükemmel, oldukça yumuşak bir içkiydi. İlk yudumun sonunda yakıcı metalik bir tat bırakıyordu geride, iki bin dolar istemişti. Bu biraz zordu. Bunu kendi harcama listesinde ne olarak gösterecekti ki? Plan yapmaya başladı. Bayan Spender, kayınpederinin sekreteri, ondan nefret ediyordu ve yaptığı harcamaları çok dikkatli bir şekilde kontrol ediyordu. Bayan Spender, şimdiye kadar onu bir kez olsun yakalayamamıştı. Gülümsedi. "Criterion Oteli'ne gidip James'le görüşeceğim," diye düşündü. "Bu işi benim için o halleder."

James'in Syracuse'un bildiği kadıyla bir soyadı yoktu. Hayatını ofisindeki büyük masasının arkasında bir kurbağa gibi oturarak geçiriyordu.

Otelini büyük zorluklarla kurmuştu. Ve New York'ta müşterilerinin harcamalarını onlar adına ayarlamasıyla ünlüydü. Lucinda için iki bin doları o bulurdu. Kimse Syracuse'un sevdiklerine karşı cömert bir adam olmadığını iddia edemezdi.

ÖPÜCÜKLER

129

Özetlenecek olursa Lucinda ile olan sorunu, kadının ona hiç minnettarlık duymamasıydı. Yine de yatakta iyiydi. Onu orgazma ulaştırdığı her sefer kendisini genç ve güçlü hissediyordu. Koca göbeğini ve varis ağrılarını unutmuştu. Lucinda onun kendisini yeniden genç hissetmesini sağlamıştı. Elinde içki kadehi ile yatak odasında yürürken Lucinda'yı seyretti. Ani bir istek duydu içinde. Lucinda, dudaklarında hafif bir gülümseme ile ona baktı, "iki bin dolara sana istediğini vereceğim Syracuse," dedi ve sonra içkisini vermek için öyle eğildi ki, bu hareketi göğsünün ucunun Syracuse'un ağzına değmesini sağlamıştı. Sonra eğilip Syracuse'un öpülmesinden en hoşlandığı yerini öptü.

"Kazandın tatlım," dedi Syracuse boğuk bir sesle ve ereksiyon oluşunu seyrederken, içkisinden bir yudum aldı.

"Bunu yapayım mı?" diye sordu Lucinda. Daha önce kimsenin keşfetmediği bir nokta bulmuştu. Orayı ısırdı. Dili öne ve geriye hareket ediyordu, "iki bin papel ve işte senin..." Syracuse zevkle nefesini tutmuştu.

"Paradan bahsetmenden zevk alıyorum," dedi. Lucinda gülümseyerek ağzının baskısını artırdı. Ağzının altında Syracuse'un çaresiz bir şekilde kıvranmasını seyreliyordu. "Erkekler çok basit," diye hatırlattı kendisine. "Karınlarını doyur, altlarına yat ve istediğin her şeye sahip ol." Syracuse orgazm olana kadar bekledi.

"Yarın parayı getiririm," dedi Syracuse. Sonra gözlerini yumup, tatmin olmuş bir şekilde derin bir uykuya daldı.

09 .

20

"Bir şeker mi, iki şeker mi?" diye sordu Madam Winona sinirli müşterisine gülümseyerek. Kendisine Germaine Archer'ın tanıştırdığı Madeleine'i çok iyi hatırlıyordu. Madam Winona üşümüşü. Burnunu çekti.

"Yalnız gelmeye karar verdim Madam Winona," dedi Madeleine.

Titriyordu. "Buraya geldiğimi kimsenin bilmesini istemiyorum." Çok saçma konuştuğunun farkındaydı. Ellerinin titremesini durdurmak için çok çaba harcıyordu. Bugüne kadar dizlerinin böyle neredeyse birbirine çarpacak

kadar titremesinin nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyordu. Kulağına gelen çarpma sesini de kendi kafasında uydurduğunu ümit ediyordu.

"Dr. Stanislaus'la mutlaka konuşmam lazım," dedi. "Acaba benim için onu bulabilir misiniz? Onun nerede olduğunu bilmiyorum ve bana cevap da vermiyor."

Aman Tanrım, diye acıyla düşündü. Burada oturmuş sadece hayalimde canlandırdığım bir yaratığı bulmasını istiyorum. Madam Winona bana yardım edebilecek tek kişi. Doktor Stanislaus'un sayesinde zina yapan bir kadın oldum. Evlilik yıkan bir kadın. Tabii Paolo ile yatmasının nedeni olarak Dr. Stanislaus'u suçlamasının adilce bir şey olmadığını biliyordu. Ama bugün bu suçu ona yüklenmeye ihtiyacı vardı.

Paolo ile onun evinde seviştikten sonraki günler boyunca kendisini bazen çok neşeli, bazen de çok kötü hissedip durmuştu.

Kendini iyi hissettiği anlarda, evin içinde dans etmiş, şarkı söylemiş, annesinin bu hareketlerini şüphe ile izleyen Allegro ile çılgınlar gibi oynamıştı. Kendini kötü hissettiği günlerde ise, televizyonda ya da gazetelerde yataktaki kocalarından başka bir erkekle yakalanan kadınların haberlerine gözü takılmış ve korku kalbine bir bıçak gibi saplanmıştı. Böyle günlerde hemen odasına koşup kendini yatağa atıyor, dehşet içinde soluk almaktan bile korkuyordu.

"Bundan sonra ne yapacağımı bilemiyorum Madam Winona,"

ÖPÜCÜKLER

131

dedi. "Acaba Dr. Stanislaus'a danışılabilir mi? Yani acaba bu spiritüel görgü kurallarına uygun bir davranış mı yoksa, terbiyesizlik mi olur? Bu konuda nasıl davramldığı konusunda hiçbir bilgim yok da..."

"Kurallar çok katıdır hayatım, çok katı. Şimdi sen çayını iç. Ben de bu arada diğer tarafla bir görüşme yapayım."

Madeleine elindeki bardağı dudaklarına götürdü. Çay fincanının kenarındaki kirli kahverengi bölgeyi görmemeye çalışıyordu. Çay çok açık ve tatsızdı, ama Madeleine kafasındaki soruları sıraya koymaya çalışırken, onu yatıştırmıştı. Yine de hiç yararı yoktu. Üç soruyu bir şekilde sıraya koymuştu ki, aklına iki tane daha geldi, ilk iki soru, beyninin en karanlık köşelerine kaçıyordu. "Geri gelin," diye yalvardı ama sorular ona küsmüşlerdi sanki.

Madam Winona gözlerini şaşılaştırdı ve homurdandı. Başını bir yana yatırdı ve yağlı gri saçları yüzüne düştü. Bir şeyle mücadele ediyor gibiydi ve sonra güçlkle derin derin soludu.

"Günaydın sevgili çocuğum. Bir süre ortalıkta olamadığım için üzgünüm. Görünmeyen dünyada bir sorun vardı da. Biraz düzenleme yapmak gerekti diye açıklayabilirim. Kadınlar tabii ki. Haklarını savunmak için, yine taşkınlık yapıyorlar. Yalnız gelmişsin. Çok güzel bir fikir, Madeleine. Kendine çok güveniyorsun. Madam Winona bana senin biraz öğüde ihtiyacın olduğunu söyledi. Hadi o zaman anlat bakalım."

"Erkeklerle çok az deneyimim olduğunu size söylemeliyim," dedi Madeleine. "Aslında Syracuse'dan başka da erkek tanımadım desem daha doğru olur. Bildiğim kadarıyla babamla annem de bugüne kadar hep birbirlerine sadık olmuşlar. Sanırım şimdi anlatacaklarımı biliyorsunuz... Birkaç hafta önce ben... bir çeşit... yani, evli bir adamla birlikte oldum işte." "Bunu bekliyorduk," dedi Dr. Stanislaus, zevkten dört köşe olmuştu. "Eğlendin mi peki?"

"Bekliyorduk dediğiniz kimler?" dedi Madeleine kızarak. "Koruyucular," diye açıkladı Dr. Stanislaus. "Dünyadaki beden-lenme görevlerini bitirmiş ruhlardır bunlar. Dünyadayken insanlığın iyiliği için çalışmayı ve yaşamayı seçmiş insanlar. Toplum için çalışan işçiler, stajyerler, kibar banka idarecileri ve daha sayamayacağım bir sürü kişi. Görünmeyen dünyada da aynı işleri yaparlar. Ama bunları bırak da senin sorularına dönelim tatlım. Çok fazla zamanım yok. Yine kadınlar toplantı istiyorlar." O lak lak eden gagasını rahatsız bir ifadeyle kapadı.

"Beni izlemiyordunuz değil mi?"

"Tabii ki hayır sevgili kızım. Bizi canını sıkacak insanlar gibi görme lütfen. Öyle değil tabii ki. Ancak en eski müşterilerimiz davet ederse izleriz. Tabii onlara katılabiliriz de. Ama ben bu konuda onlara katılmıyorum."

"Hiçbir zaman affedilmeyeceğim bir şey yapmış olmaktan korkuyorum. Başrahibenin anlattığı Tanrı mı, yoksa, sizin dediğiniz aşkın görünmeyen ışığı ya da her neyse işte o mu beni cezalandıracak bilemiyorum, ama başarısız olmaktan korkuyorum. Şu an aklım o kadar karışmış bir durumda ki. Bazen sanki Paolo şimdiye kadar yaşadığım en güzel şeymiş gibi geliyor. Sonra sanki herkesi incitmişim gibi hissediyorum kendimi. Annemi ve babamı, Syracuse'u, çocuğumu." Bu liste uzadıkça Madeleine bacaklarından aşağıya doğru siyah bir sıvının aktığını hissetti.

"Aşağıya bakma tatlım," dedi Dr. Stanislaus. Sesi sertti. "Odada davetsiz bir misafirimiz var." Ama çok geçti artık. Madeleine aşağıya bakmıştı bile.

Gerçekten bacağından aşağıya doğru siyah bir salyangoz iniyordu. "Oh hayır!" diye bağırarak ellerini yüzüne kapattı. Madam Winona'nın yaşlı bedeninin içinde büyük bir savaş var gibiydi. Titriyordu ve sandalyesinde eski bir bez bebek gibi zıpladı. Saçları elektrik verilmiş gibi dikilmişti. Yumruklarını ise bir sıkıyor, bir açıyordu. Birkaç dakika sonra bu savaş bitti.

"Neyse bitti," dedi sonunda. Madam Winona'nın gözlerinde muzaffer bir bakış vardı. "Seni artık rahatsız edemeyecek." Madeleine ellerini indirdi. "Kim bu?" diye sordu kısık bir sesle. Bir kere da: ha aşağıya bakmıştı. Bu sefer hiçbir şey yoktu.

"Tahmin et," diye öttü Dr. Stanislaus. Madeleine şaşırarak başını salladı.

"Başrahibe," dedi Dr. Stanislaus.

Madeleine şaşırmıştı "Başrahibe mi?" diye sordu.

"Tabii. O kadınlar tam bir baş belasıdır. Sıkı bir mücadele etmeden sahip oldukları şeyleri vermezler."

"Ama başrahibe yıllar önce öldü..."

"Evet ama şimdi görünmeyen dünyada yaşıyor. Hayatın zevklerini reddetmiş insanların yanında. En iyi öğretmenler şarap sevenlerden çıkar. Onlar hayatı ve çocukları severler çünkü. Onların en

ÖPÜCÜKLER

133

iyileri de, yani sonsuzluğu tadanlar suyu şaraba dönüştürmeyi başarmış olanlardır."

"Başrahibe öyle düşünmezdi. O, tanrının şarap değil üzüm suyu yaptığını söyleyenlerdendi. Kudas ayininde şarap değil, üzüm suyu sunulduğu görüşünü benimseyenlerden."

"İşte şimdi de dünya yüzünde yaşadığı tecrübelerin ve bastırıldığı duyguların yansımından oluşan bir suretle çıkıyor karşımıza," dedi Dr. Stanislaus.

"Bu çok berbat geliyor kulağa," dedi Madeleine.

"Çok berbat ama bu onun kendi seçimi. Dünyada sahip olduğu şeylerden biri olarak sana tutunuyordu. Ama şimdi Madam Wino-na onu gitmeye zorladı."

"Yani şimdi kendimi suçlu hissetmeme yol açacak bir başrahibe olmadan Paolo'yu rahatça sevebileceğimi mi söylüyorsunuz?"

"Bu kadar açık hiçbir şey söyleyemem. Senin varacağın sonuçlara müdahale etme hakkım yok. Eğer böyle yaparsam, uzun dönemde birtakım

şeyleri etkilerim. Sana ancak bazı yararlı öğütler verebilirim." Dr. Stranislaus bu görevinden çok memnun görünüyordu.

"Pekâlâ, böyle yaşayabilirim. İkinci sorum acaba Syracuse'dan boşanmaya kalksam büyük bir günah işlemiş olur muyum?"

"Sana iki kural önereceğim. Birincisi; eğer bir şeye çok konsantre olursan ya da dua edersen geçerli olan bir kural. Düşünce, sorunu yaratır. Hangisi sana uyuyorsa, istediğini seçersin. Dikkatli ol Madeleine. Kalbinin arzularına kavuşacaksın. Aklın çok güçlü bir şey olduğunu hiç unutma. Ne istediğini ve onu neden istediğini bil. İkinci kural da şöyle; şimdi bu senin ikilemin. Bunu nasıl çözersen çöz, o da senin çözme biçimin. Ben sadece sorunlarını işaret edebilirim. Neyse, o kadınlar ordusuyla görüşmeye gitmeden önce son bir şey söyleyeceğim. Maddesel düzeyde hareketle karşı karşıya geldiğinde, ki bu gerçek hayat senden bir şeyler yapmanı istediğinde ve sen ne yapacağını tam olarak bilemediğinde ortaya çıkar, hiçbir şey yapmamayı dene. Hiçbir şey yapma, pasif bir durumda kal. Hareketin kendi yapısı bunu çözecektir. Her zaman kendinin bir saniye önce aldığı son nefesten ibaret olduğunu hatırla. Edwina ile konuş, o nasıl doğru nefes alacağını biliyor."

"Evet," dedi Madeleine derin bir nefes alarak. Aldığı bu nefesi verirken de Madam Winona girdiği transtan çıkıyordu.

"Uzun bir seans oldu değil mi tatlım?"

"Evet," dedi Madeleine sevimli bir ifade ile gülümserken. "Kendimi çok daha mutlu hissediyorum. Yardımınız için teşekkürler." Ayağa kalkıp cüzdanını çıkarttı.

"25 dolar tatlım," dedi Madam Winona ve Madeleine'in uzattığı parayı küçük avucunun içinde sıkıca tutarak, sallana sallana odadan çıktı. "Kendini serbest bırak hayatım," demişti çıkarken. "Bana ihtiyacın olduğunda ben buradayım, bunu unutma."

Madeleine eve dönerken takside nefes alıştırıcıları yaptı. Eve geldiğinde ise nefesini tutarken anüsünü de içeri çekebiliyordu. Edwina bunu bir duysun bakalım, diye düşündü zaferle.

"Edwina bana düzgün nefes almayı öğretilmelisin." Madeleine mutfakta bardağına votka dolduran Edwina'ya kısa bir bakış attı.

"Kim diyor?" diye sordu Edwina sigarasını yakarken.

"Dr. Stanislaus. Ona Paolo ile yaşadığım ilişki hakkında bazı şeyler sordum. Bana bir cevap veremedi, ama başrahibeden beni kurtardı. Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum. En azından sürekli suçluluk hissetmiyorum. Dün

evde tuvalet kâğıdı bitmişti ve Tanrı beni cezalandırmadı. Katolik suçluluğu duymadan yaşamak büyük bir rahatlık."

"Pekâlâ," dedi Edwina. "Soluk almak aslında çok basit bir iş. Önce yediye kadar sayarak diyaframına havayı doldur. Sonra yine yediye kadar sayarak bu nefesi tut ve sonra da yavaş yavaş geri ver. Paolo ile ilgili hissettiğin suçluluk duygusundan dolayı sana yardımcı olamam, çünkü bana ayrıntıları anlatmıyorsun. Ah Madeleine çok sıkıcı birisin sen."

"Üzgünüm," dedi Madeleine. "Ama Paolo ile yaşadıklarımı birisiyle konuşmak bana çok yanlış geliyor. Hem benden önce onun sevgilisi olan da sendin. Ayrıca zaten hayal gücünü çok fazla zorlamana da gerek yok. Sevişmek çok evrensel bir meşgale."

"Madeleine sen çok şirin bir örümcek kafalısın. Belki de Pao-lo'nun sana bu kadar tutulmasının sebebi budur."

"Yani benim kafamdaki ağa düşmek istediğini mi söylüyorsun?"

"Onun gibi bir şey. Bütün erkekler üzümü dalından koparmayı sever. Sen masum insanlardan birisin. Senin bekaretini o bozamaz -bunu Syracuse yaptı - ama..." Edwina bir bardak daha votka doldurdu. "Bana anlatmayacaksan işte hepsi bu kadar, Allegro nasıl?"

ÖPÜCÜKLER

135

"Cuma öğleden sonra onu bir psikiyatriste götüreceğim. Aslında psikiyatriste her ikimizin de ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Allegro o büyük yeşil gözlerini bana dikip uzun uzun bakıyor. Beni ve Paolo'yu biliyor sanıyorum." Acaba Paolo ve beni mi demeliydim, diye düşündü. Edwina ile bunu tartışmanın anlamı yoktu. Edwina sadece tırnak boyları konusunda uzmandı. Bugün ojeleri harikaydı. Koyu turuncu rengiydi. "Bir cin tonik alabilir miyim Edwina?" diye sordu, "insanın bir sevgilisinin olması, aldığı alkol miktarını artırıyor. Bunu keşfettim. Syracuse Uzakdoğu'ya bir seyahate çıkacak. Böylece ben de Paolo ile biraz zaman geçirebileceğim. Öğlen yemeğimizi bitirdikten sonra onu arasam mı sence?"

"Tabii. Ben de gidip Tarquin'i jimnastik dersine götürmeliyim zaten."

"Jimnastik dersi mi? Okulda yeteri kadar yapmıyorlar mı?"

"Bilmiyorum. Ama herkes normalden fazla egzersiz yapmanın normalden az egzersiz yapmaktan daha iyi olduğunu söylüyor. O ve arkadaşları boks kıyafetleri içinde öyle sevimli gözüküyorlar ki... Aslında Tarquin boksu sevmiyor. Çok duygusal bir çocuk o. Ama Scott ısrar ediyor. Bunun onu bir erkek yapacağını söylüyor. Tabii bir de on sekizine kadar onu

güçlendirecektir, diye düşünüyor. Aman hayatın pislikleri bunlar Madeleine. Görünürde yeni bir sevgili de yok. Yeni bir şehvet duyma olasılığı olmadan yaşayamam ben Madeleine. Birisiyle birlikte olduğumda Scott'a bile tahammül edebiliyorum." Votkasını bitirdi. "Tatlım," dedi öne doğru eğilerek. "Sana gerçeği söylemekten korkuyorum. Şimdi sana güveniyorum. Paolo ile yaşadıklarını anlatacak kadar bana güvenmediğini biliyorum ama..."

"Edwina, öyle değil." Madeleine gerçekten üzülmüştü. "Bu güven eksikliğinden kaynaklanmıyor. Bazı şeylerin mahrem kalması gerektiğini düşünüyorum sadece."

"Tabii, tabii. Zaten erkekler de kadınlar üzerinde bu şekilde hâkimiyet kurdular. Erkekler sürekli kadınlar hakkında cinsel konuşmalar yaparlar. Scott, ofisine frijit olan yeni bir kadın geldiğini söylüyor. Arkadaşlarından birçoğunun o kadınla yattığını, ama artık ondan sıkıldıklarını anlattı. Sen Paolo'ya hissettiğin aşkın özel ve kutsal bir şey olduğunu düşünüyorsun. Parmağıyla bir işaret etmesi, koşman için yeterli. Eğer sana bir şeyin sır olarak kalması gerek-

tiğini söylerse, bunu mezara kadar saklarsın. Erkekler bizim için bunları yapmıyorlar Maddie. Zamanını boşa harcıyorsun tatlım. Her neyse bu kadar yeter. Bana gerçeği söyle: Büyük 'O'nun zamanı geldi mi?"

"Büyük 'O' mu? Bu, feministlerin orgazma verdikleri ad değil mi?"

"Artık değil... Orgazmla uğraşmayı bırakah uzun zaman oluyor. Bu tür sloganların biz kadınlara, sorunu yaptığımız işlerin karşılığını az da olsa aldığımız toplantı salonlarından yatak odasına taşımaktan başka bir faydası olmadı. Derken iş dallanıp budaklandı ve erkeklere bizim bir kez orgazm olmamız yetmez oldu. Arka arkaya orgazm olmamızı istemeye başladılar, hem de hiç bir karşılık beklememize izin vermeden. Ben büyük 'O'nun zamanı geldi mi derken, görünüşümü değiştirmem gereken 'O büyük gün' geldi mi, burun ameliyatı falan olayım mı diye sormak istemiştım?" Madeleine, Edwina'nin ciddi olduğunu anlamıştı. En garip şeyler onun duygularını harekete geçirirdi. "Duygu sömürüsü yapıyorsun değil mi Edwina?"

"Tabii ki Madeleine. Ve bir kez olsun doğru kelimeyi buldun. Bu konudaki tavsiyeni cidden bekliyorum."

"Ben bu konuda damşılabilir son kişiyim Edwina. Bana kalsa mükemmel görünüyorsun. Ama bu konularda ben çok bilgisizim. Neden Paolo'ya sormuyorsun?"

"Madeleine, bir erkeğe böyle bir soru sorulmaz. Bu, sevgilinden sana ped almasını istemek gibi bir şey."

"Neden sevgilinden sana ped almasını isteyemezsin ki? Tuvalet kâğıdı aldırıyorsun değil mi?"

"Tamam tamam Madeleine. Beni düşkünlüğüne uğrattırıyorsun. Sorduğuma soracağıma pişman oldum."

"Lütfen Edwina. Üzmek için söylemedim. Ben Syracuse'dan bunları yapmasını isterim. Senin harika görüldüğünü düşünüyorum ben. Sana öğüdüm büyük 'O'yu yeni bir sevgili bulana kadar yapmaman olacak. Ya da daha iyisi, senden vücudunu kendisi için bozmanı istemeyecek bir sevgili bul."

"Ona olan aşkımdan dolayı bıçak altına yatmamı istemeyecek bir erkek bulana kadar öbür dünyayı boylarım Madeleine. Unutma hayatım, biz New York'ta yaşıyoruz. Havasından mıdır suyundan

U"U(JUKLER

137

mıdır bilmem, buradaki erkekler ya eşcinsel ya da sapık. Neyse, bir yerlerde bana göre bir erkek vardır mutlaka; ama o da kundakta, büyümeyi bekliyordur." Sonra saatine baktı ve "Alah kahretsin," diye bağırdı. "Geç kaldım. Telefonu kullanabilirsin Maddie. Sonra da kapıyı çekip çıkarsın." Madeleine arkadaşının holdeki aynaya koşup dudaklarına inanılmaz miktarda kırmızı ruj sürmesini izledi. Bir kitapta, eski çağlarda müşterilerine oral seks yaptıklarını ima etmek için fahişelerin dudaklarına kırmızı ruj sürdüklerini okuduğunu hatırladı. Kapıdan çıkıp gidişini izlerken Edwina'ya bakıp gülümsedi. Eski yaşamında kendisinin de bir fahişe olmuş olabileceğini düşündü; ama öyle pahalı olanlarından değil, vasat olanlarından. Beden değiştirdiği bütün o hayatlardan sonra şimdi cinselliği yeniden öğreniyordu. Pao-lo'yu aradı.

21

"Ağaçtan düşeceksin Allegro." Neden Allegro bütün Central Park'ı bir savaş alanına döndürüyordu ki? Madeleine bitkin bir şekilde ayağa kalktı. "Tatlım hadi in aşağıya," dedi. "Gidip dondurma alalım tamam mı?"

Kızının meydan okuyan bir ifadesi olan gözlerine baktı. "Lütfen tatlım," dedi. "Anne yoruldu. Ona iyi davran."

Ertesi gün çocuk psikoloğuyla randevuları vardı. Dadı Barnes'a göre Allegro'yu psikologa götürmenin bir yararı yoktu. "Bazı çocuklar kötü doğmuşlardır," demişti şaşkın şaşkın bakan hanımına. Allegro'dan önce

Dadı Barnes baktığı bütün çocuklarda hoşuna gidecek bir şey bulmuştu ama Allegro onu korkutmuştu. O çok garip, çocuğa benzemeyen bir yaratıktı. Madeleine, ikisinin birbirine savaş ilan etmiş olduklarını anlamıştı. Allegro, ısırma dönemini geçirmiş, burun sıkma ve saç çekme dönemine girmişti. Saldırmadığı tek kişi babasıydı. Allegro, Syracu-se'u cazibesiyile etkilemenin, yarattığı terörle etkilemekten çok daha kolay olduğunu çok çabuk bir şekilde keşfetmişti.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın Madeleine, kıızıyla tanışan hemen herkesin ondan hiç hoşlanmadığının farkındaydı. Allegro'nun yaptıklarından hiç pişman olmayan kötü karakterine karşın yine de ona içten içe bir sempati duyuyordu. Belki de o rahibe okulunda geçirdiği yıllardan sonra hâlâ katı bir şekilde beyrinde var olan iyi küçük kız imajından kaynaklanıyordu bu. "Dondurma istemiyorum." ,,

"Peki ben gidip kendime bir tane alayım." Madeleine Allegro'nun aslında başına buyruk davranabilirmiş gibi görünmeye çalıştığını biliyordu. Daha önceden alışık olduğu soğukkanlı bir tavırla çimenlerin üzerinde yürümeye başladı.

Toprak şimdiden yaz sonu sertliğine gelmişti. Çimenlerin uçları sararmış ve çiçek yataklarının etrafını saran güllerin çalları buruşarak ilk tazeliklerini yitirmişlerdi.

ÖPÜCÜKLER

139

Havada bayat bir koku vardı. Büyük çiçekler kuruydu ve şehir tozu kokuyorlardı.

Madeleine, Allegro'nun sıksa bacağını sallandığı daldan aşağıya uzatmasını seyretti. Nefesini tuttu, ama kaşmak gibi bir niyeti de yoktu. Allegro kendilerini boşluğa fırlatan, ama sonunda hep dört ayak üzerine düşün çocuklardandı. Yere düşünce bir gürültü oldu ve sonra çimenlerin üzerinde düşse kalka kendisine doğru ilerlemeye başladı. Madeleine eğildi ve onu kucağına aldı. "Seni seviyorum Allegro," diye fısıldadı başını saçlarına gömerek, "Seni hep seveceğim bebeğim."

Allegro, annesinin yüzünü öpücüklerle boğdu. Kucağından inmek için kıvranmaya başladı ve sonra dondurma arabasına doğru koştu. Madeleine epeyce geriden onu takip ediyordu.

Dadı Barnes ve arkadaşların Allegro için böyle korkunç şeyler söylemeye nasıl cesaret edebilirler, diye düşündü. Kızını koruyan annelik içgüdülerinin

önlana çıktığını biliyordu. Allegro zor bir çocuktur, ama belki de kendisi daha mutlu olsaydı, çocuğu da daha sakin olurdu. Şimdi hayatında Paolo olunca Madeleine kendi varlığını daha çok hissetmeye başlamıştı. Syracuse'la arasında hiç aşk kalmamıştı. Nadiren de olsa Syracuse istediği zaman sevişiyorlardı. Uzun zaman önce onu memnun etmek için uğraşmaktan vazgeçmişti. Syracu-se'un sevişme isteğinin ise aşkla pek bir ilgisi yoktu. Paolo ile ilk sevişmesi, neler kaçınıyor olduğunu ona kanıtlamaya yetmişti. Sonra kendi kendisine, âşık olmaması gereken bir adama âşık olmasının da kuralları olduğunu hatırlattı. Şimdiye kadar bu kurallardan öğrendiği bir tanesi, içinden geldiği zaman Paolo'nun onu evden arayamayacağıydı. Bayan Poole ve Dadi Barnes, ortalıkta bir fare dolaştığının kokusunu hemen alırlardı. Bu fare Gucci ayakkabılar giyse de, telefonda çok yavaş konuşsa da. Her iki kadının da Syracuse'un istediği anda metresleri ile telefonda konuşmasını hiç onaylamadıklarını biliyordu. Madeleine onların aynı şekilde kendisinin de Paolo ile evlilik dışı bir ilişki yaşamasını onaylamayacaklarından emindi. Her durumda, Paolo ile olan ilişkisinin ortaya serilmesini istemiyordu. Paolo ile yaşadıklarını güzel ve temiz olarak korumak istiyordu. Hayatında, çocukluğunun o çok iyi hatırladığı altın pırlıtsını ona hatırlatan öyle az şey vardı ki.

Dondurmacıya gelmeden önce son çiçek yatağından geçerken, bazı güllerin üzerine bastı. Harika geçen yazın sıcak son günlerinden biri yaşanıyordu. Çocuklar başlarını salladıkça saçlarından, çimenlerin üzerinde yuvarlanırkenki yapışan yapraklar dökülüyordu. Sıcak havada tiz çiğlikları duyuluyordu. Çocukların bedenlerinden yayılan ekşimsi kokular Madeleine'in çok hoşuna gitmişti.

Allegro, küçük kalabalığın arkasında duruyordu. Ama sert tavırları, çocukları Kızıldeniz gibi ikiye ayırmıştı. Allegro, dirsekleriyle kendisine yol açarak ilerledi. Madeleine cüzdanını çıkarttı. Alleg-ro'nun hiç parası yoktu. Hem ayrıca kendisine bu şekilde yol açmaya da hiç hakkı yoktu. Madeleine, cüzdanında para aramaya başladı ama bu sırada Allegro çoktan dondurmacıyla konuşmaya başlamıştı bile. Adam öne doğru eğilmiş, dikkatli bir şekilde onu dinliyordu. Ayağa kalktığında sanki transa girmiş gibiydi. Çocuklardan oluşan kalabalığın sesi birden kesilmişti. Dondurmacı iki dondurma külahı alıp birini çikolatalı diğerini de Madeleine'in en sevdiği fındıklı dondurmayla doldurmaya başladı. Allegro, kalabalığın arasında elinde külahlarla yürürken adama dönüp zaferle gülümsedi. "Birisin senin

anne," dedi sevimli sevimli gülümseyerek. Dondurmacı birden kendisine gelir gibi başını salladı ve ifadesiz gözlerle Madelei-ne'e baktı. Madeleine, yaptığı satıştan bihaber olan dondurmacıya para vermesinin anlamsız bir hareket olacağını fark etti. Yaramaz bir ifade ile sırttan Allegro'ya baktı. "Cici adam," dedi Allegro, annesine külahını uzatırken.

22

Allegro, soluk mavi gözleri ve altın çerçeveli gözlükleri olan, komik görünümlü ufak tefek bir adamın karşısında oturuyordu. Annesi kendisini sıkın bütün sorunları olanca çıplaklığıyla açıklarken, adamın ağız mimiklerini ve yüzünü buruşturmasını izlemekten sıkılmıştı. Sıkılmasının sebebi bütün bunları daha önce de dinlemiş olmasıydı, ilk önce Dadı Barnes, kendisinin son derece aleyhinde olan bir konuşma yapmış, ardından da Bayan Poole bir şeyler anlatmıştı. Şu anda annesi çok etkilenmiş ve ağlamak üzere gibi görünüyordu.

Allegro, doktorun giysilerini çıkartmaya karar verdi. Gözünü bir kez kırpınca insanları çıplak görüyor, iki kez kırpınca ise yeniden giydiriyordu. Elbiseleri yokken doktor daha az korkunç gözüküyordu.

Adamın buruşuk, gri bir kıl tutamı olan bir göğsü vardı. Allegro aslında bu adamdan korkmuyordu. Annesinden akan yeşil bir ışık korkudan daha başka bir şeyler hissetmesine yol açıyordu. Yeşil ışık yapış yapıştı. Allegro onu ovuşturarak üzerinden çıkartmaya çalıştı.

"Gerçekten endişelenmenizi gerektirecek bir durum olduğunu hiç sanmıyorum Bayan Winstansley," dedi doktor. "Bana çok sevimli küçük bir kız gibi geliyor." Allegro'ya midesini bulandıracak şekilde yan yan baktı. Sonra ayağa kalktı. Allegro kıkırdadı. Bacaklarının arasındaki şey babasınınkinden daha uzundu. Konuşurken ellerini oynattıkça oda sanki hareketleniyordu. "Gel tatlım," dedi. "Şu yandaki odaya gidip oyuncaklarla oynayalım."

Allegro, şüpheyle annesine baktı. Annesinin tek başına kalması iyi olur muydu acaba?

"Utanma Allegro. Ben küçük kızlara alışığım. Benim de iki kızım var. Bak." Sonra bir çerçeve aldı ve Allegro'ya uzattı. "Bunlar benim küçük kızlarım. Birinin adı Annie, o on yaşında; diğeri de Sarah. O da on iki yaşında."

Allegro, resim çerçevesini aldı ve iki kızı baktı. Bir an gözünü kırptırdı, resimdeki kızlar kaybolmuşlardı. Çerçeveyi doktora geri verdi.

Doktor, çerçeveyi masasına koyarken sevgiyle fotoğrafa bakmıştı ki, birden kaşlarını çatı. Kafası karışmış gibi görünüyordu.

"Ne olduysa," dedi çerçeveyi Madeleine'e uzatırken, "Kızlar kaybolmuş." Madeleine ifadesiz bir suratla resme baktı. Parktaki ağaçlar gözüküyordu ama hiç insan yoktu. "Ne garip," diyerek eliyle alnını ovuşturdu doktor. "Çok garip. Gel Allegro gidelim."

Allegro onun elini tuttu ve sonra bacaklarını kaldırdı ve gövdesini birden bıraktı. Doğal vücut ağırlığına görünmeyen iki taş eklemişti. Doktor onu omzuna oturtmak için kaldırmaya uğraştı. İçten bir şekilde gülmeye çalıştı. Allegro onun gözlerinde oluşmaya başlayan nefreti görür gibi oldu. Psikiyatrist mi? Allegro'yu hiç değiştiremeyecek, diye düşündü. Omuzunun üzerinden annesine baktı. Annesi sakın bir şekilde kucağına bakıyordu. Baş öne eğilmişti ve omuzlarına siyah bir yenilgi bulutu kümelenmişti. Neyse, ne kadar uzun sürerse sürsün, bir gün annesi de Alleg-ro'nun diğer insanlar gibi olmaya hiç niyeti olmadığını anlayacaktı. O güne kadar Allegro, bu çeşitli psikiyatristlerin muayenahanelerine yaptıkları ziyaretlere katlanmak zorundaydı. Şükürler olsun ki, New York'ta trilyonlarca değil, milyonlarca psikiyatrist vardı. Edwi-na Kaliforniya'da iyi doktorlar olduğunu söylüyordu. Yani New York'takiler biterse, annesiyle bir uçağa atlayıp oraya da gidebilirlerdi. Allegro hiç uçağa binmemişti. Bu fikir çok hoşuna gitti. Uysal bir şekilde, doktorun onu oyuncaklarla dolu odasındaki çocuk sandalyesine oturtmasına izin verdi. Önündeki masanın üzerinde doktorun adını görebiliyordu. Dr. Steckel. Bir erkek olmak isterken, işte bir kız olarak burada oturuyordu. Bu bir kediye bile hasta etmeye yetecek bir şeydi. Erkekler bir sürü şey yapıyor ve psiki-yatristlere götürülüyorlardı. Tarquin sadece Madeleine'in Alleg-ro'yu bir yerlere sürüklemesini annesi kıskandığı için götürülüyordu. Tarquin işe yaramaz biriydi. Allegro şimdi kediye görebiliyordu. "Kedi kustu," dedi odanın bir köşesine bakarak, "işte orada," dedi ve hayvanı işaret etti.

"Ne?" dedi gözlüklerini alnının üzerine yerleştirmiş olarak elindeki kâğıtları karıştıran Dr. Steckel. "Ne dedin?"

"Kedi kustu," dedi Allegro sabırla. Büyükler ne kadar aptaldı! Şimdi patilerini yalamakta olan hayvana doğru parmağını uzatmıştı. Dr. Steckel, kedinin olduğu yöne doğru baktı. Çok şaşmış görünüyordu. "Aman Tanrım!" dedi gözlüklerini burnunun üzerine indirerek. "Orada gerçekten de bir kedi var. Pist!" diye seslendi ve ona doğru büyük adımlarla yürümeye başladı. Allegro kediye kaybetti ve doktor boşluğa bakarak kalakaldı. "Gitti?" dedi şaşkınlıkla. "Hasta olmalıyım. Bir tatile

ihtiyacım var." Elini masaya dayamış, sendelememeye çalışıyordu. "Orada bir kedi vardı değil mi, Alleg-ro?

Allegro, başını salladı. Sonra sandalyesinden kalkıp onun yanına gitti.

"Bak," dedi küçük bir kusmuk birikintisini göstererek. Dr. Steckel üzerine bastığı bulamaca baktı. "Aman Tanrım gerçekten," dedi, kusmuğun üzerinde duruyordu. "Ama bu kedi kusmuğu mu sevgili çocuğum? işte sorun bu. Kedi olmazsa kedi kusmuğu nasıl olur?"

"Kedi gitti," dedi Allegro. Yardımsever bir ruh hali içerisindeydi. Ve iyi doktorun etrafında dönen şaşkınlık bulutlarını seyretmek hoşuna gidiyordu.

Beş yaşında ve bir çocuğun bedeninin içine hapsedilmiş olmak çok zor bir durumdu. Özellikle de kendisine anında kavrama gibi bir yetenek bahsedilmişken. Bir kız olarak yaşayacağı bir ömür vardı önünde ve bu onu kızdıırıyordu. Bu yaşlı adamı çıldırtmak kolay olacaktı. Çırılçıplak bir halde yerdeki bulamacın üzerine eğilmiş durumda çok komik görünüyordu doğrusu. Sönük, içe çökmüş bir göbeği vardı ve derisi yeşilimsi bir beyazlıktaydı.

Allegro, artık sıkılmaya başlamıştı. Doktoru giydirmek için gözünü iki kere kırptı. Oturup gözünü duvara dikti. Boşlukta birkaç tane dinazor canlandırdı, içlerinden biri yüksek bir sesle kükredti.

Dr. Steckel yerinden sıçrayarak "O neydi allahaşkına?" diye sordu.

"Bir dinazor," dedi Allegro yardımcı olmaya çalışan bir sesle.

"Sanırım eve gitsem iyi olacak Allegro," dedi doktor. "Ne yazık ki kendimi pek iyi hissetmiyorum. Sekreterimden gelecek hafta senin için yeni bir randevu ayarlamasını isteyeceğim." Dr. Steckel bembeyaz olmuştu. Allegro bir an önce buradan kurtulup annesiyle oynamaya, parka gitmek için, ona sahte bir başağrısı verdi.

Dr. Steckel'la birlikte bekleme odasına gittiler. Madeleine, geldiklerini görünce endişeli bir şekilde onlara baktı. Kan damlıyor

itt

KK1N İZZKY

mu ya da burnu yaralanmış mı diye, doktorun yüzüne kontrol eden bir bakış attı. Doktoru tek parça halinde gördüğü için memnun olmuştu. "Çok üzgünüm Bayan Winstansley," dedi doktor. "Korkunç bir şekilde başım ağrıyor. Kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Bugünlük burada bıraksak da sekreterimden size gelecek hafta için bir randevu ayarlamasını istesem kusura bakmazsınız değil mi?"

Sonra masasına oturdu ve telefonu kaldırdı. Allegro o sırada doktorun kızlarını fotoğrafa geri koymaya karar vermişti. "Aman Tanrım," dedi doktor çerçeveyi alarak. "Yine buradalar." Sonra sekreteriyle konuştu ve ayağa kalkıp, "Özür dilerim Allegro," dedi.

1 Sesi gerçekten de üzgün çıkıyordu. Ama erkekler hastalandıklarında sesleri hep öyle çıkardı. Allegro, annesinin elini tuttu ve yoğun New York sabahına çıkarlarken ona eşlik etti.

23

Soğuk bir kasım rüzgârı esiyordu New York limanında. Madeleine, sert bir ihtişamla sisin içinde yükselen özgürlük anıtının uzun figürünü zorlukla seçiyordu. Germaine'in evindeydi ve kollarını dizlerine dolamış otururken Germaine'in kendisini rahatsız etme yeteneğine şaşınıyordu.

"Bir içki daha ister misin Madeleine?" diye sordu Germaine. Küçük vücudu arkadaşının arkasındaydı. "Yok teşekkürler Germaine," dedi. "Allegro'yu Dr. Steckelin muayenehanesinden almak için hemen fırlamam gerekiyor. Artık tüm zamanımı onu bir yerlere bırakıp sonra da oralardan alarak geçiriyorum. Öyle yorgunum ki."

Germaine halden anlar bir şekilde gülümsedi. "Keşke benim de seninkiler gibi sorunlarım olsaydı," dedi. "Çocuklarım olmadığı için üzülüyorum. Her neyse, Paolo nasıl?"

"Harika Germaine. Syracuse ile hiç yaşamadığım bütün güzel şeyleri onunla yaşıyorum. Müzelere gidiyoruz. Ne zaman konuşacağını, ne zaman susması gerektiğini iyi biliyor. Sözüm meclisten dışarı, Amerikalılar çok konuşuyor."

"Haklısın. Ben de öyle düşünüyorum. Fakat sonra tek başıma kalıyorum ve tek başına kalınca insanın sessizliğe alışabileceğine kanaat getiriyorum. Zaman zaman sessizliğin iyi bir dost olduğunu düşünüyorum."

"Bunu senin ağzından duymak çok garip doğrusu. Artık Syracuse evde bangır bangır bir sesle televizyon seyredip müzik dinlemeye başlayınca hiç çekmiyorum; Paolo olmasa da evine gidiyor, içeri giriyor, kapının eşiğine çöküp mutlak sessizliğin o yoğun sesinin tadını çıkarıyorum doya doya. Sessizlikten bahsederken ses sözcüğünü kullanmak çok aptalca geliyor biliyorum, ama sessizliğin de kendine ait beyaz ve yoğun bir sesi var. Sanki kafamı ve kulaklarımı saf bir ışıkla dolduruyor. Germaine, yeniden resim yapmaya başladım, inanabiliyor musun. Malzemelerimi Paolo'nun evinde bırakıyorum, çünkü Syracuse böyle şeylerle 'şu küçük hobilerin' diye alay

0 10

ediyor. Ama ben bu işten çok zevk alıyorum. Çatıların üzerini ye aşağıda İtalyanlar'ın ve diğer insanların doldurduğu sokakları görüyorum. Paolo'yu Siena'da hayal ediyorum." Sonra yüzünü buruşturdu. "Paolo'yu Siena'da karısıyla hayal etmemeye çalışıyorum, özellikle de yatakta. Evli bir adamla bir ilişki>aşayınca korkunç bir bedel ödüyorsun değil mi?"

"Evet tatlım. Gerçekten öyle. Sanırım bu dünyada mutluluğun bedeli çok yüksek. Sanki Tanrılar biz değersiz ölümlülere çok eğlendiğimiz için kızıyorlar. Ama senin bu kadar iyi olduğunu gördüğüm için çok mutluyum. Sanki etrafında ılık bir hava var Madeleine.

"Biliyorum. Benimle ilgili her şey çok canlı görünüyor. Syracu-se'dan sevişmeyi öğrenmiştim, ama şimdi sevişmenin gerçekten nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bu tamamiyle farklı bir şey. Syracuse sadece o işi yapmayı becerirdi. O sadece kendisini tatmin ederdi, çünkü bir tek kendisini doyuma ulaştırmayı biliyordu. Benim kim olduğum konusunda ise hiçbir fikri yoktu. Ben masasında ve penisinin ucunda yeri olan karşıydım. Paolo ise tamamen farklı. Bana karşı o kadar nazik ve saygılı davranıyor ki. Sanıyorum aradaki fark da bu. Syracuse sadece kendisine saygı duyar. Kendisinin bir dâhi olduğuna inanıyor ve bir şekilde de istediklerini hep elde ediyor. Çünkü pes ettirene kadar insanlara bir zorba gibi davranıyor. Annem hariç herkes pes etmiş durumda."

Madeleine güldü. "Bir de Allegro konusunda başını taşa vurdu. Kızım onu hiç umursamıyor."

"Allegro'nun Dr. Steckel'la olan görüşmeleri nasıl gidiyor?" diye sordu Germaine, elindeki bira kutusuyla koltuğa oturmaya giderken.

"İyi sanırım. Her hafta gidiyor. Ondandır nefret etmiyor. Ama doktor kötü davranışlarının olmasından başka Allegro'da bir bozukluk bulunmadığını söylüyor. Beş yaşındayken nasıl kötü davranışlı bir insan olunur, bilemiyorum. Ama sanırım haklı. İşine geldiği gibi hareket etmeyi çok iyi biliyor. Dadı Barnes sargılar içinde. Çünkü ne zaman Allegro'ya dur dese, hemen yere düşüyor. Bu çok garip. Dün kendi gözümle gördüm. Dadı Barnes, Allegro'nun bebeklerini kesilmiş olarak buldu. Mutfak makasını almış ve bebeklerin kollarını, bacaklarını ve kafalarını kesmiş. Bebekleri görünce

14/

hortlak görmüş gibi oldum. Dadı Barnes bebekleri bana getirmişti. Allegro'ya bunu neden yaptığını sordum. O da bana Dr. Steckel gibi olmak istediğini, kestiği parçaları yeniden takmak istediğini söyledi. Bunun

oldukça hoş bir şey olduğunu düşündüm, bu yüzden de ona kızmadım. Ama Dadi Barnes, odadan çıkarken homurdanı-yordu. Dışarı çıkar çıkmaz da yere kapaklandı. Sen de çok garip olduğunu düşünmüyor musun?" "Evet Madeleine. Ama Allegro'nun çok farklı bir çocuk olacağını biliyorduk zaten. Çölde yaşayan bir sihirbazla ilgili hikâyeyi sana anlatmış mıydım? Bu adam her sene özel biri olacak bir çocuk bulur. Törenler yapıp beyaz bir horozla bir kuzu kurban eder. Sonra bunları çocuğun çadırına gönderir. Çocuk ailesini bırakıp, adamın yanında kalan altı-yedi çocuğun arasına katılır. Bu çocukların çok etkileyici şeyler yaptıklarına ben bizzat tanık oldum. Alacakaranlıkta kendilerini istedikleri hayvanın şekline dönüştürebiliyorlardı mesela. Havaya sıçrayıp uçabildiklerini gördüm. Genellikle halüsinas-yon gördüğümü düşünürdüm, ama sonra öyle olmadığını anladım.

"Hep Shakespeare'den yapılan o ünlü alıntıyı hatırlattılar bana. 'Senin hayal edebileceğinden çok daha fazla şey var. Dünyada ve cennette...' Yaşlandııkça da içimizde taşıdığımız bu dünyalara daha fazla saygı duyar oldum. Kendimi bir buzdağı gibi düşünüyorum. Dörtte üçüm suyun altında. Çok az bir kısmım görünüyor. Bazı insanlar derinliklerinde çok şey taşır, kimilerinde ise derinlerde çok şey bulunmaz. Aslında insanların kendi içlerine bakmak zahmetine hiç girmediklerini düşünüyorum. Hayatın yüzeyinde yaşıyorlar hep. Böyle yüzeysel yaşayan insanlar beni hiç ilgilendirmiyor."

"Sorun da bu Germaine. Ben sıkılıyorum. Syracuse'dan çok sıkılıyorum. Ondan nasıl kurtulabilirim? Benim sorunum bu."

"Evet tatlım senin sorunun bu. Ama maalesef onu yoldan geçen bir deveye bindirip, Libya çölüne gönderemeyiz... Madeleine." Germaine çok ciddi görünüyordu. "Sen Syracuse'dan, onu terk edip sonunda Paolo ile evlenmek için sıkılmıyorsun değil mi?"

"Of hayır Germaine. Ben Paolo ile tanışmadan çok önce ondan sıkılmışım. Hayır. Paolo'nun hiçbir zaman karısından ya da çocuklarından ayrılmayacağını biliyorum. Bunu kabullendim."

"Güzel," Germaine rahat bir nefes aldı. "Senin, âşığı karısından ayrılıp kendisi ile evlenecek diye kendini kandıran kadınlardan biri olmanı hiç istemezdim. Böyle olmuyor çünkü hayatım. Ya da çok nadiren, o da filmlerde oluyor."

Madeleine, Germaine'den çıkınca, rüzgâra karşı iki büküm oldu ve sen bir yalancısın, diye suçladı kendisini. "En iyi arkadaşına yalan söyledin."

Başrahibe, büyük siyah pelerinini kaldırdı ve uçarak sise karışırken "Benden kurtulabileceğini sandın ama söylediğin yalanlar beni geri getirdi çocuğum," diye haykırdı. "Sen bir yalancısın."

Cehennem, cehennem, cehennem, diye esiyordu sanki rüzgâr.

24

Syracuse'un canı sıkındı. Hong Kong soğuktu, hava buz gibiydi. Kantondan gelen, normal olmayan buz gibi bir rüzgâr esiyordu. Syracuse kızdığını hissetti. "Hadi biraz kımılta Mei Mei. Gerçekten çok acıktım."

"Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım Syracuse. İstediğin her şey olabilir."

"İstemiyorum Mei Mei. Canım hamburger ve milk-shake istiyor. Çin yemeklerinden sıkıldım." Mei Mei'ye bu kadar kızmaması gerektiğini biliyordu, ama onun itaatkâr tavırlarına zaman zaman dayanamıyordu.

Lucinda'yı gerçekten özlüyordu. Lucinda ona tam bir pislikmiş gibi davranıyordu, ama en azından hiçbir zaman süklüm püklüm bir hali yoktu.

Lucinda'da onun şiddetli saldırılarına meydan okuyan, Mei Mei ve Mieako ile birlikteyken özlediği bir tarafı vardı. Bu iki kadın arasında da ince farklılıklar bulunuyordu. Sözelimi Mie-ko hiç bağırmaırdı. Syracuse'u zoraki onayladığı durumlarda du-dukları ince bir çizgi haline gelirdi.

Mei Mei ise Syracuse sesini çok yükseltirse, âdeta yıkırdı. Bu durum Syracuse'u öfkeden çıldırtıyordu. "Bir kere olsun neden karşılık vermezsin Mei Mei?" diye sorardı.

"Ailemde bir kadının erkeğe kötü sözler söylemesi iyi karşılanmaz. Bu, saygı eksikliğini gösterir."

Syracuse, "Siz Çinliler her şeye karşı saygılısınız," diye homurdanarak yataktan kalktı, duşa gitti.

Vücudundan akan suyun kendisini canlandırdığını hissetti. Mei Mei'nin duşun önünde beklediğini biliyordu. Sabunluğı ona uzattı ve kız sırtını ovmaya başladı. Genellikle Syracuse'u baştan aşağıya ovduktan sonra Syracuse kendisini pespembe hissederken ve ürperirken, Mei Mei'yi alır ve yatağa götürürdü. Tekrar sevişirlerdi. Bugün hava çok soğuktu ve Mei Mei'nin Hong Kong'daki evi de soğuğa dayanıklı olarak inşa edilmemişti.

Mei Mei'nin dağın eteklerin-

deki evi sadece iki oda ve bir banyodan oluşuyordu ama kız burayı çok şirin dekore etmişti. Syracuse de orada olmaktan hoşlanıyordu. Keyfi yerine gelmişti.

"Hadi," dedi. "Nathan Yolu'na çıkalım." "Afiş olacağız yine" diye mırıldandı yolda yürürlerken. Mei Mei güzel bir kadındı. Dal gibi incecik bir vücudu

vardı. Bugün üzerindeki siyah uzun elbiseye uyan yüksek topuklu siyah deri ayakkabılar giymişti. Çinli bir kadın için oldukça uzun bir boyu vardı. Baş Syracuse'unkine yakın bir seviyedeydi. Dört metresimin içinde sanırım şu anda en favorim olan Mei Mei diye düşündü. Sonra yanlarından geçtikleri insanların, onları izlemek için dönen başlarına baktı. Metreslerinin içinde Griselda, en pratik ve anne tavırlı olanıydı. Ona öğüt almaya ve şevkatli bir sevişme yaşamaya gidiyordu. Griselda sevişme konusunda çok eski kafalıydı. Bu olay kadın için Syracuse'un kibar tavırlarına karşı ödemesi gereken bir bedel gibiydi. Doğrusu Griselda da bu işi çok çabuk, becerikli bir şekilde yerine getiriyordu.

Mei Mei her bakımdan boyun eğen biriydi. Ama Syracuse kendisini hep karanlıkta dövüşür gibi hissediyordu. Mieko ise geyşa olarak yetiştirilişinin verdiği bütün zarafet ve tecrübe ile sevişiyordu.

Geçen geceyi düşündü. Gecenin sonunda orgazm olmuş bir şekilde, Lucinda ile seviştikten sonra, nefes nefese yatakta yatıyordu.

Sevişmelerinden sonra her ikisi de kendi kabuklarına çekilir ve o anın zevkini çıkarırlardı. Lucinda'nın onu özellikle memnun etmek gibi bir derdi yoktu. Eğer Syracuse'un zevk aldığını görürse, bu onu da mutlu ediyordu ama hepsi o kadar.

Syracuse, acaba şimdi, yirmili yaşlarda olan kadınlar erkeklerden daha fazla cinsel macera mı talep ediyorlar, diye düşündü. Ya da Amerikalı kadınlar isteklerinde daha mı erkeksi olmaya başlamışlardı?

Şu anda çok açtı. Tramvay rayları döşeli yolda insan seli yanlarından gelip geçerken hızla yürümeye çalışıyordu.

Şimdi Hong Kong'un gürültüsü ve koşuşturması aklına gelmişti. Bağınış çağınışları ve trafiğin arasındaki iki tekerlekli arabaları...

Hong Kong'u sevmemek imkânsız gibiydi. Şehir, Syracuse'a yılbaşında New York'un üzerindeki büyük gümüş topu hatırlatıyordu.

Hong Kong yılın her gününü bir bayram varmış gibi kutluyordu, pükkânlarda yılbaşı hediyeleri ve süsleri vardı. "Madeleine'e bir hediye almalıyım Mei Mei," dedi. "Ona yılbaşında özel bir şey almak için söz verdim. Ne önerirsin?"

"Ben senin karın için hediye seçmem Syracuse. Bu saygısızlık olur."

Syracuse Madeleine'e hediye seçmenin Mei Mei'yi rahatsız ettiğini biliyordu, ama kendisi de hediye seçmekten nefret ederdi.

"Ne alacağım konusunda hiçbir fikrim yok Mei Mei," dedi. "Alışverişten nefret ederim bilirsin. Sen bir kadın olarak, bu tip şeylerde iyisindir. Surat asma hayatım. Hadi bir fikir ver."

içi kızarmış soğan ve ketçapla tıka basa dolu iki tane büyük hamburger yedikten sonra Syracuse kendisini çok daha mutlu hissediyordu. Etraflarında iş elbiseleri içinde oturmuş, karınlarını doyuran Amerikalılar vardı. Syracuse domates sosu kabını aldı. Yuvarlak, parlak kırmızı, yeşil saplı ve iki taklit domates yapraklı bir kaptı. "Sadece Amerika'da yapılır bu," dedi özlem dolu bir sesle. "Bana evimi özletti." Gerçekten de birden tenis kulübüne, büyük evine ve parlak kırmızı arabasına, hatta tenis raketine karşı bile içinde büyük bir özlem duymuştu. Şu anda Allegro yatağında uyuyor olmalıydı. "Mei Mei, Madeleine konusunda bazı endişelerim var," dedi. "Son zamanlarda çok garip davranıyor." "Sen hep karın konusunda endişelenirsin Syracuse. Hadi konuşunca neşeleneceğimiz bir konu bulalım."

"Hayır ben ciddiym Mei Mei. Son zamanlarda arkadaşşı Edwina ve o lanet Germaine ile daha sık öğlen yemeğine çıkıyor. Bir şeyler peşinde olduğunu hissediyorum. Madeleine değişti Mei Mei. Yani yatakta bile farklı." Mei Mei'nin sandalyesinde rahatsızca kıpırdandığını fark etti. "Karına saygısızca davranıyorsun Syracuse."

"Saygının canı cehenneme Mei Mei. Sanırım karımın bir başkası ile ilişkisi var." Bu gizli şüphesini bir kez dile getirince, birden kendisini çok üzgün hissetti. "Bu değişimin nedeni bu olabilir Mei Mei değil mi?" Yemekten sonra Syracuse Mei Mei'yi bir kuyumcuya götürdü. "Ne düşünüyorsunuz Mei Mei?" diye sordu.

Mei Mei omzunu silktili. "Bir sıra inci alırken yanıma payın olmaz Syracuse," dedi. Uzun, pembe bir inci kolyeye uzatmıştı pembe ojeli parmağını. Kolye, yapma bir elin üzerine asılmıştı ve etrafına sanki bir sıcaklık yayıyordu. Mei Mei şimdi daha ilgiliydi. Seks, Mei Mei'de çok az bir değişiklik yaratıyordu ama mücevherlerin varlığı, üzerinde bir zevk dalgası yaratabiliyordu. Gözleri parlamıştı.

"Madeleine'e güzel bir inci seç, sonra da kendine bir yılbaşı hediyesi seçebilirsin." Metresinin, karsına huysuz bir ifadeyle hediye seçmesini Syracuse'un çok hoşuna gitmişti. j

"Teşekkürler Syracuse," dedi Mei Mei heyecanla, "Çok nazıksın." Mei Mei'nin iri gözlerinden Syracuse'a bakarken mutluluk yayılıyordu, ilk inci sırasını eline aldı. Sonra ikinci sırayı dişıyla kontrol edip "Bunlar daha iyi,"

dedi. Elindeki incilerle kapıya doğru yürüdü. "Bak hiç sarama yok. Çok güzel inciler," diye açıkladı. Ve tezgâhın arkasındaki adama gidip yüksek sesle bir şeyler söylemeye başladı. Syracuse arkada durmuş o ikisini izliyordu.

Mei Mei'nin sesi gittikçe yükselirken gülümseyerek, "Kadınları bu kadar çok sevmeme şaşırmamalı," dedi. Öyle bir an geldi ki Syracuse, Mei Mei'nin çileden çıktığını düşündü. Sonunda Mei Mei, topuklarının üzerinde sert bir şekilde dönerek incileri tezgâha fırlattı ve, "Gel Syracuse," dedi "Bu domuz herif bana iyi bir fiyat vermeyecek. Başka yere gidelim."

Syracuse, bu numaraya alışmıştı ve bu hareketin arkasından yavaş yavaş yürümeye hazırlanmıştı. Kapıya kadar gitmişlerdi ki, adam arkalarından "durun durun" diye seslenerek geldi. Mei Mei zaferle güldü. Küçük yeşim taşından yapılmış bir bileziği eline aldı. "Bunu da alacağım," dedi ve bileziği koluna taktı.

Dükân sahibi gülümsedi. "Sıkı bir pazarlık yaptın Mei Mei," dedi Çince. "Biliyorum amca," dedi Mei Mei aynı dilde. "Ama bu domuzların etkilenmeye ihtiyaçları var. Geçen hafta getirdiğim adamı nasıl buldun? O da yeteri kadar para harcadı değil mi?"

"Arkadaşına sana bu bileziği hediye ettiğimi söyle."

"Tamam amca. Hafta sonu zaten dönüyor. Arap bir arkadaşım gelecek. Onun çok parası var." Amcasına baktı, "Bu sefer güzel bir elmas istiyorum." "Ne diyor?" diye araya girdi Syracuse. Konuşmaların dışında bırakılmak hoşuna gitmemişti.

ÖPÜCÜKLER

153

"Onu bu bileziği bana bedava vermesi için ikna ettim." "Hey bu harika!" Ama faturaya bakarken Syracuse'un kaşları ça-tılmıştı. "Bu bir dizi inci için çok para," diye söylendi. "Karını çok mutlu edecek," dedi Mei Mei.

25

Allegro, annesinin arkadaşları ile çıktığı öğlen yemeklerinden birinden eve dönmesini bekliyordu. Sonunda, yağın altında yürüyen uzun boylu annesini gördü.

Kaldırım taşı döşenmiş cadde çok güzel gözüküyordu. Sokak lambalarından buz saçakları sarkıyordu. Annesi her zamanki kalın mantosunun ve botlarının yerine, yüksek ve sivri topuklu bir ayakkabı ve mink kürkünü giymişti. Bu kürk, babasının geçen yılbaşında aldığı hediye idi. Mantodan kırmızı ve altın rengi öyle ışıklar yayılıyordu ki Allegro gözlerini kırıştırmak zorunda kaldı.

"Dadı Barnes annemin etrafında bir ışık görebiliyor musun?" diye sordu. Dadı Barnes çocuk odasında ütü yapıyordu.

"Senin gördüğün ışıkları göremediğimi biliyorsun," dedi. "Ya da o perileri ve cadıları. Kurduna ne oldu?"

"Yeni karısıyla ormana gitti. Artık New York'ta yaşamak istemiyormuş. İnsanların onu vurmaya çalıştıklarını söyledi. Burası kurtlar için hiç de iyi bir yer değil Dadı Barnes."

"Bence de öyle. Bütün bu hayalleri psikiyatristine de anlatıyor musun peki?" Dadı Barnes Allegro'nun Dr. Steckel gibi bir adama götürülmesinin zaten çok büyük bir utanç olduğunu düşünüyordu. Madeleine'in işi olduğu zamanlarda Allegro'yu o götürüyordu. Psi-kiyatristler deliler içindi ve Allegro deli değildi. Belki de yaşlı annesinin dediği gibi biraz okşanmaya ihtiyacı vardı o kadar. Ama bugünlerde moda buydu. Edwina'nın küçük oğlu Tarquin de psikiyatriste gidiyordu. Tam bir kız gibi giydirilen bir çocuğun psikiyatriste gitmesine şaşmamak gerekirdi aslında. Onun kabank giysilerini ve uzun saçlarını düşünen Dadı Barnes, Allegro'nun kot pantolonunu ütülemeye başladı. "Ve bir şey daha küçük hanım," dedi. "Sen ne zaman bir bayan gibi giyinmeye başlayacaksın bakalım? Annen Daniel Neils'den ve Harrods'dan bütün bu şık giysileri senin için aldı. Buna rağmen sen şu eski kot pantolonu ve t-shirtleri giymeye devam ediyorsun."

ÖPÜCÜKLER

155

"Dadı Barnes," dedi Allegro, yaşlı kadının yanına koşup sert yanağına büyük bir öpücük kondurarak, "Ben hiçbir zaman büyüme-yeceğim ve hiçbir zaman şirin kıyafetler giyinmeyeceğim." Odanın ortasında ellerini kavuşturmuş duruyordu. Mavi bir ışık odaya yayılmıştı. "Sana bir sır vereceğim Dadı Barnes," dedi. Sonra ellerini uzattı. "Neredeyse bu kadar büyük," dedi kollarını iki yana iyice açarak. "Neredeyse sana gösteremeyeceğim kadar büyük."

"Pekâlâ çocuk. Hadi bir an önce söyle, yapmam gereken işler var."

"Dadı Barnes," diye başladı Allegro. Sesi heyecandan titriyordu. "Ben bir kız değilim," dedi. "Ben bir erkeğim." Bu sözcükleri vücudunun herhangi bir yerine kaçıp da dışarı çıkmayı reddetmemeleri için çabuk çabuk söylemişti, "İşte," dedi derin bir nefes alarak. "Ne düşünüyorsun?"

"Pek bir şey düşünmüyorum Allegro," dedi Dadı Barnes. "Sen bir kızsın ve bir gün büyüyeceğin, âşık olacağın ve evleneceğin fikrine bir an önce alışsan iyi olur."

Allegro, o sevimli mavi ışığın sönüp öldüğünü gördü. Işık yere düşmüştü ve mavilik halinin üzerinde beyaz bir çizgi haline gelene kadar solmuştu. Yavaşça yere eğildi ve yenilmiş enerjiye hafif hafif vurdu. "Tasalanma," dedi. "Bu Dadı Barnes işte. Hiçbir şeyden anlamaz o." Işık bir an parlaklaştı, sonra Dadı Barnes tarafından sevilmemiş ve beğenilmemiş olmanın etkisiyle gözden kayboldu.

"Dadı Barnes, hiçbir zaman benim büyüyeceğimi ya da evleneceğimi söylememeliydin. Hiçbir zaman olmayacak bunlar. Hiçbir zaman büyümeyeceğim. Ben, Peter Pan gibiyim. Kendi dünyam var benim. Sadece Kaptan Hook yok. Dr. Stanislaus adındaki arkadaşım var. Bir baykuşa benzer o. Geceleri bahçeye geliyor ve benimle konuşuyor."

"Git başımdan Allegro. Seninle konuşamayacak kadar çok işim var. Çok fazla kitap okuyorsun. Şimdi de yabancı bir isim: Dr. Stanislaus. Tabii eğer o da uydurma değilse. Tabii ki büyüyeceksin ve evleneceksin. Herkes öyle yapar."

"Sen yapmadın Dadı Barnes."

"Tabii ki yaptım ama kocam savaşta öldü. Çocukları çok seviyordum. Bu yüzden o öldüğünde kendi kendime pekâlâ Dadı Barnes, dedim. Ona benzeyen birini bulman imkânsız. Bu yüzden sen de başkalarının bebeklerine bakmalısın." Sonra Allegro'ya gülümsedi. Allegro, Dadı Barnes'in sırtında titreşen siyah ışıkları görebiliyordu. Hızla ona doğru koşup bakıcısını sıkıca kucakladı. "Beni bulduğun için çok mutluyum Dadı Barnes," dedi. "Seni seviyorum." Sonra kadının burnuna kocaman bir öpücük kondurup annesini bulmak için dışarıya koştu.

26

Yeni yıla yaklaşırken günler çok yoğun geçiyordu. Madeleine, istemeye istemeye Syracuse'un iş arkadaşlarına bir parti vermişti. Suçluluktan kıvranarak buz gibi bir pazartesi sabahı dışarı çıkmış ve Paolo için koyu mavi kaşmir bir süveter seçmişti. Kendini suçlu hissediyordu, ama aynı zamanda heyecanlanmıştı da. Daha önce hayatında hiç kimseye bu kadar pahalı bir kazak almamıştı.

Tezgâhta elindeki kazağın yumuşak ipeksi dokusunu hissederek durmuş ve kazağın içinde Paolo'nun nasıl görüneceğini hayal etmişti. Bunu karısının yanında mı giyecekti? Bu soru birden aklına gelmişti. Hemen bu düşüncayı kafasından atarak kredi kartını çıkarttı. Sonra aklına başka bir şey geldi. Aile giderlerini çok dikkatli bir şekilde inceleyen Syracuse'a bu masrafı nasıl açıklayacaktı? Hayır nakit ödemeliydi.

Hayat ne kadar da karmaşıklaşmıştı. Acıyla gülümsedi. Hiç şüphesiz New York'un bir yerlerinde Syracuse o küçük hemşiresi ve diğer kadınlar için durmadan alışveriş yapıyordu. Onun harcamalarına hiç karışmazdı. Eğer Syracuse'a bu konuda bir şey sormaya kalkarsa, ya kendisine güvenmediğini söyleyerek bağırmaya başlar ya da büyük bir öfkeyle susardı. Çok önceleri bu konuda soru sormaktan vazgeçmişti. Sadece boş çeklere imza atmaya devam ediyordu. Edwina'ya bu konuda şikâyet etmeye kalkışmıştı. Ama Edwina o kadar iyi bir kocası olduğu için şanslı olduğunu söylemişti. Scott'ın bütün yaptığı şey, faturaları önüne fırlatmaktı. Madeleine, bütün işi yapan Scott da ondan, diye düşündü. Edwina sadece canı istediğinde evin dekorasyonu ile ilgileniyordu. Yine de Madeleine yılbaşı hediyesinin parasını nakit olarak ödemişti. Paraları çıkartmış ve tezgâhın arkasındaki kadına uzatmıştı. "Gerçekten çok güzel bir süveter madam," dedi kadın. Madeleine de neşeye gülümsedi ona. "Evet," diye onayladı. "Ve çok özel birine alındı." Tezgâhın arkasındaki aynada gözlerinin parladığını görebiliyordu. Paolo'ya âşık olmak onu çok değiştirmişti. Daha yumuşak, daha kadınsı olmuştu. Paolo'nun

giyindiklerini beğenmesi ve ona olan hayranlığıyla ardı arkası kesilmeyen komplimanları kendisini yumuşakbaşı ve uysal hissetmesini sağlıyordu. Vücudunda dolaşan elleri bedenini eziyordu. Seviştikten sonra hafifçe ürperirken dünya sanki özel bir ışıkla yıkanmış gibi görünüyordu gözüne. Gün boyunca kulağına sık sık müzik sesi geliyordu. "Bu kadar aptal olma," dedi kendi kendine, dükkândan kalabalık caddeye çıkarken. Bu sefer gerçekten bir müzik sesi vardı. Binanın köşesinde, paltolarını giymiş çocuklardan oluşan bir grup "Hark The Herald Angels Sing'i" söylüyorlardı. Onların genç soprano sesleri trafiğin sesini bile bastırmıştı. Madeleine elinde Paolo'ya aldığı hediye tutarak durup onları dinlemeye başladı. Geçen sene bu zamanlarda yalnızdı. Tabii ki Allegro'yu tutkuyla seviyordu, ama kocası ile arasındaki etkileşim artık sönmüş gibiydi. Şimdiyse gündelik hayatında Paolo olmamasına rağmen, kocası ile arasındaki etkileşimin tamamen öldüğünü hissediyordu. Şöminelerinde bir zamanlar aşk ve tutku yanıyordu, ama şimdi sadece bomboş bir kalp vardı. Çocukların arkasında dururken trafiğin de, kalabalığın da hiç farkında değildi, insanlar hızla yanından geçiyor, kaldırımların üzerinde binlerce sabırsız ayak ilerliyordu. Hepsisi de aceleyle

dükkanlara, sevdiklerine hediyeler almaya gidiyorlardı. Kimileri de evlerine varmak, kapılarını kapatıp eğlenmeye başlamak isteyen yorgun insanlardı. Madeleine o eğlenen insanlardan biri olamayacağından emindi. Bu yılbaşında, o, yüzünde bir maske taşıyor olacaktı, iyi bir evsahi-bi, uysal ve şefkatli bir anne gibi davranacaktı. Yalnızca bu sonuncusu için rol yapmasına gerek yoktu. Derin bir nefes alarak bir taksi durdurdu. Paolo'nun hediyesini posta kutusuna attı. Onu Siena'ya gitmeden önce bir kez daha göremeyeceğinden emindi. Birbirlerine son vedaları, ona çok acı vermişti. Şimdi artık yılbaşı ve Allegro üzerine dikkatini yoğunlaştırması gerekiyordu.

Yemek ilerlerken, Madeleine Syracuse'un içkinin etkisiyle kızardığını gördü. Mutfakta aşçıya portakallı ördeğin son dakika süslemelerine yardım ediyordu. Syracuse kırmızı şarap almak için yanına geldi.

"Mükemmel bir yemek," dedi. "Şefe tebriklerimi sunarım." Aşçı

U1>UUUKLER

159

sevinçle kızardı. Syracuse'dan bir kompliman duymak çok nadir olan bir şeydi. Kolunu Madeleine'in omzuna dolayınca Madeleine içinde hissettiği ani geri çekilme isteğini bastırmaya çalıştı. Bu dokunuş ona artık iğrenç geliyordu.

Bir kâse dolusu minik taze yeşil bezelyeyi yemek odasına götürdü. Yemek odasında yakından tanıdığı dört kişi masada oturuyordu. O zamana kadar içilen içki de bu insanların her zamanki konuları olan gündelik şeyleri konuşmaya başlamalarına yetmişti.

Madeleine, Scott ile Syracuse'un her zamanki muazzam tenis kavgalarına başladıklarını gördü. "O orospu çocuğu beni son serviste yendi," diyordu. "Servisi karşıladım ama top dışarıya çıktı." Scott'ın yüzü öfkeden morarmıştı. Madeleine ona bakarken adamın nasıl olup da kalp krizi geçirmediğini düşünüyordu. Sesi odayı doldurmuştu ve tavanda yankılanıyordu. Sesinin yankısından cümleleri çatlak çatlak çıkıyordu ağzından. Scott yüksek sesle ve öfkeyle konuşuyordu. Sanki sesiyle odayı kaplarsa, bu herhangi bir karşı çıkışı engelleyecek gibiydi.

Edwina kocasını idare etmeyi yıllar önce öğrenmişti. Şimdi o da, kısık bir sesle sağ tarafında oturan Peter Swanson'la sohbet ediyordu. Madeleine onun sosyal ilişkileri geliştikçe Edwina'nın varlığını fark ettiğini biliyordu. Peter Swanson'un karısı Hillary, İngiliz'di. O zamana kadar Madeleine bu kadınla pek fazla zaman geçirmemişti. Bunun nedeni büyük ölçüde kadının

çok utangaç ve perişan bir havasının olmasıydı. Madeleine bezelyeleri Hillary'nin önüne koydu ve eliyle kadının omzunu tuttu. "Yılbaşında aileden uzak olmak çok zor olmalı," dedi kibarca.

"Gerçekten öyle," dedi Hillary. "Bizim yılbaşılarımız o kadar farklıdır ki."

"Hillary'nin ailesi kiliseye gider. Bunu düşünebiliyor musun? Saat on bire kadar bir sürü çocuk oyunu oynarız ve sonra onların o çamurlu kırık dökük arabalarına biner ve kiliseye gideriz. Tabii hiç ısıtma sistemi yoktur, ingilizler ya... Sonra sıcak kakao içip ev yapımı bisküvi yemeye eve geri döneriz."

"Ne kadar ilginç," dedi Edwina Peter'a gülümseyerek. "Ne kadar ilginç tatlım."

Madeleine bir an çok kızdığını hissetti, ama sonra çabuk yatıştı. Genellikle başkalarının kocalarına asılan Edwina onu öfkelehdirdi ama şimdi kızmak için hiçbir mazereti yoktu. Şimdi suçlu olan kendisiydi. En azından kocasının metreslerinden biriyle aynı odada oturmak zorunda kalmadığını düşündü. Syracuse ona bunu yapmıyordu. Paolo'ya gelince Siena'daki hayatını hiç konuşmamışlardı. Karısının adını bile bilmiyordu. Bundan memnundu. Ne kadar az bilirse o kadar az suçluluk hissediyordu. Sonra kendi sandalyesine oturup Syracuse ve Scott'ın konuşmalarını bölmek için sesini alçaltarak, "Hillary," dedi. "Yarın Allegro'yu doktora götürmem gerekiyor. Bir kahve içmek için sana uğramamı ister misin?"

"Tabii Madeleine çok sevinirim. Benim iki oğlumun da arkadaşına ihtiyaçları var zaten. Şehre gelesi üç ay oldu henüz ve kimseyle de tanışmadım."

O akşam şarap içerek, kütüphanelerini doldurarak, ortalığa yığınla çöplük bırakarak zar zor geçti. Peter'la Edwina neredeyse kucak ku-cağaydılar.

Madeleine Hillary'nin endişeli yüzünü inceliyordu. Acaba bütün bunlar onun için yeni bir durum muydu, yoksa o da kendisi gibi kocasının aldatmalarını çok daha önceden öğrenmiş miydi? Yarın Madeleine bunu öğrenecekti.

Kadınlar neyse ki acı çektikleri dönemlerde birbirlerine destek olmak gibi bir yeteneğe sahiptiler. Erkeklerden daha uzun yaşamalarının da sırrı bu olsa gerekti. Madeleine bunu çok önceden keşfetmişti. Birbirlerinin yaralarını sarmak gibi bir özellikleri vardı ve sonra yenilenmiş bir şekilde savaşa devam ediyorlardı.

Edwina'nin aksine Madeleine, cinsiyetler arasındaki sürtüşmelerden hoşlanmıyordu. Ona kalsa, o Paolo'nun kollarında aşkın kıyılarında

dolaşmayı tercih ederdi. Oysa böyle geceler zaman kaybından başka bir şey değildi.

Paolo ile tanışmadan önce böyle geceleri bir tiyatro oyunu gibi yaşırdı. Aşçı ile menüyü planlar, Bayan Poole ile de kullanılacak örtüleri ayarlardı. Hava alması için sabahtan kırmızı şarabı açardı. Şarap, onun tiyatro gibi yaşadığı bu gecelerde özel rolü olan bir şeydi. Saat altıdan hemen önce de sıcak bir banyo yapar ve gösteriye hazırlanırdı. Syracuse'un siyah yemek ceketini giymiş bir halde, kendisinin siyah resmi yemek giysisini tamamlayacağını bilirdi. Evet birbirlerine çok yakışan bir çifttiler. Bütün arkadaşları "Harika bir çift" olduklarını düşünüyorlardı.

ÖPÜCÜKLER

161

Ne büyük bir yalandı bu. Kültablasını dolduran küller sanki jvladeleine'in de kalbini doldurmuştu. Sigara izmaritleri tutkunun yokluğu ile artık sönmüşlerdi. Bütün misafirler gittikten sonra dur-muş yemek masasına bakıyordu. Beyaz masa örtüsünün üzerinde içki lekeleri gözyaşları gibi duruyordu.

Madeleine mantosunu giymesine yardım ederken, Edwina, "Sen de onun harika biri olduğunu düşünmüyor musun?" diye fısıldadı.

"Ben karısını seviyorum Edwina," dedi Madeleine ve sonra bu sözlerle Edwina'yi üzdüğü için pişman oldu.

"Böyle saplantılı bir kadın olma Madeleine," dedi Edwina.

"Üzgünüm tatlım," dedi Madeleine Edwina'ya pişmanlığını belirtir gibi sarılırken. "Paolo'yu çok özledim. Bugün Siena'ya gitti. Bunun bu kadar acı vereceğini hiç fark etmemiştim."

Edwina da ona sarıldı. "Öyledir tatlım," dedi "Eğer evli bir adama âşık olacak kadar aptalsan hep acı verir. Ve senin de yaptığın şey bu değil mi?" Madeleine perişan bir ifade ile başını salladı. "Sanırım," dedi. "Bunun aptallık olduğunu biliyorum, ama başka bir yol bilmiyorum."

Edwina, Madeleine'e bir bakış attı ve sonra Scott'ın geldiğini duydular. "... ve sonra da o orospu çocuğu 'Senin sıran Syracuse,' dedi ve sen de bunu kaçırdın!" Sonra gürültülü bir kahkaha sesi yükseldi. "Anan da öyle diyordu Scott!" dedi Syracuse ve hole gelince sustu. "Neyse neyse," dedi. "Bu gece siz ikiniz neler karıştırıyorsunuz bakalım? Hır?"

"Hiç Syracuse, hiç. Tarquin'in tren setini konuşuyorduk. Onu bodruma saklamışım. Edwina da Allegro'nun bisikletini hangara koymuş meğer." Biz kadınlar nasıl da yalan söylüyoruz, diye düşündü sonra. Edwina'ya baktı,

içinde hafif bir tiksinti hissetti. Edwina Scott'ın yanına gitmişti ve Scott'ın göğüslerine uzanan elini itti. Onları yolcu ettikten sonra yemek odasına geri döndü. "Sen yat sevgilim," dedi Syracuse'a. "Yarın işe gideceksin. Ben bulaşıkları yıkayacağım."

"Bu işi yarına Bayan Poole'a bırakamaz mısın?"

"Biliyorsun yapamam Syracuse."

"Pekâlâ ben yorgunum. Yoğun bir gün geçirdim." Sonra Made-leine'in yanına geldi ve onu kollarına aldı. Dudaklarını aramaya başlamıştı.

Madeleine onun nefesindeki içkinin verdiği ekşi kokuyu

On

duyuyordu. Birden yıllardır partilerden sonra ortalığı toplamak için ısrar etmesinin sebebinin, onun sarhoş sarhoş sevişmek için yaptı[^] girişimleri engellemek olduğunu fark etti. Bulaşıkları bırakıp mutluluk içinde yatağa gideceği günler gelebilirdi.

Bu kendime verdiğim bir söz olsun, diye düşündü.

27

Yılbaşı ağacının tepesindeki mumu yakması için annesi onu havaya kaldırırken Allegro'da onun yüzünü inceliyordu. Babasının yüzü kırmızı ışıkla doluydu. Parlıyordu. Ama annesinin yüzü karanlık ve gölgeliydi. Allegro ağlamaya başladı. "Sorun nedir tatlım?" dedi Syracuse, Allegro'yu annesinin kollarından alırken.

"Annem içten içe üzgün baba," dedi Allegro.

Madeleine durmuş kızına bakıyordu. Allegro'nun haklı olduğunu biliyordu. Yılbaşı gününü sevdiğin adamdan ayrı geçirmek berbat bir şeydi. Bunun başka türlü bir açıklaması yoktu. Kelimelerle anlatılabilecek bir şey değildi. Acı, ağrı, ıstırap hepsi vardı. Çok korkunç bir işkenceydi sadece. Çarşafının altında sakladığı bir Toscana haritası vardı. Syracuse uyurken bu haritayı alıp banyoya gitmişti. Elinde gizli günahını tutarak Siena haritasını incelemeye başladı.

Çok küçük bir şehir olmasına rağmen Campo'ya giden caddeyi görebiliyordu. Sonra Edwina'nın Paolo'nun evinin olduğunu söylediği o yolu gördü. Edwina'yi Paolo ile seviştiği için affedebilirdi. Ama içinde hiç aklından çıkmayan bir şüphe vardı. Acaba Paolo, karısı ve çocukları ile yılbaşı ağacının altında dururken mutlu muydu ve onu özleyiyor muydu? Muhtemelen özlemiyordu. İşin en kötü yanı da bunu bilmesine imkân yoktu. Telefon numarasını özellikle istememişti. Paolo da zaten kendiliğinden vermemişti. Onu araması zaten imkânsız bir şey olurdu.

Şimdiye kadar Paolo'nun elinden tutup, kendisini ilk aşk kaçamağına sürüklemesine izin vermişti. Paolo kuralları biliyordu, ama kendisi bilmiyordu. "Sevgilinizi evden arayamazsınız" altın kurallardan biriydi. Paolo ile yaptığı sıcak, dedikodulu sohbetlerden yoksun bir halde, Edwina ve Germaine ile yaptığı telefon görüşmeleri ile yetiniyordu. Hillary'nin kocasının, Edwina ile birlikte olduğunu bildiği gerçeğini saklamak kendisini korkunç bir şekilde suçlu hissetmesine yol açacaktı.

104

Syracuse'un gürültülü bir kahkaha atarak "Anne iyi," demesi ile o ana döndü. "Neden Dadı Barnes'ı çağırıp seni öğlen uykusuna yatman için odana götürmesini istemiyoruz?"

"istemiyorum..." Allegro annesine uzanarak bağırmaya başlamıştı.

"Aptallaşma," dedi anında kıskanan Syracuse, "Hadi zili çal bakalım."

Allegro ise, "Annemi istiyorum," diye haykırmaya başlamıştı.

"Allegro kes sesini. Doktora neden para verdiğimizi bilmiyorum. Bu kızın davranışları hiç düzelmüyor." Syracuse'un sesi yükselmeye başlamıştı.

Aslında normal olarak Allegro sinirini ve öfke nöbetlerini ev halkının diğer üyelerine gösterirdi, ama o gün kendisinde değildi sanki. Birden küfür etmeye başladı.

Syracuse bembeyaz oldu. "Nereden?" diye sordu, "Bu kötü sözleri nereden öğrendin?"

Allegro neşelenerek küfürlerini tekrarlamaya devam etti.

"Benim kızım benim evimde böyle konuşamaz," diye bağırды Syracuse. Tam elini kaldırmıştı ki, Madeleine hemen kolunu yakaladı. Garip bir ifade ile Syracuse'a bakıyordu. Syracuse geriledi.

"İlk önce Syracuse," dedi Madeleine, soğuk bir ifade ile, "Burası senin evin değil. İkincisi, bir daha asla benim kızıma elini kaldırma. Asla, duyuyor musun, asla!" Sesi Syracuse'u korkutmuştu. Syracuse damarlarındaki kanın donduğunu hissetti. Sözcükler sanki bir silahtan sıkılan mermi gibi çıkmış ve hedefini bulmuştu.

O sırada Dadı Barnes koşarak odaya girdi ve, "Benim sevgilime ne oldu?" diye sordu. "Birisi sana kötü mü davrandı yoksa?"

"Ben bir şey yapmadım." Syracuse kendisini savunmak zorunda hissetmişti.

"Sadece Allegro'ya biraz disiplin vermeye çalışıyordum. Tam bir yaramaz oldu. Şımarık bir yaramaz. Bunu da yapan sizlersiniz." Sözlerini bitirince Madeleine'e bir bakış attı ve onun artık bu tip zorbaca konuşmalara pabuç bırakmayacağını anladı. İfadesiz bir suratla duruyordu karısı. Bir an

Syracuse kendisini boşluğa düşmüş gibi hissetti. Sonra, "Dışarı çıkıyorum," dedi.

Adımlarını sürükleye sürükleye hole çıktı. Belki de eğer Madeleine'i yılbaşı arifesinde yalnız bırakırsa, Madeleine geri dönmesi için ona yalvarmak zorunda kalırdı. Ama böyle bir şey olmadı.

U^UUUKUSK

Madeleine süslü ağacın yanında kollarını kavuşturarak durmuş, bekliyordu. Şimdi Dadı Barnes'ın kucağında olan Allegro'nun ise sesi kesilmişti. Büyük yeşil gözleriyle babasının her hareketini inceliyordu.

Syracuse kalın kabanını aldı. Evin giriş kapışma vardığında ise, kapı birden kendi kendine açıldı. Sanki görünmeyen bir el ona yardım ediyordu.

Dondurucu bir rüzgâr onu kapıdan alıp ön basamaklara kadar sürükledi. Ve sonra evin kapısı arkasından kapandı. Madeleine, Allegro'ya baktı.

"Kapıyı sen açtın değil mi?" diye sordu Dadı Barnes. "Aman Tanrım! Her şeyi gördüm. Bayan Poole'a anlatmalıyım," dedikten sonra da rüzgâr gibi odadan çıktı.

Madeleine kollarını Allegro'ya doğru uzattı. "Buraya gel," dedi. "Sen küçük bir cadıydın."

"Baba yokken daha iyi değil mi?" diye sordu ve araştıran bir ifade ile Madeleine'in yüzüne baktı.

"Tabii ki," dedi Madeleine derin bir soluk alarak.

Anne kız birlikte oturma odasındaki şöminenin önünde sıcak bir yılbaşı yemeği yediler. Madeleine somon balığı için uzun bir kızartma çatalına taktığı ekmekleri ateşte kızarttı. Allegro taze mayonezi yalıyordu.

Yukarıda Bayan Poole ile Dadı Barnes, kendi Noel'lerini kutluyorlardı.

"Evliliklerine çok uzun bir süre tanımıyorum," diye bir kehanette bulundu Bayan Poole. "Bilmiyorum," diye başını salladı Dadı Barnes. "Ama o çocuk gerçekten çok garip. Bir an tam bir şeytan oluyor, ama bir dakika sonra o kadar büyüyeyici bir insan haline geliyor ki, ona neden kızdığımı bile unutuyorum."

Dadı Barnes bardağındaki içkiyi yudumluyordu. "Sence bayanın hayatında bir başkası var mı?" Bayan Poole bu konularda tam bir uzmandı.

"Şaşırmam," dedi. "Bugünlerde eve çok mutlu dönüyor. Sonra bir de kocası gelince göreceksin onu. Yüzünden düşen bin parça oluyor."

Bunun üzerine Dadı Barnes, "Eğer o kurbağa kılıklı adamla uğraşmak zorunda olsaydım benim de suratımdan düşen bin parça olurdu," diyerek yüzünü buruşturdu. "Onunla yattığını düşünsene..."

"Aman istemez," dedi Bayan Poole bardağını doldururken. "Sence de çakırkeyif olmadık mı Hilda?"

"Sadece biraz Marjorie. Ama ben hep derim, yılbaşında biraz içmenin kimseye zararı dokunmaz." Sonra Dadı Barnes birbirlerine yakınlaştıklarını fark ederek, "Bize!" diye kaldırdı kadehini. "Tanrı Kraliçe'yi korusun! Tanrı onu korusun." Sonra sallana sallana birlikte ayağa kalktılar.

Bayan Poole biraz sersemlemiş bir sesle, "Galiba gidip yatacağım," dedi.

"Ben de," diye ona katıldı Dadı Barnes ve yalpalayarak odadan çıktı.

"Seni aptal herif," demişti Lucinda Syracuse'a. Syracuse dışardaki bir telefon kulübesinden arıyordu onu. "Hayır, seni görmek istemiyorum.

Yılbaşlarından nefret ederim ve bu geceyi sakinleştirici alıp yatakta geçiriyorum. Bir sonraki güne kadar da ne kimseden bir şey duymak ne de kimseyi görmek istiyorum."

"Eğer beni çağırmazsan, yılbaşını bir otelde geçirmek zorunda kalacağım. Arkadaşlarımla evine gidip yılbaşı gecesi ailemi terk ettiğimi söyleyemem. Lütfen Lucinda, lütfen."

Lucinda sırtarak, "Cehenneme kadar yolun var," dedi ve telefonu kapattı. Syracuse kulübeden çıkıp tekrar arabasına bindi. James'in oteline sığınmanın zamanı gelmişti. Maddie'ye bunu ödetecekti. Berbat bir yılbaşı geçiriyordu ve kendisine istekli bir kadın bulacaktı. Arabasını sürerken içinden Lucinda'ya ve bütün kadınlara küfrediyordu.

28

"Sevgilim çok soluk görünüyorsun bir sorun mu var?" diye sordu Dolly tek kızına bakarak. "Evliliğinde sorunlar yok değil mi?"

"Ah anne nasıl tahmin ettin?" Dolly bunu bir süre önce anlamıştı. Noel yemeğinde evdeki gergin havayı sezmişti. Syracuse eve, yemeğin ortasında gelmişti ve yüzünden düşen bin parçaydı. Bunu gören Ron, güzel konularda sohbet etmeye çalışmış, ama Syracuse başını tabağından kaldırmamıştı.

"Babanla ben senin için endişelendik tatlım," dedi annesi. "Bir tatile ihtiyacınız olduğunu düşünüyoruz, ilkbaharda bir tatile çıksa-nıza. İtalya'nın bu mevsimde harika olduğunu duymuştum." Madeleine gözlerini iri iri açtı.

Annesi Paolo'yu biliyor muydu yoksa? Ama hayır, diye düşündü sonra.

Bunu sadece Edwina ile Germaine biliyorlardı.

"Anne gerçekten Syracuse ile bir yere gitmeyi istemiyorum. Birlikte tatile çıkmaya hiç ihtiyacımız yok. Zaten onu zar zor görüyorum. O kadar bizden uzak ki, Allegro onu artık özlemiyor bile. Bir zamanlar camın önüne oturur babasını beklerdi, ama artık bunun bir anlamı olmadığını o da anladı.

Şubat'ta altı yaşına girecek. Okula başlama zamanı geldi artık. Eğer ihtiyacım olan bir şey varsa, o da tek başıma tatile çıkmak. Eski havamı kaybettiğimi düşünüyorum. Bir zamanlar sürekli gülen, mutlu, tasasız bir kadındım. Şimdiyse kendimi sıkıcı ve sıradan biri olarak hissediyorum. Ciddi ciddi Karayib Adaları'na gidip güneşin altında yatmak istiyorum."

"Ailemizde hiç boşanma olayı olmadığını biliyorsun değil mi? Hiç olmamıştır." Madeleine, Dolly'nin sesinde soğuk bir uyarı tonu sezdi.

"Biliyorum anne," dedi mutsuz bir şekilde, "Bunun farkındayım."

"İşte istediğim gibi uslu bir kız," dedi annesi ve sonra, "Şu parayı al ve gidip kendine bir şeyler bak," dedi.

Dolly cüzdanından paraları çıkartırken Madeleine, Dolly için paranın duygusal bir işlevi olduğunu düşünüyordu. Aralarındaki ilişkide bu hep böyle olmuştu. Aralarında başka özel bir yakınlık yoktu ama annesinin de başka paylaşacak bir şeyi yoktu, zaten. Bir adamla mutlu bir evlilik yapmış, briç oynamış, alışverişe çıkmış ve kuaförüne saçlarını yaptıırıp durmuştu. Bu yüzden onun söyleyecek bir şeyi olmamasına şaşmamak gerekirdi.

Madeleine arabasına atlayıp, annesinin evinden uzaklaştı. Babası daha farklıydı, ama o da iş seyahatine çıkmıştı. Dr. Steckel'in muayenehanesine Allegro'yu almaya giderken seyahat acentesine uğrayıp, kendisine Little Cayman adlı adada bir haftalık yer ayırttı. Adanın fotoğrafını vitrinde görmüştü. "Çok çok güzel bir yer," dedi rezervasyonu yapan adam, "Dünyadaki bozulmamış birkaç yerden biri."

"Küçük kızıyla yalnız gidebiliriz yani değil mi?"

"Tabii." Adam Madeleine'e dikkatle baktı. Uzun zamandır arkadaşlıklar.

"Madeleine bir sorun mu var?" diye sordu. Kocasıyla biletmeye birlikte geldiklerinde hep çok yitık ve perışan görünürdü.

"Evet," dedi Madeleine. "Ama bunu şimdi konuşmak istemiyorum." Aslında bu adama güvenebileceğini biliyordu. Her zaman başını dayayacağı bir omuz olmuştu Madeleine için, ama şu anda hissettiği şeylerden içi kaskatı kesilmiş gibiydi. Sanki bir torba donmuş bezelye buzluktan çıkar çıkmaz kalbinin ortasına yerleştirilmişti. Tabii ki donmuş bezelyeleri düşünürüm, dedi kendi kendine. Bütün gün yaptığım tek şey bu. Syracuse'un ne yemek isteyeceğini ya da ne yemek istemeyeceğini düşünüp durmak.

Bir an, bu akşam eve gidip bir haftalığına tatile çıkacağını söyleme düşüncesi onu ürküttü. Böyle bir şeyi daha önce hiç yapmamıştı. Syracuse kesin kızacaktı.

"Tamam tatlım," dedi rezervasyonu yapan adam. "Bir haftalık yerini ayırdım. Little Cayman'de geçireceğin bir hafta seni kendine getirecektir. Görmek bile yeter."

Madeleine arabasına döndü. Evet, diye düşünüyordu. Bütün bir hafta sadece Allegro ve kendimle baş başa kalarak yaşayacağım. Kapıya geldiğinde titremesine veya korkmasına yol açacak bir kocası olmayacaktı yanında. Sadece ikimiz, sadece kendi kendimize. Duyduğu zevkle derin bir nefes aldı.

Eve dönerken Hillary'ye bir sürpriz yapıp onu ziyaret etmeyi düşündü. Hem Allegro da onun çocuklarıyla oynamayı seviyordu. Daha önce de HiUary'yi ziyaret etmişti, ama kadının üzüntüleri onu da eziyordu. Şimdi ise kendisini Allegro'yla tatile çıkacağı için iyi hissediyordu. Bu yüzden bu olumlu hislerini Hillary ile paylaşmak istiyordu. Ayrıca akşam Syracuse eve geldiğinde konuşacakları bir konu olurdu. Bu aralar akşamları birbirlerine söyleyecek pek bir şey bulamıyorlardı. Bir an önce yatıp televizyon seyretmesi için Syracu-se'u yalnız bırakmayı tercih ediyordu. Ama çarşamba öğleden sonra Paolo'yu gördüğünde ona tatilden bahsedebilirdi.

Hillary'nin yüzünü gördüğünde ise korktu. "Tanrı aşkına sorun nedir Hillary?" diye sordu. "Sen ağlamışsın." Hillary'nin yüzü şişmişti ve leke leke olmuştu.

"Biliyorum Madeleine," dedi Hillary. "İçeri gelsene. Geldiğine sevindim. Çocuklar da oynayacak birini bekliyorlardı. Jonathan, Justine, Allegro geldi."

iki çocuk da koş koş gelip Allegro'ya sarıldılar. "Hadi çıkıp bahçede kutu vurmaca oynayalım."

Madeleine gülümsedi. "Tam Allegro'nun istediği şey," dedi. "Zavallı Edwina'nın oğlu Tarquin'e öyle kötü davranıyor ki..."

"Gel mutfağa gidelim. Peter'a yemek hazırlıyordum. Ben yemeği pişirirken konuşabiliriz." Madeleine Hillary'nin arkasından mutfağa yürüdü, içi korkunç bir kanışıklık içindeydi.

"Lütfen dağınıklığın kusuruna bakma tatlım," dedi Hillary. "Bunlarla uğraşamayacak kadar yorgunum." Hillary elini cansız saçlarının arasından geçirerek söylemişti bunları.

"Dinle Hillary," dedi Madeleine, "Benden özür dilemene hiç gerek yok. Üç tane çalışanım olmasına rağmen Syracuse'a göre ben de hiçbir şeyi doğru dürüst yapamıyorum."

"Bu gece için Pekin ördeği yapıyorum ya da yapmaya çalışıyorum. Peter'ın arkadaşları yemeğe gelecek. Aslında arkadaşları değil. Peter öyle şeylerle zaman kaybetmiyor. İş ilişkisi olan insanlar bunlar ve aslında hepsi de beni can sıkıntısından öldürüyorlar... Lanet olsun. Çubuğu derinin altına yerleştiremiyorum. Kanlı şeyi yukarıya astım, yirmi dört saat boyunca durdu. Her tarafa yağ damladı ve şimdi de kışına bir çubuk saplayıp bunu patlatmam gerekiyor."

"Bana çok saçma geldi. Neden hazır bir şeyler ısmarlayıp sonra bunu kendin pişirmiş gibi çıkartmıyorsun. Kimse anlamaz ki..."

ı/v

ERINPIZZEY

"Ne kadar iyi bir fikir Madeleine. Ama Peter mutlaka anlar. Konuklarımız olduğunda mutfağı mutlaka kontrol eder. Aman Tanrım daha burayı temizlemem gerekiyor." Hillary tabakları ve çatalları oldukları yerlerden alıp sonra tekrar aynı yerlere bırakarak mutfağın içinde koşturup duruyordu.

"Tatlım," dedi Madeleine arkadaşının omzuna elini koyarak. "Senin canını sıkın gerçekten büyük bir şey var. Ve muhtemelen ben bunu anlatabileceğin tek kişiyim. New York baş edilemeyecek kadar pislik bir yer. Hadi birer kahve içelim ve sonra da işe koyuluruz, tamam mı?"

Hillary gözyaşlarına boğuldu. Madeleine onu bir sandalyeye oturtup şefkatle kucakladı. "Hadi bana anlat. Neyin var."

"Sanırım Peter'ın bir başkasıyla ilişkisi var."

"Tatlım hepsi bu mu yoksa? Şimdi dinle beni. Hepsi, bütün erkekler bunu yapıyor. Ben Syracuse'u ilk öğrendiğimde kendimi harap etmişim. Ama sonra Germaine beni yatıştırdı. Şimdi Syracu-se'un, bir ilişkiye girdikten altı ay sonra bunu annesine itiraf etmesi gerektiğini hissettiğini biliyorum. Bu da benim işte. Syracuse için ben iyi bir anneyim. O da bana karşı çok nazik. Eğer ona istediklerini vermezsem o zaman da kötü bir anne oluyorum ve o da öfke nöbetlerine tutuluyor."

"Evet Peter'ın da yaptığı bu. Şimdi ben ailemden uzakta olduğum için de istediği her şeyi yapabileceğini düşünüyor. Sürekli dışarıda. Ben de çocuklar yattıktan sonra burada oturup can sıkıntısı ile boğuşmaya çalışıyorum. Tek başıma dışarı da çıkmam. Bazen ben dışarı çıkana kadar aylar geçiyor. Her neyse sonuçta onun bir ilişkisi olduğundan çok da emin değilim, ama eve sabaha karşı dönmeye başlayınca şüphelendim." Madeleine içinden Edwina'ya küfretti. Hillary, Edwina gibi bir kadın için hiç de adil bir rakip değildi. Hillary masumdu ve Madeleine aldatılmanın nasıl

bir his olduğunu biliyordu. Hillary, "Eğer kocan seni aldatsaydı, benim yerimde olsaydın ne yapardın?"

Madeleine omuzların; silktili, "Onu kapı dışarı atardım Hillary," dedi. "Atacağım," dedi Hillary de. Şimdi rengi biraz yerine gelmişti, "ingiltere'yi, ailemi ve atlarımızı öyle özledim ki. Birlikte mutlu olabileceğimizi düşünmüştüm, ama yürümedi işte. Aramızda büyük

ÖPÜCÜKLER

171

farklılıklar var. O partilerden ve insanları etkilemekten hoşlanıyor. Bense utangacı ve evde oturmayı tercih ediyorum. Şimdiye kadar hep evi temizledim, çocukları okula götürüp getirdim ve sonra da akşam yemeğini hazırladım. O kadar yorulduğum ki, tek istediğim yatağa girip bir şeyler okumak."

"Ben de öyle oluyorum... Dinle, bir haftalığına Allegro ile tatile çıkıyorum. Ciddi ciddi bazı şeyleri düşünmem gerektiğini biliyorum. Üstelik Syracuse yanımdayken bunu yapamam. Kendimi toplayıp ondan kurtulmam gerektiğini biliyorum." Sonra, bunu neden söyledim ki, diye sordu kendine. Şimdiye kadar Syracuse'dan kurtulmam gerektiğini düşünmemiştim bile. Sonra gülümsedi. "Bak sana ne diyeceğim," dedi. "İkimiz de kocalarımızı başımızdan atalım, sonra ben de seninle ingiltere'ye gelirim. Allegro okula gidene kadar benim de yapacak hiçbir şeyim yok. New York'ta deli gibi sıkılıyor. Eğer onu bir kere daha götürüp o hayvanat bahçesinde bir tane daha aslan ya da kurt görürsem çıldıracağım." Hillary'nin bu sözlerle güldüğünü görünce Madeleine rahatlamıştı.

"Tamam söz," dedi Hillary. "Bu ördeğin de canı cehenneme." Ölü ördeğe ters ters baktı. "Pekin ördeği yapamıyorum işte. Bu konuda çok beceriksizim."

"Hayır değilsin. Sadece öyle olduğunu düşünmen sağlanmış. Bak şu Pekin ördeği fikrinden vazgeç. Bir kavanoz marmelat açalım, ördeğin üzerine dökelim. Sonra da biraz soya sosu ekleriz. Yanına da bir sürü sarmısak koyduk mu işte hazır. Ben de puding için çikolata mus hazırlayayım. Hadi sen de bana bir fincan kahve ver."

Çocukların arka bahçede neşeyle bağırıklarını duyabiliyordu. Muşu yaptı. Çok geçmeden kahve makinesi de kahvenin hazır olduğunu belirten sesler çıkartmaya başlamıştı. Pişmiş kahvenin kokusu odayı sardı. "Mmm... Dünyada bu kokunun bir eşi daha olamaz. Paolo adlı bir italyan arkadaşım var. O da nefis kahve yapıyor." Paolo'nun adını söylemek Madeleine'in çok

hoşuna gidiyordu. Kendini suçlu hissediyordu, ama onu Hillary'ye anlatamazdı. Eğer sadakat konusuna girerse, bütün tuzaklar önüne serilirdi. Hem zaten burada en iyi arkadaşının âşığının karısıyla oturuyordu. Çok karışık bir işti gerçekten.

"İşte kahvem koyuyorum," dedi Hillary.

"Hillary, Peter'dan kurtulma konusunda gerçekten ciddi misin?" diye sordu Madeleine.

"Evet," dedi Hillary. "Onunla berbat bir on yıl geçirdim. O kaba, kötü huylu ve şımarık biri. Ona onu terk edeceğimi bile söylemeyeceğim. Eve gidip ona oradan bir mektup göndereceğim. Onun öfkesiyle uğraşmak istemiyorum. Öyle bağırır ki..."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Syracuse'un böyle bir haberi nasıl karşılayacağını bilemiyorum. Her zaman için şu anda birlikte olduğu hemşire ile birlikte yaşamaya başlayabilir. Muhtemelen o kız onunla benden daha iyi başa çıkar... Benim esas sorun ettiğim şey, kendi annemle babam. Sanırım babamla bir problem çıkmaz, ama annem arkadaşlarının önünde küçük düşüğünü düşünerek kı-zacaktır. Gerçi arkadaşlarının çoğunun da boşanmış olduklarını hatırlatırım."

Kahvelerini içmeye başladılar. Planlarına dalmışlardı ve ortalığı bir sessizlik kaplamıştı. Madeleine, Hillary'ye gülümsedi. "Şimdiden daha iyi görünmeye başladın," dedi.

"Kendimi daha iyi hissediyorum Madeleine. Geldiğine öyle sevindim ki... Uzun zamandır bu kararı vermek istiyordum."

"Ben de. Sana Little Cayman'den mutlaka bir kart atacağım."

"Tamam. Ben de anneme yazıp İngiltere'ye gideceğimizi haber vereyim. Ne zaman gitmek istersin?"

"Gelecek yılbaşında. Bu süre kendimizi düzene sokmamıza yeter.

Kocalarımız da buluşup birbirlerini avutabilirler."

Hillary ayağa kalktı ve Madeleine'e elini uzattı. "Söz!" dedi çok ciddi bir ifade ile.

1

29

"Peter'la olan ilişkini kesmelisin Edwina," dedi Madeleine. "Hillary şüpheleniyor. Üstelik o çok tatlı bir kadın."

"Peter öyle düşünmüyor ama."

"Evet ama Peter da bir sıçandan farksız. Hem zaten sen de onunla gerçekten ilgilenmiyorsun değil mi?"

"Hayır. Sadece sıkıldığım bir dönemdi ve hali hazırda bir erkek o vardı. Pek de istediğim gibi çıkmadı. Bu yüzden eğer bu iş gerçekten seni sıkıyorsa onu bırakabilirim."

"Onu büyük bir sürpriz bekliyor zaten. Hillary onu boşayacak," dedi Madeleine öne doğru eğilerek, "Ve ben de Syracuse'dan kurtuluyorum." "Ve Edwina, bu kararı verir vermez en az on yıl gençleştim. Öyle bir pislik ki o. Sanırım Paolo da bana ne kadar çok şey kaçırmakta olduğumu hatırlattı. Syracuse'un saçmalıklarına artık dayanacak gücüm kalmadı. Onun o karmakarışık hayat düzenine ve o berbat alışkanlıklarına tahammül edemiyorum. Hillary yılbaşında İngiltere'ye dönecek. Ben de onunla gidiyorum. Allegro'yu da götürüleceğim. Londra'nın tam tadını çıkartacak yaşta doğrusu. Saraydaki nöbetçilerin değişmesi falan..." Madeleine beyaz şarap dolu kadehini kaldırdı, "işte karşınızda yeni hayatım Edwina," dedi. "Senza Syracuse."

"Maddie, içinden, kendi kendine Paolo karısından boşanıp benimle evlenecek diye düşündüğün için Syracuse'dan ayrılmıyorsun değil mi?" "Hayır dürüstlikle söyleyebilirim ki öyle bir şey yok. Kurallarını biliyorum Edwina. İlk kural: Evli sevgilinizi asla evinden aramayın, ikinci kural: Evli adamlar hemen hemen hiçbir zaman eşlerini terk etmezler." Madeleine yalan söylediğini biliyordu. Ama bu gerçeğe de itiraz etmekten geri kalmadı. "Üçüncü kural da galiba evli adamlarla ilişki yaşayan bütün kadınların gizliiden gizliye bu adamların sonunda karılarını terk edecek kadar kendilerine âşık olacaklarına inanmalarıydı." "Hayır, o beşinci kural," dedi Edwina. "Senin söylediğin dör-düncüsüydü. Hatırlıyor musun, kart atmak yok." Edwina bir yandan omletini yiyordu. Her zamanki restorana gitmemişlerdi bugün. Edwina bu küçük Fransız lokantasını kendisine yazlık giysiler aldığı Rockefeller Plaza'nın dışında bulmuştu.

Paolo, New York'a dönmüştü ve saat üçte Madeleine ile randevulaşmışlardı. Madeleine artık onunla buluşmadan önce gergin olmuyordu, ilişkilerini düzene sokabilecek kadar çok zamanı paylaşmışlardı. Paolo'nun ona Syracuse'dan ayrılacağını söyleyince ne diyeceğini merak ediyordu. Acaba bunu Syracuse duyunca ne yapacaktı?

"Edwina, biraz uğraşıp şu küçük hemşiresinin nerede yaşadığını bulmam gerektiğini düşünüyorum. Eğer ondan ayrılacaksam, iyi bir nedenim olmalı. Hafta sonları iş seyahatlerine giderken onu da götürdüğünü biliyorum. Bütün yapmam gereken şey, kaldığı oteli kontrol etmek. Babamın sekreteri

bunu benim için yapabilir. Bana faturayı verebilir. O zaman da elimde, onu kovmak için iyi bir bahane olmuş olur. Syracuse ile olan esas sorun, onun çok mükem-melmiş gibi hareket etmesi. Annemi yatıştırmak için iyi bir bahaneye ihtiyacım var. Annem Syracuse'dan hoşlanmaz, ama boşanmak bizim ailemizde hiç olmamış bir şey ve annem sanki bu, zührevi bir hastalığa yakalanmaktan daha korkunç bir şeymiş gibi davranıyor."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Eğer babam, Scott'ın beni aldattığını öğrense, onu öldürürdü. Huzur içinde yatsın babam, gerçek bir orman adamıydı. Her zaman silah taşırdı ve Scott'ın da ondan ödü kopardı. Artık babam gibi adamlar kalmadı. Her neyse tatlım, benim artık kalkmam gerekiyor."

Madeleine, saatine baktı ve, "Tamam," dedi "Paolo'nun evine gidip onu orada beklerim. Oh Edwina, evli olan bir adamı sevmek çok karışık bir iş. Bütün bu gizli işlere ve yalan söylemeye alışık değilim ben."

"Bu da işin eğlenceli bir parçası."

"Bana göre değil. Bundan hiç de zevk almıyorum. Ben hayatın basit ve temiz olmasını isterim. Namussuzca ve suçlanacak şeyler yaşamak istemem."

"Büyü artık Maddie. Artık küçük bir kız olmadığını hatırla. Dı-şardaki hayat da zalimliklerle ve kötülüklerle dolu."

"Umarım ben zalim ve kötü değilimdir Edwina. Paolo'nun öyle biri olmadığını biliyorum. Sadece evliliğinde çok mutlu değil, hepsi bu."

"Hiçbiri mutlu değildir Maddie. Evli olup da mutlu olduğunu düşünen bir tek adam bile yoktur. Hepsi altı yaşında birer çocuk gibiler, işte o kadar."

"Edwina çok fesatsin. Bazen senin nasıl olup da yaşadığına şaşırıyorum."

"Benim için endişelenme Madeleine. Benim endişelendiğim sensin. Sen öyle saf birisin ki."

Edwina, Madeleine'i kucakladıktan sonra taksiye koştu. Camdan arkadaşına el salladı ve onun ince zarif bedenini yolun aşağısında gözden kaybolana kadar izledi.

Madeleine Paolo'nun apartmanına gelince, anahtarı kilide soktu ve derin bir nefes aldı. Paolo yokken onun evine gitmekten büyük zevk alıyordu. Paolo'nun kendisiyle paylaşmadığı o bilmediği hayatını merak ederek oturma odasında dolaştı. Televizyonun üzerindeki büyük vazoda taze çiçekler vardı. Akşamları Paolo'nun yanına kıvrılıp televizyon seyretmeyi ne kadar çok isterdi. Ama hayır, bu, karısına ait bir zevkti. Bir kadın ki Siena'dan bile çıkmamış neredeyse. Edwina'nın aksine Madeleine,

Paolo'yla karısından ve çocuklarından söz etmeyi hiç istememişti. Edwina'nin evli bir adamla girdiği ilişkide, diğer kadını mutlaka tanımak istediğini biliyordu. Hillary'yi çocuklarını okula götürürken yol boyu takip etmişti mesela. Madeleine onun yaptıklarından utanıyordu. "Ama neden Edwina?" diye patlamıştı sonunda.

"Bu, işi çok daha heyecanlı kılıyor Madeleine," demişti Edwina. "Karısı neye benziyor? Ben de yatakta onun kadar iyi miyim? Tabii ki bütün erkekler bu soruyu evet diye cevaplar. Şimdiye kadar birlikte oldukları en harika kadının ben olduğumu söylerler. Yalancı pislikler."

Madeleine, oturma odasında gezinirken bu konuşmayı düşünüyordu. Sonra mutfığa gitti ve baharat kutularını kontrol etti. Fesleğen Siena'dan geliyordu. Siena neye benziyor acaba, diye düşündü. Paolo'nun anlattıklarına göre güzel bir şehir olmalıydı. Öyle sevgiyle söz ediyordu ki oradan. Paolo'nun contrada'sı - yani papazlarının idaresindeki bölge - yunuslarının yaşadığı yerd, insanın kendisini öyle güzel bir balığa bağlı hissetmesi ne kadar müthiş bir şeydi. Paolo, vaftiz töreninin yapıldığı kaynaktan söz etmişti Madeleine'e. Siena'nın büyük bir pizza gibi on yedi dilime bölündüğünü, bu on yedi dilimin de, contrada olduğunu söylemişti.

"Bütün Sienalılar," demişti ciddi bir sesle, "Doğarlar, evlenirler, yaşarlar ve contradddhxx için ölürler. Siena'yı sıradışı bir şehir yapan da budur zaten. Floransa, Siena ile kıyaslanınca hiçbir şey değildir." Şehrini tutkuyla sevdiği çok belliydi. Madeleine o sırada İtalya damgalı bir zarf buldu. Zarfı aldı ve çabucak mektubu çıkarttı. Kalbi çarpıyordu. "Carc? sözcüğünü tanıdı. Mektubun geri kalanını tercüme etmesi imkânsızdı. Mektubun sonundaki imzada ise Beatrice adı okunuyordu. Demek karısının adı buydu. En azından öyle olduğunu tahmin ediyordu. Sonra mektubu katladı ve tekrar zarfa koydu. Kendisini kirli ve bayağı hissediyordu. "Edwina'dan farkım yok," diye düşündü. "Ama en azından o dürüst." Bu sözleri yüksek sesle söylemişti.

Paolo'nun merdivenleri çıkan ayak seslerini duydu. Hemen kapıya koşup açtı. "Sevgilim!" diye bağırdı ve kendisini onun kollarına attı. Kendisini suçlu, ama rahatlamış hissediyordu. Paolo, onun Syracuse'u terk etmek istemesini anlayacaktı.

O gün, seviştikten sonra, Madeleine dünyanın dört bir yanına dağılmış bedenini toplamaya çalışırken, "Neden seninleyken bu kadar büyük orgazmlar yaşıyorum da, Syracuse ile böyle olmuyor?" diye sordu. Paolo

üzerinden indi ve dirseklerinin üzerinde kendisini kaldırdı. "Herkesle farklı olur sevgilim," dedi. "Kocan çok sığ bir havuz gibi. Hiçbir derinliği yok. Onun sorunu da bu. Sen ise bir değirmen havuzu gibisin. Çok derinsin. O kadar derinsin ki, sanki dibin yok." Sonra gülümsedi ve, "Şimdiye kadar ben bulamadım," diye ekledi.

Madeleine, derin bir nefes alarak oturdu. "Paolo," dedi. "Syracuse'u terk etmeye karar verdim..." Sonra durakladı, "Hemen değil tabii. Birkaç gün sonra. Bir haftalığına Allegro ile küçük bir Ka-rayıb adasına gidiyorum. Hayatım hakkında biraz düşünmek istiyorum. Allegro doğduğundan beri her şey öyle karmaşık bir hale geldi ki... Kendimi kaybolmuş gibi hissediyorum. Ve şimdi kendimi tekrar bulmak zorundayım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

ÖPÜCÜKLER

177

"Evet Madeleine. Amerika'ya geldiğimde ben de aynen böyle olmuştum. Kanımı ve ailemi seviyordum, ama burada olup kendime zaman ayırmak istiyordum. Ve tabii seni buldum. Sen beni çok mutlu ettin Madeleine bunu biliyor muydun?"

"Evet Paolo. Ama hep böyle mutlu kalacağımızı düşünüyor mu-sun?"

"Hiçbir zaman, hep diye bir şey yoktur Madeleine. Bunu öğren. Biz kendi kaderimizin efendisi değiliz. Sadece günübirlik yaşayabilir ve günübirlik sevebiliriz."

"Ah Tanrım, bunlar hiç hoş şeyler değil Paolo. Ben, emin ve güvenli şeylerden hoşlanırım."

"Hayat öyle değil Madeleine."

Madeleine, "Biliyorum," dedi ve Paolo'ya sarıldı. "Şimdi gidip Allegro'yu almalıyım. Hillary'ye bırakmıştım."

Paolo, giyinirken onu seyrediyordu. Artık Madeleine onun ya-nındayken utanmıyordu. Rahat bir şekilde giyiniyordu. Paolo, onun alçakgönüllülüğünü hassaslığını seviyor ve Madeleine için endişeleniyordu. Syracuse o kadar da çabuk bırakmazdı onu.

Çıkmadan önce Madeleine, Paolo'nun alnına bir öpücük kondurdu. "Çav," diye fısıldadı. "Döndüğümde seni görmeye gelirim." Paolo, Madeleine uzun vücudu ve karmakarışık olmuş saçlarıyla odadan çıkarken arkasından baktı. Sonra yatağa geri uzandı, o pislik Syracuse'dan ayrılmak istemekte haklıydı. Madeleine, Paolo'nun kalbine giden yolu bulan tek kadındı. Yılbaşında kendi evine girerken diğer hayatını geride bırakabilmeyi ummuştu, ama

bütün Noel boyunca Madeleine'yi özleyip durmuştu. Karısı Beatrice, onun dalgınlığını fark etmişti. "Başka bir kadın mı var?" diye sormuştu. Paolo karşılık olarak ona gülümsemişti. Karısı, bu soruya cevap alamayacağını çok iyi bilen bir kadındı.

0 12

30

Allegro, kendini hep Little Cayman'de yaşamış gibi hissediyordu. Uçak o minik piste inerken yüksek sesle kahkahalar atıyordu. Kontrolsüz, yüksek perdeden bir kahkahası vardı. Çoğu zaman bu kahkahalar etraftaki insanları habersiz bir anlarında yakalar ve bu onları da güldürürdü. Onun bu bulaşıcı neşesi, uçaktaki altı yolcuyu da etkilemişti.

Karaya indiklerinde herkese rom ikram edildi ve uçağın küçük kapısı açıldı. Sıcaklık Madeleine'in bir an nefesini kesti. Uzun ve dar mavi pamuklu elbisesini giydiği için memnun olmuştu. Allegro her zamanki gibi kot pantolon ve t-shirt giymişti. Başka bir şey giymeyi kesinlikle kabul etmiyordu. Madeleine de uzun zaman önce Allegro'yu kendi haline bırakmayı uygun bulmuştu. Şimdi Allegro oturduğu koltuğun arkasını tekliyor, bir yandan da kolasını pipet kullanarak gürültüyle içiyordu. Sonunda bitirince derin bir nefes aldı ve, "Anne," dedi. "Burası harika." Madeleine'in düşünceleri ise çok uzaklardaydı. Hillary'nin nasıl olduğunu düşünüyordu. Peter'ı çok seviyordu o. Madeleine için durum daha farklıydı. Syracuse yıllarca öyle bir baş belası olmuştu ki, ondan ayrılmak canını yaksa bile bu bir kalp ağrısından çok, diş ağrısını andıran bir durum olacaktı. Ve üstelik Paolo vardı. Hillary içinse bu durum kesinlikle bir kalp ağrısıydı. Yine de ayrılma vakti geldiğinde Madeleine, onun yanında olacaktı. Ve şimdi de otele varır varmaz ona bir kart yazmaya karar verdi. Madeleine diğer dört yolcuya baktı, iki orta yaşlı kadın ve bir genç çiftti bunlar. Muhtemelen bu genç çift balayındalar, diye tahmin etti. Bir zamanlar kendisi de onlar gibi mutlu olmuştu. Maalesef bu pek uzun sürmemişti. Rehberi takip ederek otele girerken, ama güzel günler de yaşamıştı, diyerek kendini avuttu. Bavluna bir sürü roman doldurmuştu. Bir tane de plajda okumak için Au-den'in şiirlerini getirmişti. Allegro'nun yanında Swallows & Amazons adlı bir kitap vardı. Allegro ayrıca kendisine bir tane Cayman

ı/y

papağanı bulmak istiyordu. Böylece Enid Blyton'un kitaplarındaki en sevdiği arkadaş olan George'a benzeyebilirdi. Madeleine onu böyle sakin

ve rahatlamış gördüğü için çok mutluydu. Üzerlerini değiştirip mayolarını giydiler ve havlularını alıp yüzmeye kumsala gitmek için dışarı çıktılar. Madeleine'in elinde iki maskeyle, şnorkel vardı. Su ılık ve berraktı. Madeleine yavaşça dalgaların arasına daldı. Arkasında Allegro suyun üzerinde yatıyordu. Minik balıklar bacaklarının arasında dolaşıyordu. Allegro kıkırdadı. Madeleine sesi suyun altından duyabiliyordu. "Buraya gelin küçük balıklar. Sizinle konuşmak istiyorum," diyordu kız. . Madeleine birkaç dakika içinde Allegro'nun etrafını balıkların sardığını gördü. Mavi ve yeşil çizgili papağanbalıkları, etrafında dans ediyorlardı, iki siyah büyük melekbalığı yanından geçtiler. Etrafına ışık yayan bu küçük kız onları rahatsız etmiş görünmüyordu. Allegro yüzerken canlı elektrik enerjisinin suya aktığını görebiliyordu. Ellerini ve ayaklarını açarak suya uzandı. Bir an için büyük bir huzur duydu. Çoğunlukla canı sıkılır ve sinirleri bozulurdu, ama şimdi her şey mükemmeldi. Başını kaldırıp annesine gülümsedi. Yeşil gözleri, annesinin siyah gözlerinde parlamıştı. Madeleine, Allegro gerçekten anlıyor, diye düşündü. Allegro benim hissettiğim ve düşündüğüm her şeyi anlıyor. Suda uzanıp kızını kendisine çekti. Allegro da kahkahalar atarak ve suları sıçratarak ona yaklaştı. Sonra birlikte otele döndüler. Öğlen yemeği verandada hazırdu. Hafif hafif esen rüzgâr, zakkum ve gülhatmi ağaçlarının kokusunu etrafa yayıyordu. Masalarının ortasına pembe büyük bir deniz kabuğu konulmuştu. Garson siyah saçlı şirin bir kızdı. "Kaplumbağa çorbamız, kılıçbalığımız ya da hindistanceviziyle kızartılmış kaya-balığımız var." Sesi kibar ve melodikti. "Ben hindistancevizli kayabalığını deneyeceğim. Ya sen Allegro?" diye sordu annesi.

"Ah zavallı kaplumbağa," dedi Allegro gözleri dolu dolu. "Bu adada neden kaplumbağa yiyorsunuz?"

"Sadece yemek için birkaç tane kaplumbağa yakalıyoruz. Bütün kaplumbağalarımızı çok dikkatle koruruz biz."

"Güzel," dedi Allegro gülümseyerek. Kıza, "Senin adın ne?" diye sordu. Kız gülümseyerek "Sarah," dedi. "Dameon adında bir de erkek kardeşim var. Sanırım senin yaşlarında. Bugün öğleden sonra gelip seninle oynamasını ister misin?"

Allegro başını salladı. "Evet," dedi sevimli bir gülüşle. "Anne, bu ada hoşuma gidecek galiba."

"Çok sevindim tatlım," dedi Madeleine. "İkimizin de biraz uzaklaşmaya ihtiyacımız vardı."

"Babamdan mı?" Soru çok açıldı ve Allegro'nun gözleri Madele-ine'in üzerine dikilmişti.

"Evet," dedi Madeleine, "Babandan." Artık konu açılmıştı. Allegro'ya Syracuse'dan boşanmak istediğini söylemek için henüz çok erkendi, ama en azından buz kırılmıştı ve artık tehlikeli bir şekilde suyun üzerini örtmüyordu. Yemeklerini yerken Madeleine içindeki siyah suyun kurduğunu hissetti. Derisinde tuz kristallerinin yarattığı lekeler belirmişti. Güneş sırtını yakıyordu. Birden kendisini çok yorgun hissetti. Sadece New York gibi şehirlerde yaşayan insanların hissedebileceği bir yorgunluktan bu. Boston'un verdiği yorgunluk başka tür bir yorgunluktan. Londra'nınki daha başka. Ama şimdi tek yapmak istediği şey gidip uyumaktı.

Allegro, o sırada yeni arkadaşları ile oyalanacağından ona dinlenmesi için bir sürü zaman kalacaktı. Bir kitap alıp sahile gitmeli ve kendisini güneşin kollarına bırakmalıydı. Paolo ne yapıyor acaba, diye düşündü. Bu hafta Siena'daydı. Paolo'nun da kendisini en az onun özlediği kadar özleyeceğini diledi. Ama bundan çok emin değildi. O gün plaja giderken Hillary'ye ve Edwina'ya kart atmıştı. Evli bir adama kart gönderilemeyeceğine dair kuralı çok iyi hatırlıyordu. Kaçamak aşk yaşayanlar için hayat sorunlarla doluydu. Uykuya dalarken Allegro ve Dameon'un oynarken çıkarttıkları sesleri duyuyordu.

Madeleine, papağanların çığlıklarıyla uyandı. Bir an kafası karışmış bir şekilde nerede olduğunu anlamayarak yattı. Dışardan kumsala vuran denizin sesi geliyordu. Sonra gülümsedi. Oh, işte, Little Cayman'deydi. Karayib Denizi'ndeki küçük uzak bir adada. Bir süre eli çift kişilik yatağın öbür tarafına uzanmış bir şekilde yattı. Yanında yatan kimsenin olmaması bir an ona çok garip geldi. Yıllarca, annesinin onlara aldığı yatağı Syracuse ile paylaşmıştı. Zaman zaman haftalar boyunca Syracuse bir yerlere gitmişti. Ama bu sefer gi-

UFUÇUKLUK

löl

den kendisi olmuştu ve bunun sürekli bir durum olacağını da biliyordu. Yatakta öbür tarafına döndü. Yatağın üzerinde bir vantilatör olması hoşuna gitmişti. Allegro'nun sesini duyamıyordu. Küçük beyaz badanalı kulübelerinde, o yan odada hâlâ uyuyor olmalıydı. Bir huzur dalgası kulübeyi kaplamıştı sanki. Madeleine sessizliğin tadını çıkarttı. Syracuse olmadığı zamanlarda kendi evinde de huzurlu bir hava vardı, ama Syracuse'un eninde sonunda döneceğini hep bilirdi.

Şimdi önünde sadece Allegro ile geçireceği ve hiçbir yerde Syracuse'un izinin olmayacağı bir hafta vardı, önce yataкта oturdu, sonra ayağa kalktı. Banyonun kapısını açtı ve geceliğini çıkarttı. Duşta su damla damla akıyordu. Suyun çok kıt olduğu konusunda uyarılmışlardı, ama bu çok önemli değildi. Bunun yerine üzerine mayosunu giydi ve yüzmeye gitmeye karar verdi.

"Sevgilim," dedi uyuyan Allegro'yu kucağına alarak, "Yüzmeye gitmek ister misin?" Allegro başını salladı. Gözlerinde hâlâ rüyalarının izleri vardı. Madeleine ona mayosunu giydirdi ve birlikte sıcak kumların üzerinden geçerek denize vardılar.

Dalgalar, Madeleine'in üzerinden geçiyordu. Vücudunun berrak mavi sularla temizlendiğini hissetti. Yılların izleri sanki üzerinden akıp gidiyordu. Suya daldı ve sonra ağzına aldığı suları püskürterek dışarı çıktı. Ta ki nefessiz kalana kadar tekrar tekrar daldı. Allegro yanında suyun içinde geziniyordu. "Mutlu musun Allegro?" diye sordu. Bunun çok saçma bir soru olduğunu biliyordu, ama Allegro'nun babasını özleyip olabileceğini düşünmüştü. Allegro sevimli bir ifadeyle ile annesine güldü ve bir ördek dalışı yaptı. Madeleine rahatlamıştı. Allegro mutluydu çünkü. Kendisini de tek ilgilendiren şey buydu. Gelecek onlar için ne getiriyor olursa olsun, şu anda hayatları tehlikesiz ve güvenliydi. Bu güvenlik duygusu en nazik konuydu. Yıllar boyu hep Syracuse'un öfke nöbetlerinin eşliğinde hissetmişti kendisini. Ve şimdi o yanında yokken bile, hâlâ omuzunun üzerinden bakan birinin varlığını ve baltanın ne zaman ineceğinin tedirginliğini hissedebiliyordu. Ama artık balta yoktu. Kötü sözler yoktu. Sadece kibarca gülümseyen ada halkı vardı etraflarında.

"Gel tatlım," dedi. "Kahvaltıya gidelim. Bir denizati bile yiyebilirim."

102

ERINPIZZEY

Kahvaltıda mor kabuklu papaya ve küçük ekşi misket limonu vardı. Allegro, çırpılmış yumurta ısmarlamıştı. Taze portakal suyu ve kahve de içeceklerdi. Madeleine, sırtında dünkü güneşin sıcaklığını hissetti ve rahat bir nefes aldı. Balayındaki genç çift, ateşli gözlerle birbirlerine bakıyorlardı. Bir an Madeleine içinde pişmanlığın acısını duydu. Uzun yıllar süresince çok da uzakta olmayan bir başka adada, o da Syracuse'a böyle bakmıştı, ama şimdi ondan kaçmaya çalışıyordu. Bir adamı terk etmek isterken çok daha berbat yollara başvurmak zorunda kalabilir insan diye kendisini rahatlatı. Parasının olması boşanma işini kolaylaştırıyordu. Karar verilmişti ve şimdi artık sıra uygulamaya gelmişti. Bir bakıma, insanın kocasını terk etmesi

nükleer bir patlamaya benziyordu. Bu ayrılık yıllar önce gelişmeye başlayan bir durumdu. Ve şimdi ise, her birinin kendi hayatlarını sürdürrebilmeleri için yapılması gereken şey, patlamadan arta kalan bulutları temizlemektir. Hayatının nasıl olacağı konusunda Madelei-ne'in hiçbir fikri yoktu. Ama Paolo hep olacaktı. Sonra onun sesini duydu birden, "Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez Madeleine." Masadan kalktı ve, "Gel Allegro," dedi. "Hadi gidip biraz keşif yapalım."

Güneş gittikçe yükselmmişti. Ve kumlar, çıplak ayaklarını yakacak kadar ısınmıştı. Deniz suyu parıltılar saçıyordu ve etraftaki palmye ağaçları sessiz, kıpırtısız duruyorlardı. Büyük beyaz kumsal bombuştı. Madeleine neredeyse, kendisinin ve kızının bu dünyada yaşayan tek canlılar olduğunu hissedebirdi. Bu garip bir yalnızlık hissiydi ama yanında yürüyen Allegro çok neşeli görünüyordu. Küçük bir yengeçle koyu bir sohbet dalmıştı. Yengeç durmuş, kısıklarını küstah bir tavırla Allegro'ya doğru sallıyordu. "İyi günler Bay Yengeç," dedi ve sonra annesine bakarak, "Bu yengeci de bizimle eve götürelim," diye ekledi. Yengeci aldı ve hayvan Allegro'nun avucuna yerleşti. Madeleine Allegro'nun arkasından kulübeye doğru ilerliyordu. Allegro yengeci kovaya koyup biraz deniz yosunu bulmaya gitti. Çocukken hayat ne kadar da basitti.

Madeleine, kulübenin merdivenlerine oturdu ve Allegro'nun uzaklaşan görüntüsüne baktı. Yalnızlık hissi hâlâ içindeydi. Zamanla bunun daha da kötü olacağını biliyordu. Artık kocası ile bir çift değillerdi. Bir organını kesmiş gibiydi. Bu henüz gerçekleşmemiş bir durum olsa da, içindeki bağı kesmişti ve bunun canını yaktığını hissediyordu.

UFUCJUKKK

Madeleine, küçük garson kız ve erkek kardeşi Dameon hariç kimseyle tanışmak için bir girişimde bulunmadı. Küçük kızın adı Sarah'dı ve saat dörtte çay servisini yaptıktan sonra serbestti. Adadaki bu İngiliz geleneği Madeleine'i büyülemişti. Viktorya tarzı çaydanlığın arkasında oturup Allegro'nun İngiliz krem şantili pandispanyaları tıknmasını seyretmekten zevk alıyordu. Dameon da bütün yemeklerde onlara eşlik ediyordu. Dördüncü gün Allegro'nun teni iyice koyulaşmış ve gözlerindeki zevk parıltıları belirginleşmişti. Akşam yemeğinden sonra Madeleine, genellikle Allegro ile yalnızlıklarının tadını çıkartarak deniz kıyısına yürüyordu. Neredeyse iki büküm olarak sahilde deniz kabukları arıyordu. Avuç dolusu deniz kabuğu toplamıştı. Bunların hepsini eve götüremeyeceğini biliyordu, ama bir tanesini ayırmıştı. Bu parlak pembe bir kabuktu. Onu tutarken

avucunda sanki kalbini tutuyormuş gibi hissediyordu. Kabuğun üzerinde çok ince çizgiler vardı. Çok açık ve çok kırılgan duruyordu. Madeleine artık Syracuse'u bırakacağını bilirken aynı zamanda da bir yenilgi duygusu içini kaplıyordu. Verilen sözler ve edilen yeminler konusunda hep çok titiz olan Madeleine, evlilik yeminini bozacaktı. Bu adamı kocasını ölene kadar sevmeye söz vermişti, iyi günde ve kötü günde onun yanında olacaktı, işte bu bir başarısızlıktı. Artık onun yanında olmak istemiyordu. Syracuse ise zaten hiç onun yanında olmamıştı ki.

Bu acı, zaman zaman adada aylak aylak dolaşmasına, zaman zaman da sundurmadaki şirin sandalyeye oturup orada öylece kalmasına yol açıyordu. Acının, denizin minik köpükleri gibi bedenini yıkamasına izin veriyordu. Uykulu kuşların seslerini ve baykuşların ötüşlerini dinliyordu. Sonunda Dr. Stanislaus'u çağırdı.

"Doğru mu yapıyorum Dr. Stanislaus?" diye sordu korkuyla. Arka tarafta Allegro uyuyordu, ilk bir iki günden sonra babasının adını ağzına bile almamıştı. Saatlerce denizde oynuyor ve Dame-on'un arkadaşlığından gerçekten zevk alıyordu. Dameon Allegro ile birlikte yüzüp, onunla oynayabilen sakın yaradılışlı bir çocuktu. "Ne düşünüyorsunuz Dr. Stanislaus?" diye sordu. Yakınındaki bir baykuşun yumuşak ötüşünü duydu ve sonra gözlerini kırptı. Baykuş yanındaki sandalyenin üzerine gelmişti. "O baş belası kocanı terk etmelisin tatlım," dedi. "Allegro'nun planlarında artık o yok. Tabii zaman zaman babasının onu görme-
lot bKIN F1ZZKY

sine izin verirsin. Birçok erkek gibi, o da kendisine bakacak bir başka kadın bulur. Ondan sonra da bir daha ondan haber alamazsın."

"O birlikte olduğu hemşire ile evlenecek mi?" Madeleine kıskan-mamaya çalışıyordu. Hem zaten Syracuse'u istemeyen kendisiydi. Bu yüzden onun ne yapacağı da çok önemli değildi.

"Bunu sana söyleyemem Madeleine. Bu onun yolu ve kendisi keşfetmeli. Eğer geleceği görmene yardım edersem, kendi yolunu değiştirebilirsin. Bütün söyleyebileceğim, evliliğini bitirebilirsin. Hem zaten uzun bir süredir de ilişkiniz bir sona doğru gidiyordu. Onun yanında olduğun zamanlarda yaydığın renkler çok abartılı. İtalyan bir aşığın var. O seni rahatlatacaktır." Dr. Stanislaus gagasını tıkırdattı. Madeleine'e önündeki acılan söyleyemezdi. Bu da onu rahatsız ediyordu. Oh Tanrım, diye düşündü, bu insanlar nasıl da sevmeye bu kadar muhtaçlar. Zaman kaybından başka bir şey değil bu.

"Paolo ile evlenecek miyim?" Bunu sormaması gerektiğini biliyordu, bu yüzden cevabı beklerken dudaklarını ısırmaya başladı.

"Sen kendi kurallarını biliyorsun tatlım, ikinci kural neydi?"

"Evliler erkekler hiçbir zaman karılarını terk etmezler. Ama bazıları terk etmeli Dr. Stanislaus."

"Evet," diye onayladı onu baykuş. "Bazıları ederler, ama bu çok nadir olan bir durum. Biz erkekler, kadınlarla kıyaslanınca çok zavallı yaratıklarızdır. Şu kendi aurana bak şimdi."

"Ben Allegro gibi insanların auralarım göremiyorum," dedi Ma-deleine.

"Allegro, sürekli insanları renklerle ya da kokularla tarif ediyor. Benim kendi renklerimi görmeme yardım edebilir misiniz?"

"Tabii ki. Bu zor zamanda senin için yapabileceğim küçük bir şey bu." Sonra pençesini Madeleine'in koluna koydu. "İşte," dedi. "Sana sadece kendi renklerini görme yeteneğini değil, başkalarının renklerini de görme yeteneğini verdim. Bu gece Allegro uyurken yüzmeye git. Bu senin düzgün bir şekilde görmenin başlangıcı olacak. Şimdi acele etmeliyim. Yapacak çok işim var." Sonra yaşlı baş-kuş, sağ ayağını yavaş yavaş içeri doğru çekerken alçak bir sesle öttü ve hiç ses çıkartmadan havalandı.

Madeleine artık alıştığı anlamsız bir duyguyla kuşun arkasından baktı.

Hayatının bu kısmının kendi beyninin yarattığı bir şey olup olmadığından hâlâ emin değildi.

ÖPÜCÜKLER

185

Allegro'yu yatakta kucakladı ve sonra öptü, "Yüzmeye gidiyorum sevgilim," dedi. "Kulübenin hemen önünde olacağım. Bana ihtiyacın olursa deniz kıyısına gelebilirsin."

Sonra üzerine mayosunu giydi ve ellerinin heyecanla titrediğini fark etti.

Kumsalda koşup denize doğru yürüdü. Ay ışığı ortalığı aydınlatmıştı.

Madeleine, denizin içinde durmuş suya ışık çizgileri yayıyordu. Birden

kendini sulara bıraktı. Gözleri büyük bir ay ışığı kümesi seçti. Ve sonra oldu!

Kendisini el ve ayak parmaklarından mavi elektrik ışıkları yayarken buldu.

Parlak kırmızı bir ışık, göbeğinden çıkıyordu ve her iki yanında da yeşil

ışıklar vardı. Suyun içinde yuvarlanmaya başladı. Renkler ayrıldılar ve onu

takip ettiler, içinde çok büyük bir heyecan hissediyordu. Sonunda suyun

üzerine uzanmış yatarak geniş altın renkli bir havuzun içinde buldu

kendisini. Enerjisinin nabız gibi attığını hissederek suda yatıyordu. Sonra

birden gözden kayboldu. Bu çok kısa bir andı ama bedenini bırakmış ve sarı

kabarcıkların arasına karışmıştı. Dalgaların üzerinde saf enerji olarak sallanıyordu ve şimdi büyük mutluluğun ne anlama geldiğini biliyordu. Bu duyguya şimdiye kadar en çok Paolo ile sevişirken yaklaşmıştı. Yine de bu duygunun, bütün mutlulukların üzerinde olduğunu söyleyebilirdi. Hem ruhsal, hem bedensel, hem de ebediydi. Dünyaya geri döndüğünde kıyıda duran Allegro'yu gördü. Kızının etrafında da çepeçevre aynı yanıp sönen ışıklar vardı. "Allegro," diye seslendi. "Gel bana katıl." Allegro, denize koşup yüzmeye başladı. "Işıklarını görebiliyorum anne," dedi. "Şimdi sen de benimkileri görüyorsun." "Evet sevgilim görüyorum," dedi Madeleine, "Ve harika olduklarını düşünüyorum." Allegro annesinin kollarının arasına kıvrıldı ve Madeleine onunla birlikte denizin içinde sallanmaya başladı. Sonunda bitkin düşerek el ele evlerine doğru yürümeye başladılar.

31

Madeleine, evine doğru yürürken neredeyse daha o anda, insanların auralarını görmeye başladığına pişman olmuştu. Korumak ister gibi Allegro'nun elini tuttu. Syracuse holde duruyordu ve Madeleine, omuzlarının üzerinde siyah ve eflatun renkli bulutların dolaştığını görebiliyordu. Syracuse'nın yüzünde yumuşak bir ifade vardı ve gülümsüyordu ama Madeleine içten içe onun çok öfkeli olduğunu biliyordu. Mor renk bunu belli eden ipucuydu. Madeleine, onu yavaşça öptü ve, "Merhaba sevgilim," dedi. "Çok güzel bir tatil geçirdik, değil mi Allegro?" "Sensiz" sözcüğü Allegro ile aralarında asılı kalmıştı. Kelimenin rengi buz mavisiydi.

"Evet baba," diyerek Syracuse'ya sarıldı Allegro. Ama Madeleine, Allegro'nun yüzünde küçük pembe şüphe gölgeleri olduğunu görmüştü. Allegro'nun Syracuse'un değişen ruh hallerinden korktuğunu fark etmişti. Bütün bir hafta boyu ters sözcük duymadan ya da mutluluklarını gölgeleyecek bir durum yaşamadan geçmişti. Gelmelerinden bir gece önce Madeleine ılık suyun içinde durmuş, denize bakmıştı. "Bunu yapmam gerekiyor," diye fısıldamıştı. "Kendim için değilse bile, Allegro için yapmam gerekiyor. Hayatlarımız devam etmeli. Bu adına Syracuse denilen kısırdöngüden kurtulmalıyız. Ben ona hizmet ediyorum, Allegro da onu eğlendiriyor. Günlerce hatta aylarca süren bir durum bu." Şu anda kocasının arkasında dururken ondan ne kadar korktuğunu fark etti. Yıllar boyu onun korkunç öfkesinden duyduğu acıyı hep içine atmıştı. Şimdi bu tatil ona büyük bir gerçeği göstermişti. Huzur içinde yaşama hakkı

vardı. Kendi duygularıyla ve istediği şeyleri söyleyerek yaşamaya hakkı vardı. Syracuse'un onun huzurunu bozmaya ya da sürekli olarak sözlerini onun adına tamamlamaya hakkı yoktu. Adada o iki çocuktan başka kimseyle konuşmamış da olsa, onların o gönüllü arkadaşlıklarından öyle memnun kalmıştı ki... Oraya Syra-cuse'yla gitmelerdi çocuklara ayıracak hiç zamanı olmayacağını biliyordu. Diğer Amerikalılar'la yapacağı bitip tükenmek bilmeyen içki

ÖPÜCÜKLER

187

muhabbetleri ve istediği gibi gitmeyen bir şey olduğunda Syracuse'un asılan suratından başka bir şey olmayacaktı. Madeleine endişeye titriyordu. Paolo'yu görmeyi öyle çok istiyordu ki...

"Bavulları yukarı çıkarabilir misin Syracuse?" diye sordu. "Benim gidip Bayan Poole ve Dadı Barnes'i görmem gerekiyor da. Onlara hediyelerini vereceğim. Bir tane de aşçıya getirdim."

"Pooley bavulları taşıyabilir. Ona bunun için para ödüyorum." Syracuse'un suratı asılmıştı. "Her neyse ben gidiyorum. Ancak yarın iş çıkışı dönebileceğim. Ani bir randevu, üzgünüm." Madeleine'e birden, aralarındaki şeylerin ne kadar kötü olduğunu fark ederek içinde bir sızı duydu. Ama hemen sonra aslında hissettiği şeyin bir rahatlatma olduğunu fark etti. Şimdi sokaklarda telefon kulübesi arayacağına Paolo'yu bu akşam evden arayabilirdi.

"Pekâlâ. Sen işine bak," dedi. "Bavulları ben taşıyım."

"Tabii ki," dedi Syracuse. "Artık büyük bir kızsın sen. Kendi bavullarını taşıyabilirsin." Sesindeki o bildik alaycı ton, Madeleine'e gözdağı veriyordu.

"Tabii taşıyabilirim Syracuse," dedi, bavulların ağırlığını hissederek merdivenlerden çıkarken. Ara sıra bavullarınızı ve alışveriş torbanızı taşıdığınız için bir kocanızın olması çok saçmaydı. Sıkıntılı bir ifade ile gülümsedi. O gittikten sonra da her şeyi şimdi yaptığı gibi tek başına idare edebilirdi.

"Baba, gelecek yılbaşı Hillary ve çocukları ile İngiltere'ye gideceğiz," dedi Allegro birden.

Bir an bir sessizlik oldu, sonra Madeleine aradaki buzları kırarak "Bu seyahatimizi seninle yarın konuşacaktım, ama Allegro haberi verdiği göre, şimdi konuşalım bari," dedi Madeleine de.

"Seninle konuşmak istediğim hiçbir şey yok Madeleine," dedi Syracuse.

"Kendine istediğin her şeyi yapma hakkını sen vermişsin. Tek başına tatile çıkıyorsun ve kızımı kaçırr gibi benden uzaklaştı-nyorsun. Benim için

mesele yok. Ben de yılbaşını başka bir yerde geçiririm." Sonra kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı.

Allegro, Madeleine'in önünden koşarak ilerlerken Dadı Barnes ve Bayan Poole mutfaktaydılar. "O küçük orospuyu görmeye gitti," diye konuşuyorlardı. "Üstelik Madam eve yeni dönmüşken."

"Çok iyi oldu diye düşünüyorum." Marjorie Poole'un yüzü duyduğu tiksintiden kızarmıştı. "Onun o berbat, sofrada adabından uzak hareketleri beni hasta ediyordu. Tam bir domuz gibi yiyor. Şimdi en azından hayat normale dönecek."

"Dadı Barnes, Dadı, bak sana ne getirdim!" Allegro kendisini Dadı Barnes'ın kollarına attı.

"Tatlım ne kadar da iyi görünüyorsun!" Dadı Barnes Allegro'yu kucaklamıştı.

Madeleine iki kadını da öptü ve güldü, "inanılmaz güzeldi her şey," dedi.

"Gerçekten hiç geri dönmek istemedim."

"Hediye bak Dadı," dedi Allegro "Kendim seçtim." Sonra paket kâğıdını yırtıp siyah mercan bir kolye ve takımı olan küpeleri Dadı Barnes'ın avucuna koydu.

"Ne kadar güzel tatlım," dedi Dadı Barnes. "Teşekkür ederim." Sonra Allegro'yu kucakladı.

"Bayan Poole size de Cayman Adası t-shirt'ü getirdim." Sonra Allegro palmye ağaçları resimleriyle süslü bir t-shirt çıkarttı. "Harika şekerim," dedi Bayan Poole gülerek. Madeleine, evinde olduğu için kendisini mutlu hissetmeye başlamıştı. Bu sıcak, destek veren kadınlarla birlikte olmaktan çok mutluydu. Paolo'yu görmek ve bu gece sesini duymak için de can atıyordu.

"Ne yazık ki bu gece kocam evde olmayacak," dedi. "Yani baş başayız." Birden, kimsenin budala olmadığını fark etti.

"Hiç sorun değil madam," dedi Bayan Poole. "En sevdiğiniz yemeği hazırlamıştım zaten." Bayan Poole çok ince bir kadındı. Madeleine aynı zamanda Syracuse'un canını acıtmasa da, onu bozabileceğini düşündüğünü biliyordu ve bu da neredeyse hepsinden kötüydü. Her iki kadının yüzünde gördüğü acıma ve ifadeye de dayanmak çok zor geliyordu. "Gidip aşçıyı bulayım da, ona da hediyesini vereyim," dedi. Duyduğu acıyı hafifletmek için derin bir nefes alarak alçak bir sesle konuşmuştu. Midesi kaynıyordu.

Madeleine, aşçının yanına giderken, Allegro, televizyon seyretmek için hızla koşarak yanından geçti. Adada televizyon yoktu ama ikisi de televizyonu hiç özlememişlerdi. Madeleine, elindeki önlüğü aşçıya uzatırken, "Sana üzerinde büyük bir kayaballığı resmi olan bir önlük getirdim," dedi.

"Hoşgeldiniz madam," dedi aşçı. "Siz olmayınca burası öyle sessiz ki. Bay Winstansley yemek saatleri dışında hemen hemen hiç evde bulunmuyordu."

UFUÇUKLER

189

"Evet, sanırım yapması gereken bir sürü iş var." Aşçı Syracuse'un metreslerinden habersizdi. Öbür iki kadının bildiklerini bilmiyordu. Madeleine onun yuvarlak ısıtılı yüzüne bakarken rahatladığını hissetti. Birçok kadın, erkeklerin yapamayacakları şekilde alt yazıları anlar. Kadınlar, her zaman satırların arasındaki şeyleri görebilirler. Erkekler ise sadece bir düzlemde yaşarlar. Bütün erkekler değil, diye düzeltti kendisini. Paolo çok derin bir anlayışa sahipti. Ama o özeldi zaten. Çok özel, dedi kendi kendine, yukarıya bavullarını açıp üzerini değiştirmeye giderken. Adada giydiği kıyafetler New York'ta havaalanına indiklerinde çok uyumsuz kaçmıştı ama Madeleine bunu önemsemiyordu. Son ana kadar adanın havasını üzerinde taşımak istiyordu.

"Edwina?" Saat dokuz olmuştu ve Allegro yatmıştı.

"Tatil iyi geçti mi?" Edwina bunu kısık bir sesle ve alaycı bir ifadeyle sormuştu.

"Harikaydı Edwina," dedi Madeleine. "Sana anlatacak bir sürü şeyim var. Bir karar noktasına geldim. Gitmeden önce Syracuse'dan ayrılmam gerektiğini düşünüyordum. Ama şimdi ondan ayrılmak zorunda olduğumu biliyorum. Allegro'yu okula bıraktıktan sonra kahve içmeye geleyim mi?"

"Tabii. Bu arada, Paoloda ne zaman döneceğini öğrenmek için aramıştı. Yarın tekrar arayacağını söylemişti. Kahveye geleceğini ona da söylerim."

"Hayır hayır, ben onu bu gece ararım. Syracuse hemşiresiyle buluşmaya gitti. Paolo'yu evden aramayı sevmiyorum aslında, ama sesini duymalıyım. Onu çok özledim. Sence o da beni özlemiş midir Edwina?"

"Evet. Sanırım. Ama erkekler ilişkilerini kısımlara ayırırlar. Bilirsin işte, gözden irak olan gönülden de irak olur hikâyesi."

Madeleine çöktüğünü hissetti. "Gerçekten mi Edwina?" diye sordu.

"Evet Madeleine. Sana bir bebek gibi davranmayı kesmeni söylemiştim. Adada bir hafta tatil yapmak olgunlaşmanı sağlamamış pek."

"Hayır. Tatilimi on iki yaşında bir kızla, Allegro'yla ve Alleg-ro'nun bir arkadaşıyla geçirdim. Küçük arkadaşlardan söz etmişken, Tarquin nasıl?"
"iyi... Ya Allegro?"

"Harika. Hiç sorunumuz olmadı. Sanırım bir kere baş başa kalırsak o da iyice sakinleşecek. İkimiz de Syracuse'dan korkuyoruz. Bunu ondan uzakta geçirdiğimiz bir hafta içinde anladım."

Madeleine telefonu kapattıktan sonra kendisine bir cin-tonik hazırladı. Adadayken taze hindistancevizi kabuğunda sunulan şarap ve rom içmek zorunda kalmıştı. Şimdi cinin tadı ona çok yumuşak gelmişti. Birden içkisindeki buzun erimesinin ne kadar uzun sürdüğünü fark etti. Adada sıcaklığın etkisiyle buz hemen eriyordu. Sonra titreyen ellerle telefonun ahizesini kaldırdı. Paolo'nun numarasını çevirdi. Ama cevap veren olmamıştı. Telefonu kapatıp kendisine bir içki daha hazırladı. "Komik," diye düşündü. "Burada oturup yalnızlığima ağladım. Şimdiyse artık yalnız değilim."

"O evli bir adam," diye fıkırdıyordu sanki saat. "Fazla umutlanma."

"Evli erkeklerin nasıl olduklarını bilirsin. Onlardan birisi de senin kocan," diye fısıldadı büyük bitkilerden biri. "Kadın! Sen gerçekten çok aptalsın." Bitki, Viktorya köklerinin çok farkındaydı ve bu çeşit şeyleri baştan onaylamayan bir yanı vardı. Erkeklerin diğer kadınlarla kaçamakları olur. Ve karıları evde oturup onların çocuklarına bakarlar. Bu işin usulü budur. Madeleine içkisini bitirip gülümsedi. İçkiye bağımlılığı gittikçe artıyordu. Sallana sallana yatmaya gitti.

32

"Sanırım evli kadınları, evli erkekler öğlen yemeğine çıkarıyorlar. Tabii ki eğer birbirleri ile evli değillerse." Madeleine saçma sapan konuştuğunun farkındaydı, ama kendisini çok üzgün hissediyordu. Syracuse, dediği gibi bütün geceyi dışarda geçirmişti. Madeleine uyandığında kendini korumasız ve yalnız hissetmişti. Neden evliliğini bitiriyordu ki? Aklını mı kaçıyordu yoksa? Ama sonra adada Syracuse'suz geçirdiği bir haftayı hatırlattı kendisine. O sabah yatakodasında ve banyoda dolaşırken hayatın bu olduğunu kendisine söylediğini hatırladı. Şimdi karşısında oturan iki eski arkadaşına bakıyordu.

"Tabii," diye onayladı Edwina. "Restoranların, öğlen vakitlerinde birbirleri ile konuşan bir sürü çiftle dolu olmasına rağmen geceleri buraları dolduran çiftlerin yemeklerini sessizlik içinde yedikleri dikkatini çekmedi mi? İşte, o akşam gelenler, evli olan çiftler."

Madeleine yüzünü buruşturdu ve sonra Germaine'e gülümsedi. "Evet, sanırım Syracuse ile benim, akşamları restoranda oturup birbirine söyleyebilecek bir şeyler bulmaya çalışan çiftlerden olduğumuzu fark ettim," dedi. "Allegro bebekken onun hakkında konuşabilecek bir şeyler bulabiliyorduk. Ama şimdi... Onu bile beceremiyoruz." Madeleine, telefonun çalmasını bir yarışçının tabancanın sesini beklemesi gibi bekliyordu.

"Her neyse şekerim," dedi Germaine Madeleine'e bakarak, "Mükemmel görünüyorsun. Bu ada çok güzel olmalı."

"Öyleydi Germaine. Oraya sevgilimle gitmek isterim. Sevgililerin gitmesi gereken yerlerden biri orası. Tam el ele güzel kumsallarda yürüyüşe çıkılacak bir yer."

"Paolo'yu düşünüyorsun Maddie, değil mi?"

"Sanırım evet."

Edwina kafasını salladı. "Paolo gibi adamlarla Karayib Adala-rı'nda tatile çıkamazsın. O buradaki riske girebilen adamlara benzemez. Eğer erkek Amerikalı ya da İngilizse karısı ilişkisini öğrendiğinde bir şeyler zirvalayabilir, talyanlar'ın ise farklı kuralları vardır. Ve iki taraf da böyle bir ilişkisinin açığa çıkması riskini göze alamaz. Bu yüzden belki bir hafta sonu birlikte tatile gidebilirsiniz, ama hepsi o kadar."

"Sanırım o da bana yeter," dedi Madeleine. "Her neyse Allegro ile baş başa ve Syracuse'dan uzakta geçirdiğim o bir hafta içinde Syracuse'dan ayrılmaya kesin olarak karar verdim." Bu kararını henüz Germaine'le konuşmamıştı. "Böyle mutsuz yaşamaya devam edemem Germaine," dedi. "Biliyorum, Allegro için onunla evliliğimi sürdürmem gerektiğini söylüyordun ama buna da değmez. Her ikimiz de kendimizi çok kötü hissediyoruz. Allegro daha küçükken Syracuse onu şımartıyordu. Tabii bu Allegro'nun ona taptığı zamandı. Şimdi altı yaşına geldi ve okula gidiyor. Kendi hayatı var. Syracuse da ona karşı da bana yaptığı gibi kötü davranmaya başladı."

Germaine, Madeleine'e bakıyordu. "Pekâlâ," dedi bir süre sustuktan sonra. "Sanırım en doğru kararı sen vereceksindir. Onsuz geçirdiğin bir haftanın seni nasıl etkilediğini görünce, seni suçladığımı da söyleyemem. Ben,

hayatımı bir kere daha bir erkekle paylaşamayacağımı biliyorum. Artık düzenimi kurdum ve çok da bencil-leştim. Huzurumu ve bu sessizliği seviyorum. Martıların ve sandalların sesleri ile uyanıyorum ve yatakta yatıp kahve makinemin kahveyi hazırlamasını, sonra da odanın kahve kokusu ile dolmasını bekliyorum."

Edwina sıkıntıyla güldü. "Sabah duyduğum ilk ses, Scott'ın gaz çıkartırkenki sesi," dedi. "Yine de en azından kalkıp bana kahve yapıyor, işin en berbat yanı da, sabahki o bir fincan kahve beni o kadar mutlu ediyor ki, bu yüzden ondan ayrılamıyorum. Neden ah, neden kadınlar bu kadar aptallar?"

"Edwina eğer bunun cevabını bilseydik..." -Germaine artık gülümsemiyordu. - "Dünyayı değiştirebilirdik."

"Sanırım bir şeyleri gerçekten değiştirmek, Allegro'nun kuşağının yapacağı bir şey olacak. Biz kabuğu çatlattık ve solucanlarla dolu olan kavanoza bir ucundan baktık. Şimdi kavanozun kapağını açmak onlara düşüyor."

Daha büyük solucanlarla karşılaşacaklar tatlım," dedi Edwina yerinden kalkarken ve o sırada da telefon çaldı. Dönüp Madeleine'e

ÖPÜCÜKLER

193

gülümseyerek, "Neden sen bakmıyorsun?" diye sordu. "Umarım Paolo seni arıyordur."

Madeleine başını salladı. Korkudan sesi kesilmişti. Ya eğer Paolo artık onu sevmiyorsa ne olacaktı? Ya eğer Paolo artık onu görmek istemiyorsa ne olacaktı? Tabii ki görmek istiyordu, aramasının sebebi de buydu zaten. Masanın yanına gitmesi sanki asırlar almıştı. Sonunda telefona vardığında elleri titriyordu. "Alo," dedi şüpheyle.

"Sen misin cara?"

"Oh Paolo, gerçekten sen misin?"

"Evet. Benim. Seni görmek için sabırsızlıktan ölüyorum. Ah Madeleine. Seni gerçekten özledim. Amore mio. Seyahatin nasıl geçti?"

"Harikaydı, ama sana kart atmadım çünkü birisinin bulacağından korktum." Paolo, "Öğreniyorsun Madeleine," derken, "Karımın arkadaşlarından biri görebilir," sözleri aralarında asılı kalmıştı. "Her neyse Madeleine, yarın benimle öğlen yemeği yemek ister misin? Bütün planlarımı iptal edebiliriz ve evimde yemek yiyebiliriz."

"Çok isterim Paolo. Gerçekten. Sana bir hediye getirdim. Saklamak zorunda kalmayacağın bir şey," dedi çabucak. "Bulduğum birdeniz kabuğu. Seni düşündürdü bana." Tabii ki oradayken neredeyse hiç durmadan onu

düşündüğünü söylemedi. Ya da ona kendisini ne kadar düşündüğünü sormadı. Muhtemelen çok düşünmemiştii zaten. Ama onun sesini duymak Madeleine'i öyle rahatlatmıştı ki, artık zorluklan ve sorunları düşünmüyordu. İstediiği tek şey, onun kollarında yatıp, onun derinden gelen yumuşak gülüşünü duymaktı. Madeleine, onu güldürmeyi başarıyordu. Öte yandan kocasını tebessüm dahi ettiremiyordu. Telefonu kapatıp yemek odasına döndü. Masaya oturup hayal âlemine dalmış bir şekilde Edwina'ya baktı. "Yani, evli bir adamla aşk yaşamak böyle bir şey demek ki," dedi.

Edwina, Madeleine'in kolunu tuttu. "Hayır," dedi. "Bu Paolo ile aşk yaşamak oluyor. Bu senin için ilk. Olan biten seni çok etkilemiş durumda. Benim gibi alışkın bir femme-fatale olana kadar bekle. Yapman ve yapmaman gerekenleri öğrenirsin. Uykusuz kalmaktan kurtulursun ve o pislikleri oldukları gibi kabul etmeye başlarsın."

0 13

"Paolo pislik değil."

"Tatlım kötü bir şekilde incinmeden, bütün erkeklerin birer pislik olduklarını kabul etsen iyi olur. Bu onların genlerinde var. Bunu sana defalarca söyledim."

"Edwina..." Germaine'in sesi çok yumuşaktı. "Böyle demek istemediğini biliyorsun. Bütün erkekler öyle değildir. Eğer iyi, kıbar, şerefli bir adam sana elini uzatırsa sen can sıkıntısıyla elini itersin."

"Evet sanırım haklısın," dedi Edwina ve kahvesini bitirdi. "Biz evli kadınlar için okula gitme zamanı. Tarquin'i okuldan almak hoşuma gidiyor, ama New York'ta araba kullanmak beni çıldırtıyor."

"Büyüdüğünde ve onun da kendi çocukları olduğunda buna değer diyeceksin Edwina. Benim çocuğum olmadığı için çok üzülüyorum. Hayatımda istediğim tek şey bu. Madeleine seninle Allegro'yu almaya gelmemin bir sakıncası var mı? Onu döndüğünüzden beri görmedim."

"Tabii ki Germaine. Ondan sonra da Hillary'ye gidebiliriz. Ona ve oğullarına da hediye getirdim." Sonra şüphyle Edwina'ya baktı.

"Merak etme," dedi Edwina. "Onu sepetledim Maddie. Scott'ın tenis koçuyla görüşüyorum şu aralar. Scott'a tenis kortunda bağırıyor ve beni onun yatağında beceriyor. Hiç de fena değil. Seninle sonra konuşuruz Maddie."

"Sanırım Syracuse evde olur," dedi Madeleine yüzünü buruşturarak.

Edwina, "Pekâlâ, kadınların aralarındaki şifreyi kullanırsınız," dedi. "Zavallı Syracuse'un bizim karşımızda hiç şansı yok."

Madeleine, Hillary'nin evinden çıkarken Syracuse'u görmek istemediğini fark etti. Aslında bu konuyu Hillary ile konuşabilirdi ama Germaine'in yanında kocalarından konuşmaya başlamak ona hiç de uygun gelmedi. Allegro, ağzının etrafındaki reçel kalıntılarıyla ile çok mutlu ve neşeli görünüyordu. Germaine'i öptü. "Annemle çok güzel zaman geçirdik Germaine," dedi. "Bitmesini hiç istemedim." Germaine Al-legro'nun sesindeki tondan, çocuğun da babası yokken huzurlu ve mutlu olduğunu anlamıştı.

Madeleine, ışıklan artık o kadar net seçemediğini fark etti. Sadece bir ışık titreşimi görebiliyordu. Ama o büyüleyici aura ışığını gö-remiyordu.

UFUCUKLER

195

"Işıkları her zaman görebiliyor musun Allegro?" diye sordu.

"Hayır, sadece istersem. Yatağımın başındaki ışık gibi. istediğimde açıp, istediğimde kapatabilirim. Her neyse bugün sınıfta, adamdan konuştuk. Diğer çocuklara onun nerede olduğunu gösterdim. Bir gün oraya yine gidecek miyiz anne?"

"Dr. Stanislaus bana auraları gösterme sözü verdi Germaine," diye açıkladı, Madeleine. "Bu harika bir duygu, özellikle de kendi renklerini görmek." Germaine'in bu dediklerini anladığını bilmek çok güzeldi. "Tatlım söz veriyorum o adaya bir kere daha gideceğiz. Bu sefer Germaine'i de bizimle götürürüz. Böylece o da kendi renklerini görerek yüzer." Çok kolay söz verebiliyordu, çünkü Paolo ile gitmenin, gerçekleştiremeyeceği bir rüya olduğunu biliyordu.

Eve gittiklerinde Madeleine, Syracuse'un arabasının otoparkta olduğunu gördü. "Kahretsin," diye fısıldadı. Eve ondan önce gelip akşam yemeği için üzerini değiştirebileceğini ummuştu. Şimdi Syracuse, yatak odasında konuşmak için kendisini bekliyor olmalıydı. Daha çok da konferans vermek için denilebilir. Madeleine dudağını ısırdı ve birden bilinçsiz bir şekilde dudağının içini çiğnemiş olduğunu fark ederek şaşırıldı. O bölge acıyordu. Arabayı durdurdu ve kapıyı açmak için Allegro'nun üzerinden eğildi.

"Ondan korkma anne," dedi Allegro. Yüzünden endişeli olduğu anlaşılıyordu. "Rengin yeşil oldu."

"Korkmamaya çalışacağım tatlım," dedi annesi, "ilk önce sen gidip onu biraz neşelendir bakalım." Sonra kapıyı açtı ve Allegro arabadan indi.

"Baba neredesin?" Allegro merdivenlerden yukarıya koşarken Madeleine de peşindeydi. Kocasını yatıştırmak için kızını kullanması, kendisini suçlu hissetmesine yol açmıştı. Sonra kızının arkasından yatak odasına girdi. Syracuse, üzerinde giysileri ile ve asık bir suratla yatağa uzanmıştı. "Eve geldik baba," dedi Allegro babasının kucağına atlayarak. Syracuse korumak ister gibi kızına sarılarak, "Hangi cehennemdeyiniz?" diye sordu.

"Metroda Germaine'i bıraktım ve Hillary ile çay içtik," dedi Madeleine ve sonra eğilip Syracuse'un dudaklarına bir öpücük kondurdu. Syracuse'un dudakları rahatsızlıkla kıpırdandı. "Umarım yemekte yiyeceğimiz uygun bir şeyler vardır."

"Gidip aşçı ile konuşurum," dedi Madeleine ve odadan çıkıp aşağıya koştu. "Kahretsin," diye söyleniyordu. O sabah yemek için talimat vermeyi unutmuştu. Paolo ile telefonda konuşabilmek için Edwina'ya gitmek üzere apar topar evden çıkmıştı. "Akşam yemekte ne var?" diye sordu nefes nefese.

"Pease ve Jamaika pilavı. Adada, uzun yıllar önce annemin öğrettiği bir yemek bu."

"Şükürler olsun Sentinella. Syracuse bu yemeği gerçekten sever. Tatlı olarak ne var peki?"

"Limonlu pay."

"Sen bir meleksin Sentinella. Hayatımı kurtardın."

Sonra koşarak yukarı çıktı ve "Jamaika pilavı ve pease var sevgilim," dedi. Syracuse biraz yumuşamıştı, karısının onun için koşturması hoşuna gidiyordu. Üstelik onunla sevişmek de istiyordu. Bronz teni hoşuna gitmişti. "Sana bir bardak içki getireceğim Mad-die," dedi. "Sen de üzerini değiştir ve kütüphaneye yanıma gel. Ve sen küçük bayan... Doğru odana. Biz büyüklerin biraz baş başa kalması lazım."

Allegro, annesinin aurasının bu sözleri duyunca umutsuz bir yeşile büründüğünü gördü. "Yemeği sizinle yiyemez miyim baba?" diye sordu.

"Seni bütün hafta görmedim."

"Hayır. Hemen git ve Dadı Barnes'ı bul. Hafta sonunda seni hamburger yemeğe götürürüm. Sadece sen ve ben. Tamam mı prenses?"

Allegro odadan çıkarken omuzunun üzerinden arkaya baktı. Annesinin gözlerine bakarak, ona, "Çok kalmadı. Ondan sonra ikimiz gitmiş olacağız," diye düşüncelerini yolladı. Madeleine'in yüzündeki gülümsemeden bunu anladığını fark etmişti. Sonra kendisini biraz daha mutlu hissederek

koşmaya başladı. Ama o gece yukarıda yatak odasında, babasının yanında olduğunu bildiği annesine beyaz mutlu bir ışık göndermeye çalıştığında, bunu başaramadı. Işığın önüne bir duvar dikilmişti. Ve Allegro, bu duvarı babasının ördüğünü biliyordu.

33

Şu ana kadar sevişmek, Syracuse'un vücuduna girmesi gibi bir şeye izin vermek olmuştu. Olayda bir zevk bulmaya çalışıyordu, ama bulamıyordu. Üzücü olan bir şey de Syracuse'un Madeleine'in sevişmekten sıkıldığını anlamaya başlamasıydı.

Syracuse, "Ne var Maddie? Yanlış bir şey mi yapıyorum?" diye fısıldadı kulağına, içinde gidip gelirken.

"Hayır Syracuse, yanlış bir şey yapmıyorsun. Ben sevişmek istemiyorum sanırım hepsi bu."

"Birçok kadının yaptığı gibi, istiyormuş taklidi yapamaz mısın Maddie?"

"Öyle mi yapıyorlar Syracuse?" diye sordu Maddie. "Ben o birçok kadından biri değilim."

Syracuse, derin bir nefes aldı ve karısının içinden çıktı... Madeleine, bedenini tekrar bulmuş gibi hissetti kendini. "Benim için kendini hiç zorlamıyorsun Maddie," dedi Syracuse. "Başka kadınların beni istediğini biliyorsun. Seninle kalmak zorunda değilim."

"Çok haklısın Syracuse. Benimle kalmak zorunda değilsin." Mayosunun Karayib güneşinden koruduğu göğüslerinin beyazlığına bakıyordu.

Bacaklarını uzattı. Bacaklarının bronz teni bembeyaz karnıyla kontrast yapıyordu. Syracuse uzandı ve bacaklarının arasındaki tüyleri avuçladı.

Madeleine irkildiğini hissetti. "Benim için hiçbir şey hissetmiyor musun Maddie?" diye sordu Syracuse.

"Ne yazık ki, hayır," dedi Maddie. "Uzun bir süredir bir şey hissetmiyorum. Evliliklerin çoğunda yaşanan kötü bir dönem olabileceğini düşünerek, uzun bir süre bir şey söylememeye çalıştım. Ama bunun öyle bir durum olmadığını biliyorum artık. Sanırım bizim evliliğimiz bitti Syracuse."

Şaşırmıştı. Bu konuyu şimdi konuşmayı düşünmüyordu. Sonunda yapmam gerekeni yaptım, diye düşündü. Burnumu tuttum ve Brooklyn Köprüsü'nden aşağıya atladım. En azından yatakta boğulma tehlikesi yok. O sırada bir yutkunma sesi duydu ve Syracuse'un ağlamaya başladığını fark etti.

ERIN PIZEY

"Sarıl bana sevgilim," dedi Syracuse. "Korkuyorum."

Madeleine uysal bir şekilde kollarını ona doladı, ama sonra öfkeden titrediğini fark etti. "Neden sana sarılıyormuşum lanet olası?" dedi. "Evlilik hayatımız boyunca kendi istediğin şeyleri yapıp durdun. Bağırдың çağırдың. Öfkeli olduğunda davranışlarınla beni korkuttun. Ağlaması gereken biri varsa o kişi benim, sen değilsin."

Sonra Syracuse'u itti. Syracuse hıçkırıklara boğularak yatağına gömülmüştü. "Konuk odasına gidiyorum," dedi Madeleine. "Güzel bir uyku çekeceğim."

Madeleine hâlâ öfkeden titrediğini görerek şaşırdı. Elindeki yastığını sıkıca tutarak odadan çıkıp mavi rengin hâkim olduğu konuk odasına gitti. Çift kişiliLyatağı yatığında rahatlayarak bir nefes aldı. Bundan sonra burada yatacağım, dedi. Sevmediğim bir adam tarafından sevişmeye zorlanmayacağım. Suçluluk bile hissetmediğini görerek şaşırdı. Genellikle Syracuse'un gözyaşları, içinde merhamet ve acıma duygusu uyandırır ama artık durum değişmişti. Sanırım bu, evliliğimin dışına çıkan o uzun ve tehlikeli yolun ilk durağı, dedi kendi kendine. Çok dikkatli ilerlemeliydi. Ama onun yanında Dr. Stanislaus vardı. Syracuse'un ise hiç kimsesi yoktu - ya da var mıydı? Onun da metresleri vardı. Bunu düşünerek rahatladı ve uykuya daldı.

Kahvaltıda, Syracuse berbat bir haldeydi. "... Beni avutmadın bile," dedi.

"Orada yatmış senden anlayış dilenirken, beni fırlatıp attın."

"Syracuse, Allegro kahvaltı yapıyor ve büyükler çocuklarının önünde tartışmamalılar. Dr. Steckel'in dediklerini hatırlasana."

"O pahalı herifin ne dediği umurumda bile değil. Evliliğimizi bitirmeye karar verdin ve Allegro bunu bilmeli."

Madeleine endişeyle Allegro'ya baktı. "Tatlım," dedi. "Odana gitmek ister misin? Aşçıya kahvaltını yukarı getirmesini söylerim."

"Hayır anne," dedi Allegro dirsekleri yemek masasına dayanmış bir vaziyette otururken. "Babamın söyleyeceklerini duymak istiyorum."

Annemin artık seninle evli olmak istemediğini neden söyledin baba?" diye sordu sonra.

"Çünkü senin annen kötü bir kadın. Hükmetmek istiyor. Sürekli başına buyruk olmak istiyor. Ve bu hayatta herkes de payına düşenle yetinmesini bilmeli. Anlıyor musun?"

öpücükler

ıy

"Tabii anlıyorum baba. Ama annem paylaşmayı biliyor ve o senin gibi bağırıyor. Sen sürekli bağırıyorsun."

"Biliyorum tatlım, ama annen ancak o şekilde konuşunca dinliyor. Eğer ondan bir şeyi yapmasını kibarlıkla istersem, kendi bildiği gibi yapıyor." "Sanırım belki de senin kendi evin olursa ve buradan gidersen, her şey daha iyi olabilir. Annemle ben de burada yaşarız, sen de bizi ziyarete gelirsin."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun tatlım? Benden uzakta olduğunuz sıralarda annen seni iyi çalıştırmış. Bir hafta önce böyle bir şey söylemezdin prenses."

"Annem beni çalıştırmadı baba. Birlikte o kadar güzel zaman geçirdik ki, hep öyle olsun istiyorum."

Birden Syracuse ayağa fırladı ve karısının geri çekildiğini gördü. Peçetesini masaya fırlattı. "Karım ve çocuğumun beni istemediklerini görüyorum," dedi. "Yukarı çıkıp eşyalarımı toplayacağım ve sonra beni seven kadınla birlikte yaşamaya gideceğim." Bir şeyler söylenmesini bekler gibi duruyordu.

"Hastanede bulduğun o küçük hemşireyi mi kastediyorsun?" diye sordu, Madeleine kaşlarını kaldırarak. "Tabii sevgilim... Git ve istediğin hayatı yaşa. O tam senin seviyene uygun biri."

"Seni orospu!" diye kükredi Syracuse. Yüzü öfkeden morarmıştı. Madeleine ile Allegro, siyah ve kırmızı ışıkların etrafında dans ettiklerini görebiliyorlardı. Syracuse, bir an Madeleine'e vursam mı diye durakladı. Çok rahatlatırdı bu onu, ama sonra bunun ona davasını kaybettireceğini fark etti. Madeleine'e maddi bakımdan ihtiyacı olacaktı. "Babana onunla konuşacağımı söyle Maddie," dedi. "Bu durum annenin kalbini yaralayacak, ama senin umurunda olduğunu sanmıyorum, değil mi?"

"Pek değil Syracuse. Umursayacağım pek bir şey kalmadı." Sonra da oradan hızla çıkan kocasının arkasından baktı. "Sanırım Allegro," dedi. "Bugün dışarı çıkıp hayvanat bahçesine gitsek iyi olur. Sen de ister misin?"

Allegro, annesinin kucağına çıktı ve ona sarıldı. Madeleine'in gözlerine baktı. "Anne," dedi. "Babam bir gün yine mutlu olacak. Ama bizimle değil. Onu çıldırttın."

"Biliyorum tatlım," dedi annesi. "Merak etme. O da, biz de iyi olacağız. Her neyse, yılbaşında İngiltere'ye gideceğimizi unutma. Bunu heyecanla bekliyoruz değil mi?"

"Evet," dedi Allegro. "Hadi, babam gidene kadar, televizyon izleyelim. Sonra gidip fillere bakarız. Kurabiye var mı anne? Filime ona bir kurabiye getireceğime söz vermiştim." Sonra gülümsedi ve Madeleine, hayatın kızı

için hiçbir zaman kendisi için olduğu kadar zor olmayacağını fark etti. Allegro'nun suçluluk duygusu ve vicdan azabına ait ölçüleri, kendisinininkinden çok farklıydı. Allegro, Madeleine'in hiç olmadığı kadar kendinden emin bir çocuktü.

34

Madeleine, hayvanat bahçesine gittiklerinde fillerin olduğu bölüme doğru yürümeye başladı. Allegro'nun peşinden koşuyor ve onun gibi zıplıyordu.

"Bir dakika bekle tatlım," dedi nefes nefese. "Yaşlı annen sana yetişemiyor."

"Yetişebilirsin anne. Hadi gel. Hemen şurası." Madeleine fillerin çığlıklarını ve çıkarttıkları sesleri duyabiliyordu. Sesler onu büyülemişti. Sonra kocaman bir filin büyük kulaklarını gördü. Kafeslerin parmaklıklarına yaklaştıkları zaman, fil Allegro'ya baktı. Pembe küçük ağı ve sarkık alt dudağından aşağıya uzanan salyalarıyla küçük kıza hoşgeldin der gibiydi. Uzun hortumu yavaşça kıvrılarak parmaklıklardan dışarıya uzandı. Ve Allegro ona bir kurabiye uzattı. Fil başını geriye atarak kurabiyeyi yemeye başladı. Sonra ayaklarının dibindeki küçük bir gölcükten biraz su alıp yavaşça Allegro'ya doğru püskürttü.

"Hey küçük kız..." Her işe burnunu sokan park görevlisi o sırada koşarak onlara doğru gelmeye başlamıştı. "Biliyorsun ki bunu yapamam..." Allegro, ona dönerek gülümsedi. Madeleine, küçük yüzünden ışık yayılan kızını izliyordu. Kızının saçları güneşte parlıyordu. Ve zümrüt yeşili gözleri de ısıtıldı. Hayvanat bahçesi görevlisi, karşısına gözle görülmeyen bir kafes dikilmiş gibi durmuştu.

"Kafam karıştı," dedi. "Ne söyleyecektim tamamen unuttum."

Fil, hortumunun ucunu sardalya konservesi kapağı gibi kıvrıdı ve güler gibi yüksek bir ses çıkarttı. Bu ses ortalığa yayıldı. Kurtlar ve sırtlanlar da ona katıldılar. Hayvanat bahçesi görevlisi rezil bir herifti, ama bu küçük kız onu yola getirmeyi başarmıştı. Papağan evindeki papağanlar da gürültüye katıldılar. Ve bir an Madeleine, hayvanat bahçesindeki hayvanların özgürlüklerine kavuşup neşe içinde esaretten kurtulduklarını düşündü. Allegro annesinin elini tuttu. Madeleine, o an kendilerinin de özgür kalmaya ihtiyaçları olduğunu düşündü. "Hadi buradan çıkalım," dedi.

/U/

ERIN PIZZEY

Eve Madeleine'in tahmininden geç gittiler. Madeleine, Pao-lo'nun evine vaktinde gitmek için acele etmesi gerektiğini hissetti. "Dadı Barnes'in yanına git tatlım," dedi. "Benim öğlen yemeğine çıkmam lazım. Ondan

sonra geri geleceğim ve yine birlikte olacağız." Hayvanat bahçesindeyken Syracuse'un evden ayrıldığını kafasından atabilmişti. Paolo ile bir araya gelmek için sabırsızlanıyordu. Paolo, Madeleine'i parçalanmış dünyası konusunda rahatlatılabildi. Paolo'nun bu konulardaki deneyimi çok fazlaydı ve Madeleine ise neredeyse hiçbir şey bilmiyordu.

Paolo onu sakinleştirebilirdi ve Edwina ile Germain'den daha iyi öğütler verebilirdi. Neden Paolo hakkında böyle düşünüyorum ki? diye sordu kendisine. Acaba o erkek olduğu ve Madeleine de erkeklerin mantıklarıyla, kadınların ise önsezileri ile hareket ettiklerini bildikleri için miydi? Kız arkadaşlarınızla acıyı ve mutsuzluğunuzu paylaşabilirsiniz, ama sonra size ne yapmanız gerektiğini söyleyen bir adamla konuşmayı mı tercih ederiniz? Bu düşünce kafasını karıştırmıştı. Evet, kadınlar ve erkekler konusunda düşündükleri böyleydi. Ve evliliklerinin en büyük sorunlarından biriydi. Sürekli olarak Syracuse'un dediklerine boğun eğmişti çünkü. Syracuse da ilk zamanlardan beri ona savurgan ve mantıksız biri olduğunu söylemişti. Boşver bunu, diye düşündü, Edwina ve Germaine ile konuşacağım. Özellikle de yıllarca tek başına yaşamayı başarmış biri olan Germaine ile. Paolo, kadınlarla yatmak konusunda bir sürü şey biliyor olabiliirdi ama düşündüğünde, o önce annesi tarafından, ardından karısı tarafından hayatı boyunca şımartılmış bir erkekti.

Evden çıkarken, Paolo'ya sadece Syracuse'dan ayrıldığını söylemeyi düşündü. Taksi çağırırken bu haberin Paolo'yu nasıl etkileyeceğini düşünüyordu. Ona askıntı olacağını düşünüp korkar mıydı acaba? Beşinci kural mıydı, altıncı mı, ne diyordu: Eğer evli bir erkeğe yapışmayı düşünüyorsanız, bir zaman sonra kendinizi ölü bir sarmaşık gibi hissedersiniz. O sizinle sevmek ve iyi vakit geçirmek için oradadır. Sarmaşığa destek olmak ise onların planlarında yazmaz.

"Paolo?" Madeleine, mutfakta masada oturuyordu ve Toscana ekmeğini bardağındaki Rosso di Montalcino'suna batırıyordu. Konuşmak için kendisinin çok gergin olduğunu düşünüyordu. "Sanırım sana Syracuse'un beni terk ettiğini söylemeliyim." Paolo'nun makarna için hazırladığı sosu karıştırırken bir an belli belirsiz du-

ÖPÜCÜKLER

203

raksadığını gördü. "Şaşırmadım sevgilim," dedi Paolo. "Ondan ayrılmayı düşündüğünü söylemiştin. Üzgün müsün peki?"

"Bilmiyorum," dedi Madeleine. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Bu şekilde ayrılacağımızı düşünmemiştim. Uygar bir şekilde konuşacağımızı zannederdim. Şimdi o gitti. Ve ben de ne yapacağımı bilemiyorum. Bir bakıma rahatladım, bir bakıma da biraz korkmuş durumdayım. Yani onsuz nasıl yürüteceğim? Anneme ve babama ne diyeceğim? Dadiya ve Bayan Poole'a ne kadar ödediğimizi bile bilmiyorum."

Kahretsin, diye düşündü umutsuzlukla. Bir çocuk gibi zırlamaya başladım.

"Muhasebeciniz var mı?"

"Tabii. Babamın muhasebecisi bize de çalışıyor."

"Tamam, faturaları o ödesin. Muhasebeciler bu işler içindir."

"Bu kadar kolay mı?"

"Tabii," dedi Paolo elindeki kaşığı havada sallayarak dönerken. "Pratik şeyler kolaydır. Buradakiler sorun yaratır." Bu sırada eliyle kalbini işaret ediyordu. "Şimdi evliliğiniz bitmiş olabilir. Ama güzel günler de yaşamıştınız. Amerikalılar bizden çok değişikler. Yeminlerinden ve sözlerinden dönebilirler. Biz Avrupa'da bunu yapamayız. Evlenirken sadece o kadınla evlenmiş olmazsın. Onun ailesiyle de evlenmiş olursun. O da aynı şekilde seninkiyle... Çocuklar kuvvetli bağlarla aileye bağlıdır. Ve tabii ki boşanmalar çok zor ve farklıdır. Ailenin ve arkadaşlarının şimşeklerini üzerine çekersin. Ayrılmak hiç de normal karşılanmaz. Evlilikler iş anlaşması gibi yapılıp ve eğer şanslıysan mutlu olursun. Ve benim de hayatımda sen olduğuna göre ben de mutluyum."

Madeleine, gözlerine yaşların hücum ettiğini hissetti. Paolo'dan duyduğu bir iki olumlu söz ilişkilerine bir süreklilik getirsin istiyordu. Ama Edwina'nın sesi kulaklarında yankılandı. "Evli erkekler metresleri için karılarından ayrılmazla!. Eğer böyle bir şey yaparlarsa, hayatlarının geri kalanını karılarını kaybettikleri için ağıtlar yakarak geçirirler. Erkekler, hayat boyu diye yemin ederler." Madeleine gülümsedi. "Teşekkürler sevgilim," dedi. "Beni sevdiğini duymaya ihtiyacım vardı Paolo."

Paolo, masanın yanına geldi ve elindeki makarna tabağıyla eğildi... "En sevdiğin yemeği pişirdim," dedi. "Picci." Madeleine kalbi-

i.M'i

EKİN FİZİK

nin hopladığını hissetti. Yemek pişirme konusunda sevişmede olduğu gibi her zaman o kadar ciddiye ki... Yemeğin bir kere tadına baktıktan ve nefis olduğunu söyledikten sonra Paolo rahatladı ve Madeleine'in o çok sevdiği şakacı güleç adam haline geldi. Yatakta da bu böyleydi. Madeleine'i doyuma ulaştırdıktan ve onun yumuşak vücudu zevk aldığını kanıtladıktan

sonra neşelenir ve Madelei-ne'e şakalar yapar, onu gıdıklayarak güldürürdü. Madeleine'in ona böylesine bağlanmasının asıl nedeni de Paolo'nun onu mutlu etmek için kendini helak etmesiydi zaten.

"Bu sosun bu kadar zengin ve koyu olmasını nasıl sağlıyorsun?" diye sordu Madeleine. "Ben yaptığımda hep çok sulu ve ekşi olur."

"Annemden öğrendiğim bir şey sayesinde. Bir çay kaşığı esmer şeker koyar sosa. Bu, domateslerin ekşi tadını alır."

Paolo'nun annesi tipik, kusursuz bir italyan annesiydi. Paolo annesine tapıyordu. O mükemmeldi ve Paolo'nun bir kadında aradığı, annesinin Paolo'ya verdiklerinin aynısını verebilen özelliklerdi. Diğer yandan, Syracuse ise annesini hiç tanımamıştı ve iki dırdırcı yaşlı teyze büyütmişti onu. Madeleine, bunlardan hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu. Syracuse'un canının istediği her şeyi yapmasına izin veren, ama sonra onu terk eden ölmüş ama idealize edilmiş anne figürü mü, yoksa Paolo'nunki gibi çok canlı, mutfakta çok başarılı ve evcimen olan bir kadın mı... En azından Madeleine, Paolo'nun annesinin gölgesinin yatak odasına girmedikten emindi. Ya da giriyor muydu? Acaba Paolo'nun annesinin yüzü sevişirlerken onlara mı bakıyordu?

Meryem Ana'nın sevgili oğlu tarafından başına taç takılırken bir resmi vardı tabii. Resim anne ve oğlu arasındaki ideal sevgiyi gösteren bir resimdi. Aynısı Paolo için de geçerli olabilirdi. Ama sonra Madeleine kendini kontrol altına aldı. Yaşadığım şu an, dedi kendisine sert bir şekilde, bunları düşünecek zaman değil. Tipik bir Amerikalı olup da her şeyi dibine kadar analiz etmeyeceğim. "Mmmm Paolo, bu mükemmel bir şey," dedi ağzına picci den atarken. Sosun dilinde bıraktığı tat mükemmeldi. Acaba kocasından, serbest kalarak sevgilisinin peşine takılabilmek için mi ayrılmıştı? Oturup onu seyretmeye başladı ve bir süre sonra duyduğu arzudan sersemlediğini hissetti. Bu daha önce yaşadığı bir duygu değildi. "Sesini kes!" diye uyardı kendisini.

ZUD

"Evli olup olmamamın senin için bir farkı var mı Paolo?" diye sordu. Paolo'nun alnında kaşlarının arasında bir çizginin kırdığını gördü. Öpmeyi çok sevdiği bir yerin. Cevap vermeden önce bir an tereddüt etti Paolo. "Sevgilim," dedi. "Eğer başka bir kadın olsaydın senden gerçeği saklamaya çalışırdım, ama - beni neredeyse korkutacak kadar - iyi tanıyorsun. Evet, evli olup olmaman benim için bir farklılık yaratıyor. Sen kocanla evliyken..." Madeleine, Paolo'nun Syracuse'un adını çok nadiren kullandığını fark

etmişti. "Kocanla evliyken," diye devam etti, "Geleceğin için güvende olduğunu düşünüyordum. Senle ben birlikte harika vakit geçiriyoruz. Birlikte olabilecek zaman bulduğumuzda sevişebileceğimizi ama bizi ayıracak bir şey olursa, senin evde güvende olduğunu ve bakıldığını biliyordum. Eğer ondan ayrılırsan..." dedi ve sonra omuzlarını silktili, "O zaman senin için üzüleceğim, çünkü, bu sorumluluğu alamayacağımı biliyorum. Ben hayatımı çocuklarıma ve karıma adanmış biriyim." Bir an bir sessizlik oldu ve aralarında soğuk bir rüzgâr esti. Sevişirken ilk defa bu soğukluğu hissettiler. Soğukluk Paolo'dan gelmiyordu - o her zamanki gibi coşkuluydu - Madeleine'in içindeydi bu duygu. Syracuse'den ayrılırsa, annesi babası ve kızı olmasına rağmen o yalnız bir kadın olacaktı. Konsantre olmaya çalıştı ama Paolo'nun kollarında yatarken hissettiği duygusal zevki hiç alamıyordu. Bir şekilde onun moralini bozmuştu. Bunun çok saçma olduğunu biliyordu aslında. Paolo her zaman ona karşı dürüst olmuştu. Oyunun kurallarını değiştiren de kendisiydi. Ama erkekler de kadınlardan çok farklı değiller miydi? Edwina hep böyle derdi. Madeleine derin bir nefes aldı ve Paolo durdu. İçinde onun hareketsizliğini hissetti birden. "Üzgünüm Paolo," dedi. "Korkarım bugün pek iyi değilim. Gerçekten üzgünüm." Korktuğunu fark etti.

"Üzülme," dedi Paolo ve yavaşça gözkapaklarını öptü. "Bütün hayatın değişiyor. Kocan çıktı gitti ve tabii ki üzülüyorsun. Bir evlilik ne kadar kötü olursa olsun, ayrılmak her zaman zordur. Çok kötü değildi değil mi, evliliğiniz yani?"

"Sanırım değildi. Ama geriye dönüp bakınca özverili olanın hep ben olduğunu görüyorum, istediği her şeyi yapmalıydı ve eğer ben izin verirsem de iyi oluyordu. Ama eğer bir şeye hayır dersem, o zaman onun korkunç öfke nöbetleri başlıyordu. Davranışları ve sabır-sızlığıyla beni yıpratıyordu. Evde olduğu zamanlarda endişeli oluyordum ve elim ayağım birbirine dolaşıyordu. Mutfakta durup titriyordum. Aşçıya bunun sadece sinir bozukluğundan olduğunu söylüyordum ama onu kandırabildiğimi sanmıyorum. Syracuse, kendimi hep çok aptal ve işe yaramaz hissetmeme yol açtı. Güvenimi yeniden kazanmam epey zaman alacak. Tabii eğer bir gün yeniden kazanabileceksem." Sonra acı acı güldü. Paolo şefkatli bir şekilde elini tutarak yanında yatıyordu.

"Cara, hayat hakkında öğreneceğin çok şey var daha. Bu mutsuz evliliğin içinde çok uzun zamandır sıkışıp kalmıştın."

"Biliyorum," dedi Madeleine sesindeki çocuksu tondan nefret ederek. "Ama öğrenebilirim," diye devam etti. "Ve öğreniyorum. Mesela, evli bir adamla ilişkimin olmasının bu kadar karmaşık olacağını hiç fark etmemiştim. Böylece evli adamlarla ilişkiye girmeyi düşünen kadınlar için kurallar listesi yapıyorum. Birkaç tanesini Edwina söyledi, diğerlerini de ben buldum, ilk kural, evli erkekler karılarını asla terk etmez ve eğer böyle bir şey yaparlarsa da hayatlarının geri kalanını ilk eşlerinin ne kadar iyi olduğunu anlatarak, böylece de ikinciye hep en iyi ikinci olabileceğini hissettirerek geçirirler. Sana bahsettiğim şu kartpostal kuralı var sonra. Doğumgünü ya da yılbaşı hediyesi de alınmamalıdır, çünkü onları saklaması gerekir. Evli erkekler sevgililerini öyle yemeğine, karılarını da akşam yemeğine çıkarırlar. Hafta sonu bir yerlere gitmeye ne dersin Paolo?" Madeleine bu soruyu sorduğuna şaşırılmıştı, ama soru birdenbire ağzından çıkmıştı.

"Bir sabah, gizlice eve süzülme ve hemen - senin kokundan kokmamak için - kıyafetlerimi değiştirip banyo yapmak yerine senin yanında uyanmak isterim."

"Hafta sonu bir yerlere gitmek ister misin gerçekten?" diye sordu Paolo. Kollarını başının arkasında kavuşturmuş yatıyordu. "Tabii isterim," dedi Madeleine. "Amerika'da bildiğin en kalitesiz, en 'metresle gidilecek otel' neresidir?"

"Dur düşüneyim," derken Paolo gülüyordu. "Sanırım Mia-mi'deki Fontainebleau Oteli," dedi. "En büyüleyici, en mükemmel aynı zamanda da en enfes, en kötü yer orası. Orayı severim."

"Pekâlâ, beni bir hafta sonu oraya götürmeye ne dersin?"

207

"Söz tatlım," dedi Syracuse. "Joe'nun lokantasında yengeç bacağı yiyebiliriz."

"O nedir Paolo?"

"Balıkçılar ağlarıyla yengeçleri yakalarlar, sonra bacaklarını kopartır ve tekrar denize atarlar. Ve bacaklar yeniden çıkmaya başlar. Gerçekten çok lezzetlidir, tabii eğer zavallıların bir organlarını kestiğini unutabilirsen. Ben çok çabuk unutabilirim. Mama mia." Sonra lezzetini anlatmak ister gibi yumruk yaptığı elindeki parmaklarının ucunu öptü.

"Umarım ben de unuturum," dedi Madeleine. Eğer Paolo ile geçireceği o iki günü düşünürse, Syracuse'dan ayrıldığı, gelecekteki günlere

katlanabilirmiş gibi geliyordu Madeleine'e. "Ancora, Paolo," diye fısıldadı bacaklarını açarak.

"Prego," diye cevapladı Paolo.

35

Edwina, Germaine ve Madeleine, Madeleine'in hayatında olan son değişiklikleri konuşmak için en sevdikleri restoranda buluşmuşlardı.

"Aslında bana en zor gelen şey de anneme anlatmak," dedi Madeleine.

"Onlarla bu gece konuşacağım. Annemi arayıp Syra-cuse'un evden ayrıldığını ve bu konuyu onlarla konuşmak istediğimi söyledim. Bunu telefonla söylememin nedeni de, ben oraya gitmeden babamla bu fikre alışmalarını sağlamaktı. Tam yemeğin ortasında bu haberi vermekten daha iyi olacağını düşündüm."

"Annen ne dedi?" diye sordu Germaine yumuşak bir sesle.

"Bir an hiçbir şey demedi. Muhtemelen briç arkadaşlarına sıralayacağı bahaneleri düşünüyordu."

Edwina, "Benim annem çok açık davranmıştı," dedi. "Bir keresinde ona Scott'tan ayrılabilceğimi söyleyince, bana eğer böyle bir şey yaparsam kendisini öldüreceğini söylemişti. Duygu sömürsü yapacak akıllı sıra." Germaine, Madeleine'in yüzündeki acı dolu ifadeden nefret ediyordu. "En azından benim evlilik maceram birkaç yıl sürdü. Annem zaten evlenmemi hiç istememişti. Evliliğin sadece erkekler için gerekli bir şey olduğunu söylerdi hep. Sanırım haklıydı," dedi.

Germaine, bu sözlerinin Madeleine'i başka bir zaman olsa güldüreceğini biliyordu. Öğle yemekleri, onlar için kendi köşelerine çekilip sevgi ve paylaşım dolu dünyalarında, dünyanın geri kalanına güldükleri zamandı, "iyi misin Madeleine?" diye sordu. "Senin için çok üzülüyorum. En azından onun nerede olduğunu biliyorsun. Sonuçta sana geri dönmeye karar verebilir. Senin ona baktığın gibi o küçük hemşire ona bakamaz ki..."

"Hayır dönmeyecektir. Hemşire de ona benim veremediğim şeyleri verebilir. Geceler boyu televizyonun karşısında oturabilecek bir kadın olabilir o. Ya da Syracuse ile futbol maçlarına gidebilir, insanların uzun sinirsel problemlerini dinlemek için eğitilmiş ve ateşleri normalin bir derece üstüne çıktığında ya da bir derece altı-

na düştüğünde onları rahatlatmayı öğrenmiş bir kadın. Dürüst olmak gerekirse Germaine, beni düşündüğünü biliyorum ama her şeyin birden bire olmasının yarattığı şoku saymazsak, olabileceğin en iyisi olduğunu biliyorum. Kendimi garip hissediyorum. Eminim uzun süre bir çift olarak

yaşayan herkes aynı şeyi hisseder ama bir bakıma Nazi kampından çıkmış gibiyim. Havai birisiymiş gibi konuşmak istemem, ama sürekli olarak onun söylediği şikâyetlerle ve beni olduğum gibi kabul etmemesiyle dikenli bir tele çarpmış gibi yırtıldım. Ta ki tümüyle kanayan bir ete dönüşene kadar." Burnunu kırıştırdı. "Bütün bunlar size çok dramatik geliyor olabilir. Ama şimdi boş evi düşününce, ondan sandığımdan daha çok korkmuş olduğumu anlıyorum. Yıllarca, yavaş yavaş, bir erkeği üzmemek ya da incitmek için kendinizden feragat ede ede, bu duruma gelmiş. Eğer bir şeyi doğru yapmazsam, bunun karşılığında akşamın geri kalanını koyu bir sessizlikle yüz yüze geçireceğimi bilerek hep tedirgin olmuşum. Ya da sizden daha güzel ya da yetenekli bir başka kadın olduğunu düşünmek sürekli..." Sonra omuzlarını silkti. "Bu, birçok kadının başına geliyor. Hillary, Peter'ın da ona aynı şekilde davrandığını söylüyor. Yarın ön kapının kilitlerini de-ğiştireceğim. Babamın sekreterine de ortak hesabımızı kapatmasını söyledim bile. Şimdi kendi para kaynaklarını kullanmak zorunda ve sanırım artık onun harcama alışkanlıklarından korkmama gerek kalmadı. Annem ve babam evi benim üzerime yaptıklarında haklıydılar. Onlara bir özür borçluyum." Sonra yüzünü buruşturdu. "Sana söylemiştim, gibi sözleri yutmak zor oluyor."

"Tabii," diye onayladı Edwina. "Ama en azından birçok kadının kocalarını sepetledikleri zaman burun buruna geldikleri o berbat şeylerle boğuşmak zorunda değilsin. Kadınlar teoride her şeyin yansıını alırlar, ama gerçek hayata bakarsan neredeyse hiçbir şey alamadıklarını görürsün."

"Evet," dedi Madeleine. "Bir işe girmek istiyorum. Babama bağımlı olmak istemiyorum. Syracuse'un da nafaka konusunda bir pislik gibi davranacağından eminim."

"Bütün bu olanlara Paolo ne diyor Maddie?"

"Dinliyor sadece Edwina. Çok rahatlatıyor beni, ama erkeklerin bizimle aynı şeyleri hissettiklerini sanmıyorum. Bugünlerde erkeklere ne kadar benzememiz gerektiğini bilemiyorum. Ben benzeme-

Ö14

diğimi biliyorum. Paolo, cüzdanı gibi, olayları da bölümlere ayırabiliyor. Çok güzel, kahverengi, ipek gibi derisi olan bir cüzdan. Muhtemelen karısının hediyesi. Onu çıkarıp açtığı zaman, içindeki her şeyin çok düzenli olduğu görülüyor. Bütün kredi kartları bir tarafa sıralanmış durumda. Faturaları da düzgün bir şekilde yerleştirilmiş. Yüz dolarlık bir banknot, yirmi dolarlığın önünde ve sonra daha küçük paralar geliyor. Cüzdanında hiçbir zaman

şişkinlik yok. Yani hiç aceleyle paraları içine tıktırmış gibi bir görüntüsü yok. Her şey sakın bir şekilde ve özenle yerleştirilmiş. Sanırım bütün hayatını da bu düzende kuruyor. Ben muhtemelen yirmi dokuzuncu ya da işte öyle bir kompartmandayım. Belki de benim bulunduğum bölümün başlığı, 'hayatımdaki en yeni kadınlar'dır. Ama numero uno değilim. Belki de eğer beni yirmi dokuz numero'da tutuyorsa ve New York'taysam, numero yirmi sekiz Londra'dadır ve numero otuz da bir yerlerde bekliyordun Ben böyle davranamam. Duygulara gelince ben, her yere yayarım. Bir kadının cüzdanına bakarak onun nasıl hissettiğini söyleyebileceğinizi düşünüyorum. Geçen gün kendi kendime bir söz verdim. Çantamın içine konacak küçük, fermu-arh bir cüzdan alacağım. Tezgâhtarları kredi kartımla etkilemek istediğimde Tampax çıkartmaktan gına geldi. Gold kart aldım biliyor musunuz?"

"Tebrikler Maddie." Edwina gülümsedi. "Kredi kartları çok seksi oluyor," dedi. "Ama kendini bu şekilde değerlendirmemen gerektiğini düşünüyorum. Kadınlar ve erkekler arasındaki savaşın her yönünü inceledim ve sonunda o pisliklerle baş etmek için, onların taktiklerinden yararlanmak gerektiğine karar verdim. Bir erkeğin bedeninden hoşlanırsam ve onunla yatmak istersem bunu yapıyorum. Aynı Scott'ın sekreterleri ile yaptığı gibi. Eğer yatmak istiyorsam karşımdaki erkeğe ya da duygularına zerre kadar değer vermiyorum."

"Bu gerçekten işine yarıyor mu Edwina?"

"Tabii ki neden olmasın?"

"Eğer onların sadece vücutlarını istiyorsan, arada kalan zamanlarda ne konuşuyorsunuz?"

"Konuşmuyorsun şekerim. İşini bitirdikten sonra onları evine gönderiyorsun. Ya da erkeklerin yaptığını yapıyorsun. Teşekkür ediyor ve seni arayacağım diyorsun."

"Senin muhtemelen haklı olduğunu biliyorum Edwina. Ben öyle yaşamak istemem ama. Yaşayamam."

"Ben de Edwina," dedi Germaine, başını sallayarak. "Yaşamlarını sürdürmek için erkeklerin stratejilerini uygulayıp uygulamamak kadınların sorunu. Sanırım kadınların hatası da burada. Franz Fan-non isimli yazar - aynı zamanda da büyük bir filozoftur - der ki, bunalanların sorunu, sadece, bunaltanların stratejilerini bilmeleridir. Böylece onlara zorbalık edenlerden kurtuldukları zaman kendileri zorba haline gelmeye eğilimli oluyorlar. Bunun bütün dünyada olan bir şey olduğunu görebilirsin. Kadınlar

bunaltan zorbalardan başka nedirler ki? Kadınlar mücadele ettiklerinde ve kurtulduklarında, en yukarıya giden en çabuk rotayı yeğliyorlar. Isır ve yakala, tam kurtuldukları adamların yaptıkları gibi."

"Ben bir kadınlım, bak nasıl kükrüyorum!" Edwina dudaklarını gererek ağzını ardına kadar açtı.

"Yapma Edwina. Erkekler gibi olmaktan bahsettiğin zaman beni korkutuyorsun. Kadınlar, erkekleri uygarlaştırıyorlar. Onlara binlerce kez artık onları uygarlaştırmak istemediğimizi, bu işi kendilerinin yapmaları gerektiğini söyledik. Ama yapmıyorlar ve şimdi kadınlar büyük tehlike altındalar."

"Sen ne düşünüyorsun Maddie."

"Erkeklerin kendilerini uygarlaştıramadıklarım düşünüyorum. Eğer anneleri varsa ve onlara öğretmeye uğraşmamışlarsa, o zaman bunu hiç öğrenemiyorlar ve kadınlara karşı tehlikeli oluyorlar. Her zaman fiziksel bir tehlike olmuyor bu. Eğer fiziksel bir tehlike söz konusu olursa, o zaman kendimizi sıyrıklardan ve kırık kemiklerden koruyacak yasalarımız var. Sorun, kalplerimizde. Orada yaptıkları yıkımlar, çok daha derin izler bırakıyor, içimde bir yerde kendimi öyle kırılmış hissediyorum ki... Sonunda birleştirilecek olsa bile, kendimi yere düşmüş ve bir daha yapıştırılması yıllar alacak bir vazo gibi, binlerce parçaya ayrılmış hissediyorum."

"Onaracaksın Maddie, sana söz veriyorum onaracaksın," dedi Edwina ve arkadaşına güldü. "Ah Maddie," dedi. "Neden her şeyi bu kadar yoğun yaşıyorsun. Neden arkana yaslanıp rahat rahat duramıyorsun? Biraz eğlen. Hafifle." Sonra bir sigara daha çıkarttı. "Yine de haklı olabilirsiniz," dedi.

"Şakayı bir yana bırakırsak, bir başka strateji düşünmemiz gerekiyor.

Erkeklerle, onların kurallarıyla

oynamak işe yaramadı. Belki de Allegro ve arkadaşları cevabı bulmak zorunda kalacaklar. Belki de sonunda Madam Winona'nın yerine gitmemizin sebebi bu."

"Her neyse," dedi Madeleine. "Biraz eğleneceğim sonunda. Paolo ile hafta sonu tatiline gidiyoruz."

Edwina öne doğru eğildi, "Güzel bir yere mi?" diye sordu.

"Henüz bilmiyorum," dedi Madeleine. Miami'deki Fontain-bleau'dan henüz kimseye bahsetmeye hazırlıklı değildi. Sadece yüksek sesle Paolo'nun adını telaffuz etmek istemişti. Kendisine Syracuse'dan sonra hâlâ bir hayat olduğunu hatırlatmak içindi bu. Bu gece pek de hoş bir gece olmayacaktı.

"Madeleine, sen ne yapmayı düşünüyorsun allah aşkına? Ailemizde boşanan hiç kimse yok. Ben Amerikan Devrimi'nin kızıyım. Bizler erkeklerimize bağlıyızdır. Atalarımız İngiltere'den buraya geldiğinden beri hep öyle olduk. Bunun sana hiç yakışmayan bir davranış olduğunu düşünüyorum. Hem sonra Syracuse seni dövmedi değil mi?" Dolly salondaki küçük sandalyesinde doğruldu. "Seni al-~ dattığını biliyorum, ama birçok erkek yapıyor bunu. Bu yüzden ortalığı ayağa kaldırman gerekmez. Siz modern kadınlar erkeklere nasıl davranılacağı konusunda hiçbir şey bilmiyorsunuz." Sonra bir mendil çıkarttı ve özenli bir şekilde gözlerini sildi. Sonra onun ne kadar üzülüğünü gördüğünden emin olmak ister gibi Ron'a bir bakış attı.

"Hadi şekerim, hadi kendini üzme," dedi Rön ve onu yatıştırmak ister gibi büyük elini omzuna koydu. Ona hep dediği şeyi hatırlattı. "Birbirini seven bir ailenin, eğer el ele verirlerse üstesinden gelemeyeceği şey yoktur."

"El ele veremeyiz ki Ronald," dedi karısı. "Kızın, kocasını kapının dışına koymuş. Artık mutlu bir aile değiliz ki biz. Biz... biz..." sesi bir çığlığa dönüşmüştü. "Biz boşanma davasıyla yüzleşen bir aileyiz. Syracuse ölseydi, en azından daha saygın bir durum oluşurdu."

"Anne eğer işe yarayacağını düşünüyorsan, onu öldürebilirim," dedi Madeleine.

"Böyle bir zamanda nasıl bu kadar küstah olabiliyorsun Madeleine? Sen telefon açtığımda döver sole yiyordum. Bütün hafta o yemeği yemek için beklediğimi biliyorsun değil mi? Ama onu bitiremeyecek kadar üzülmüştüm ve..."

"Alışverişe çıkınca sana yeni bir balık alırım anne," dedi Madeleine. Allegro'nun gelmeyip evde kaldığına ve büyükannesinin öfke nöbeti geçirdiğini görmediğine sevinmişti. Aslında yine de Syracu-se'un, teyzeleri ona hiç para bırakmadan öldüklerinde geçirdiği nö-

214

ERINPIZZEY

betlerle kıyaslanırsa bu küçük kalıyordu. "Hayır, beni dövemedi anne," dedi. "Sadece bana öyle kötü davrandı ki, beni öldüresiye yıprattı. Ondan ve ona ait bütün yaşam şeklinden uzaklaşmam gerekiyordu. Anlıyor musun baba?"

Sonra oturduğu sandalyeden kalkıp babasının yanına gitti. Çocukken yaptığı gibi babasının sıcak vücuduna doğru eğildi. Kollarını boynuna dolamasından, onun kendisini anladığını hissetmişti. "Bu durumun annenle beni karşı karşıya getireceğini biliyorum," dedi babası. "Ama doğru şeyi

yaptığını düşünüyorum. Bugün Syracuse beni aradı ve seninle Allegro'ya gerekli nafakaları ödeyebilmek için işe devam etmek istediğini söyledi. Benim ne yapmamı istersin?"

"Tabii ki. İşe devam etmemesi için bir neden göremiyorum," dedi Madeleine. "Aslında bütün metreslerinin harcamalarını karşıladıktan sonra elinde pek bir para kalamayacak ya neyse. Bugüne kadar bütün faturaları hep kendi hesabımdan ödedim." Sonra yüzünü buruşturdu ve, "Her neyse," dedi. "Yılbaşından sonra ben de çalışmak istiyorum. Onun parasını istemiyorum. Her bakımdan ayrılmak istiyorum ondan."

"Hayatında bir başkası yok değil mi Madeleine? Bütün bu olan biteni çok sakın karşılamış gibisin."

"Hayır anne. Kimse yok. Ve olsaydı bile şunu bil ki, Syracu-se'dan ayrılma kararını yıllar önce vermiştim. Bunun yeni farkına vardım sadece. Tam bir zamanlama sorunu." Sonra sıcak bir şekilde güldü. "Sanırım her ikimiz için de acılı olacak. Ama sonunda çok daha mutlu olacağız. O kendisiyle baş edecek bir kadın bulabilir. Ben de biraz sessizlik ve huzur bulabilirim..."

"Hayatında bir erkek olmadan nasıl yürüteceksin?" diye sordu Dolly. Sesi çok sinirliydi.

"Bugünlerde anne, kadınların hayatlarında bir erkek olması gerekmiyor," dedi. "Germaine'e bak. Erkeksiz çok mutlu ve bağımsız bir hayat geçiriyor. Ben de öyle olmak istiyorum."

Dorothy homurdanarak, "Germaine kendi başına yaşıyor ,çünkü hiçbir erkek onunla yaşamaz," dedi. "Korkunç biri o. Paçavralar içinde gezinen tuhaf kadınlardan birine benziyor."

"Sana öyle görünebilir," dedi Madeleine. "Ama benim en iyi ve en güvenilir arkadaşım. Dikkatli ol anne, yoksa Germaine ile bit pa-

ÖPÜCÜKLER

215

zarına gidip elbiseler alır ve sonra briç partisi verdiği bir gün partinin ortasında seni ziyarete geliriz. O zaman bütün arkadaşların ne düşünürler?"

"Bunu yapamazsın değil mi Madeleine?" diye sordu annesi biçimli kaşlarını korkuyla kaldırarak.

"Eğer sakinleşip benim Syracuse'dan boşanacağımı kabullenirsen yapmam," dedi Madeleine. "Bu korkunç konuyu bir daha açmamıza bile gerek yok tamam mı?"

Annesi onu kapıya götürürken Madeleine onun çok üzgün olduğunu fark etti. Babası onu salonda kucaklayarak vedalaşmıştı. Madeleine babasının kendisini anladığını biliyordu. "Ben en azından Syracuse'la çalışıyorum," demişti anlayışlı bir tavırla. "Annen ondan hiç hoşlanmadı, ama böyle şeylere alışmak ona zor geliyor. Bir gün bir adam bulacaksın ve çok mutlu olacaksın şekerim. Sana layık bir adam olacak bu." Sonra sıcak bir şekilde kızını kucakladı.

"Bir gün sana benzeyen bir adam bulacağım ve çok mutlu olacağım baba," dedi Madeleine.

Madeleine, içinden gelen ve o adamı zaten bulduğunu söyleyen sesi bastırdı. Ama o evli biri, diye hatırlattı içinden gelen sese.

"Ne yaptığını bildiğinden emin misin Madeleine?" diye sordu annesi.

"Eminim anne," dedi. "Korkularım gittikçe artsa da Syracuse'la yaşamaktan iyi bir durum bu. Her halükârda onunla yaşadığımdan daha iyi bir halde olacağım kesin." Dolly bir an kızına sıkıca sarıldı. Madeleine aralarında mavi bir ışığın çıktığını gördü. O an yine birbirlerine bağlanmışlardı. Ama o bir an geçince Madeleine, çocukluktan çıkıp annesinin hâkimiyetini reddettiği anda hissettiği acıyı ve sızıyı yeniden hissetti.

"Tamam tatlım," dedi annesi. "Bana ihtiyacın olduğunda beni nerede bulacağını biliyorsun. Pazar günü o harika torunumu görmek için sana brunch'a geleceğim. O nasıl karşılıyor bütün bu olanları?"

"Büyük bir soğukkanlılıkla," dedi Madeleine. "Bir kere bile babasını sormadı. Onu merak etme sen. O iyi. Hillary'nin çocuklarıyla Londra'ya gitmek için sabırsızlanıyor. Özellikle Londra Hayvanat Bahçesi'ne ve Harrods'un oyuncak bölümüne gitmeye can atıyor. Bu arada, Fortnum ve Mason'ı turlarından birine katılacağım. Ve sana şekerli İngiliz bisküvilerinden getireceğim. Tamam mı?"

216

ERIN PIZZEY

"Oh şekerim, lütfen üzerinde ekoseli kumaş olan kutudan getirme. Ondan bütün arkadaşlarımda var. Kapağında Bonnie Prensi Charlie'nin olduğu kutudan istiyorum. Çok kıskanacaklar."

Madeleine, annesinin evinden hayatında bir ç partisine ne çeşit bir bisküvi götüreceğini düşünmekten başka sorunu olmaması dileğiyle ayrıldı. Fakat ne ki, bu tip basit sorunları olacak kadar şanslı değildi işte.

37

Syracuse, telefonda sürekli zırlayıp duruyordu. Paolo, Madelei-ne'nin kendisini savunmak için söylediği şeyleri kibarca dinliyordu, ama Madeleine çok geçmeden kocası hakkında konuşmanın, evli bir adamı seven bir kadın için kutsal kuralları yıkmak anlamına geldiğini anlamıştı. Bu durumda Paolo'nun onu koymuş olduğu bölmeden çıkıyordu ve kocası ile olan hayatını onunla tartışmaya kalkışıyordu. Bu da hayatındaki birçok şey gibi Paolo ile konuşulmaması gereken bir tabuydu. Paolo için onların hayatları, dış kapının önünde başlıyor ve yine orada sona eriyordu. Ama şimdi iki günlüğüne tatile çıkıyorlardı. Bütün kuralları hatırlayabilecek miydi? Öğrenmesi gereken yeni kurallar olacak mıydı? Karısı yatağın hangi tarafında uyurdu mesela...

Madeleine hep cam kenarını tercih ederdi, böylece hem kapıdan hem de potansiyel ırz düşmanları ve katillerden uzak olurdu.

"Şekerim," dedi Allegro'nun yanına gidip, "Anne hafta sonu bir arkadaşıyla gidiyor."

"Hangi arkadaş?"

Madeleine derin bir nefes aldı. Çocuklar neden bu kadar yalın sorular sorarlardı? "Paolo adlı bir arkadaş. Çok hoş, kibar bir adam ve benim de bir tatile ihtiyacım var. Senin için bir sakıncası var mı?"

"Hayır," dedi Allegro annesine bakarak, "Jonathan ve Justin'le kalabilir miyim?"

"Tabii ki. Hillary'yi arayacağım."

"Hillary, Allegro birkaç gün sizde kalabilir mi? Benim bir yere gitmem gerekiyor."

"Tanıdığım biriyle mi?"

"Hayır, Paolo adlı biri. Syracuse'un zırlayan sesinden biraz uzaklaşmam gerekiyor. Bayan Poole'a Syracuse'un ben yokken gelip eşyalarını almasını söyleyeceğim. Geri döndüğümde de ev tamamen benim olacak.

Anlatabildim mi bilmiyorum."

ZlÖ

ERINPIZZEY

"Anladım. Peter sürekli kapımın eşğinde bekliyor. Sorun da bütün bu kargaşayı karılarından ayrılırken yapmaları. Gerçek hayat onlara vurmaya başladığında, annelerine geri dönmek istiyorlar."

"Neyse ki, Syracuse'a onun artık bir başkasının kâbusu olduğunu söyledim," dedikten sonra Madeleine telefonu kapattı. "Her şey ayarlandı o halde," dedi rahat bir nefes alarak. "Allegro iyi bir kız gibi davranacaksin değil mi? Justin'le dövüşmeyecek, onun saçını çekmeyeceksin tamam mı?"

"Justin tam bir ana kuzusu," dedi Allegro. "Ondan daha iyi dövüşebilirim. Bana büyük bir çakı alır mısın? Boynuma bağlayabileceğim bir tane."

"Tamam," dedi annesi. "Ama bir şartla, çocukların ikisiyle de dövüşmeyeceksin. Hillary çok sessiz ve kibar bir kadın ve ben senin onu dehşete düşürmeni istemiyorum."

Allegro gülümsedi. Omuzlarındaki ışıklar yaramaz bir neşeyle parladılar.

"Söz veriyorum anne," dedi.

"Uslu kızım," dedi Madeleine ve eğilip Allegro'yu öptü. "Ben yukarı toplanmaya çıkıyorum. Seni akşam yemekte görürüm," dedi sonra.

Saat yedide Madeleine oturmuş, kızının az pişmiş et yemesini seyrediyordu. Syracuse gittiğinden beri Allegro çok daha mutlu görünüyordu. Belki de ben daha mutlu ve daha az gergin olduğum içindir, diye düşündü. Allegro'yu seyrederken gülümsedi birden. İnsanın aşağıyla tatile çıkması ne kadar güzel bir şeydi. Ne kadar da yetişkinlere has bir davranıştı. İşin kurallarını bilmiyordu. Çok afili bir akşam yemeğine katılmak gibi bir durum olmalı, diye düşündü. Bu, "afili" sözcüğünü Hillary'den duymuştu. "Çok gösterişli" anlamına geliyordu.

Paolo ile gittiği bir italyan lokantasında kendilerine ikram edilen küçük kuşları hatırladı. Sinirli bir şekilde Paolo'yu izlemişti. Ve bütün kırılğan kemikleri çıtırdattığını görmüş ve onu taklit etmişti. Bu hafta sonu da bunu yapacaktı, ingilizler buna "kirli bir hafta sonu" derlerdi. Madeleine kirli olmayacaktı. Muhtemelen her beş dakikada bir duş alacaktı. Dalgın dalgın boşluğa bakarak orada oturuyordu. "Anne?" diye seslendi Allegro. Ve onun sesi, Madelei-ne'i uzun beyaz kumlu Miami sahillerinden gerçek dünyaya dön-

ÖPÜCÜKLER

219

dürdü. "Canavar gibi kadın nasıl bir şey oluyor anne?" diye soruyordu Allegro.

"Ne garip bir soru bu Allegro?" dedi Madeleine, "Nereden duydun bu kelimeyi?"

"Dün gece. Perim bana, büyüyünce canavar gibi bir kadın olacağımı söyledi."

"Oh umarım öyle olmaz şekerim. Canavar kadın iyi bir şey değildir. Ve sen öyle olmayacaksın."

"Olucam işte, olucam. Ben kötü olmak istiyorum. Dünyadaki en kötü kadın olmak istiyorum." Sonra Allegro çınlayan bir kahkaha attı. Pekâlâ, diye

düşündü Madeleine, onun kahkahasına katılarak, annen evli bir adamla bir ilişki yaşıyor ve sanırım sana örnek olacak hali de yok. "Yemeğini bitir tatlım," dedi. "Sonra gidip birlikte televizyon seyredebiliriz."

Yarın gece sevgilisi ile uçakta olacaktı. Canavar bir kadın gibi demek ha? Bunu Allegro'ya Dr. Stanislaus söylemiş olmalı, diye düşündü Madeleine. Sonra pencerede durmuş New York'un gece havasının keyfini çıkartırken, "Dr. Stanislaus Miami'de sizin adamlarınız var mı?" diye seslendi.

"Certo," diye onayladı Dr. Stanislaus. Dr. Stanislaus anlaşılan italyanca çalışıyordu.

Madeleine, Allegro'ya sarılıp veda etti. Çocuklarla bahçeye koşan kızının arkasından bakarken gözlerinde yaşlar vardı. "Ben Kaptan Hook olacağım," diye bağınyordu Allegro.

"Beni çok da özleyecek gibi durmuyor değil mi Hillary?" diye sordu sonra.

"Çocuklarımızın bize ihtiyacı olduğundan daha çok bizim onlara ihtiyacımız var," dedi Hillary. "Tatile git ve iyi vakit geçir."

"Seni her gece arayacağım Hillary. Ve eğer Allegro iyi değilse hemen geri dönerim."

"Bu kadar pımpirikli bir anne olma Madeleine. Allegro iyi olacak. Sana söz veriyorum, çocuklar onunla ilgilenecekler ve onu oyalayacaklar. Şimdi git hadi. Bana da bir kart atmayı unutma. Ben de yakışıklı bir sevgiliyle tatile çıkmak isterdim. Seni şanslı şey."

"Sana ingiltere'de bir tane bulacağım," dedi Madeleine. "Amerikalı erkekler fazla çocuksu. Gerçek bir şövalyeye ne dersin?"

ERIN PIZZEY

"Hayır teşekkürler. Onları iyi bilirim. Çoğu şımarık ve serttir. Vücudu iyi olsun ve seksi olsun bana yeter."

"Hoşçakal Hillary, teşekkür ederini." Madeleine, arkadaşına sarıldı ve sonra arabaya bindi. Paolo ile British Airways'in bilet gişesinde buluşacaktı.

Arabasını kat otoparkına bıraktı ve sonra deniz aşırı yerlere giden araçların kalktığı bölüme doğru kalabalığın içinde ilerlemeye başladı. Kalabalık havaalanına geldiğinde endişeyle Paolo'yu aradı. Şu ana kadar adamdan hiç iz yoktu. British Airways'in masasına geldiğinde saatine bir göz attı. Paolo hâlâ yoktu. Bir an panikledi. Belki de fikrini değiştirmişti ve gelmeyecekti. Gözlerine yaşların dolduğunu hissetti. Eğer gelmezse Madeleine ne yapacaktı? Neden kendisini bu duruma düşürmüştü? Neden kızını, güvenli evini ve hayatını bırakmış ve umutsuz bir şekilde bir bilet gişesinin önünde durmuş, âşığının gelip gelmeyeceğini merak ediyordu?

Hem bir âşıkla ne işi vardı onun. Üstelik de evli bir adamla? Tabii ki kocasını hep elinin altında bulacağını bilirken hayat daha kolaydı.

Eğer şimdi Syracuse olsaydı, havaalanında bir aşağı bir yukarı yürüyerek, bütün havayollarına küfrediyor olurdu. Seyahat etmekten nefret ederdi o. Ve hafta sonu tatile gitme fikri bile onu çılgına çevirmeye yeterdi. Her beş dakikada bir sonradan değiştireceği planlar yapar dururdu.

Genellikle Madeleine onun davranışlarıyla o kadar bitkin düşerdi ki, evde kalmayı tercih ederdi. Şimdi de büyük bir istekle keşke evde kalmış olsaydı, diye geçiriyordu aklından. Sonra birden sıcak bir sarılışla Paolo'nun kollarının omuzlarına dolandığını hissetti. "Oh!" diye bağırdı. "Sensin." "Endişelendin mi cara?" diye sordu Paolo. "Üzgünüm. Geciktim. Gelmeyeceğimi düşünerek korkmadın ya?"

"Nereden bildin?"

"Seni iyi tanıyorum Madeleine. Ve bana henüz güvenmiyorsun, değil mi?"

"Genelde erkeklere güvenmiyorum Paolo," dedi ve parmaklarının ucunda yükselerek Paolo'nun dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Gerçekten birlikte tatile mi çıkıyoruz? Bütün bunlar bir rüya değil, değil mi?"

"Hayır, gerçek. Oteli seveceksin. Balkonumuzdan sana Frank Sinatra'nın kırklı ve elli yıllarda kaldığı süiti gösterebilirim. Otelin bütün tarihini bilen yaşlı, komik bir adam var. O sana her şeyi anlatır."

Sonra Paolo, Madeleine'i dirseğinden tuttu ve, "Gel, beni izle," dedi, "Biletleri aldım." Uçağa bindiklerinde Madeleine first class'da uçtuklarını gördü. "Daha önce hiç first class'da uçmamıştım," dedi utanarak.

"Benimle uçarısın cara," dedi Paolo, "Benimle hayat hep birinci sınıfta geçer." Sonra Madeleine'in üzerinden eğildi ve bagajını yerleştirdi, "İşte cara" dedi. "Yerleştin mi?"

Madeleine, yumuşak mavi bir battaniyenin altına iyice büzüldü. "Harika Paolo," dedi, "Beni şımartıyorsun."

"Güzel kadınlar şımartılmalıdır," dedi Paolo. Uçuş görevlisini çağırdı sonra. "İki şampanya bize lütfen," dedi. "Bir şişe Boizel olsun. Çok güzel bir italyan şampanyasıdır. Sabah içmek için mükemmeldir ... Çok hafiftir."

Uçak havalanırken Madeleine şampanyasını yudumluyordu. "Paolo," dedi. "Çok uzun bir zaman, çok mutsuz olduğumu fark ettim. Neden insan bunları bilmez ki? Neden o berbat heriften kurtulmak için bu kadar çok beklemişim ki?"

"Hatalı olduğumuzu kolay kolay kabul etmeyiz. Her neyse, âşık olduğumuzda tamamen kör oluruz. Etrafımızdaki insanlar gerçeği görürler,

ama âşık olan kişinin gözlerinin önünde bir perde vardır. Hayatına benim gibi birinin girip bu perdeyi kaldırmasına ihtiyacın vardı." Sonra uzun parmaklarıyla perdeyi kaldırıyormuş gibi bir hareket yaptı.

Madeleine, koltuğunda geriye yaslanarak Paolo'ya gülümsedi. Paolo'nun gözleri parlıyordu ve her zaman düzenli olan saçları karışmıştı. Onu kollarına alıp saçlarını düzeltmeyi ve onu öpmeyi istediğini düşündü. Onu seyretmekten zevk alıyordu. Çok yakışıklıydı. Paolo öne doğru eğilip onu öptü. İçinde, ağzını diliyle gıcıklamak için karşı koyulmaz bir istek duydu.

"Seni cadı," diye fısıldadı Paolo, "Biraz beklesen."

"Neyi?" diye cevapladı gülerek, "Yalnız kalmayı mı?"

Sonra ikisini büyük çift kişilik bir yatakta birbirlerine dolanmış bir halde hayal etti. "Bütün gece," diye fısıldadı. "En güzeli de sabah."

"Bütün hafta sonu," diye cevapladı Paolo. "Miami'yi görmeyeceksin."

"Yengeç bacağına odaya getiriyorlar mı?"

"Tabii ki yengeç bacağı ve şampanya. Bu konuda da sana söz veriyorum."

38

Sevişmek bu olmalıydı. Paolo'nun kollarında, beşikte sallanır gibi hafif hafif sallanarak kıvrılıp yatmıştı. Madeleine, tehlikeli bir şekilde bu adama âşık olduğunu anladı. Onun altın rengi pırıltılarla dolu, kendisine bakan kahverengi gözlerini seyreliyordu. Paolo, avuçlarını şimdi rahatlamış olan göğüslerinde gezdirmişti. Vücudundaki cinsel gerginliğin kaybolduğunu hissediyordu Madeleine. Derin bir nefes aldı. "Mutlu musun amore mio?" diye sordu Paolo. Soruda hiçbir endişe yoktu. Onun kollarında yatarken Madeleine'in hep mutlu olduğunu biliyordu. Ve onu mutlu edebildiği için sakın ve güvenliydi, iyi bir âşıktı o. Ve bunu artık Madeleine de biliyordu; bir kez bu seviyeyi bulduktan sonra, cinsellikte daha azıyla tatmin olamazdı.

"Biraz daha şampanya?" Yatağın arkasında yengeç bacakları ve salatanın bulunduğu servis masası vardı. Paolo uzanıp ona yeni bir bardak şampanya doldurdu. "Buyur sevgilim," dedi bardağı Madeleine'in dudaklarına götürerek. Madeleine, şampanyayı yu-dumladı.

"Yüzmeye gitmeden önce banyo yapabilirim," dedi Madeleine ve tembelce gerindi. Sonra odalarının camından dışarı baktı. Yolun ilerisinde deniz maviydi ve davetkâr bir şekilde uzanıyordu.

New York'u yaz günlerinin sonunun verdiği mutsuz hava içinde geride bırakmışlardı. Miami, misafirlerini karşılamak için kollarını açmış bir genç kız gibiydi. Dalgalar kıyıya vuruyordu. Etrafta turistler vardı ama sayıları çok

değildi. Otel tam Paolo'nun tarif ettiği gibiydi. Madeleine büyük lobileri severdi, insanların oturup çay içmeleri için, küçük kordonlarla ayrılmış alanlar vardı. Sonra ilk cin toniklerini içtikleri uzun cilalı bar da oradaydı. Madeleine, odalarını seviyordu.

"Lana Turner bir kere burada kalmıştı," dedi yaşlı hamal böbürlenerek. "Acaba," dedi Madeleine gülümseyerek, "Lana Turner yatakta bizimki kadar güzel vakit geçirmiş midir?" Sonra yataktan çıkıp banyo yapmaya gitti.

"Tabii ki hayır," dedi Paolo gülerek, "Âşığı ben değildim ki."

"Cerfo, sevgilim," dedi Madeleine. Eğer Dr. Stanislaus İtalyanca öğrenebiliyorsa o halde kendisi de öğrenebilirdi.

Daha sonra şezlonglarında güneşlenirken Madeleine tam tepesindeki güneşin vücudunu yaktığını hissediyordu. Yazdan kalma hafif bir bronzluğu vardı zaten. Koyu kahverengi olmak istiyordu. Ama güneşte yatarken de sabırsızlanıyordu. "Sen tam bir kertenkele gibisin Paolo," dedi. "Bu insafsızlık."

"Toscana güneşi bu sevgilim," dedi Paolo. "Bu arada, geri döndüğümüzde iki haftalığına karım çocuklarla geliyor."

Haber bir an Maddie'yi sersemletti. "Güzel," dedi sesinin titremesini engellemeye çalışarak.

"Evet, çocukları görmek çok güzel olacak. New York'u sevecekler. Onları hayvanat bahçesine götürmeyi planlıyorum." Paolo gülümseyerek uzandı. Hayvanat bahçesi mi? Çocuklarını nasıl onun en sevdiği yere götürebilirdi? "Gidip yüzmek gerekiyor Paolo," dedi. "Serinlemem lazım." Sonra Madeleine ayağa kalktı ve dalgalara daldı. Suyun üzerinde yatarken gözyaşları yanaklarından aşağıya akıyordu. Onunla seviştiği New York'taki yatak odasında sonra nasıl kansıyla sevişebilirdi? Bu düşünce Madeleine'i korkuttu. Kalbi çılgın gibi atıyordu ve midesi allak bullak olmuştu. Bütün evlilik hayatı boyunca kendisini aldatmış bir kocası olmuşken, şimdi bunu neden dert ediyordu ki?

Bunun cevabı, hiçbir zaman Syracuse'u sevmemiş olmasıydı. Paolo'yu sevdiği gibi sevmemişti. Syracuse bir görevdi. Onunla evlenmişti ve onun sorumluluğunu üzerine almıştı. Onu mutlu etmeye çalışmıştı. Ama son durumda onun işe yaramaz bir sevgili olduğunu anlamıştı. Bencil erkekler, kötü sevgili oluyordlardı.

Paolo bencil değildi. O romantik ve şefkatliydi ve şimdi Madele-ine'in, Paolo'nun karısının New York'a geleceği ve kendi oturduğu sandalyeye oturacağı gerçeği ile yüzleşmesi gerekiyordu.

O, çok sevdiği mutfakta duracaktı. En kötüsü de, Paolo'nun onunla çok istekli bir şekilde seviştiği yatakta yatacaktı. Sırtüstü dönüp masmavi gökyüzüne baktı. Yukarıda çok uzaklarda Ameri-
UrULUK.UK

İca'dan İngiltere'ye sütlü çay içmeye giden insanları taşıyan uçaklar vardı. Disney World'u ve Florida yağmur ormanlarının harikalarını görmeye gelecek olan İngilizler'le dolu olarak geri döneceklerdi.

Neden, ah neden Paolo evli olmak zorundaydı ki? Dünyadaki milyonlarca erkek arasında neden Paolo'ya âşık olmuştu ki... Bu sorunun cevabını bilmiyordu. Yeniden yüzüstü döndü. Kahretsin, diye düşündü, bütün günümü mahvetti bu olay.

Paolo'nun yanına doğru kumsalda yürüdü ve acaba bu haberi bana bu şekilde vermesinin nedeni, iyice düşünüp kanıksayacak zamanı önüme koyması için miydi, diye geçirdi. Muhtemelen öyleydi. Kadınlarla ilgili bir sürü tecrübesi vardı. Onunsa erkekler konusunda hiç tecrübesi yoktu. Belki de bu yaşadıklarından öğrendiği şey, evli bir erkekle hiç girilmeyecek bölgeler olduğu ve bunun da öyle bir bölge olduğuydu. Mutluluğun için çok büyük bir bedel ödedin, dedi kendine. Bu bedel sessizlikti. Buruk bir sessizlik. Alleg-ro'nun nasıl olduğunu merak ediyordu. "Bu gece Hillary'yi aramalıyım," dedi Paolo'nun yanına yatarken. "Tabii," dedi Paolo kahverengi elini Madeleine'in sırtına koyarken. "Dur da güneş yağı süreyim" dedi sonra. Paolo, ustalıkla yağı sırtına yedirirken Madeleine içinde bir şeylerin kıpırdandığını hissediyordu. "Oh Paolo, birlikte çok güzel bir tatil geçiriyoruz," dedi. "Akşam yemeğine ne ısmarlayacaksın?" "Seni küçük bir balık lokantasına götürmek istiyorum," dedi Paolo. "Rihtimin orada."

"Harika. Bu çok hoşuma gidecek."

Restoranda oturmuş denizin üzerinden ilerilere bakarken, Madeleine, hareket eden bir şey gördü. "Bak Paolo, nedir bu?" diye sordu.

"Bu bir ayıbahçı," dedi Paolo. "İçkini al da gidip onunla konuşalım." ince tahta kalasların üzerinden yürüyerek aşağıya indiler. Sırt-üstü uzanmış, ince bıyıkları olan bir hayvan vardı karşılarında. Daha çok bir morsa benziyordu, ama yüzü çok daha şişmandı. Kollarını kamının üzerine çaprazlamasına yerleştirmiş, tatlı tatlı onlara bakıyordu. "Dr.

Stanislaus mu acaba?" diye düşündü Madeleine, ama bu düşüncesini dile getirmede. Yine de ayıbahçı ona göz kırpinca gülümsemesini saklayamadı.

0 15

Paolo, kolunu onun omzuna atarak Madeleine'i kendisine çekti. "Beni çok mutlu ediyorsun," dedi boğuk bir sesle.

Karısı da acaba onu, benim ettiğim kadar mutlu ediyor mudur, diye düşündü Madeleine. Bunu ona sormadı. Girilmez bölge. Kafasındaki ışıklar yanıp söndüler. Bundan önce, Paolo'nun karısı hakkındaki düşünceler hep aklının gerilerindeydi. Hep onun evliliğinin ve başkasıyla paylaştığı hayatının düşüncesini kafasının gerilerine atmıştı. Onunla New York'ta yaşadıkları bir hayatları vardı ve sekiz bin mil ya da daha uzak bir mesafede, karısı ve ailesi yaşıyordu. Ama şimdi artık bunları düşünmesi gerekiyordu. Şimdi onun bölgesine geliyorlardı çünkü. Paolo'yu öptü, ama Paolo ondaki durgunluğu sezmışti. Madeleine'i kendisinden biraz uzaklaştırarak ona baktı. "Endişelenmene gerek yok Madeleine," dedi. "Sadece iki hafta sonra gitmiş olacaklar. Evli olduğumu biliyordun." "Biliyorum," diye fısıldadı Madeleine bitkin bir şekilde. "Ama bunun bu kadar acı vereceğini bilmiyordum."

"Ah cara, artık büyümelisin. Gerçek dünyada yaşamayı öğrenmen gerekiyor. Acı çekmekten kendini hep soyutlayamazsın. Kafan tabii ki karışacaktır. Hadi gel geri dönelim ve şarabımızı bitirelim. Sonra da gece bizim, tamam mı?"

"Tamam, Paolo." Önlerindeki her gecenin onların olmasını o kadar istiyordu ki. Ama bunun imkânsız olduğunu da biliyordu. Erkeğini, başka bir kadınla paylaşmak zorundaydı. Bu da ödemesi gereken başka bir bedeldi. Kiraladıkları arabaya binerken, bu bedelin kendisi için çok yüksek olup olmayacağını merak etti. Bunu bilmiyordu ve tahmin de edemiyordu. Belki de bu çeşit bir hesaplama daha sonra yapılmalıydı. Şimdi bütün geceyi sevgiliyle geçirip sabah da onun yanında uyanacağından emindi çünkü. "Hillary, Allegro nasıl?" diye sordu, içinde endişeli bir sızı vardı.

"İyi. Onunla konuşmak ister misin?"

"Tabii... Onunla konuşmayı çok isterim." Allegro'ya ayıbalığın-dan bahsetmeyi çok istiyordu. "Allegro..." Telefonda, Hillary'nin kızını çağıran sesini duydu. Sonra da Allegro'nun cevabını__

"Bahçede oynadığını söylüyor. Kalesini bırakmak istemiyormuş."

"Pekâlâ. Bu, onun iyi olduğu anlamına geliyor, sanırım."

ÖPÜCÜKLER

227

"Allegro iyi gerçekten. Onu merak etme. Sen iyi vakit geçiriyor musun Madeleine?"

"Evet, harika. Döndüğümde o kadar bronzlaşmış olacağım ki, beni kıskanacaksın." Telefonu kapattığında kendini incinmiş hissetti. Allegro onun hep en yakın arkadaşı olmuştu. Şimdi o bile onunla konuşmak istemiyordu. Hayat zaman zaman çok kötü, diye düşündü, duş almak için oturma odasından çıkarken.

39

"Sabahları uyandığında sevişmeye hep bu kadar hazır mı oluyorsun?" diye sordu. Paolo dirseğinin üzerine yaslanmış, gözlerinde yumuşak ve şaşkın bir ifadeyle Madeleine'e bakıyordu.

"Sanırım sabahları uyandığımda, kendimi patlayacakmış gibi hissettiğimi itiraf etmek biraz utandırıyor beni."

"Manastırda senin gibi iyi yetiştirilmiş kızların birtakım engeller koyduklarını düşünmüştüm."

"Bu konuda değil," dedikten sonra Madeleine sırtüstü uzandı. Çarşaf, sevişirken terledikleri için nemliydi ve buruşmuştu. Kollarını başının gerisine atarken, "Oh Paolo," dedi. "Kendimi o kadar bütün hissediyorum ki... Eğer bu senin için bir anlam ifade ediyorsa, tam bir parça halindeyim diyebilirim, insanlar, sevişmeyi ayakta bir şeyler atıştırmaya nasıl benzetebiliyorlar anlamıyorum. Ben, sevişmenin zaman alması gerektiğini düşünüyorum. Harika bir ziyafet çekmek gibi bir şey seksin tadını çıkartmak, ilk kez kendimi tamamen tatmin olmuş hissediyorum." Gözleri yan kapalı yatıyordu.

"Bunu sana sağlayabildiğim için sevindim amore," dedi Paolo.

"Uyandığımda sana uzanmak ve içime girmeye hazır olduğunu bilmek o kadar harika ki... Daha iki uzun sabah var önümüzde." Birden sustu.

Paolo'nun kendi ailesi ile meşgul olacağı haftalardan söz etmenin bir anlamı yoktu. O da kendisini Edwina ve Germa-in'le oyalayacaktı. "Diğer kadın" şehre geldiğinde acaba kadınların kaç böylesi yapıyordu?

Muhtemelen hepsi, diye düşündü. Ayrıca Hillary ile de görüşebilirdi. Hillary'nin öyle sakın bir havası ve insanı canlandıran öyle kesin bir tavır vardı ki... Hızlı bir İngiliz aksanıyla konuşuyor ve Amerikalılar'dan farklı olarak söylemek istediği şeyi, kısa, kesin cümlelerle iletiyordu.

"Yüzmeye gidelim mi caraV diye sordu Paolo gerinerek. Onun omuz kaslarının hareketlerini izlemek, Madeleine'in çok hoşuna gidiyordu.

Sirtının bir yerinde avuç büyüklüğünde kıllı bir bölge var- • di. Madeleine o bölgeyi öpmeyi çok seviyordu.

ÖPÜCÜKLER

229

Yatakta ona sırtını dönüp Paolo'nun midesine doğru kıvrılarak "Bir kere daha sevişelim, yüzmeye ondan sonra gideriz," dedi.

Paolo, gülümsedi. Dudakları Madeleine'in ensesindeydi. Küçük, darkafalı Amerikalı bir kadın için yatakta şaşırtıcı derecede yaratıcıydı. Kocasını büyük bir aptal olmalı, diye düşündü Paolo. Madeleine ile tehlikeli sularda dolaştığını biliyordu. Onu yoğun, seksi bir iklime götürüyordu. "Ahh bu harika," dediğini duydu Madeleine'in. Neden birçok kadından sonra bu kadın beni bu kadar etkiliyor, diye sordu kendisine. Bilmiyorum, diye yanıtladı, Madeleine'in terli sırtına yaslanırken. Belki de bozulmamış olmasıdır bunun nedeni. Bir süre sonra "Hadi sevgilim," dedi Paolo. "Duş aldıktan sonra kurulanman için sana havlu getirdim. Ondandır da yüzmeye gideriz."

Madeleine, yataktan çıkıp banyoya doğru yürümeye başladı. "Bakma," diye bağırdı Paolo'ya, "Karnım öyle berbat görünüyor ki..."

"Karnını seviyorum," dedi Paolo. "Hiç de berbat değil... Orada çocuğunu taşıydın."

"Evet. Ve şimdi o canavar benimle konuşmak bile istemiyor," diyerek Madeleine duşa girdi. Sıcak su tepesinden aşağıya akıyordu. Önce saçını yıkadı. Sular omuzlarından aşağıya dökülürken kendisini harika hissediyordu. Uzun zamandır hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Belki de yaşamak ve sevmek için ödediğimiz bedelin karşılığında, bütün dünyanın mutluluğumuzu kutladığı böyle anları elde ediyoruz, diye düşündü. Ondandır sonra tabii düşüş zamanları geliyordu. Keyifsiz, karanlık günler... Öyle günlerde her şey simsiyah ve üzeri çamurla sıvanmış gibi gelirdi. Güneş parlamayı reddederdi sanki. O günler kucak dolusu kitapla ve bir şişe şarapla yatakta geçirilmeliydiler. Madeleine o karanlık günlere hiç yabancı değildi. Syracuse'la evli oldukları dönemde çok sık yaşamıştı. Edwina'nın bu durumlar için olan çözümü ise, erkeklerle oyalanmaktı.

Madeleine bitirdiği zaman, aldığı kitapları kütüphaneye geri bırakabilirdi. Edwina ise kötü günler biter bitmez o adamlardan kurtulmaya çalışırdı. Germaine ise, "Berbat günlerden birini yaşıyorum," diye onu aradığında, dünyanın bir ucunda olurdu. Eğer o günleri çok kötü yaşamıyorsa, Boston

ya da New England'a giderdi. Ama gerçekten haftalara yayılacak kapkara bir dönemse yaşadığı, o

zaman Norveç ya da Danimarka'dan arardı. Germaine, hep en kötü dönemlerini, Norveç ya da Danimarka'da geçirdiğini söylerdi, insanlar o ülkelerde gerçekten nasıl simsiyah yaşanacağını bilirlerdi.

Her neyse bu, Madeleine için mutlu bir gündü. Aynada kendisine baktı.

Teninin rengi hoşuna gitmişti. Gerçek bir tatmin yaşadığında gözlerinde oluşan bu pırıltıyı da seviyordu. Geri dönüp kalçalarına baktı. Hâlâ çok genişlerdi ama Paolo bunu hiç de dert etmiyor gibiydi. Yatak odasına döndüğünde Paolo'nun balkonda durmuş denize doğru baktığını gördü.

Kolunu onunkine dolayıp hiçbir şey söylemeden bir süre yanında durdu.

Bir süre sonra sessizliği bölerek, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Sevişmekten çok zevk aldığım bir kadınla burada birlikte olmanın ne kadar güzel olduğunu," dedi Paolo. "Burası âşıklar için çok güzel bir otel değil mi?"

"Tabii. Düşünsene Paolo, kimbilir kaç âşk bizim durduğumuz bu yerde durmuştur." Sonra ileride uçan martılara baktı. "Buraya başka bir kadınla gelmiş miydin Paolo?" diye sordu birden.

Paolo, parmaklarını onun dudaklarının üzerinde gezdirerek "Madeleine, büyüyorsun," dedi. "Böyle sorular sormazdın hiç. Gelmiş olsaydım bile sana söylemezdim. Geçmişte yaşadıklarım, geçmişte kaldı."

"Bu konuda Syracuse'un senden ders alması gerek. Bana her şeyi en ince detayına kadar anlatırdı."

"Evet, ama belki de bu onun kendisini, annesine itiraflarda bulunan küçük bir çocukmuş gibi hissetmesinden kaynaklanıyordur. Bunun çok sıkıcı olduğu konusunda seninle hemfikirim, ama o hep küçük bir çocuk olarak kalacak."

"Öyle erkeklere sonunda ne olur Paolo?"

"Bir süre bu tip kadınlarla ilişkileri olur. Daha sonra bu kadınlar yaşlanmaya başlayınca, yanlarında kendilerine onların yaşlanmadıklarını hissettirecek genç kadınlar isterler. Genellikle hiç paraları yoktur. Çünkü ellerine geçen bütün iyi fırsatları fırlatıp atmışlardır." Birden omuzlarını silktili. "Ya öfke nöbetleriyle uğraşmaya gönüllü bir kadın bulurlar ya da yalnız ve üzüntü içinde bir yaşantı sürerler. Dünyanın geri kalanına atıp tutarlar. Dünyanın geri kalanı da onları yok farzeder. Narsist bir yapıda olmaları tabii çok üzücü bir durum. Üç yaşında bir çocuk gibi şımarıktırlar."

ÖPÜCÜKLER

231

"Bu söylediklerin tam da Syracuse'u tarif ediyor. Umarım kendisiyle konuşacak bir kadın bulur. Onun canının yanması değil dilediğim. Ben sadece hayatımdan çıkmasını dilemiştim."

Paolo ile şimdiki duygularını konuşmak istiyordu. Hayatını bir erkekle evli olmadan geçirebileceğini düşünmediğini, kendisini hep evli bir kadın olarak düşünebildiğini söylemek istiyordu. O sabah ikinci sevişmelerinden sonra oda servisini arayıp, iki kişilik bir kahvaltı söylemenin kendisine nasıl doğal geldiğini anlatmak istiyordu. Yıllarca hep Syracuse'un kahvaltıda ne yemek isteyebileceğini düşünerek uyanmıştı. Akşam yemeklerinin nasıl hazırlanması gerektiği öğretilerek yetiştirilmişti. Bir kadının hayatında kocasına bakmak en önemli görevdi. İlk önce ona bakardınız. Sonra çocuklarınıza ve en sonunda da kendinize. Şimdi bu yeni düzende kendisini biraz kaybolmuş gibi hissediyordu. Büyük bir evi, evde çalışanları ve aile hayatını idare etmek gibi işler etrafında görünmez bir çit örmüyordu. Şimdi, geniş, uçsuz bucaksız bir manzara vardı önünde. Ve hayatında sürekli olarak yer alan bir erkek yoktu. Bunun da Paolo ile konuşmaması gereken bir konu olduğunu fark etti. Paolo ona hep burada ve şu anda yaşadıkları hayatı konuşmak istediğini hissettirmişti. Geçmiş ve gelecek yoktu. Pekâlâ, diye boyun eğdi buna. "Hadi yüzmeye gidelim sevgilim," dedi. Madeleine. Paolo'yu tutkuyla öptü.

"Evet, hem de kat görevlilerine odayı temizleyip, çarşafları değiştirebilecekleri zamanı vermemiz gerekiyor. Aksi takdirde beni tekrar yatağa götürürsün değil mi?"

"Certo" diye gülererek onayladı Madeleine. "Hadi plaja kadar yarışalım!"

40

Birlikte geçirdikleri sürenin sonuna gelmişlerdi. Paolo odanın kapısını son kez açtığı anda, Madeleine ona güldü. Omzunun üzerinden, çok iyi hatırladığı odaya son kez baktı. Gözlerini kapattı ve kendisini bir kamera gibi hissetmeye çalıştı. Beyninde, kıvrılmış örtüleri olan yatağı ve binlerce aşk dolu sözcük fısıldanan geceleri canlandırabiliyordu. Zevk çılgınlıklarını ve inlemeleri duyabiliyordu. Ellerinde hâlâ Paolo'nun vücudunu hissedebiliyordu. Burun deliklerine, bir gece boyu seviştikten sonra Paolo'nun bedeninden yayılan kokular doluyordu. Hatıralar bir an için kendisini bayılacakmış gibi hissetmesine yol açtı. Koridordan aşağıya doğru yürürlerken Madeleine, Paolo'nun elini tuttu. Otelde bilinen bir çifttiler ve onlar geçerken etraftakilerin başları onlara çevriliyordu.

Madeleine, Paolo ile görölmekten ne kadar zevk aldığını düşündü. Onun, uzun boylu geniş omuzlu varlığı, Madeleine'i rahatlatıyordu. Onun yanında kendisini güvende hissediyordu. Syracuse'la olduğu zaman kendisini hiç de güvende hissetmezdi. Syracuse'un bulaşıcı bir korkusu vardı ve yıllarca Madeleine de her şeyden korkmuştu. Eski kocasının dünyasında, korkutucu ve her çeşit kötü şeyin gerçekleşme olasılığı vardı. Syracuse, korku dolu dünyasında bir bulutla çevrelenmiş olarak yürürdü. Yakında bu duygular Madeleine'e de dadanacaktı ama, şimdi Miami güneşinde bronzlaşmış ve güvenli bir durumdaydı. Gür saçları parlayarak omuzlarından aşağıya dökülüyordu. O mutsuz evliliğinden sonra adeta on yıl gençleşmiş gibiydi. O kadar mutsuz olduğumu neden bilmiyordum acaba, diye merak etti. Kendisiyle sürekli tartışıyordu. Çünkü ilişkisini kıyaslayabileceği hiçbir şey yoktu elinde. Hayatına giren ilk erkekle evlenmişti ve ondan sadece onun kendisine verdiği şeyleri alabilmişti. Edwina en azından başka alanlarda mutlu olabiliyordu. Germaine de kocasından ayrılmıştı. Ama sen, dedi kendi kendine, o aptal mutsuzluk kuyusuna düşmüş bir durumda bütün o uzun yıllar boyunca orada

durdun. Şimdi önündeki günlere bakınca ne görebiliyorsun? Ne? diye sordu kendisine tekrar, uçak havalanırken. Neydi gerçekten? paolo'ya yan yan bir bakış fırlattı. Paolo, başını koltuğun arkasına yaslamıştı. Gözleri kapalıydı. Uzun, siyah kirpikleri gözlerini örtmüştü. Madeleine acaba karısının gelişini mi düşünüyor, diye merak etti. Bunu ona sormaması gerektiğini biliyordu. Çabuk öğreniyordu.

Allegro, onu gördüğü için çok sevinmişti. Annesinin kollarına atıldı ve, "Anne harika görünüyorsun," dedi. "İyi vakit geçirdin mi?" "Evet şekerim. Harikaydı." Kalbindeki sızının bir an önce dinmesini diliyordu. Eve giderken Allegro hiç ara vermeden gevezelik etti. Sonunda Madeleine onu Dadı Barnes ile gönderip, kendisine cin tonik hazırlamak için salona girerken içinde bir suçluluk hissetti. Tatilde Paolo'nun zevklerine uymuştu, İtalyan erkekleri sadece şarap içerlerdi ama şimdi cin-toniğin kendisine vereceği rahatlığa çok fazla ihtiyaç duyuyor ve dilinde toniğin o bildik titreşimini hissetmek istiyordu. Paolo ile tanışmasından önce de cin tonik içerdi. Syracuse ile birlikteyken yaptığı yanlış yapmayacaktı bu kez. Sinirlerini gevşetmek için, iyice gerinerek bedenini arkaya doğru eğdi. Kendi kendisine bile yabancı bir kadın haline gelmişti. Şimdi salonun ortasında durmuş, şöminenin üzerindeki aynaya bakıyordu. Birden kendisini büyük koltuğa attı ve gözyaşlarına boğuldu. Neden âşık

olmak bu kadar acı veren bir şeydi? içindeki bir şeyleri kaybetme hissi, gerçekten Paolo ile birlikte olmaya değer miydi? Acaba Syracuse'u hayatından atmasa ve şimdi bir rahibe gibi yaşıyor olsa daha mı iyi etmiş olurdu? Dr. Stanislaus ile irtibat kurmaya çalıştı ama o gelmeyi reddetti. Senin acılarına müdahale edemem, diye bir sinyal yolladı. Bu sana ait bir şey ve yok edilmemeli. Netice deniliyordu buna. Değişmek için acı çekilmeliydi. Onun sesini yüksek ve net bir şekilde duydu.

"Ama eğer Paolo'ya sahip olamayacaksam, böyle bir deneyimin acısını yaşamama ne gerek var ki?" diye sordu.

"Bir diğeri olmadan, öbürü de olamazdı. Hiç kayıp yoksa, hiç acı da yoktur. Hiç kazanç yoksa yine hiç acı yoktur. Bu kadar basit bu." Doktor Stanislaus aniden gitmişti.

O sırada telefon çaldı. "Merhaba tatlım, tatil nasıldı?"

i:

"Harikaydı, ama şu anda kendimi kelimenin tam manasıyla sefil hissediyorum, Edwina."

"Tabii. Ama bu tahmin edilebilecek bir durum. O adi herifler bizi bıraktıklarında kendimizle ilgilenmeyi öğrenmemiz gerekiyor. Bu gece seninle yemeğe çıkıp rahatlamana yardımcı olamayacağım. Scott'ın sıkıcı iş yemeklerinden birine katılıp, onun aptal küçük karısı rolünü oynayacağım. Yılbaşı için vizon bir kürek istiyorum, bu yüzden onu eğlendirmem iyi olacak. Ama Germaine evde. Neden onu arayıp sıkıntılarını paylaşmıyorsun? Arkadaşlar böyle şeyler içindir."

"Edwina," derken Madeleine'in sesi tereddütlü çıkıyordu. "Paolo karısının iki haftalığına New York'a geleceğini söyledi..."

"Bu çok doğal. Karısı onu hep ziyaret eder. Paolo'nun evi, aynı zamanda onun da evi."

"Ama bu bana acı veriyor Edwina. Paolo'yu karısı ile paylaşmak istemiyorum."

"Büyü artık Maddie. Çocuk gibi davranıyorsun, iki hafta sonra karısı gider ve Paolo tekrar senin olur."

"Bir sonraki sefere kadar." Madeleine ağlayacak gibiydi. "Onun Siena'da ailesiyle birlikte olmasını önemsemiyorum, ama karısını buraya bizim yatağımıza getirmesini önemsiyorum."

"Seninle tanışmadan önce de karısıyla yatağında sevişiyordu."

"Bunu biliyorum, ama daha önce bu hiç aklıma gelmemişti. Şimdi karısını düşünmem gerekiyor. Ve ben bundan hiç hoşlanmıyorum."

"Sokak köşelerinde onu görmek için bekleyeceğin zamana kadar sabret. Ondan sonra gerçekten kapana kısılmış olduğunu anlayacaksın." Edwina gülmeye başlamıştı.

"Öyle bir şey hiçbir zaman yapmayacağım Edwina. Hiçbir zaman."

"Evet yapacaksın, bayan mükemmel. Bizlerden hiç de farklı değilsin. Şimdi gitmem lazım tatlım." Edwina, Madeleine'e bir öpücük göndererek telefonu kapattı.

"Germaine, erkeklerin, DNA'larında biz kadınlarda olmayan bir bencillik geniyle doğup doğmadıklarını merak ediyorum. Tohumlarını mümkün olduğu kadar geniş bir alana yaymanın onlar için

ÖPÜCÜKLER

li ^

önemli olduğunu biliyorum. Böylece de, insan ırkı son bulmuyor. Bu anlaşılabilir bir şey. Ama duygusal hayatlarını sürdürdükleri şekli anlayamıyorum. Mesela biz üç kadın her şeyi konuşuyoruz." Bunu söylerken Edwina ile cinsel hayatını konuşmayı reddettiğini hatırlamıştı. "Paolo ise, açık açık bir şey söylemediği halde, benimle özel hayatını tartışmak istemediğini çok net bir biçimde ortaya koydu. Birlikte yaptığımız şeylerin haricinde tabii. Yani eğer ben Syracuse konusunda sıkıntılıysam, o bunu duymak istemiyor."

Madeleine yemek odasındaki masada oturmuş önündeki yemeği didikliyordu. Yukarıda Allegro yatağının içinde kıvrılmış, tek arkadaşı olan, alnında boynuz olan atla konuşuyordu. "Annem Mia-mi'de çok güzel vakit geçirmiş," diyordu. "Bak bana bu t-shirt'ü almış. Üzerinde senin gibi bir at var." At gümüş rengi yeleğini salladı. "İyi geceler Tekboynuz," dedi Allegro. "Beni ziyaret ettiğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum." Ve sonra gözlerini kapatarak uykuya daldı. At, uyuyan çocuğun üzerine eğildi ve ona saman kokulu nefesini üfledi. Sonra geri döndü ve gökyüzüne doğru süzülerek yükseldi. "Bu geceden iyi bir şey çıkmayacak," diye bağırdı at. Gözlerinden aşağıya en sevdiği çocuk için iri iri gözyaşları yuvarlandı. Aşağıda, Germaine masanın bir ucunda oturmuş dikkatli bir şekilde Madeleine'i dinliyordu. "Şekerim," dedi sonunda, "Kadınlar ve erkekler hakkındaki gerçek çok basittir. Feministler bunu yanlış biliyorlar. Erkekler ve kadınlar, birbirlerinden tamamiyle farklı olan iki cinstir. Erkekler çok ilkel bir düzeyde yemek yemek ve uyumak için yaşarlar.

"Bir keresinde, bir gorilin üzerinde yapılan deneyi anlatan bir yazı okumuştum. Goriller erkeklerin en yakın akrabalarıdır. Erkek gorilin mağarasının bir köşesine bir demet muz koymuşlar. Sonra içeriye kızmış

bir dişi goril göndermişler." Lafın burasında Germaine güldü. "Erkeğin hangi işi önce yapacağını beklemeye başlamışlar. Sonuçta goril, tabii ki ilk olarak muzları almış. Dişi olan gorile ise ancak muzları yedikten sonra yaklaşmış. Sanırım her zaman istekli bir dişi bulabilirsin, ama karnını doyurmak ihtiyacı her şeyden önce gelir.

"Küçük dişi, onu muzlarından uzaklaştırmayı da denemiş. Ama bunun üzerine erkek goril ona vurmuş. Dişi onunla oynaşmaya başlamışsa da, erkek hiç ilgilenmemiş. Madeleine, eğer erkeklerin dünyasında ayakta kalmak istiyorsan, senin de çok katı olman gerekiyor. Onlar kualsız ve zalimdirler.

"Erkeklerle onların yaşama stillerinin aynısını yapmak istediğimizi söyledik. Onlar da bize, tamam dediler. Eldivenlerini çıkarttılar. Ve şimdi erkeklerle, gerçekte oldukları halleriyle yüzleşiyoruz. Medeni olmak için hiçbir çabalan yok. Sadece ısırp tırmalıyorlar."

"Oh Germaine, bunun gerçekten bu kadar kötü olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Yalnız yaşamamın sebebi de bu. Bir kadının kendilerine bakmasını isteyen erkeklerle uğraşamam. Syracuse'a bak. Senin yatağından çıktı ve bir başkasının kine girdi. Dışarda, gerçek dünyada kendi kendine beş dakika bile kalamadı."

"Bazen ben de yapamadığımı hissediyorum, işlerimi yapan bir sürü hizmetli var etrafımda. Ayrıca annemle babam da var. Ama artık Syracuse ile bir çift olmadığımı bilmek çok garip bir duygu. Ve sonra Paolo ile bir çift olmak... Ben çift olmaktan hoşlanıyorum ama Syracuse ile birlikte olmak için yıllar boyu ödemiş olduğum bedel hoşuma gitmiyor."

"Sonuç, tatlım sonuç. Ne sonuç elde etmişsin, elinde avcunda ne var, hayatta önemli olan bu."

"Evet, Dr. Stanislaus da aşkta eğer risk almak istemiyorsam, kazancımın da olmayacağını söyledi. En azından ben onun söylediklerinden bunu çıkarttım. Keşke Edwina gibi olup, her şeyi bu kadar ciddiye almasaydım."

"Eğer içinden gelen şekilde hareket etmiyor olsaydın, sen sen olmazdın şekerim. Şimdi gitmem gerekiyor. Ama olduğun gibi kal Madeleine. Hiç değişme. Edwina eğlenceli biri, onu seviyorum, ama aynı zamanda senin sağduyulu yanını da seviyorum. Bunu hiç kaybetme."

"O manastır eğitiminden kaynaklanıyor bu, Germaine. Her şey o kadar siyah ve beyazdı ki. Bir şey ya günahtı ya da değildi. Oysa, gerçek hayatta hiç siyah ve beyaz yok. Gerçek hayat grinin tonları ile dolu."

"Ne diyeyim Madeleine? Söyleyecek bir şey bulamıyorum. Bütün bildiğim, Amerikalılar'ın hayat felsefesi olan 'eğer kendinizi iyi hissetmenizi sağlıyorsa yapın' gibi bir düşüncenin hiçbir zaman

U'ULUKLİK

15/

hoşgörebileceğim bir şey olmadığı. Ne yazık ki insanlar kendi iç huzurları için, hiç de sağlıklı olmayan şeyleri yapmayı istiyorlar. Ben, içimdeki uyumu kaybedersem, bütün evrenle olan uyumumu da kaybederim. Libya çöjlünü ve basit insanları sevmemin nedeni de bu.

"Oradaki insanlar, kendi iç dünyaları ile büyük bir uyum içindeler. Burada ise, açgözlülük ve mülkiyet duygusunun karışıklığında kayboldukları görülüyor. Tabii ki senin bu güzel evinin dışında olan şeyler bunlar. Etrafı öfkesi ile rahatsız eden Syracuse olmayınca, burası çok huzurlu bir yer hissi veriyor."

"Farklılık hissediliyor değil mi? Ben yokken gelip bütün eşyalarını almış ve bana da her zamanki üslubuyla, tüylerimi diken diken eden bir mektup bırakmış. Artık böyle şeyleri okumuyorum. Ona geri gönderiyorum. Kararımı verdim. Allegro kendi uydurduğu şarkılarından birinde 'Yanın dünyasında yaşayacağım' diyor. Allegro öyle güzel şarkılar uyduruyor ki. Onun şarkı söylemesini dinlemek çok hoşuma gidiyor. Germaine, o gerçekten gördüğüm en garip çocuk. Ama öyle mutlu ki... İngiltere'ye gitmek için sabırsızlanıyor."

Madeleine, evin kapısında durup çok sevdiği arkadaşı Germai-ne'i öperek uğurladı. Arkadaşı, soğuk gecenin içinde kaybolurken onun sağlam görüntüsüne baktı. Titreyerek, kollarını ince vücuduna sardı. Bir hafta boyunca Paolo ile sevişmelerinin sonucu olarak, iştahla yemesine rağmen kilo kaybetmişti. Nasıl bir diyet ama, diye düşündü kendi kendine, yatak odasına gitmek için merdivenleri çıkarken. Başında içkinin ve hatıraların verdiği bir ağırlık vardı.

Kimbilir kaç numaralı kurala göre, evli bir erkekle sevişmenin hayalleri, o karısı ve ailesiyle birlikteyken insanın tutunabildiği tek dal oluyordu. Ama en azından çok güzel hatıralar bunlar, diye hatırlattı kendisine.

41

Madeleine, bu kadar zor olacağını hiç sanmamıştı. Genellikle, Paolo Siena'dayken sabırlı bir şekilde, onun telefon açıp geri geldiğini söylemesini beklerdi. Şimdi ev sadece kendisine ait olduğu için, Paolo aradığında telefonda konuşabiliyorlardı. Tabii Madeleine onu aramıyordu. Bu da

telefon konusunda Madeleine'nin aşırı hassaslaşmasına yol açmıştı. Ararsa yetişemeyebilirim diye düşünerek, evin belli başlı odalarına telefon yerleştirmişti. Onun telefonunu beklemek Madeleine için hayati önem taşıyordu. Telefonsuz yaşayamayacağını düşünüyordu.

Paolo'nun karısının adını ve onun Sienalı olduğunu biliyordu. Ama kadının hakkında başka bir şey bilmiyordu. Bunu Edwina'ya sorabilirdi, ama sormamayı tercih etmişti. Onun karısı ve çocukları ile olan yaşantısını görmezlikten gelmeyi tercih etmişti.

Ama şimdi kadın New York'tayken işler değişmişti. Günün büyük bir kısmını gözlerini boşluğa dikerek geçiriyordu. Paolo, karısının kollarını da çiçeklerle doldurmuş muydu? Madeleine ile birlikteyken yaptığı gibi onunlayken de gülmüş müydü? Yatak odasında olanları ise düşünmeyi bile göze alamıyordu. Karısının, Amerika'da olduğu süre boyunca regl olduğunu düşünmek istiyordu, iklim değişikliği buna yol açabilirdi.

Syracuse, zaman zaman barlardan birindeki ankesörlü bir telefonda onu arıyordu. "Defol Syracuse. Seninle konuşmak istemiyorum," demişti ona. Syracuse'un sesindeki, kendi kendisine acıyan tondan nefret ediyordu.

"Yeni sevgilin evindeki telefonu kullanmana izin vermiyor değil mi? Akıllı kız. O küçük hemşirenin sana uygun biri olduğunu düşünmüşümdür hep. Babam senin maaş çekinden nafakamı kesiyor. Ve senin Japonya ve Hong Kong'a olan seyahatlerini de iptal edecek. Bu yüzden oralandaki küçük orospulara veda etmek zorunda kalacaksın."

"Onların ikisini de artık görmüyorum Maddie. Allegro için en azından arkadaş olamaz mıyız?"

"Hayır Syracuse. İnsanları kullanmayı iyi beceriyorsun. Alleg-ro'yla beni de hayatından attın. O korkunç şımarık davranışlarını düşününce, hayatımın kaç yılını ziyan ettiğimi anlıyorum. Tımarhanede yaşamak gibi bir şeymiş. Ben bir aptaldım. Ama artık özgür bir kadınam." Syracuse'un sesinden, öfkesini baskı altında tuttuğunu anlıyordu. Küçük hemşirenin adına ürperdi. Ama Syracuse kadar sert kadınlar da vardı. O hemşire, Syracuse'u evinden atabilecek bir kadındı.

Son zamanlarda Allegro'yu almaya geldiğinde, Allegro onunla gitmek istememişti. "O, çok sıkıcı" diye şikâyet etmişti. "Sıkıcı", Al-legro'nun yeni kullanmaya başladığı bir sözcüktü. Ve kız bu sözü seviyordu. Madeleine aslında kızının fikrine katılıyordu, ama gitmesi için onu cesaretlendirmeye çalışıyordu.

"Beni kendi kızımdan uzaklaştırıyorsun," diye sızlandı Syracuse.

"Hayır Syracuse," dedi Madeleine. "Gününü bir hamburgercide ya da parkta geçirmek istemiyor, hepsi bu."

"Lucinda, çocukları sevmiyor, onu eve götürmeme izin vermez."

"Eve derken, Lucinda'nın evinden bahsediyorsun herhalde. Senin evin yok çünkü Syracuse."

"Neden bana karşı bu kadar katısin Maddie?"

"Çünkü senden nefret ediyorum Syracuse... Çünkü sen yaşlanmakta olan narsist bir teşhircisin. Son kullanma tarihini geçirdin sen. Beni rahatsız etme artık." Sonra Syracuse her zamanki gevezeliklerine başlamadan Madeleine telefonu kapattı. Onun konuşmalarını uzun yıllar boyunca dinlemişti. Bütün dünya, Syracuse Wins-tansley'i aldatmıştı. Syracuse gibi milyarlarca Amerikalı erkek olmalıydı. Hırslı annelerin oğulları... Hiçbir şey olmayı becerememiş insanlar... Syracuse'un gevezeliğinin de nedeni buydu. Karanlıkta haykırıyordu. Her şeyden korkan biriydi o. Şimdi birlikte olduğu bir âşğının olmasının verdiği güvence, Syracuse'a karşı Madeleine'nin daha az zalim olmasını sağlıyordu. Madeleine yine de ondan korkuyordu. Çünkü ondan her zaman yumruk yiyebilirdi. Bir kadının sözcüklerle de hırpalanabileceğim çok geç öğrenmişti. Bu olabilecek en kötü durumdu. Yaptıkları uzun kavgalarda Syracuse ona vurmuş olsaydı, en azından anne-babasına gösterebileceği şeyler olurdu.

Şimdi annesinin üzgün gözlerine bakarken, acı çekiyordu. "An-! ne," dedi o telefon görüşmesinden birkaç gün sonra. "Benim kolla-' rımı kırmış olsaydı, ona çok kızardın. Oysa o çok öfkeliydi ve saat - j lerce bağırdı durdu bana. Ve sen bunun çok normal olduğunu düşünür gibisin."

Yok, Syracuse ile arkadaş olmayı denememek en iyisiydi. Bu numaranın kazıkladığı çok kadın tanımıştı. Arkadaşlıklarının ilk döneminden sonra erkekler hemen zırlamaya başlıyorlardı. Paolo, onunla birlikteyken hiçbir şeyden yakınmıyordu. O Madeleine'e hiçbir zaman sorun çıkartmamıştı. Madeleine onunla birlikte olduğu sürece, Paolo'nun bütün dikkati onun üzerindeydi. Acaba bütün italyan erkekleri böyle midir, diye merak etti. Ve sonra o anda kısı ile ne yaptıklarını düşündü.

Bir gün - bunu hiç doğru bulmamasına rağmen - Allegro'yu okuluna bırakmak için giderken kendini onun evinin önünde buldu.

"Burası okul yolu değil anne," dedi Allegro.

"Biliyorum tatlım. Değişiklik olsun diye başka bir yoldan gidelim dedim."

"Mutlu değilsin anne. Etrafındaki kara ışıklan görebiliyorum."

Madeleine'in gözlerine yaşlar doldu. "Biraz kafam karışık tatlım," dedi.

"Doğru şeyi yapıp yapmadığımdan emin değilim."

"Miami'den döndüğünde çok hoştun. Altın ve gümüş rengin-deydin. O zaman yaşadıkların doğrudu değil mi?"

"Biricik kızım benim," diyerek Madeleine, kızının, omzunun üzerinde duran tırnakları yenmiş minik elini alıp öptü.

42

"Allegro'yu yılbaşında neden götürdüğünü anlamıyorum," dedi Syracuse.

"Sen ve Hillary, Peter'la bana karşı bir ittifak kurmuş durumdasınız ... Bunu da Peter'la benim gidebileceğimiz bir yer olmaması için planladınız."

"Aptal olma Syracuse. Senin küçük hemşiren var. Peter'ın da başka bir sevgilisi var. Neden yılbaşını sevgililerinizle geçirmiyorsunuz?"

Paolo, yılbaşını ailesi ile geçirmek için Siena'ya gidiyordu. Madeleine de onun bunu yapması gerektiğini biliyordu. Bu çok zordu. Kimbilir kaç tane kadın yılbaşını sevdikleri evli erkekler için acı çekerek geçirmişlerdi?

Milyonlarcadır, diye düşündü.

Paolo'nun karısının ziyaretinden sonra Madeleine, en azından bir ayı kendi iç duvarlarını yıkmak için uğraşarak geçirdi. Karısının yattığı yataкта yeniden sevişmek çok zor gelmişti ona. İlk birkaç sefer kendisini Paolo ile paylaştıkları âleme alıp götüren harika dans benzeri hareketlere bırakmakta zorlandı. "Ne var sevgilim?" diye fısıldadı Paolo endişeyle.

"Açıklayamam," dedi Madeleine, oturup, kollarını dizlerinin etrafında kavuşturarak. Ona, hayatında ilk kez kıskançlığın nasıl bir duygu olduğunu anladığını söyleyemezdi. Bu romanlarda okuduklarından çok daha kötü bir durumdu. Kitaplarda, içinde fırl fırl dönen ve midesinin burkulmasına yol açan uzun dişli canavarları tanımlamıyorlardı. Acıdan ölecek gibi olana dek bedenindeki parçalanmadan, nefes nefese tuvalete öğürerek koşmaktan, terden sırlıklam olup geceliğinin ıslanmasından bahsetmiyorlardı. Eğer aşk buysa, istemiyorum, diye inliyordu uykusu kaçmış bir şekilde.

Bazı geceler kıpırdamadan, karanlığa gözlerini dikip salondaki camın önünde duruyordu. Paolo'nun kendisine gösterdiği kuyuyu düşünüyordu. O kuyuda, derinde kımlıtsız bir şekilde duran su vardı. Bu Syracuse ile olan ilişkisinde, hiç yaşamadığı bir şeydi. Syracuse, duyarlılık konusunda çok yeteneksizdi. Bunun evlilikleri boyunca eksik olan bir şey olduğunu Madeleine biliyordu.

O 16

Paolo ise onun iç dünyasını hissediyordu, Allegro hariç herkesten sakladığı kısmını. Altı yaşındaki bir çocuğun, süper antenleriyle annesinin kendisine söylemediği duygularını hissedebilmesi ne garipti. Aslında pek de garip olduğunu düşünmemeliydi. Allegro'nun hâlâ masum bir çocuğun sahip olduğu bir görme gücü vardı. Kıskançlık ve nefret gibi duygular ona bulaşmamıştı.

Dr. Stanislaus da, Madeleine'in hayatındaki köşe taşlarından biri olmuştu. Onun sakin ve güvenlik veren havası, hayatın görüldüğü gibi olmadığını söylemesi, Madeleine'e güç veriyordu. Zor günlerinde onun koluna tutunarak ayakta kalıyordu. Onu dinlerken her gelen günde yeni bir anlam olduğuna inanıyordu.

Paolo'nun karısının New York'tan ayrılmak üzere olduğu günü hatırladı. Madeleine çiçekleri suluyordu. Belirsizliğin, içinde yarattığı her zamanki ağırlı duyguyla Paolo'nun kendisinin tekrar serbest olduğunu söyleyeceği telefonu açmasını bekliyordu. Arayacak mıydı? Onu hâlâ istiyor muydu? Yani dünyanın her tarafındaki metreslerin, her zaman sordukları soruları düşünüyordu.

Paolo, Madeleine'in kendisini artık isteyip istemediğini hiç merak etmiş miydi acaba? O da endişelenerek Madeleine'in fikrini değiştirip değiştirmediklerini sormuş muydu kendine? Ya da Madeleine'in onu artık sevip sevmediğini? Muhtemelen sormamıştı. Cevaplarını, birçok erkeğin bildiği gibi o da biliyordu.

Aşk ilişkilerinde kadınlar karşılındakine bütün kalplerini veriyorlardı. Bu onların yaşadıkları bir trajedi idi. Erkekler ise kalplerini pek nadir kaptırırlardı. Bu da erkeklerin yaşadıkları bir trajedi idi. Kendisini Ophelia gibi hissediyordu. Bir parça deli. Ve sonra gülümsedi. Su hortumundan gelen ince, damla damla akan suda kendisini boğabilmişti. Su faturalarından tasarruf ederek, bitkilerini gözyaşlarıyla sulayabilirdi. Şimdi Paolo Siena'ya gidiyor, diye düşündü. Hillary ile ben de İngiltere'de çok güzel vakit geçirmek için plan yapmalıyız, hem de böylece ben de Paolo'yu düşünmeye zaman bulamayayım.

Esas sorun, kalbindeki sızının dinmeyeceğini bilmesiydi. Paolo, Syracuse ile evlendiğinden beri kapalı duran duygusal yanını çözö-vermişti. Yatakta kibar, ama birtakım talepleri de olan biriydi. Paolo kendisini neyin mutlu edeceğini biliyordu ama bundan da öte, Madeleine'i mutlu edecek ve heyecanlandıracak şeyleri de
Ur UL, URLUK

Ju. Paolo'nun sezgisel olarak onun ihtiyaçlarını giderebileceğini bilmek, Madeleine'i yatakta çok ateşli bir kadın haline getirmişti. Sık sık, soluk soluğa bir halde yatakta yatıyorlardı.

"Sen mükemmel bir âşkınsın Paolo," dedi Madeleine onu kucaklayarak.

"E tu, Cara mia," diye yanıtladı Paolo, gülümseyerek. Bu, Paolo Sienaya'ya gitmeden önce birlikte geçirdikleri son günleriydi.

"Amore mio," diye fısıldadı Madeleine. İtalyanca'nın aşkın tek lisanı olduğuna karar vermişti.

43

Bazen, Allegro'yu babasından mahrum etme düşüncesinin verdiği suçluluk duygusu Madeleine'in omuzlarına biniyordu.

"Aptal olma Maddie," demişti Edwina. "O lanet kocan Allegro için onu şımartmaktan başka bir şey yapmadı. Hiçbir zaman seninle okul toplantılarına katılmadı. Hep tek basmaydın. Aslında birlikte çok az şey yaptınız. Onunla birlikte bir partiye katıldığınızda seni neredeyse tamamen görmezlikten gelirdi. Şimdi Allegro'yu ne kadar görüyor?"

"Çok değil Edwina. Allegro fast food yemeyi sevmiyor. Syracuse da onu hep oralara götürüyor. Muhtemelen arzulu bakışlarla da garson kızları süzüyordur. Bugünlerde çok berbat gözüküyor. Erken kartlaşmış bir ilkbahar tavuğu gibi. Yaşına yakışmayan, gençlerin giyeceği giysiler giyiyor ve bira göbeği büyütüyor. Onda ne bulmuşum merak ediyorum."

"Hayattaki büyük derslerden biri tatlım, insanlar değişmezler."

"Değişirler Edwina. Ben insanların iyi yönde değişmeyeceklerini kabul etmiyorum. Sadece psikopatlar değişmezler, hepsi bu. Onlar da söz verirler ve bir süre için biraz değişmiş gibi davranabilirler. Ama sonuçta değişmezler. Syracuse için üzülüyorum. Şu anda korkmuş durumda. O kendisini büyük partilere hazırlamıştı, ama şimdi öğrendi ki kendisi için artık parti marti yok. Sadece tekdüze bir hayat var. Babam onun yabancı ülkelere yapacağı seyahatleri kesti. Üstelik istese de, istemese de maaşının önemli bir kısmını bana ödemek zorunda kalıyor. Bu yüzden sanıyorum züğürtledi." Madeleine gülümsedi. Gülüşündeki burukluk kendisini de şaşırtmıştı. Acısının büyük bir kısmının üstesinden geldiğini düşünüyordu, ama öyle olmamıştı anlaşılın.

Edwina ile yaptığı uzun telefon konuşmaları, gerçeklere bağlanmasına yarayan cankurtaran ipi gibiydi. "Neyse," dedi. "Haftaya Hillary ile

Londra'ya gidiyoruz. Ve bir baloya katılacağız. Annemle babam yılbaşı hediyesi olarak bize Savoy'da bir süit ayırtmışlar. Ben

ÖPÜCÜKLER

245

de bir başka kadınla birlikte seyahate çıkmak için sabırsızlanıyorum. Bir adamla seyahat ettiğinde onlara göz kulak olmak zorunda-sındır. Ne komik, bir erkek der ki, 'Hiçbir şeyi dert etme şekerim. Ben her şeyi hallederim.' Sen de 'Oh bu harika,' diye düşünürsün. Ama sonra onun aslında söylemek istediği şeyin 'Hiçbir şeyi dert etme şekerim. Çünkü ben senin her şeyi halledebileceğini biliyorum,' olduğunu anlarsın.

"Syracuse ile birlikteyken, o, banyoyu kullanmak ister istemez ben boşaltmak zorundaydım. Onun yemeğini hazırlamış olmak zorundaydım. Şimdi sadece Allegro'dan sorumluyum. O da birlikte seyahat etmekten çok zevk alacağın biri. Babasının aksine, her şeyi her yeri görmek ister. Onu Tate Gallery'ye götürmek istiyorum en çok.

"Bu arada bu gece Germaine'le yemek yiyeceğiz. Ona iletmek istediğin bir mesajın var mı?"

"Evet ona yılbaşını bizimle birlikte geçirmesini söyle. Scott'a yılbaşında tahammül edemiyorum. Yaptığı tek şey, çocukluğu hakkında sızlanmak ve Tarquin'in aldığı hediyelere içermek. Gerçekten de bütün erkekler birer çocuk."

"Paolo çocuk değil."

"Sen Paolo'yu gerçekten tanııyorsun Madeleine. Sen onun sadece keyfini sürüyorsun. Bu da bir metresin sahip olduğu en büyük avantajdır."

"Bu doğru. Onu çılgın gibi özlediğim zamanlarda bunu hatırlayacağım. Biliyor musun haklıydın. Geçen gün karısı buradayken evinin önünden arabamla geçtim. Ve Allegro'ya okula gittiğimiz yeni rotamız hakkında yalan söylemek zorunda kaldım. Çok saçma değil mi?"

"Hayır. Syracuse, ilişkiniz boyunca senelerce hep kötü davrandı. Şimdi seni düştüğün yerden kaldırdığı için Paolo'ya müteşekkirsın. Evli erkeklerle girilen ilişkiler hep acıdır. Paolo ile olan ilişkiye kendini kaptırma. O sıkılabilir. Ya da sen bu ilişkiyi sürdürmek istemeyebilirsin. Her gelen günü kendi akışının içinde ve en güzel şekliyle yaşa.

"En büyük zararı, kocaları ile olduğu gibi bir ilişkiyi âşıklarıyla da yaşamak isteyen kadınlar çekerler. Ama sizinkinde öyle bir şey olamaz. O seninle zaten Allegro'nun okuluna gidemez. Artık Syra-

246

ERIN PIZZEY

cuse olmadığı için telefonu alıp seni arayabilir. Ama o da telefon açmayı pek sevmiyor değil mi?"

"Sevmiyor. Çok şüpheli hareket ediyor. Genellikle sadece bir not yazıyor. Ya da beklenmedik bir anda kapımın eşiğine bir demet gül bırakıyor. Allegro, Paolo hakkında hiçbir şey bilmiyor; çiçeklerin, boynuzlu at arkadaşından hediye olduğunu düşünüyor."

"Paolo ne kadar da romantikmiş."

"Romantik ve çok İtalyan. Ben hep bütün İtalyan erkeklerinin karılarını sevdiklerini düşünmüşümdür. Paolo'nun iyi bir annesi var. Paolo da annesini seviyor ama çok düşkün değil. Allegro'yu almaya gitmem gerekiyor Edwina."

"Dün gece bir daha tekrar evlenemeyeceğimi düşündüm. Yatak odasının sadece bana ait olmasına öyle alışıyorum ki. İstedğim kadar banyoda kalıyorum. Sanki yas tuttuğum siyah bir deliğin içinden kurtuluyorum da, bir ışık görmeye başlıyorum."

"Paolo, ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Scott sabahları çok sinirli olur. Öğüdümü tut. Kendine çok zengin bir adam bul ve evinin bir bölümünde de sen yaşa."

"Hayır Edwina. Ben zengin olacağım ve bekâr kalacağım. Benim en önemli varlığım Allegro. Ojelerimi değiştirmeliyim. Sanırım Londra için mandalina rengi bir şey seçeceğim." Sonra Edwina'ya telefonda bir öpücük gönderdi. "Hoşçakal tatlım," dedi. "Sana Savoy'dan kart atarım. Bizimle geliyor olmanı çok isterdim."

"Ben de ama Scott, o can sıkıcı, berbat o yılbaşı yemeği için burada olmamı istiyor. Şükran Günü için hazırlanmış büyük bir hindi yemeğini yeni yediğimizi söyledim ona. Şimdi dört hafta sonra bütün o yemeği yeniden hazırlamam gerekecek. Ben balık ya da değişik başka bir şey yemek istiyorum. Ama hayır, her şey annesinin hazırladığı gibi olmak zorunda. Sadece onun annesi başarılı bir aşçı. Ben değilim."

"Dışarıya ısmarla Edwina. Her şeyi ısmarla ve ojelerinin bozulmasını önle. Mükemmel bir yer buldum. Aşçının izinli olduğu günlerde, ben hiçbir şey yapmıyorum. Bir telefon açmam yetiyor. Zaten şimdi Syracuse'a yemek hazırlamam gerekmiyor. Her zaman ojelerimin renkleri parlak."

"Bazen senin dünyadaki en şanslı kadın olduğunu düşünüyorum."

Edwina'nın sesinde kıskanç bir ton vardı.

ÖPÜCÜKLER

247

"Şimdi kapatmam lazım," dedi Madeleine. "Haklısın," diye ekledi sonra, "Ben dünyadaki en şanslı kadını." Telefonu kapattı ve kendisini çok sıkıntılı hissetti. Arkadaşını kötü bir yerde bırakıp gitmiş gibiydi. Özgürlüğüm konusunda sürekli övünmekten vazgeçmeliyim, diye düşündü kapıya doğru koşarken.

44

"Edwina'nın bazen özgürlüğümü kışkırdığını hissediyorum. Neden bilmiyorum ama bu durum kendimi suçlu hissetmeme yol açıyor." "Hissetme," dedi Germaine, bir barda oturmuş yemek yiyorlardı. Ne kadar hoş, diye düşündü Madeleine. Germaine ile birlikte olmak, onunla dedikodu yapabileceklerini ve onun konuştuklarını hiç kimseye söylemeyeceğini bilmek gerçekten çok hoştu. "Edwina'nın seçenekleri var biliyorsun Madeleine," diye devam etti Germaine. "O korkunç adamlar parası için oturuyor. Şimdi yaşadıkları standartta tek başına yaşayamaz. Dekorasyonculukta yaptığı işler ona çok fazla para kazandırılmaz. Onun için sadece bir hobi bu. Meşgul olmasını sağlayacak bir iş sadece. Onu yataktan çıkartacak bir şey. Amerika, kendilerini New York'un soğuk ev toplantılarından uzak tutmaya yarayacak olan bir hobisi bulunan birçok kadınla dolu. O, hayatıyla uzlaşma içinde. Uzlaşma insan ruhu için çok kötüdür. Hayatın bütün doğallığını alıp götürür." "Bunu biliyorum. Ben yıllarca uzlaştım. Ama bunu yaşarken anlamıyorsun. Sorun da bu. Orta sınıftan kadınlar vizon kürkünden parmaklıkları olan kafeslerde yaşıyorlar."

"Evet. Ve kafesin parmaklıklarını sarstıklarında da bu yüzden uyarıcı bir ses duymuyorlar." Germaine güldü. Gözleri ışıltıladı.

"En çok neyi seviyorum biliyor musun Germaine?" dedi Madeleine "Her gün yeni bir gün. istediğim bir şeyi yapmaya karar verebilirim. Eskiden öncelik hep Syracuse'daydı. Sonra da Allegro, evde çalışanlar ve onların sorunları ve en sonda ben gelirdim.

"Şimdi ilk önce ben geliyorum. Sonra Allegro ve sonra da evde çalışanlar. Her gün mutlu ve taze olarak uyanıyorum. Yine de kendimi kaybolmuş ve güvensiz hissettiğim günler oluyor. Ama o zaman kendime hayatın Syracuse ile birlikteyken ne kadar kötü olduğunu hatırlatıyorum ve neşeleniyorum.

ÖPÜCÜKLER

249

"Her neyse buraya kendimden konuşmaya gelmedim. Senden bana bir sipariş listesi vermeni istemeye geldim. Fortnum ve Ma-son'dan harika bir şey almak istiyorum. Annem, kendisi için alışveriş yapan çalışanlarından birine bana bir parti giysisi bakmasını söylemiş. Sen ne isterdin?"

"Parti elbisesi istemezdim Madeleine. Bana göre değil. İngiliz kesimli binici pantolonu daha çok hoşuma gider. Libya'ya gideceğim için o tip şeylere ihtiyacım var."

"Tamam o halde. Kendime de alacağım. Tekrar ata binmeyi çok isterim. Allegro'yu götürmeyi de... Bu arada Edwina yılbaşını onlarla geçirmek isteyip istemeyeceğini soruyor."

"Hristiyanlığın hayırseverlik geleneğinden dolayı sanırım onlara gitmeyi isterim. Ama Edwina'yi Scott'tan korumak için gitmem daha önemli. O adam adı bir heriftir. Gözleri X ışınları taşıyan bir kamera gibi. Kadınları soyuyormuş gibi seyreder, istediği her zaman gaz çıkartmasından ve ağzını kapatmadan esnemesinden nefret ediyorum."

Madeleine, Germaine'i öperek onunla vedalaştı. Onu metroya bırakmıştı. Onun paçoz, bağımsız havasını seviyordu. Edwina'da bu yoktu. Ama onun da hoş bir tersliği vardı. Her ikisini de özleyecekti.

45

Hillary ve çocuklarla birlikte sabahın erken saatlerinde uçağa bindiler. El çantalarında değerli bir şişe Brunello di Montalcino taşıyordu. Paolo, evinde ona bir veda öpücüğü ile birlikte vermişti bu şişeyi. "1985 rekoltesi sevgilim," demişti. "Savoy'dayken bunu benim için içmeni istiyorum."

"Oh Paolo, ikimizin aynı zamanda orada olması bizim için hiç mümkün olacak mı?" diye sordu Madeleine.

"Hayır amore," dedi Paolo. "Bunun mümkün olamayacağını biliyordun. Amerikan barlarında içen bir sürü arkadaşım var. İtalyan-lar'ın en gözde yerlerindendir. Çalışanların ve aşçıların da çoğu İtalyan'dır. Bu yüzden orada kendimizi evimizde hissederiz. Bir İtalyan için İtalya'dan başka bir yerde bunu hissetmek çok zordur. Yine de buluşabileceğimiz başka yerler bulabiliriz. Geri döndüğünde hafta sonu için bir yerlere gidebiliriz."

Sesi, tamamiyle aynılıyorlarmış gibiydi. Sanki Madeleine gidiyordu ve bir daha dönmeyecekti. Madeleine kendisini incinmiş ve kırılmış hissetti.

"Evde olduğun zamanlarda beni düşünüyor musun Paolo?" diye sordu. Paolo'nun yüzünde hafif bir dalgalanma olduğunu gördü. "Evet bazen," dedi Paolo.

"Senden uzakta olduğum zaman hep seni düşünüyorum sevgilim," dedi Madeleine. Bu sırrı söylememesi gerektiğini biliyordu, ama ayrılığın verdiği acı kendisini çaresiz hissetmesine yol açmıştı. Ve bir yanıt arıyordu.

"Bunu yapmamalısın sevgilim," dedi Paolo, "Bu seni üzer. İstedüğimiz her zaman birbirimizi görebilirken neden üzülesin ki?"

Madeleine son sevişmelerini hatırladı. Onu nasıl kucakladığını... Kendisini onun etine karışabilmeyi dileyerek onun vücuduna bastırmıştı. Onun içinde nasıl hareket ettiğini hatırladı. Nereye uçmuştu bedeni acaba? Tekrar nasıl geri döndüğünü hatırladı. Sonra sersem bir halde nasıl baş döndürücü vadilerin içinden geçtiğini...

ÖPÜCÜKLER

251

Etrafında renkler parlıyordu ve kendisini ruhunun merkezinde sıcak bir güneşin öpücüğüyle yanmış gibi hissediyordu. Paolo ile sevişirken Syracuse ile hiç yaşamadığı bir şekilde kendisini serbest bırakıyordu. Onunla seviştikten sonra tekrar dünyaya döndüğünde, kendisini bu boyutlara taşıyabilen bir adamla birlikte olması gerektiğini biliyordu. Ayrıca buna yeterli olan adamın kollarında olduğunu da biliyordu. Onu kaybetmek düşüncesi ile titredi birden.

Uçakta otururken, Paolo duş aldığı sırada kendisinin onun bornozuna sarılarak oturduğunu hatırladı. Paolo'nun kokusu bornoza sinmişti, içindeki etikete baktı. Tabii ki bornoz Siena'dandı. "Upim" yazıyordu etikette. Evdeki her şey Siena'dandı. Yatağın üzerinde asılı olan haritaya baktı. Campo'nun, duomo ve comu-ne'ün birer resimleri vardı. Madeleine, Toscana hakkında kitap üstüne kitap okumaktan ve Toscana haritasını uzun uzun incelemekten dolayı hepsini biliyordu.

Şimdi uçak havalanırken, Paolo'yu sevmenin ödemesi çok yüksek bir bedeli olup olmadığını merak ediyordu. Onunla mutluluk öyle akıp giden bir şeydi ki. Belki de evliliğinin başansız olmasının verdiği o korkunç duygu, onun Paolo'yu kaybetme olasılığını düşününce kendisini çok güçsüz hissetmesine yol açıyordu. Syracuse'u ise bir kayıp olarak görmesi çok zordu. Yine de o da bir idealin kaybıydı. Gerçekten, hiçbir zaman Syracuse'un olmadığı bir insanın kay-bedilmesi idi. Ona Syracuse'un erişemeyeceği umut dolu idealler yüklediğini biliyordu. Yetim bir genç adama yardım etmek için kendi anne elini uzatmıştı sanki. Madeleine kendi anne-babası ile ve disiplinli yaşama tarzıyla açıkça Syracuse'u etkilemişti. Syracuse aynı zamanda Madeleine'de onun asabi ve erkeksi seksapeline kendisini

kaptırmış olan genç ve güçsüz bir kadın görmüştü. Arkadaşı ve âşığı rolünü oynayacak ve onu korumak için yeminler edecek kadar da kurnaz biriydi. Madeleine bunun bedelini çoktan ödemeye başlamıştı ama hâlâ bir süre daha ödemesi gerekiyordu. Ve şimdi kendisini tekrar riske atıyordu. Uçakta otururken geçmişin hatıralarını düşünerek içini çekti. Ve sonra burnunu cama dayamış dışarıya bakmakta olan Allegro'ya gülümsedi.

"Mutlu musun sevgilim?" diye sordu.

"Oh anne, düşünsene Londra'ya gidiyoruz!"

^2

ERIN PIZZAY

"Öyle heyecanlıyım ki tatlım... Önce ne yaparız?" "Yeni pantolonlarımı giyip Harrods'un oyuncak bölümüne gitmek istiyorum. Sonra Hillary'nin dediği gibi gerçek ingiliz çayı içmek istiyorum."

"O halde bunları yapacağız tatlım," dedi Madeleine.

46

"Daha yeni içeri girdik, Syracuse. Yerleşmemiz için birkaç gün izin veremez miydin?" dedi Madeleine telefonda.

"Kızım! konuşmayı ne zaman istersem o zaman arayabilirim," dedi Syracuse. "Sen de beni durduramazsın."

Madeleine, onun sesindeki New Yorklular'a özgü sızlanmayı hissedebiliyordu. Bu onu çıldırtıyordu. Öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

"Allegro onu düşünmediğim bir an bile olduğunu sanmamalı. Sen onu bana karşı çevirmeye çalışıyorsun. Onu benden ayrı tutmaya ve kendin kazanmaya çalışıyorsun."

"Sorun nedir anne?" diyerek odaya girdi Allegro. "Birisi seni çıldırtmış."

"Hayır tatlım," dedi Madeleine. "Gel bak telefonda baban var."

"Merhaba kurabiyem. Ben baban. Yolculuğun nasıl geçti?"

"Harika baba. Dağların üzerinden uçtuk, isviçre denilen birye-rin üzerinden. O yeri biraz biliyorum. Nefis çikolataları var. Hostes bana biraz verdi. Burası harika bir yer. Yüzme havuzu kadar kocaman bir küvetimiz var. Odamın camından bakınca da Thames nehrini görebiliyorum. Üzerimizi değiştirir değiştirmez Harrods'un oyuncak bölümüne gideceğiz baba. Yılbaşı için ne istiyorsun? Sana sormayı unuttum." Syracuse boğazına bir yumrunun tıkandığını hissetti. En azından onu seven biri vardı.

"Hiçbir şey kurabiyem," dedi. "Sadece seni bütün bu koca dünyada herkesi sevdiğinden daha çok seven babana, eve gel. Seni ne kadar çok seviyorum Allegro, göster bana." Kızının o incecik kollarının olabildiğince açıldığını hayal etti. Orada onun yanında olmalıydı. Bu büyük bir haksızlıktı.

Madeleine'in onun kıcına tekme vurma ve sonra da çocuğunu ona karşı çevirmeye kalkması onun kötü doğasından kaynaklanıyordu. O orospuyu bıraktığı için memnundu. Asabi bir kadındı o. Bir erkeğin karısını mutlu etmek ve bu mutluluğu korumak için yapabileceği her şeyi ama her şeyi yapmış, denemiş, ama sonunda Madeleine onu ortada bırakmıştı.

Ondan uzaktayken çok daha iyiydi. Allegro geri geldiğinde birlikte eğlenmeye giderlerdi. Yeteri kadar sıcak bir ortam olurdu bu. Eğer onun o orospu annesi, onu Cayman Adaları'na götürebiliyor-sa, belki o da Lucinda'yı ikna edebilirdi kızını Orlando'ya götürebilmek için.

"Tatlım, geri geldiğinde Orlando'daki Disney World'e gitmek ister misin?"

"Tabii baba çok isterim." Madeleine kızının minik ayaklarının üzerinde zevkle dans edişini izledi. Ağzında ekşi bir tat hissetti. Syracuse daha şimdiden tatillerinin üzerine bir gölge düşürmeyi başarmıştı.

"Seni her gece arayacağım kurabiyem," dedi babası. "Babana büyük bir öpücük ver bakalım. Kulağımın zarını patlatacak bir tane olsun." Allegro kırkıdayarak büyük şapırtılı bir öpücük gönderdi babasına. "Seni seviyorum kurabiyem," dedi Syracuse.

"Seni seviyorum baba. Çok seviyorum," diye yanıtladı Allegro onu. Sonra telefonu kapatarak annesine gülümsedi. "Babam beni Orlando'daki Disney World'e götüreceğini söylüyor. Oh anne, her şey ne kadar güzel değil mi? Hadi gel üzerimizi değiştirelim. Sonra da Harrods'un oyuncak bölümüne gideriz. Jonathan!" diye seslendi sonra. "Hadi gel. Neredesin? Justin nerede?" iki süitin arasındaki kapıyı açtı sonra. "Hazırlanmadınız mı hâlâ?" "Telefondaki Syracuse'du," dedi Madeleine, Hillary'nin kalkan kaşlarına karşı ifadesiz bir sesle.

"Şaşıracak bir şey yok aslında," dedi Hillary. "Peter aramaya başlayana kadar bekle. İddiaya girerim ki, büyük bir demet çiçek gönderecektir ve bu oğullarımı çok etkileyecektir. Ahh, babam annemizi gerçekten seviyor, annem onun eve gelmesine ne zaman izin verecek acaba? diyeceklerdir." Ağzının kenarındaki çizgiler sıkıntıyla aşağıya doğru kıvrıldı. "Ne zaman olacak, cehennem donduğu zaman. O da niçin? Geldiğinde suratında paten yapabileyim diye."

"Bu kadar acı çektiğin için kendini kötü hissetmiyor musun?" diye sordu Madeleine.

"Hayır," dedi Hillary. "O benim hayatımı bir cehenneme çevirdi. Kızmakta haklıyım. Biz İngilizler, siz Amerikalılar gibi her şeyi ölümüne kadar analiz etmeyiz. Temiz ve dürüst bir şekilde kızarz

biz. Peter hayatının geri kalanını bir baş belası olarak geçirebilir. Ben bu kıyıda yaşayacağım. O da diğer kıyıda. Ben tipik bir Amerikalı bekâr anne gibi olmayacağım. Ve tek başıma New York'taki pislik ve zulümle baş etmeye çalışmayacağım. Burada, İngiltere'de kendime bir hayat kuracağım. Kadınların kendi başlarına yaşadıkları ve bunun için kendilerine saygı duyulan bir yerde yani...

"Bizim tarihimizde iki dünya savaşının arasında kadınlara kız kurusu denilen bir dönem de var. Öyle bir sürü halam vardı ve ben onların yaşam şekillerine hep imrenerek büyüdüm. Annemin bize ve babama bakmak için köle gibi çalıştığını gördüm. Hiç evlenmeyeceğime yemin etmiştim. Ne aptalmışım ki Peter'a âşık oldum. Yine de şimdi iki tane oğlum var ve Peter'la geçirdiğim yıllara değdiğini düşündürüyorlar bana. Her neyse o lanet herif çocukları aramadan önce, oyuncakçı dükkânına gitsek iyi olur. Oyuncakçılar severim, iki erkek çocuğum olduğu için çok mutluyum. Böylece bıçaklar ve silahlar alabiliyorum."

"Benim de oğlum var gibi bir şey," dedi Madeleine, "Allegro erkeklerin oyuncaklarından başka bir şeyle oynamıyor zaten. Har-rod's'a giderken onu elbise giymesi için ikna etmeye çalıştım ama bu hiç hoşuna gitmedi. Galiba yine kot pantolonunu giyiyor."

Allegro ilk kez bir Londra taksisine biniyordu. Madeleine kızının yüzünü inceliyordu. Ne kadar da bana benziyor, diye düşündü, karanlık taksinin içinde onun yüzünden yayılan rengârenk ışıklara bakarak. Madeleine elbise konusunda yaptıkları savaşı kaybetmişti ama Allegro da kot pantolon yerine ekose kumaş pantolonunu giymişti. Üzerinde kızıl saçlarına uyan yeşil bir süveter vardı. Yeşil gözleri parlıyor ve gözlerinin yeşili de süveterine uyuyordu, "ilk kez mi Londra'ya geliyorsunuz küçük bayan?" Taksi şoförü omzunun üzerinden arkaya bakarak sormuştu bunu. "Evet," dedi Allegro. "Ve Harrods'un oyuncakçı dükkânını görmeye gidiyoruz. Harcamak için büyükbabamdan aldığım yirmi dolarım var."

"Onu bozdurman gerekecek. Biz burada dolar kullanmıyoruz. Ne yapmayı düşünüyorsun?" Allegro bir an durakladı. Birçok düşünce aklını doldurmuştu. "Sanırım... Dur bakayım..." diye fısıldadı kendi kendisine. "Bir ordu asker," dedi sonra, "Bir takım asker. Kraliçeyi koruyanlardan. Kraliçeyi tanıyor musun?"

i,. * |

"Hayır," dedi şoför. "Ama değil mi ki kraliçemiz, Tanrı onu korusun." Sonra gülümsedi ve Madeleine'e aynadan kaçamak bir bakış fırlattı. "Güzel bir kızınız var," dedi.

"Teşekkürler," dedi Madeleine de kızarak.

"Annesi de hiç fena görünmüyor," dedi adam, aynadan mutlu bir şekilde mağazanın giriş kapısından içeriye koşan kadınlara ve çocuklara bakıp, kendi kendisine fısıldayarak. "Savaş ne kötü," dedi sonra. Sınırsız çikolata ve ince çorap stoğu olan Amerikalı iri bir herife kız arkadaşını kaptırmanın acısını taşıyordu hâlâ. Ayağını gaz pedalına bastı. Maeve iyi bir eşti ve ve onların da güzel kızları vardı. Allegro'nun yüzü ondan sonraki birkaç gün boyunca adamın aklından çıkmadı. Savoy'dan geçtikçe gözleri hep o vahşi renkli saçları ve parlak gözleri olan kızı aradı, ilerde, bir adamın fıstık gibi karısı olur, diye düşündü. Sonra sırttı. Hayat artık öyle değildi, ama ona dileyebileceği bütün şansı diledi içinden. Duygusal aptalın biriyim ben, dedi. Sonra o sırada geçmekte olan bir yayaya, "Önüne bak adi herif." diye bağırdı.

1

47

"Ne kadar üzgün olduğum hakkında Madeleine'in hiç fikri yok. O bencil bir orospu. O kadar uzun zaman evli olduğumuza inanamıyorum. O kalpsiz bir kadın ve ben onsuz daha iyiyim."

"Tabii Syracuse onsuz daha iyisin. Şimdi artık sürekli ondan bahsetmeyi keser misin? Yakınmaktan vazgeç lütfen. Beni sıkıyorsun."

Lucinda yanından uzaklaştı ve bağdaş kurup yere oturdu. "Bak tatlım," dedi. "O gitti. Onu unut ve kendi hayatına devam et. Burada benimlesin şimdi. Beni neden dansa götürmüyorsun. Canım sıkılıyor."

"Dansa gitmek için çok yorgunum Lucinda. Neden mutfağa gidip benim Chicago Bulls'u seyretmeme izin vermiyorsun?"

"Çünkü bugün boş günüm ve burada eve sıkışıp kalmış durumdayım. Dışarı çıkıp çılgınlık yapmak istiyorum."

"Maçtan sonra ikimiz çeşitli çılgınlıklar yapabiliriz."

"Pekâlâ ama joint alman gerekecek. Yoksa erken boşalıyorsun ve bu da hiç hoşuma gitmiyor."

Syracuse, Lucinda'nın bu dürüst ama zalimce yorumlarını kendisine saklamasını istedi. Madeleine hiç onun yaptığı gibi şikâyet etmezdi.

"Tamam tamam," dedi. "Yemekte ne var?"

Joint içme fikri hiç de hoşuna gitmiyordu." Joint, kendisini yumuşak ve rüyada gibi hissetmesine ve kontrol edememesine yol açıyordu. Ayrıca ot boğazını acıtıyordu. Neden Lucinda onu kendi normal hızında sevişmesi için serbest bırakmıyordu? Evet çok çabuk boşalıyordu, ama bu da günah değildi ya? Lucinda ile beraberken onu eleştirmemeyi öğrenmişti. Lucinda'nın korkunç bir çığlığı vardı. Onun öfkesi Syracuse'u dehşete düşürüyordu. Madeleine hiç bağırılmazdı. O sadece ağlar ve yalvarırdı. Şimdi Madeleine'in garip bir şekilde onun doğasındaki zalim yönü ortaya çıkarttığını düşünüyordu. Ne kadar çok gözyaşı dökerse ona o kadar çok vurmak istiyordu. Gerçekten böyle bir şey yapacağını düşünmüyordu tabii. Bir kadına asla vuramazdı.

017

Ama Lucinda, ona vurmaya sıra gelince, kendini tutmazdı. Lu-cinda'nın küçük narin bir kadın için oldukça sert bir yumruğu vardı. Tavaı eline aldığı anda ise öldürücü olabilirdi. Syracuse kendi yorumlarının çoğunu kendisine saklamayı öğrenmişti. Her neyse şimdi futbol maçını seyredecekti ve akşam yemeğini yemek de iyi olacaktı. İcini çekti. Bazen Madeleine'in kendisini hiç özleyip özleme-diğini merak ediyordu. Pek özlemiyor olmalı, diye düşünüyordu telefondaki sesinin soğukluğunu aklına getirerek. Madeleine şimdi Londra'daki süitindeydi. Syracuse, Savoy'da kalabilmesine daha uzun zaman olduğunu biliyordu. Hâlâ gençti ve çok çalışıyordu. Yakında başka bir iş bulması gerekiyordu. Kayınpederinin kısıtlamalarına dayanamıyordu. New York'ta sıkılmıştı. Çok sıkılmıştı. Mei Mei'sini istiyordu. Onun yumuşak sevgi dolu ellerini düşününce gözlerine yaşlar doldu.

Batılı kadınlar berbat diye düşündü ve televizyonu açmaya gitti. Lanet olsun Madeleine. Hayatı yakalamışken Madeleine gitmiş ve bu durumu bozmuştu. Syracuse onun şu ana kadar bir erkek arkadaşı olup olmadığını merak etti. Muhtemelen yoktu. Hiçbir adam onun davranışlarına katlanmak istemezdi. Şımarık biriydi o. Onu seven ve çok fazla koruyan annesi ve babası tarafından aşırı derecede şımartılmıştı. Kendisini koltuğa attı ve ayaklarının altındaki yıpranmış halıya baktı. Bir an kendi evlerinin salonundaki güzel, el dokuması Çin işi halılar geldi gözünün önüne ve arkasına yaslandı.

En azından Lucinda ile birlikteyken kendisi gibi davranabiliyor-du. Birasını şişeden içebiliyor ve televizyona bağırabiliyordu. Şimdi gerçekten olduğu gibi davranıyordu. Amerikalı bir erkek. Tanrıya şükürler olsun ki, artık bir

ingiliz centilmeni gibi davranmasına gerek yoktu. Lucinda'nın gardroplarında duran İngiliz kesimli giyisi-leri örümcek bağlıyordu, işten çıktığında artık kot pantolon ve Amerikan t-shirt'leri giyiyordu. Madeleine'e onun bir ingiliz gibi olabileceğini düşündürten şey neydi ki? Ama âşk olduğunuz zamanlarda sevdiğiniz kadını ikna etmek için her şeyi yapabilirsiniz. Yıldzlara kadar sıçrayabileceğinize ve ayı onun için hareket ettirebileceğinize inanırdınız. Âşk işte böyle bir şey, diye düşündü. Çok geçmeden bütün dikkatini maça vermişti. "Hadi oğlum geç o herifleri!" diye bağırdı.

ÖPÜCÜKLER

259

O sırada odaya giren Lucinda, Syracuse'a biftek ve cipsle dolu bir tabak uzattı. Eğilip onu öptükten sonra ketçapı da uzattı. Syracuse ona teşekkür etti. Yanında bir kadın vardı işte. Eti ısıırken, işte bir erkeğe nasıl bakılacağını bilen bir kadın, diye düşündü.

Lucinda ise mutfağa dönerken Syracuse'un daha ne kadar kalmayı planladığını merak etti. Hastanedeki Çinli asistanda gözü vardı. Adamın kıvrak kalçaları ve gözlerinde keşfetmeye niyetli olduğu ahlaksız bir bakışı vardı.

48

"Edwina?"

"Merhaba şekerim nasılsın?"

"İyiyim Edwina. İlk akşamımızı Harrods'un oyuncak bölümünde geçirdik ve şimdi de Hamleys'e gidiyoruz. Allegro cennette olduğunu düşünüyor.

Londra ona göre oyuncakçı dükkânlarından, biftek kızartmasından ve Yorkshire puddinglerinden ibaret. Dinle, bana bir iyilik yapabilir misin?"

"Tabii, nedir?"

"Paolo'nun Siena'daki evinin tam olarak nerede olduğunu hatırlayabiliyor musun?"

"Neden Madeleine, karısını ziyarete gidecek değilsin ya?"

"Tabii ki hayır. Bunu da nereden çıkarttın Edwina? Sadece turistler için hazırlanmış kitaplardan birinde Siena'nın haritasına bakıyordum ve merak ettim hepsi bu. Paolo ile konuşmıyorum çünkü o Siena'da ve onu çok özliyorum. Bu kadar çok acı hissedebileceğimi bilmiyordum. Berbat bir şey bu. Onu bütün ilişkimiz boyunca Syracuse'u özlediğimden çok çok daha fazla özliyorum. Syracuse, Allegro'ya telefonda sızlanıp duruyor."

"Tamam Maddie," dedi Edwina. "Dur da bir düşüneyim. Cam-po'dan yukarı doğru yürü. Doğruca tepeye kadar çık. Feltrinelli'nin kitapçı dükkânının yanına yani. Sonra sağa dön. Aşağıya çok dar bir yol iner. Soldaki üçüncü ev onlarınki. Kapıda büyük bakır bir tokmak ve camlarda da demir parmaklıklar var. Fark etmemen imkânsız. Sol anahtarına benzeyen şekiller var. Maddie neden kendine eziyet ediyorsun? Seni defalarca uyardım. Onun karısından uzak dur. Bu sadece çektiğin acıyı artırır."

"Deneyeceğim Edwina. Ama o karısı ile birlikteyken sanki göğsüme bir bıçak saplanıyor. Uyuyamıyorum. Allegro bebek gibi kendi kendine mırıldanarak uyuyor ve ben odamda yürüyüp duruyorum. Syracuse'u hiç sevmedim. Onun için üzüldüm sadece. Onun

yaşayamadığı kadar harika ve ayrıcalıklı bir hayat yaşadığım için, suçluluk hissettim hepsi bu.

"Eğer Paolo'ya âşık olmanın beni bu kadar çıldırtacağını bilseydim, belki de ona hayır derdim. Ama o zaman da hayatımı Syracu-se'un karısı olarak yaşamaya devam ederdim ve bu da berbat bir durum olurdu. Böylece kendimi tehlikeye attım ve şimdi de acı çekiyorum. Oh neden sanki?" Birden kendi sesindeki umutsuzluğu duydu ve bu da onu korkuttu. "Böyle olmak zorunda mıydı?" diye sordu.

"Çünkü şekerim sadece acı çektiğimizde öğreniriz. Peter kapımın önünde bir köpek gibi zırlayıp duruyor. Peter dedik de Hillary ne yapıyor?"

"Fena değil. Geri dönmeyeceğini söylemek için Peter'a mektup yazdı. Ben de aynı şeyi yapmayı ciddi ciddi düşünüyorum. Hep Al-legro'nun ingiltere'de bir okula gitmesini istemişimdir ve şimdi neredeyse yedi yaşına geldi. Syracuse'un onu ziyaret etme hakkını kullanacağını düşünerek rahatsız oluyorum. Onun kafasını saçmalıklarla doldurmasını da istemiyorum. Çocuk aptal değil. Onun şu anda Lucinda ile birlikte olduğunu biliyor. Ama çok geçmeden bu kişi başka biri olacak. Sen ne düşünüyorsun?"

"Kendini en iyi nasıl hissedeceksen öyle yapmalısın, ingiltere'de yaşamak her zaman benim de hayal ettiğim bir şey. Allegro için endişelenme. O iyi olmayı becerir. Zaten Syracuse'a hiçbir zaman o kadar yakın olmadı. Syracuse başkalarıyla sevişmek için zamanının çoğunu seyahatlerle geçiriyordu. Evini kiraya verip yaşantına taze bir başlangıç yapabilirsin. Her neyse Siena da ingiltere'ye yakın değil mi?"

"Evet ama Paolo buraya gelince Savoy'da kalıyor. Ve onunla Savoy'da buluşamayız. Onu fazla göremeyeceğim ama belki bu çok kötü bir şey değildir."

"İyi de olabilir Maddie. Artık kanatlarını açmalısın. Başka bir erkekle de buluşmaya başla. Bütün yumurtalarını bir tek sepete koy-
ma.

"Bunu düşünürüm. Eğer iyi bir sepet bulmuşsan bu dediğini yapmak zor. Neyse, Germaine nasıl?"

"İyi. Bana kendi fakültesinde onu kuskus ve kebab yemeye götüren Libyalı bir profesör bulduğunu söylüyor. Şimdiye kadar ilişkileri platonik bir boyuttan ileri gidememiş ve eğer Germaine'i tanırıyorsa, bu hep böyle olacaktır."

"Bundan emin olma. Ben her zaman Germaine'in âşk olduğunda çok yoğun şeyler hissedeceğini düşünmüşümdür. Sesini duyduğuma sevindim. Hoşça kal, Edwina seni özledim."

"Ben de seni özledim Madeleine. Bana gelirken İngiliz çayı ve nane likörü getir."

Madeleine "Tabii," diyerek telefonu kapattı. Yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. Edwina onu kendisinden de iyi tanıyordu.

Londra'dan Devon'a Hillary'nin ailesinden birileri ile oturmaya gittiklerinde, Madeleine Kana'dan geçip İtalya'ya gitmedi ve Pao-lo'nun evinin önünde dolaşmayı tasarlıyordu. Paolo'nun nerede yaşadığını bilmeliydi. Bir an onu görmeyi düşündüğünde damarlarındaki kan tutuşuyordu. Onun hakkındaki her şeyi bilmek istiyordu. Paolo hakkında kurduğu hayallerde tam olarak gelecekte olacakları düşünmediğini fark etti. Evi neye benziyordu? Karısı nasıl biriydi? Çocukları karısına mı, Paolo'ya mı benziyorlardı? Karısı Madelei-ne'den güzel miydi?

Londra'da olmanın verdiği keyiften yanakları kızarmış, gözleri parlamaya başlamıştı. Adeta şımardığını hissediyordu. Belki de, Campo'da Paolo'ya rastlardı ve onu bir otele gitmeye ikna ederdi. Belki de böyle bir şey olmazdı. Kesinlikle biliyordu ki, eğer onun karısı ve ailesi ile yaşadığı hayatı tehdit edecek bir şey yaparsa onu kaybederdi.

O sadece gidip yaşadığı yeri görmekten daha çok şey istiyordu. Cadde köşelerine saklanmak ve Siena haritalarından bildiği pasaj içlerinde pusuya yatmaktan daha çoktu istediği. Şehrin petek şeklinde olduğunu düşünüyordu.

Paolo'yu karısına bağlayan şey neydi acaba? Aşk mıydı gerçekten? Hiç karısı ya da çocuklarından konuşmamışlardı. Sanki onlar yoktu. Evinde çocuklarının çizdiği resimlerden hiç yoktu. Orayı bekâr evinden farklı kılan hiçbir şey yoktu. Ama karısı ve çocukları o evi ziyaret etmişlerdi. Onlar gittiklerinde çocukların geride bıraktıkları oyuncakları ne yapmıştı ki? Saçlarındaki at kuyruklarından sabırsızlıkla çekilip atılan kurdeleleri, silgi parçalarını, Sindy bebeklerin kırmızı parlak ayakkabılarını... Hepsi sanki Paolo birden bekâr hayatına dönüp de evinde yeniden kadınları ağırlaması için süpürülmüştü.

Madeleine, kendisinin o eve getirilen tek kadın olup olmadığını merak ediyordu. Bu soruya cevap veremiyordu. Bir başka kural daha: Âşığınız hakkında, sizin bilmenize izin verdiği şeyler dışında asla araştırma yapmayın. Bu kuralı bozabilirdi. Araştırma yapacaktı.

"Allegro," diye seslendi.

"Evet anne."

"Hadi gidip Hillary'yi ve çocukları alalım." Kızının yüzünde oluşan sabırsızlıkla dolu ifadeye bakıp güldü. "Bana sarıl sevgilim," dedi, onun derin yeşil gözlerine bakarak.

49

Madeleine dans ede ede yürüyen kızının arkasından geliyordu. Millerce uzunluğundaki Hyde Park'ın büyük hayvanat bahçesinin ve Tate Gallery'nin önünden geçtiler. Konuşulanlardan, çevreden kopmadığını göstermek için gülümserken bazen kendisini çok aptal hissediyordu. Onlara ev sahipliği yapan küçük gruba bakarak "Ne oluyor Madeleine?" diye sordu Hillary. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu sezmişti. Arkadaşına yardım etmek istiyordu, "içinde neler oluyor? Hiç burada değil gibisin. Söylenenleri hiç dinlemiyorsun. Robot gibisin."

Madeleine kendi içinde bir savaş yaşadığını, New York'taki seyahat acentasını arayıp kendisine Siena'ya gitmek üzere bir bilet ayarlamak istediğini Hillary'ye söylemedi.

Büyük Turner resminin önünde dururken "Ne garip," diye düşündü. "Çocukluğumdan beri kendi çocuğumun bu resmi görmesini istemişimdir. Şimdi buradayız, ama benim bütün düşünebildiğim şey Siena'da olup olmadığı bile belli olmayan, evli bir adam." O anda telefon edip Paolo'nun nerede olduğunu öğrenmesini, Ed-wina'dan istemeye karar verdi. Şimdi arkadaşını bile sevgilisi hakkında ajanlık etmeye zorluyordu. Kendisini kirli ve aşağılanmış hissediyordu. Köşeye sıkışmış gibiydi. Cinsel, açıdan da

hissettikleri aynıydı. Tekrar tekrar mastürbasyon yapmak zorunda kalıyordu. Bir erkek ona nasıl bu kadar yoğun bir zevk yaşatabilirdi? Allegro'dan da utanıyordu. Allahtan yataklarını ayırmışlardı. İşini bitirdiğinde, masum masum uyuyan Allegro'nun profilini görürdü. Şimdi bütün bunları yaşadıklarına değip değmeyeceğini düşünüyordu, ama artık bunu düşünmek için de çok geçti. Paolo'ya öyle bağlanmıştı ki... Acaba kaç tane acılı âşık onun oturduğu yerde oturup dışarıda akan Thames nehrine bakmıştı? Yüzlerce... Otelin tarihinde orada bulunmuş olan yüzlerce terk edilmiş kadının bir sıra halinde arkasında uzandıklarını hayal etti. Ama Madeleine'e terk edilmiş değildi. Paolo onu çok sevmişti. Bunu ona İtalyanca olarak

UPUCUKLKR

Z03

söylemişti. Madeleine'e onun karısına âşık olmadığını tahmin etti. Mutlu evlilikleri olan erkekler başkalarıyla ilişkiye girmezlerdi. Ya da belki çok saf olduğu için böyle düşünüyordu. Belki de evli adamlar her ikisini de yaşarlardı. Mutlu evlilikleri ve bir başkasıyla ilişkileri olurdu. Kadınlar böyle değildi oysa. Edwina bile evliliğinde mutsuz bir kadındı. Madeleine'e hep Scott'ın onu hapsettiğini düşünürdü. Edwina'nın sarı saçları ve bir kolu, evliliğinin onu hapsettiği kafesin dışına doğru uzanıyordu sanki. Sadece Hillary ve kendisi çıkabilmişlerdi evliliğin onları kapattığı toplama kamplarından. Sonra da kurtuluşlarından arta kalan enkazlarına yapışmışlardı. Arkalarındaki yıllara bakınca şüpheler ve verilmiş kirli sözler konfetiler gibi üzerlerine fırlatılmıştı.

"Sanırım çocuklar artık Peter'la yaşamadığım için çok daha rahatlamış durumdalar. Onun metresleriyle görüşmek zorunda olmadıkları için de mutlular. Sonuncu metresi aptal bir sarışındı." Hillary hep yaptığı gibi hüznle gülümsedi. Yemek masasında oturuyorlardı. "Onların babalarını görmemeleri konusunda hissettiğim suçluluk duygusunu gerektelendirmeye çalıştığımı biliyorum," dedi ve omuz silkti. "Ama eğer onunla kalsaydım çektiğim acılarla başe-debilmek için alkolik olacaktım." "Anche me, ben de," dedi Madeleine. "Korkunç bir hızla cin tonik tüketmeye başlamıştım. Sadece ona oynaması için izin verdiğim sürece mutlu bir evliliğimiz olduğunun farkına vardım. O ciddi bir çalışma temposuna girmek zorunda kaldığında ben de kendimi bebeğime adadım ve sonunda evliliğimiz bitti. Syracuse çok iyi rol yapabilmesine rağmen

annem onu benden çok daha önce tanımişti. Ben sanırım tam bir aptal gibi davrandım." Sonra derin bir nefes aldı.

"Evet, her ikimiz de Madeleine, belki de kendi yararımıza bir şeyler öğrendik."

"Ben pek bir şey öğrendiğimi sanmıyorum," dedi Madeleine ve sonra,

"Hillary bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordu.

"Denerim," dedi Hillary. "Nedir?"

"Hafta sonu bir yere gidersem Allegro'yu sana bırakabilir miyim?"

"Tabii ama nereye gitmek istiyorsun?" Hillary çok şaşırılmış gibiydi.

iuu

KK1IN 1" İZZÜY

Madeleine utanarak, "Bunun kulağa çok aptalca geldiğini biliyorum, ama Siena'ya gitmek istiyorum," dedi. "Muhtemelen kendimi kandırıyorum ama Paolo'nun yaşadığı yeri görmek istiyorum. Karısını görmeyi çok istiyorum. Kendime böyle bir şey yapmayacağıma dair yeminler etmiştim. Ama ben hep hayatım boyunca bir şeyi yapmayacağım deyip sonra da yapan insanlardan oldum."

Hillary gözünü Madeleine'e dikmişti. "Hiç kaçamak yapmadım," dedi.

"Peter'la evlenmeden önce iki tane sevgilim oldu. Çok alışkın olduğum bir durum değil ama evli bir erkeğe âşık olmayı çok karışık buluyorum."

"Bana inan, tam dediğin gibi." Madeleine'in sesi acılıydı. Bu konuda kılavuz bile yazabilirim. Onun Siena'da olup olmadığını bile bilmiyorum. Edwina'yi da bu işe bulaştırdım. Amerika'daki evinde olup olmadığını kontrol edecek. Eğer değilse bile iş için başka bir yere gitmiş olabilir. Karısı telefonu açacak diye evini arayamıyorum. Amerika'daki evini de arayamıyorum. Karısı orada da olabilir. Ya da ne bileyim yabancı bir Amerikalı kadın Paolo'yu aradığında şüphelenecek bir aile dostları olabilir. Sanırım, American Express'ten kart hesaplarındaki bir şeyi kontrol etmek için arayan bir kadınmışım gibi yapabilirim. Ama bu Edwina'nın yapabileceği bir şey, ben rol yapamam. Siena'ya gidip merakımı yatıştıracağımı düşünüyorum. Şu anda öyle karışık bir durum içindeyim ki, tatilden bile zevk alamıyorum. Televizyonda birbirleriyle savaşan ülkeleri izleyebilir ve onlar için gözyaşı dökübilirsin. Ama içindeki savaş gözle görülüyor Hillary. Bana öyle büyük bir acı veriyor ki duyduğum acıdan ölebilirim."

"O duyguyu biliyorum Madeleine. Sanki sürekli olarak, kırk camlarla kaplı bir alanda yürüyormuş gibi hissedirim kendimi. Bazen kaldırımda yürürken nasıl olup da peşimsıra kan izleri bırakmadığıma şaşarım. Sık sık dışındaki

dünya hakkında çok şey bildiğimizi, ama kendi içimizde olup bitenlerden hiç haberdar olmadığımızı düşünürüm."

Madeleine onu onaylayarak başını salladı. "Germaine bu konuda çok iyidir," dedi. "Tek başına oturur ve kendi iç dünyasına seyahatlere çıkar. Ben de yavaş yavaş iyileşiyorum. Kendimi bir buzdağı gibi hissediyorum. Sadece tepesi ve çok az bir kısmı görünen bir buzdağı gibiyim... Geri kalan kısmım suların içinde. O çamurlu kı-

UFU^URLUK

ZO/

sim gerçek beni oluşturuyor ve onun dışarı çıkması gerekiyor. Syra-cuse'ya bakmaya çalışırken suyun altında kaldım. Ben batarken o omuzlarıma basıyordu. Ona izin veren bir kadına da aynı şeyi yapacaktır. Şunu öğrenmem gerekiyor, hiçbir erkek için batmaya değmez."

Sonunda Hillary, "Git Madeleine," dedi. "Paolo orada olmasa bile onun evini, karısını görürsün. Ve en azından her şeyi hayal dünyasında yaşamaktan kurtulur, gerçek yerinde olursun. Şu anda Paolo ile olan ilişkin fantezi boyutundan öteye geçemiyor."

"Paolo hiçbir zaman benim hayatımla, evimle ya da onunla geçirdiğim zamanın dışında olan bir şeyle ilgilenmedi. Belki de bütün erkekler öyledir, ne dersin? Kapalı kutuların içinde yaşıyorlardır. Eğer İngiltere'de yaşamaya başlarsam artık onun benimle birlikte olmayı isteyip istemeyeceğinden emin değilim. New York'tayken yaptığım her şeyi biliyor, çünkü ben ona anlatıyorum. Ama ben onun hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorum, çünkü o bana anlatmıyor. Bu çok garip ve her şey çok belirsiz geliyor bana. Ama sonra Edwina bütün bunların gayet normal olduğunu söylüyor. Scott yaşadığı bütün ilişkilerini ona itiraf eder. Syracuse da bana böyle yapıyordu. Ben onun evdeki annesiydim. İşim onu dinlemek, sırtını sıvazlamak ve onu affetmekti. Ondan sonra artık bir sonraki limana doğru yola çıkabilirdi." Madeleine kahvesini bitirip, "Hadi gel gidelim," dedi. "Keşke çocuklar derin bir uykuda olsalar..."

"Keşke" diye yanıtladı, Hillary gülerek.

"Annem alt katta Hillary ile yemek yiyor ve biz de televizyon seyrediyoruz," dedi Allegro. Madeleine kızının telefona cevap veren sesini duyabiliyordu. Bu Syracuse olmalıydı. Saatine bir göz attı. Geç olmuştu. "Hayır annemin yanında amcalar yok. Biz bizyiz."

Madeleine salona girdi ve telefonu Allegro'nun elinden aldı. Eğilip kızını öptükten sonra, "Koş tatlım," dedi. "Git de televizyon seyret. Kapıyı da

arkandan kapat." Sonra Allegro büyük krem rengi kapıları bakır tokmaklarından tutarak kapatana kadar bekledi. "Sen ne yaptığını sanıyorsun Syracuse?" diye bağırdı sonra. "Kızımı hayatımdaki erkekler hakkında sorguya mı çekiyorsun? Bu kadar mide bulandırıcı olma. Sırf sen seviştiğin için ben de aynı şeyi yapıyorum demek değildir."

"Senin de bu kadar erdemli olmana gerek yok Maddie. Hiçbir erkek seninle zaten ilgilenmeyecektir. Seninle ve senin o berbat öfkenle. Sorun nedir?" Madeleine, kendisini öfkeden titrerken buldu. Amerika'dan ayrılıp Allegro'yu İngiltere'de büyütecekti. Syracuse'dan ve onun sürekli sızlanan varlığından uzakta. Eğer Syracuse maddi olarak bunu karşılayabilirse gelip kızını burada ziyaret edebilirdi. Yok eğer karşı-layamazsa onun adına çok kötü bir durum olacaktı. Allegro ondan uzaktayken şüphesiz çok daha iyi olacaktı. Telefonu kapattı ve odadan çıktı. Birçok seçeneği vardı ve Syracuse bunu hatırlasa çok iyi olacaktı.

Allegro'yu yatağına yatırdı ve sonra salondaki telefonun ahizesini kaldırdı. Bir süre sohbet ettikten sonra, "Edwina," dedi "Pao-lo'nun Amerika'daki evinde olup olmadığını biliyor musun?"

"Geçen gün bir kokteylde karşılaştık şekerim," dedi Edwina. "Gelecek hafta Siena'da olacaktım. Ondan sonra da bir aylığına iş için Uzakdoğu'ya gidecektim. Neden sordun?"

"Bunun kötü bir fikir olduğunu düşüneneğini biliyorum Edwina. Siena'ya gidip evini ve kansını görmek istiyorum."

"Tabii ki kötü bir fikir ama bunu hepimiz yapıyoruz. Git ve bitir şu işi. Bu seni ya tamamen iyileştirir ya da daha kötü yapar. Her iki durumda da bir şey kazanamazsın. Bir başka kadının kocasına âşık olan bir kadının atacağı birçok adımdan biri bu tatlım."

"Anlayışın için çok teşekkürler Edwina."

"Sana sürekli söylüyorum. Arkadaşlar böyle şeyler içindir."

Madeleine telefonu kapattı. Arkadaşlarını olmadan ben de hiç yaşamıyor gibi olurdum, diye düşündü. Yatak odasına gidip kendisine bir cin tonik hazırladı. Yanına da amerikanfıstığı almıştı. Neden cin tonik, özellikle de İngiltere'de bu kadar güzeldi? Tonikten dolayı, diye karar verdi.

Amerika'daki gibi çok şekerli değildi. Yakında burada yaşıyor olacaktı ve canının istediği kadar cin tonik içebilirdi. Bu düşünce onu güldürdü. Kalbinin içinde küçük bir buz parçası erimişti.

Madeleine uçağa bindiğinde kendisini oldukça gergin hissediyordu. Business Class'ın ilk sırasında oturuyordu. Elinde cesaret almak için tuttuğu bir bardak cin vardı. Bütün soğukkanlılığını toplama ihtiyacı duyuyordu. Neden bunu yapıyordu ki? Bilmiyordu. Ama onun nerede ve kiminle yaşadığını merak etmenin verdiği acıdan daha iyiydi. İçini çekti. Yanında oturan yolcu dikkatli dikkatli ona baktı. London Times okuyordu adam. Yaşlı bir adamdı ve burnunun ucunda gözlükleri vardı. "Bir derdiniz mi var genç bayan?" diye sordu. "Çok derin derin iç çektiniz de." "Aslında yok," dedi Madeleine. Kendisini orta yaşta hissederken birisinin ona genç bayan demesi hoşuna gitmişti. "Akılsızca bir şey yapıyorum sanırım," dedi sonra.

"O halde yapmayın," dedi adam. Madeleine'e, Dr. Stanislaus'u hatırlatıyordu. Aynı onun gibi sıcak bakışları vardı. "Neden tamamen yabancı olan birine ne yapmak üzere olduğunuzu anlatmıyorsunuz? Ben de size öğüt verebilirim belki."

"Pekâlâ," dedi Madeleine. Ruhunu tamamen yabancı olduğu birine açma fikri onun da hoşuna gitmişti. "Evli bir adama âşığım," dedi. "Hiçbir zaman böyle bir şey yapabileceğimi sanmazdım, çünkü benim için birisinin kocasını ayartmak çok büyük bir günah. Ama sanırım kendi mutsuz evliliğimden kurtulmaya çalışırken tutunmak istediğim bir şeydi. Olayların hiçbir zaman bu kadar karışık bir hale gelebileceğini sanmamıştım. İlk başlarda sadece onun evinde buluşuyorduk ve..." Utanarak sustu. "Devam et şekerim," dedi adam. "Riske giren genç bayanları dinlemeye alışığım ben."

"Saçma sapan şeyleri fark etmeye başladım. Onunla sadece o istediğinde bağlantı kurabilmek gibi. Hayatınız küçük kutucuklara bölünmüştü. Çocuğunuzla kendi evinizde yaşadığınız kendi hayatınız vardı ve onun da kendi hayatı vardı. Ve o kişisel olan hiçbir konuda konuşmak istemiyordu. Tabii ki harika ve romantik bir erkek

EK1JN

ama bir kadın için sadece bunlar yetmez. Canınız acıdığında acının geçmesi için parmağınızı öpmek üzere yanınızda değil. Hayatımdaki bütün büyük şeylerle başedebilirim ama beni parça parça edenler küçük şeyler. Parmağımı kapıya kıstırmak ya da tuvaletin tıkanması gibi. Tabii, Bayan Pool, kâhyam, bu sorunu benim için çözebilir ama bu aynı şey değil.

"Evde bir erkeğin olmasına alıştım. Bu arada, kocam berbat bir adamdı ve şimdi de evli bir erkekle yaşadığım yarım yamalak bir ilişkim var." Birden kendisini çok yaşlanmış hissederek sustu.

"Yani o adamı bulmaya İtalya'ya gidiyorsun öyle mi?"

"Hayır, aslında onu bulmaya değil. O durumda çok öfkelenir. Sadece gidip Siena'daki evini görmek için içimde korkunç bir istek var. Karısını görmeliyim."

"Aman Tanrım, çok kötü bir 'âşık olma dozun' var."

"Bunun adı bu mu?"

"Maalesef öyle tatlım. Hepimizin başına geldi. Sana havaalanından hemen geri dönüp evine gitmeni öneririm."

"Yapamam. Gerçekten yapamam. Eğer bu işi bir sonuca ulaştı-ramazsam, delireceğimi hissediyorum."

"Pekâlâ tatlım. Ama seni uyarmadığımı söyleme sakın. Sana Londra'daki adresimi vereceğim. Bütün bunlar kulaklarında uğuldamaya başlayınca beni ara da seni yemeğe çıkarıp, sana cin tonik ve anlayışımı sunayım."

"Siz de mi cin tonik içiyorsunuz?"

"Kesinlikle ve sadece Bombay cini içerim. O en kusursuzudur. Amerika'ya giderken de toniğimi yanımda götürmek zorundayım. Oradakiler çok şekerli çünkü. Bakın neredeyse inmek üzereyiz, elinizi tutmamı ister misiniz?"

"Sizin için bir sakıncası yoksa isterim, iniş kalkışlarda çok korkuyorum çünkü."

"Ben de şekerim, ben de." Yaşlı adam Madeleine'in elini tuttu.

"Adım Vincent Heatherington," dedi. "işte kartım."

Madeleine adamın kendisine verdiği karta baktı. "Siz hâkimsiniz," dedi gülümseyerek.

"Ne güzel bir gülüşün var çocuğum," dedi adam. "Evet ben yüksek mahkemede hâkimim ve âşık kadınlara alışığım. Sıramda otururken neredeyse her gün onları görürüm. Aşk bizi aptallaştırm."

"Benden daha çok değil," derken Madeleine'in gülümsemesi silinmişti.

"Yaşlandığında âşık olmanın acılı bir durum olduğunu fark edeceksin. Ben birkaç yıl önce karımı kaybettim. Hep kendimi hiçbir zaman toparlayamayacağımı düşünmüştüm. 'Elgar Cello konçertosunu her duyduğumda onu karımla birlikte dinlediğimiz zamanları hatırlıyorum.

"İlk başlarda dayanması çok zor olan hassas bir dönem var. Karım çok nazik bir kadındı. Ne yazık ki, öyle kadınlar artık yok. Onunla bir kere evlenince

artık başka bir kadına bakmamıştım. Neden canımı sıkacaktım ki? O bana istediğim her şeyi veriyordu. Tanrı bana karşı çok cömert davranmıştı. Kathleen'i vererek beni gerçekten kutsamıştı. O benim gururumdu, neşemin kaynağıydı."

Madeleine, adamın yüzünün karısıyla birlikte geçirdikleri yılları hatırlayınca yumuşadığını gördü. Anılar onun bu soğuk ve ıssız dünyada ısınmasına yardım ediyordu. Madeleine ise şimdiden Syracuse ile yaşadıklarından dolayı kendi hayatını karman çorman etmişti. Muhtemelen şimdi de Paolo ile yaşadıkları aynı türden bir etki yaratacaktı. Yine de yapacağı bir şey daha vardı. Bu adımları kendi kişisel "acı yolu"nda atmak istiyordu. Paskalya zamanında kilisede olan törenlere alıştı, isa'nın kan lekeli ayak izlerini düşündü. O acı çekmeyi çok iyi anlardı. O da terk edilmişti ve havarileri ona da ihanet etmişlerdi. Onun Allegro'su yoktu. Allegro bu dünyada Madeleine'in yanında duracak olan tek kişiydi. Kızını çok özlemişti. "Yakında döneceğim sevgilim," diyerek kızına söz verdi. Yavaşça, "Düşündüğünden de yakın bir zamanda," dedi kalbinin içinden bir ses. Bu Koruyucular'dan biriydi. Hangisi olduğunu bilmiyordu. "Çeneni kapat," dedi o sese. "Kendi işine bak sen."

51

Madeleine, Campo'nun yakınındaki bir otelde yer ayırtmıştı. İngiltere'den açtığı telefonlardan birinde Siena'ya kısa bir yolculuk yapacağını söylediğinde babası ona burayı önermişti. Babasının hevesli sesini duymak Madeleine'i utandırmıştı. "Annenle ben o oteli çok seviyoruz. Senin orada kalacağını düşününce çok seviniyorum. Sekreterime yerini ayırtmasını söylememi ister misin?"

"Hayır baba. Kendim yapmak isterim bunu." Ve şimdi elinde italyanca konuşma kitabıyla, Latince sözcükleri hatırlamaya çalışıyordu. Danışmadaki görevli genç ve yakışıklıydı. Campo'ya giden yolda dolaşırken etrafındaki insanların yüzlerinin güzelliği onu çok etkiledi. Aydınlık yüzleriyle iyi giyimli gençler geçiyordu etrafından, içinden onların kaç tanesinin anne ve babalarının boşanmış olduklarını merak etti. Muhtemelen durum Amerika'daki gibi değildi. İtalyanlar'ın dinlerine hâlâ tutkulu bir bağlıları vardı.

Otelden çıkarken, eşyalarını odasına yerleştirmişti. Madeleine, dışardaki çeşitli güzel mallarla dolu dükkânları gördü. Etrafından gençler geçiyordu. Kızların taze yüzlerine bakınca onlara imrendi. Onların çizgisiz boyunlarına ve bronz tenlerine baktı. "Bir zamanlar ben de onlara benziyordum," diye

düşünürken birden kitapçı dükkânını gördü. Kalbi çarpmaya başladı. Köşeyi döndü. Kendisini korkmuş ve utanmış hissediyordu. Eğer Paolo ile karşılaşırsa, ne diyecekti? içinden, sıralayacağı bahaneleri birçok kez tekrarlamıştı ama hiçbir kulağa ikna edici gelmiyordu.

Yüzünü gizleyen geniş kenarlı bir şapka giymiş ve kara gözlükler takmıştı. Pek dikkati çekmeyen bir takım elbise vardı üzerinde. En iyi olasılıkları düşünüyordu sürekli. Köşeyi döndü ve kemerin altına doğru yürüdü. Tam o sırada evi gördü. Demir parmaklıklı camları tam Edwina'nın anlattığı gibiydi. Fantezisi gerçeğe dönüşürken donmuş kalmıştı. Bu onun sevgilisinin eviydi ve içeride karısı ile iki çocuğu vardı. Paolo, evin saçaklarının altında Edwina ile sevişmişti. Edwi-na ile Campo'da tanışmışlardı ve günübirlik bir ilişki yaşamışlardı.

UFULUMUK

ili

Paolo ile olan kendi ilişkisi Edwina'da tanıştıklarından beri akıp gidiyordu. Madeleine şimdi kendi evinden sekiz bin mil uzakta, kızını ingiltere'de bırakmış, onun evinin dışında duruyordu.

Bir pop müziği grubunun evlerinden dışarı çıkmasını bekleyen kızlardan biri gibi hissetti kendini. Karısının nasıl bir kadın olduğunu görmek istiyorum, diye hatırlattı kendisine. Evi seyrederek dakikalarca durdu. Siena'da olmasından dolayı evin kendi içinde gizli bir hayatı olduğunu fark etti. Siena sırlarıyla ünlüdür diye açıklamıştı Paolo ona. Amerikan evlerine özgü bir sundurma ya da arka bahçedeki çitin üzerinden bakan komşular yoktu etrafta.

Siena ona hep küçük, kendi içine kapanmış bir şehirde olduğunu düşündürmüştü. Sessiz ve kuytu bir yerdi. Taç yaprağı biçimli Campo'da oturan genç aşıkların gülüşmelerinden başka ses yoktu. Taksiye bindiği gibi Campo'ya gitmişti Madeleine. Orası Paolo'nun anlattığı kadar güzeldi. Paolo'nun evinin kapısının sonsuza dek yüzüne kapalı olduğunu hissederek, gözlerinden akan yaşlar yanaklarından aşağıya süzülürken oradan gitmek için arkasını döndü.

Tam bunu yaptığı sırada kapı açılmıştı. Madeleine gözlerini kırıştırdı. Uzun boylu olan kişi Paolo'ydu. Arkasında da ufak tefek, siyah saçlı bir kadın vardı. Üzerine oturan çiçekli bir elbise giymişti. Saçlarını topuz yapmıştı. Ayağında yüksek topuklu ve pahalı italyan ayakkabılar vardı. Boynundaki iri incilerin pahalı olduğu belliydi. Yüzük parmağında ise beş kıratlık elmas bir

alyans taşıyordu. Madeleine kemerin karanlık köşelerine doğru geriledi. Gölgelemin arasında durmuş dehşet içinde onları izliyordu.

"Andiamo cara mia! Madeleine, Paolo'nun o boğuk sesi ile kendisine de sorduğu soruyu karsına tekrarlayışını duymak için kulaklarını dört açmıştı. "Gidelim mi sevgilim?" Sözcükler, içinde bir şeyleri yırttı. "Si amore," derken kadının sesi yumuşak ve huzurluydu. Paolo kolunu karısına doladı ve birlikte, paylaştıkları hayatın yeni bir bölümünü yaşamak üzere Madeleine'in yanından geçtiler.

Madeleine arkalarından bakıyordu. Bir dakika boyunca vücuduna batan yaralayıcı sözcükler dışında tamamen uyuşmuştu. Sokağın başına vardıklarını gördü o sırada. Tam o sırada Paolo, ufak tefek karısının üzerine eğildi ve şefkatle onu dudaklarından öptü. O an Madeleine'nin dünyası karardı. Ayaklarının üzerinde sallanırken

0 18

bir girdabın içine doğru çekildiğini hissetti. "Bana yardım edin," diye fısıldadı Koruyucular'a. "Neredesiniz Dr. Stanislaus?"

"Netice," diye fısıldadı Dr. Stanislaus kulağına. "Onun evli olduğunu biliyordun ve fantezilerinin peşine düştün. Gerçek bu."

"Biliyorum," dedi Madeleine, "Ama bu gerçek canımı çok acıtıyor."

"Olayları bu sonuca getirecek şekilde sen geliştirdin değil mi?"

"Çok daha farklı bir sonuç olmasını istemiştin," diye itiraz etti Madeleine.

"Hepimiz öyle istemez miyiz?" diye sordu Doktor Stanislaus yumuşak bir sesle. "Hep öyle istemez miyiz?"

52

Madeleine, otele nasıl döneceğini bilmiyordu. Taş döşeli dik yolda sendeleyerek ve ağlayarak yürürken kendisini aptal durumuna düşürdüğünü düşünüyordu. Siena gözünde yerle bir olmuştu. O muhteşem aşk şehri, güvenilir bir yer haline gelmişti. Şehir Ma-deleine'in bütün hayallerine ihanet etmişti.

"Ama," diye hatırlattı o sırada Koruyucular kendisine, önünü göremez bir şekilde ilerlerken, "Sen de âşğının karısına ihanet ettin."

Yüksek topukları üzerinde yürürken nasıl olup da düşmediğini merak etti. Görünmeyen insanlarla konuşuyor olmasına rağmen başını salladı.

"Düşünüyordum ki, sonunda onu terk etmesine yetecek kadar beni sevecekti. Ama öyle olmadı."

Birden kendisini dehşete düşüren bir kahkaha sesi duydu. Bir an kendisine doğru kollarını uzatmış bir şekilde yürüyen ve saçları darmadağın binlerce

kadın gördü. Bunların, ruhları ortalıkta dolaşan, kendilerini bir erkeğe duydukları aşk yüzünden öldürmüş olan kadınlar olduklarını biliyordu. İşledikleri bu cinayet yüzünden, ışığı hiçbir zaman görememekle cezalandırılmışlardı. Bu, asırlar sürececek bir işkenceydi, "ikinci bir şans yok!" diye feryat ettiler. "Hiçbir erkek uğrunda ölmeye değmez. Bu aşkın ilk kuralıdır."

Madeleine başını sallayarak onlardan kurtulmayı denedi, ama onlar ısrarla arkasındaki dar sokakları doldurarak peşinden geliyorlardı. Durup etraflarındaki meraklı kalabalığı ittiler. "Ya karılarına ihanet eden erkekler?" diye bağırdı Madeleine onlara bakarak. "Onlara ne oluyor?" "Hiçbir şey," dediler. "Onlar yaşama güçlerini yitirmişler." "Siz kimsiniz?" diye sordu Madeleine onlara. Tepeye doğru tırmanmaya çalışırken, kadınların arkasından kendisini yukarı ittiklerini hissediyordu. "Biz yeniden bedenlenmiş kadınlar alayız. Çok uzun yıllar bo-yu seni bekledik. Şimdi sen de bizden birisin ve bizim tek kurtuluşumuz, senin kızın Allegro'nun elinde."

"Allegro?" Madeleine donakalmıştı. "Benim kızım mı?"

"O doğdu ve böylece bizim bir şansımız daha oldu. Onu takip edeceğiz ve o da bizi kurtuluşumuza götürecektir." Madeleine otelin kapısına vardı ve kadınları uğurlamak için geri döndü. Sadece bir tanesi kalmıştı. Zayıf güzel bir kızdı bu. Gözleri koyu maviydi ve sesi boğuktu. "Ben kendimi kocama duyduğum aşk yüzünden öldürdüm," dedi. "Allegro beni kurtaracak. Sana onun bu dünyada özel bir görevi olduğu söylenmişti. Evet var. Ve biz de hep sizinle olacağız. O yirmi yaşına geldiğinde tekrar geleceğiz. O zamana kadar bunları kimseye söyleme. Bu uzun bir süre ve sen de o zamana kadar anathropos olacaksın. Bu, 'erkeklerden uzak' anlamına gelen Rumca bir sözcük. Küçük bir çocuğun adımları gibi adımlar ata ata iyileşeceksin ve sonra bir gün tekrar güleceksin. Güle güle Madeleine. Hepimizin seni sevdiğini unutma lütfen." Göz açıp kapayınca kadar kadın ortadan yok olmuştu.

Madeleine kendisini odasına, yatağına nasıl atmıştı bilmiyordu. Uzun bir süre hiçbir şey söylemeden uzanıp tavanı seyretti. Bir süre sonra artık ağlayacak yaş kalmamıştı gözlerinde. Gözyaşlarını kurutabileceğim hiç sanmıyordu ama kurumuştur işte. Gözleri şimdi kuru ve cam gibiydi. Göğsü kuvvetli çıkırıklardan yorgun düşmüştü.

tçi boşalmış gibi orada öyle yatıyordu. Oda servisini çağırıp kendisine çay söyledi, ingiliz çayı. Sonra yine kendisine o sırada çok ağır gelen telefonu

kaldırdı ve, "Pisa'dan bir sonraki uçak ne zaman?" diye sordu. Saatine baktı, akşam olmak üzereydi.

"Londra'ya son uçak da gitti signora," dedi karşıdaki ses. "Yarın sabah sekizde bir uçak var."

"Güzel, Londra'daki seyahat acentasını arayıp, Robert'ten o uçakta yerimi ayırmasını ister misiniz ve Heathrow'da beni karşılasın lütfen."

Tanrıya şükürler olsun ki, Robert sadece seyahat acentasında çalışan biri değil, aynı zamanda da iyi bir arkadaşındı. Şu anda da ihtiyacı olan şey buydu. Çayını içti. Çayda onu bu kadar rahatlatan ne vardı acaba? Sıcak bir banyo yaptı ve sonra bir uyku ilacı içip uyumak üzere yatağa girdi.

Gece boyunca sürekli kâbus görüp durdu. Kadınların vücutları

ÖPÜCÜKLER

277

ve Paolo'nun yüzü birbirine girmişti. Onun aşkı için kendisini öldüren başka kadınlar var mıydı? Bunu bilmiyordu ama Allegro gibi bir kızı olduğu için, ölüm kendisinin adına bir çözüm değildi. Ayrıca o kırık parçalarının içinde güçlenmeliydi. Bir de artık, tekrar gerçek dünya denilen yerde tekrar bir şeyler yapabilecek duruma gelene kadar Hillary ile ingiltere'de kalmaya karar vermişti.

Sanki korkunç bir trafik kazası atlatmıştı. Sırtüstü yatıp o kadınları düşündü. Neden erkekler değil de, kadınlar böyle cezalandırılıyorlardı. Bu hiç de adil bir şey değildi. Ama hayat adil değildi ki. Syracuse'a bak, dedi kendi kendisine. Madeleine'den bıkmış ve o küçük hemşirenin kollarına atılmıştı. O bir sürü seçeneği sahipti. Uzakdoğu'da da metresleri vardı. Yine de kendisi Syracuse gibi olmak istiyor muydu ki? Hayır, tabii ki istemiyordu. Her zaman sefil ve her zaman sızlanan biri olmuştu Syracuse. Kendisi ondan çok daha iyiydi. Bu düşünce onu kalkıp çantasını toplayabilecek kadar neşelendirmişti. Ama ayağa kalkmak tehlikeli bir durummuş gibi geliyordu ona. Hillary'yi aradı.

"Şekerim," dedi "Yarın geliyorum. Robert beni Heathrow'dan alacak. Beni sert bir cin tonikle bekle tamam mı?"

"İyi misin?" diye sorarken Hillary'nin sesi endişeliydi.

"Birden ona kadar acı seviyen nedir Hillary?" diye sordu.

Hillary güldü ve sonra, "On üzerinden sekiz diyelim," dedi.

"Benimki on üzerinden on. Yarın anlatırım."

Yeniden ağlamaya başladı. Sonra bir daha telefonu kaldırdı.

"Edwina," diye fısıldadı. "Aradaki zaman farkı için çok üzgünüm. Uyuyor muydun?"

"Oh Madeleine onu gördün değil mi?"

Madeleine başını sallıyordu. Duyduğu acı öyle kuvvetliydi ki, hiç sesi çıkmıyordu. "Şekerim sana gitmemeni söylemiştim," dedi Edwina. "iyi misin? Gelmemi ister misin?"

"Hayır." Konuşurken kelimelerin arasında uzun uzun susuyordu, "iyiyim Edwina. Yarın sabah Heathrow havaalanından beni alacaklar. Hayatımı sürdürmeli ve Allegro yirmisine gelince o kadınlar ordusunu kurtarmalıyım."

"Maddie iyi olduğundan emin misin?"

"Evet. Bir uyku ilacı aldım şimdi. Seni eve gidince arayacağım. Germaine'e onu sevdiğimi söyle."

Z/ö

ERIN PIZZEY

"Peki şekerim. Sen uyu şimdi. Bunları atlatacaksın. Ben de erkekler yüzünden sürekli acı çekiyorum."

"Hiçbir zaman atlatabayacağım," diyerek uykuya daldı Madeleine. Yastığı gözyaşlarından sırılsıklam olmuştu.

53

insanın kendisini tıpkı Ernest Hemingway gibi, acının kırık yerleri onaracak gücü size vereceği düşüncesiyle avutması güzel bir şeydi, fakat Hemingway bile başaramamıştı bunu.

Madeleine gülümsemeyi denedi. Kendini bir çift siyah gözden ibaretmiş gibi, sanki bütün kemikleri kırılmış gibi hissediyordu. Ağrıları fiziksel nedenlere bağlı değildi. Syracuse ile geçirdiği yıllar onu yaralamıştı.

Syracuse küçük hemşireleriyle onu aldatarak onurunu kırmıştı. Esas onu yere seren şey, Syracuse'dan boşanması değil, Paolo'ya duyduğu aşktı.

Ama zamanla düzelecekti, fazla sürmezdi.

Tren kıvrıla kıvrıla İtalya'nın güzel kasabalarının arasında ilerliyordu.

Manzara öyle nefes kesiciydi ki, Madeleine kendisini çim-diklemek zorunda kaldı. Sabahın çok erken saatleriydi ve güneş sel-vi ağaçlarının tepelerini daha yeni yeni ısıtıyordu. Selvi ağaçları mezarlıkları çevrelemişlerdi.

Onların altında hiçbir şey büyümüyordu. Madeleine uykuda değildi, rüya görmüyordu. Her şey gerçektir.

Bu şekilde ayrılmak zorunda olduğum için öyle üzgünüm ki, diye düşündü. Sanki dövülmüş de kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış bir sokak

köpeği gibi hissediyorum kendimi, iri kalçaları olan bir bayanla, samisak ve kırmızı şarap kokan bir adamın arasına sıkışmış bir şekilde oturuyordu, ikisinin de kemikli suratları ve pütürlü çeneleri vardı. Karşısında omuzlarına kadar san saçları olan bir genç oturuyordu. Öyle yakışıklıydı ki Madeleine gözlerini dikip ona bakmamak için kendisiyle mücadele ediyordu. Çocuğun Michelangelo'nun elinden çıkmış gibi narin bir yüzü vardı. Madeleine onun resimden fırlamış gibi görüldüğünü düşündü.

italyanca bilmediğinden bir şey söylemeden, oturuyordu. Artık hiçbir zaman italyanca konuşmasına gerek olmayacağını düşünerek içini çekti. Paolo ile olan ilişkisi bitmişti.

Uçakta otururken Bayan Poole ve Dadı Barnes'a telefon açıp onlardan Amerika'daki evi toplamalarını istemeye ve İngiltere'de onlara yeni bir iş vermeye karar verdi. Bu noktada içinde Amerika'ya ya da zehirli bir ilişki yaşadığı o eve dönmek gibi bir istek hiç yoktu. O berbat mutsuz yıllar bitmişti. Artık Paolo ile de bir daha konuşmaması gerekiyordu. Sadece ortalıktan kaybolacaktı. Annesi ve babası onu ziyarete gelebilirlerdi. Ayrıca yaşamını sürdürmeye ve Hil-lary'nin ailesine yakın bir yerde ev tutmasına yetecek kadar parası da vardı. Amerika'dan ve Syracuse'un sızlanmalarından uzaklaşmak ona iyi gelecekti. Bu şekilde o da Allegro'ya çok fazla bulaşa-mazdı. Bu düşünce Madeleine'i rahatlatmıştı. Bu yeni planla günün geri kalanına tahammül edebileceğini hissetti. Birinci gün bitmişti. Bu ilk gün, ona göre en dayanılmaz olandı. Nasıl katlanabileceğini bilmiyordu ama o kadınların görüntüleri onu çok güçlendirmişti. Onlara yardım edebilirdi. Ne olursa olsun, biliyordu ki hiçbir erkek uğrunda ölmeye değmezdi. Daha önce bunun kanıtını gözlerinin önünde görmüştü. Ona geleceğine ait bir an gösterdikleri için, içinden sessizce Korumacılarına teşekkür etti. Şimdi hayatında bir amacı vardı. Erkeklerle zaman kaybetmek istemiyordu. Bu Edwina'nin yapacağı bir işti. Madeleine, canlan her istediğinde Germaine ile buluşabilirdi. Hayatındaki insanların en önemli iki tanesini kaybetmeyecekti. Heathrow'daki seyahat acenta-sından gelen Robert havaalanından onu aldığı anda paramparça bir vazoya benzeyen kalbindeki ilk kırık onarılmıştı. Londra'ya giderken arabadaki yolculuk korkunçtu. Robert yüzüne bir kez baktı ve, "Konuşmak ister misin?" diye sordu. Madeleine, "Hayır," diyerek başını salladı. "İşler nasıl?"

"Yılın bu zamanına göre iyi denilebilir." Robert, arabayı çok güzel ve yavaş kullanıyordu. "Hillary süitinde seni bekliyor," dedi. "Rusya büyükelçisinin biletlerini ulaştırmak için hemen yabancılar ofisine koşmam gerekiyor." "Teşekkürler Robert. Gerçekten çok nazıksın," dedi Madeleine. "Bana teşekkür etme," dedi Robert. "Arkadaşlar böyle şeyler içindir." Madeleine belli belirsiz gülümsedi. Bu sözü ne kadar çok duymuştu. Arkadaşlara şükürler olsun, dedi. iyi arkadaşlara. Hep onun için oradaydılar. Robert onu yanağından öptü ve Madeleine otelin kapısından girene kadar arkasından baktı. Robert, zavallı eski aşkı, diye düşündü. Bir heriften, sadece bir başkasıyla ilişkiye gir-

ÖPÜCÜKLER

Zöl

mek için kurtuldun sanki. Hepimizin başına gelebiliyor, diye hatırlattı kendisine, sadece kadınların değil.

Kansının okuduğu kitaplarda sürekli olarak kadınların erkeklerden ayrıcalıklı bir şekilde acılar çektiklerinden bahsediliyordu. Ve onlar yüksek sesle çekiyorlardı bu acıları, üstelik sık sık yaşadıkları bir şeydi bu. Biz erkeklerin de birçok kez onlar gibi kalplerimiz kırılmıştır. Ama biz acılarımızı sessizce yaşarız. Sonra gülümsedi. O şanslıydı. Çünkü çok sevdiği bir kadınla evliydi. Çıkamaz sokaktan çıkarken gülüyordu. Karısı akşam yemeğine onun için yumurta ve bacon'lı börek pişiriyordu. Eve giderken kendilerine güzel bir şişe şarap alacaktı. Hayat, mutlu bir evliliğiniz varsa güzeldi. Şimdi bunu biliyordu.

54

"Oh, Madeleine senin yüzünden çok endişelendim," diyerek arkadaşını kucakladı Hillary.

"İyi misin anne? Berbat görünüyorsun. Arkanda siyah bir bulut var."

"Şimdi iyiyim Allegro. Bir işim vardı." Allegro'ya sanlarak onu kendisine çekti. Allegro onun en değerli varlığıydı.

"Soruna bir cevap aldın mı anne?"

"Evet sevgilim ve hepsi bitti artık. Devon'da Hillary'lerin yanında yaşamaya ne dersin? Orada okula gidebilirsin."

"Gerçekten mi anne? İngiltere'de yaşamak, ata binmek ve gerçek bir İngiliz okuluna gitmek, öyle mi? Çok isterim!"

"O halde bunlar yapılacak. Şimdi koş ve oğlanlarla oynamaya git. Ben de Hillary ile yeni hayatımızı konuşayım."

"Görüyorsun ya Hillary, bu kıskançlık ya da karsıyla sevişiyor olmasına duyduğum bir tepki değil. Bunları kabul edebilirim. Beni mahveden şey karsına gösterdiği şefkat. Bunun sadece bana ait bir şey olduğunu düşünmüştüm. Onun karsıyla mutsuz olduğunu düşünmüştüm. Aptallık ettiğim nokta da bu. Hiç mutsuz değilmiş. Canı sadece kek yemek istemiş!" "Erkeklerin çoğu böyledir Madeleine. Sadece büyümen ve daha az romantik olman gerekiyor. Arkadaşlarımdan çoğu kocalarının başka kadınlarla kaçamak yaptıklarını biliyor ve bunu kabulleniyorlar. Ben kabullenmedim ama ben farklıyım. Utangaç ve sessiz görüntümün altında çok katı bir yönüm vardır. Peter yalan söylüyor ve beni aldatıyor. Çocukları babasız kalmalarına üzülmemeye rağmen, sessizce acı çeken bir anneleri olmasından iyidir, diye düşünüyorum.

"Şimdi çok daha mutluyum ve Londra'da geçirdiğim bu hafta çocuklar için çok iyiydi. Gerçekten sana ne kadar teşekkür etsem az." Camın önünde durmuş aşağıdaki küçük yeşil bahçeye bakıyordu. "İşte, iki orta yaşlı kadın olarak ve hayatı bekâr anneler ro-

ÖPÜCÜKLER ZÖÜ

lünde karşılamak üzere buradayız," dedi. "Bunu kim tahmin edebilirdi ki?" Madeleine de ona katıldı. "Şekerim," dedi. "Buna büyük bir ma-ceraymış gibi bakalım. Bu gece çocukları yandaki tiyatroya götürelim ve sonra da River Room'da yemek yiyelim. Özel bir şişe şampanya ısmarlayacağım. Bir İtalyan âşık kaybettim ama İtalyan şarabına karşı büyük bir aşk kazandım." Gülümsedi, sanki kalbinden dışarıya ışık saçılmıştı. İyileşeceğim, dedi kendi kendine. İlerde yeniden bir bütün olacağım.

"Ben eve gelmiyorum Edwina," dedi telefonda arkadaşına, "Babamla konuştum ve o da kabul etti. Evi benim adıma satacak ve mobilyalarımı gönderecek. Hayatıma İngiltere'de, Syracuse ve Pao-lo'yu hatırlatacak hiçbir şeyin olmadığı bir yerde, yeni bir başlangıç yapmak istiyorum." Bir an kısa sessizlik oldu. "Sana yardım edemiyorum Maddie," dedi Edwina. "Bir sevgiliden ayrılınca acının üzerine yürümekten başka yapacak bir şey yok. Ben burada telefonun öbür ucundayım. Ama eğer gelmemi istersen hemen gelirim. Sadece elini tutmamı is-tesen bile. Sana yalnızca zaman gerçekten yardımcı olabilir. Uzun sürse de."

"Paolo'nun karsısını gerçekten sevdiğini, onunla yattığın zaman biliyor muydun Edwina?"

"Evet tatlım, ama ben onunla sadece gönül eğlendiriyordum. Evli erkekleri ciddiye almam ben. İlk birkaç seferinde aynı hataya ben de düştüm ama sonra cehennemin dibine dedim. Sadece onlardan aldığım kadarını onlara vermeye karar verdim. Zamanında çok kalp kırdım ben Madeleine."

"Ben kırmadım," dedi Madeleine. "Ve kırmayı da hiç istemem. Bu acıyı düşmanıma bile dilemem."

"Bu arada Maddie, geçen gece bir partide Syracuse ile karşılaştım. Sızlanıp duruyordu. Tek başınaydı. Genç kızları ayartmaya çalışıyordu. Durumu gerçekten üzücüydü. Orta yaş krizi geçiriyor. Sadece kendisi bile başlı başına bir kriz aslında. Senin İngiltere'de olman onu çok öfkeliyor. Mahkemeye gideceğim diye tehditler savuruyordu. Herkese onu kızını görmekten mahrum etmek için senin kasten İngiltere'ye gittiğini söylüyordu."

"Tabii ki öyle," dedi Madeleine. "Onun o pis ellerini Alleg-

ERIN PIZZEY

ro'nun üzerinde düşünmek beni tiksindiriyor. Gitsin istediği kadını okşasın. Allegro da onu özlemiyor. İkimiz de özlemiyoruz. Öyle kötü bir herif ki...

"Bu sabah Devon'a geçiyoruz. Londra'da çok güzel günler geçirdik ama benim bir an önce şehir dışına çıkıp, oturacak bir ev aramaya başlamam iyi olacak. Oh Edwina, hayat sürpizlerle dolu değil mi? Eğer ben Siena'ya gitmeseydim, Paolo hakkında hiçbir şey öğrenemeyecektim ve eve geri dönecektim. Yıllar süren bir ilişki yaşayacaktık onunla. Artık evli bir erkekle birlikte olamam. Bir başka kadına ait olan bir erkek istemiyorum. Bir kere denedim, bu bana yeter."

"Bir sonraki sefer genç bir çocuğu dene," diye kıkırdadı Edwina.

"Ne? Bir de jigolo mu? Hayır teşekkürler. Uzun bir süre hiçbir şey yapmayacağım. Kırk kalbimi onarana kadar eğlenmeye bakacağım."

"Atlatacaksın."

"Ben atlatacağım ama birçok kadın atlatamıyor Edwina."

"Biliyorum. Bir arkadaşım bir erkek için kendisini öldürdü. Aptal kadın."

"Üzerinde 'Hiçbir erkek uğrunda ölmeye değer' yazan t-shirt'lerimiz olmalı. İlk ben giyerim herhalde."

"Ben de. Gidip Tarquin'i almam lazım şekerim. Kendine dikkat et."

Tarquin'le ben evin olur olmaz seni görmeye geleceğiz. Kucak dolusu sevgiler..."

"Sana da Edwina."

Germaine'in telefonu öğütlerle doluydu. Saatlerce Madeleine'in hıçkırına hıçkırına ağlamasını ve sızlanmalarını sabırla dinledi. Edwi-na'nın yapamadığı bir şekilde Madeleine'i rahatlatmıştı.

Allegro annesinin üzgün olduğunu biliyordu ve sık sık onu yanaklarından aşağıya yaşlar süzülürken buluyordu. Annesine sarılıyor ve onu kucaklıyordu hemen.

iki ay araştırdıktan sonra Hillary'nin yardımıyla Madeleine istediği evi buldu. Georgian stili bir evdi. Dört köşe olarak inşa edilmişti ve nehre bakıyordu. Kalın çam parkeleri vardı ve bütün pencerelerde hâlâ orijinal Georgian stili panjurlar duruyordu. "Harika!" diye bağırdı Madeleine ellerini çırparak. Arkasından gelen Allegro ile dört büyük yatak odasının bulunduğu üst kata çıktı.

"Anne, bu oda benim yatak odam olsun tamam mı?"

"Tabii tatlım." Aşağıdaki büyük mutfığa indiler. Madeleine bu evde daha önce de yaşadığından emin olmaya başlamıştı. Belki de başka bir hayatında olmuştu bu. Her şeyin nerede olduğunu biliyordu. İki dönümlük bahçede ağır adımlarla gezinmeye başladı. Orada elma ağacının altında çocukken sallandığından emindi. Bir an, kendisini üzerinde beyaz fırfırlı bir önlük bulunan uzun gri bir elbiseyle görür gibi oldu.

"Burası çok güzel bir ev anne," dedi Allegro. "Burada bir atım olabilir mi?"

"İstediğin her şeyi alabilirsin sevgilim," dedi annesi. "Bu bizim birlikte yaşayacağımız yeni hayatımız."

"Ya babam? O buraya gelmiyor değil mi? Yeni hayatımızda onu istemiyorum. O insanın tüylerini diken diken ediyor."

"Onu görmek istediğin zaman gidip büyükbaban ve büyükannende kalırsın. Bu şekilde senin de onunla kalmaya gerek kalmaz."

"Çok iyi olur. Luanda sürekli olarak üzerinde kıyafeti olmadan ortalıkta geziniyor. Bu hiç hoşuma gitmiyor."

"Haksız sayılmazsın tatlım," dedi Madeleine. "Merak etme," diye ekledi sonra, "İkimiz birlikte babanla başa çıkabiliriz."

Birkaç dakika sonra Hillary de gelmişti. "Geciktığım için özür dilerim," dedi.

"Trafığe yakalandım." Sonra gülümseyerek Madeleine'e baktı ve "Evinin buldun anladığıma göre," dedi. "Yüzünden neşe saçılıyor."

"Mükemmel değil mi Hillary? Senin evinden sadece iki mil uzakta."

Allegro'nun okuluna da yakın mı acaba? Biliyorsun onu hep yatılı okula göndermeyi düşünmüştüm ama şimdi buna gerek yok. Meyve bahçesinde bir midillisi ile gezer. Ben de bahçeyle uğraşırım, kendi sebzelerimizi

yetiştiririm. Biz kadınların sevdikleri şeylerden erkekleri memnun etmek için vazgeçmeleri ne kötü değil mi? Bunu bir daha asla yapmayacağım." Bahçedeki yeşil ve pembe renklerin üzerinde güneş batarken, Madeleine Allegro'yla birlikte ön kapının merdivenlerine oturdu. "Burası hayallerimi kuracağım ve iyileşeceğim yer," dedi kendi kendine. Sonra da kızının başına bir öpücük kondurdu.

55

Madeleine, Siena'ya giderken uçakta tanıştığı adama, Vincent Heatherington'a telefon açtı. Onun kibar yüzü beynine kazınmıştı. Bu kadar ay sonra adamın, adını hatırlaması Madeleine'i sevindirmişti. "Beni hatırlamanıza şaşırdım," dedi gülerek.

"Yüzünde korkulu bir ifade taşıyan güzel bir kadını tabii hatırlarım," dedi Vincent. "Ziyaretiniz nasıl geçti?"

"Dediğiniz gibi oldu," dedi Madeleine. "Tamamiyle berbattı." içini çekti ve üzüntüsünü içinden atmaya çalıştı. "Her neyse," dedi. "Şimdi ondan kurtuluyorum. Ben Londra'ya geldiğimde sizi ziyaret edebilir miyim, diye sormak için aradım. Gelecek hafta Heathrow' daki bir arkadaşımın buluşmaya geleceğim ve sizinle Savoy'daki Amerikan barında öğlen yemeği yemekten çok mutlu olurum. Tabii yemekler benim ikramım olacak." Bunun mantıksız bir durum olduğunu biliyordu ama İngiltere'de Paolo'nun kalacağını bildiği tek yer olan Savoy'a adeta ayakları çekiliyordu. Uzak bir ihtimal olmasına rağmen denemeye değerdi. Paolo Madeleine'e ne olduğunu merak etmiş olmalıydı. Edwi-na'ya birçok kez rastlamış olmasına rağmen Madeleine'i hiç sormamıştı. Anlaşılan beynindeki ona ait çekmeceyi kapatmıştı. Gözü yaşlı bir kadını, dosya dolabının çekmecesindeki istiratgâhına yollamıştı. "Sizinle görüşmekten çok memnun olacağım," dedi Vincent Heatherington. "Davetine çok teşekkür ediyorum. Arkadaşınla görüşmeden önce mi yoksa sonra mı buluşalım?"

"Önce," dedi Madeleine.

"Tam olarak neredesin şimdi? Karşılaştığımız zaman İngiltere'de kısa bir tatil için bulunuyordun."

"Size görüştüğümüzde yeni hayatımı anlatacağım. Nisanın ikisi Cuma günü uygun mu?"

"Ajandama bir bakayım," dedi Vincent. "O gün sabah iki tane boşanma davası var. Sonra iyi bir öğlen yemeği yiyebilirim. Seninle Amerikan barında buluşalım. Görüşmek üzere tatlım."

"Görüşmek üzere," dedi Madeleine ve telefonu kapattı, hâlâ gülümsüyordu. öyle kibar, hoş bir adamdı ki... Madeleine'in de buna ihtiyacı vardı. Bazen hiçbir zaman yeniden bir erkeğe güvenemeye-ceğini hissediyordu. Allegro'nun okul arkadaşlarından birine seslendiğini duydu. Küçük çayırık alanda atlama alıştırılmaları yapıyorlardı. Şimdi Allegro at olduğunu düşünüyordu. Neden Allegro her şeyi bu kadar yoğun yaşıyordu acaba?

Madeleine, kızının gürl saçlarını sallayarak evin etrafında dolaşmasına alışmıştı. Madeleine onun ahırda, midillisi Tristam Shandy ile uyumasına izin vermeyerek bu konudaki kesin tavrını ortaya koymuştu. "Kesinlikle olmaz Allegro," demişti. "Sen bir kızsın at değil."

"Midilli anne midilli."

"Hadi git saçlarını tara sevgilim. Bir ingiliz kızı gibi konuşmaya başlamana büyükannen çok sevinecek."

"Amerika'ya gitmek istemiyorum. Midillimi, odamı ve kedimi özlerim orada."

Son günlerde minik bir kedileri olmuştu. Allegro onun bakımını canla başla üstlenmişti. Bayan Poole bu durumu hiç onaylamıyordu. Kedilerden çok korkuyordu. Mutfakta bir sandalyenin üzerinde ellerini ovuşturarak Hilda Barnes'a o şeyi oradan çıkartması için yalvarıp duruyordu.

Bu durum Hûda'yı eğlendiriyordu. Bu yüzden de arkadaşını kurtarmak için pek bir çaba harcamıyordu.

Bayan Poole ve Hilda Barnes. Her ikisi de ingiltere'ye döndükleri için çok heyecanlıydılar ve Madeleine ile Allegro'ya kendilerini adanmışlardı. Birbirlerine bir dönem düşmanca davranmış olmalarına rağmen şimdi ayrılmaz bir bütün gibiydiler. Aşçı Amerika'da kaldığı için yemekleri de Dadı Barnes pişiriyordu. Allegro'nun dediğine göre berbat bir aşçıydı Dadı Barnes. Sadece kıymalı bir pelte, pirinç pudingi ve topak topak olmuş bir püre yapabiliyordu. Madeleine elinden geleni yapıyordu ama sık sık akşam yemeklerinde yerel bir pub'a gidiyorlardı. Madaleine orada kendini evinde hissediyordu.

Madeleine cuma günü saat birden hemen önce Amerikan bara girdi. Üzerine bir etek ve siyah kaşmir bir kazak giymiş, boynuna da bir dizi inci takmıştı. Bir kerelik bahçe ile uğraşırken eldiven giymeyi başardığı için tırnaklarındaki tatlı pembe renkli ojeler pırıl pırıldı. Ayak parmaklarına da aynı renk oje sürmüştü. Paolo'nun orada olma olasılığına karşı ihtiyaç duyabileceği olan bütün güveni toplamıştı. Günler

boyu, Paolo'yu orada uzun boylu ve yakışıklı haliyle kayıtsız bir şekilde bara doğru eğilmiş olarak görürse, neler olabileceğini düşünmüştü.

Onun kollarına atılıp eriyecek miydi? Muhtemelen. Ya da Lana Turner gibi soğuk birini mi oynayacaktı. Onu görmezlikten gelip, yanından geçip gidecek miydi? O sahneyi kendi kendine o kadar çok düşünmüştü ki, artık bundan yorulmuştu. Yatakta ya da küvetin içinde uzanırken hep bunu düşünüyordu. "Sadece deliler kendi kendilerine konuşurlar anne," derken Allegro'nun sesinden kızgın olduğu anlaşılıyordu. "Erkeklerden nefret ediyorum anne," diye patladı sonunda.

"Biliyorum sevgilim," dedi Madeleine. "Sanırım zaman zaman biraz delirdiğimi kabul etmeliyiz."

"Hayır değilsin," dedi Allegro. "Babamdan kurtulduğundan beri değilsin. Çok daha mutlusun. Şarkı söylüyor, dans ediyorsun. Seni mutlu eden adamın gitmesine rağmen şimdi çok daha mutlusun."

"Onun bir erkek olduğunu nereden biliyorsun Allegro?"

"Edwina'yla yaptığın telefon konuşmasını dinledim."

Madeleine kalabalığı alelacele gözden geçirerek bardan içeriye girerken bu sözler aklına geldi, gülümsedi. Nefesi kesilmişti. Bir an zaman durmuş gibi geldi. Bardaki herkes, özellikle de erkekler içeriye giren uzun boylu kadına bakmak için döndüler. Konuşmalar bir an kesilmişti. Ve sonra Madeleine erkeklerin bakışlarındaki arzulu ifadenin karşısında kendisini çınlıplak hissetti. Utanmıştı. O yakıcı arzuyu bir kere kendisinin ve sevgilisinin bedeninde hissetmişti ama şimdi bunu hissetmeyi istemiyordu. Oradan çıkmak ve arabasının güvenliğine sığınmak için arkasını döndü. Birden kolunda bir el hissetti. Bu Vincent'ti.

Neşeyle, "Gel," diyerek Madeleine'i barın en ucundaki bir masaya götürdü. "Sen yeniden soğukkanlılığını toplayana kadar burada oturalım," dedi. "Ne içersin?"

"Bir cin tonik lütfen," derken Madeleine sesinin titrediğini hissediyordu.

ZÖV

"İki tane olsun," dedi Vincent garsona.

"Galiba biraz üzgünüm," dedi. "Görüyorsun ya Paolo'yu burada görebileceğimi umut etmiştim. Siena'ya hakkında casusluk yapmaya gittiğim adam." Casusluk yaptığını söylerken kendisini çok aptal hissetmişti. Çok çocukça gelmişti bu ona. "Benden utanma Madeleine," dedi Vincent. "Ben de birkaç kez aşık oldum." Gözlerinde pırıltılı bir bakışla

ona gülümsüyordu. "Oh evet," dedi sonra, "Bir zamanlar bayanlar için çok cazip biriydim."

"Buna inanıyorum," dedi Madeleine. "Ama karım hiç aldattın mı?"

"Aman Tanrım. Tabii ki hayır şekerim. Onu o kadar çok seviyordum ki. Onunla evlenecek kadar şanslı olunca da, ona tamamen sadık kaldım. Görüyorsun ya onunla hiç kimseyi kıyaslayamam. Sana uçakta bahsetmiştim, öyle güzel bir kadındı ki o... öyle esprili ve öyle akıllıydı ki... Bir melek gibiydi ve harika yemekler yapardı. Neden bir başkasına bakacaktım ki?"

"Eğer dünyada sizin gibi sadık erkekler varsa, benim için de hâlâ bir şans var demektir."

"Ben, şimdi de boşanmaya gelen çiftlere hep birbirleriyle konuşmayı ne zaman bıraktıklarını sorarım. Genellikle evliliklerinin üçüncü yılında bırakmışlardır. Konuşmayı keser, sırları paylaşmazlar. Aralarında ortaklık yerine bir rekabet büyür. Arkadaşlıkları kesilir ve ardından da boşanma gelir. Çok üzücü, çocukları için çok berbat."

"Senin çocukların var mı Vincent?"

Madeleine onu daha iyi tanımak istediğini hissetti. O karısıyla gerçekten mutlu olan tek erkek gibiydi. Belki de Madeleine'e neyi araması gerektiğini söyleyebilirdi.

"Evet," dedi Vincent. "Üç tane kızım var. ikisi evli ve üç tane de torunum var. işte..." Cüzdanından aile fotoğraflarını çıkarttı, ilk fotoğraf şişmanca kır saçlı bir kadına aitti. Karısı olduğu anlaşılıyordu. Evinin arka bahçesinde desenli bir kilimin üzerinde iki küçük çocukla oturuyordu. Madeleine Vincent'a gülümsedi. "Sen şanslısın," dedi. "Çok şanslısın. Bense, şanssız olduğumu düşünüyorum."

"Sen de tekrar çok şanslı olacaksın şekerim," dedi Vincent onun eline vurarak. "Bu çatlağı onaracaksın. Söz veriyorum onaracaksın."

Ö19

Bir dahaki sefere evli erkeklerden uzak dur. Eğer karılarını aldatabiliyorlarsa, seni de aldatırlar."

Madeleine içkisinden bir yudum aldı ve, "Bunu düşünmüştüm," diye itiraf etti. "Bu, kitabımdaki üç yüz onuncu kural."

"Kitap mı yazacaksın?" diye sordu Vincent. "Bu harika bir fikir."

"Aslında sadece düşünüyorum Vincent. Yazarsam, kitabımı evliliğinde mutlu olduğumu bildiğim tek erkek olan sana adayacağım. Karının adı neydi?"

"Janet."

"Tamam. Söz öyleyse. 'Vincent ve Janet'e.' Kitabım, evli bir adamla ilişkisinin nasıl sürdürülmesi gerektiği hakkında. Kural numarası kaçtı unuttum: Onu göreceğinizi umut ederek barlara gitmeyin." Sonra gülerek ekledi. "Bu yol sizi delirmenin eşiğine getirir." Yüzünün renginin geri geldiğini hissediyordu. "Şimdi istakoz ısmarlayalım," dedi. "Bir sürü hem de..."

56

Madeleine eve gelince şaka yapmadığının farkına vardı. O gece hemen bir defter alıp yazmaya başladı. Çok geçmeden Allegro bile onu çalışma odasından çıkaramaz hale gelmişti. "Git buradan sevgilim. Ben yazı yazıyorum," diyordu Allegro içeri dalarken.

"Hep böyle diyorsun anne," dedi Allegro.

"Biliyorum sevgilim," dedi Madeleine, başını çizgili sayfalarından kaldırarak. "Duramıyorum Allegro," dedi, "Korkunç bir tutku gibi. Sanki şimdi hepsini yazıp bitirmem gerekiyor."

Aylarca başka bir dünyada yaşıyor gibiydi. Bu gerçek insanlarla dolu olan bir dünyaydı. Zamanlarını kayıp kelimeler ve duygularla dolduran insanlardan çok daha gerçektiler. Kendi gerçek insanlarıyla konuşuyor, onlarla ve onlar için ağlıyordu. En sevdiği karakterin ölmesi gerektiğinde yatağında acıyla dönüp durdu. Hissettiği acı, gerçekte ve aynı zamanda iyileştiriciydi.

Paolo'nun acısını açığa vurarak içinden çıkarıp attı. Bu bir romandı. Bir kurallar kitabı değildi ama kendilerine ait olmayan bir şeyi almaya kalkan kadınları uyarıyordu. Tekrar tekrar erkeklerin kadınlardan farklı olduğunu belirtiyordu. Kadınlar her şeylerini veriyorlardı. Gülmeyi ve sert oyunları seven biri olmasına rağmen Ed-wina bile zaman zaman kolay incinir bir yanı olduğunu ve kendisinin de diğer herhangi biri gibi yara aldığını ve içinin sızladığını açığa vuruyordu.

Kitabını bir yıl sonra bitirdi. Allegro şimdi sekiz yaşında, arkadaş canlısı, hoş biri olmuştu. Son cümlesini yazdı ve büyülenmiş bir şekilde geriye yaslandı. Bayan Poole ve Dadı Barnes Madelei-ne'e çalıştığı süre boyunca çok yardımcı oldular. Onun çalıştığı süre boyunca sabırlı olmak, Allegro'yu büyütürken sabırlı olmaktan çok daha zordu. Sisyphus gibi hissediyordu kendisini. "Son" sözcüğünü yazarken yalnızlığın berbat acısını duydu. Şimdi bu iş bittiğine göre ne yapacaktı? Burada oturup elyazılanna bakmanın bir anlamı yoktu. Onun şimdi bir yayınevine ihtiyacı vardı. Vincent

KK1N İZZEY

Heatherington'a telefon edecekti. O, basın dünyası hakkında çok şey biliyordu.

"Basın dünyasından, çok iyi bir arkadaşım var tatlım," dedi Vincent. "O en iyi editörlerden biri. Telefonunun başında bekle. Birazdan seni arayacağım."

Madeleine sinirli bir şekilde telefonun yanında beklemeye başladı. Asırlar gibi gelen bir sürenin sonunda telefon tekrar çaldı. "Adı Susan Last," dedi Vincent, "Londra'da boş olduğun herhangi bir tarihte seninle yemek yemek istiyor."

"Bu harika Vincent. Yarın uygun mu?"

"Neden arayıp kendin sormuyorsun? Dur sana telefonunu vereyim."

Madeleine birkaç dakika sonra derin bir nefes- alıp numarayı çevirdi. Editörleri gözünde hep yarı tanrı gibi canlandırmıştı. Geniş kenarlı şapkasıyla Maxwell Perkins örneğin. Bütün editörlerin onun gibi olduklarını düşünüyordu. Maxwell Perkins'i Sherwood Anderson'a tepeden baktığı için hiçbir zaman tam olarak affettrrie-mişti. Bir yazar olduğu için ona çok değer veriyordu. Kısa hikâyesi "Kanatlar", Madeleine'in yazı üslubunu çok etkilemişti. Madeleine insanların ellerine ve ayaklarına çok önem verirdi. Neredeyse ilk andaki kısa bir bakış haricinde gözlerine bakmayı unuturdu. Paolo'nun elleri ve ayakları çok güzeldi. Uzun ve ince. Oh hayır, diye düşündü. Şimdi romanımı bitirdim ve onun yeniden aklıma girmesine izin vermemeliyim. O sırada yüksek tonda neşeli bir ses telefona cevap verdi. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Editör Susan Last'la konuşmak istiyorum," diye söze girdi Ma-daleine çekingen bir sesle. "Bu numarayı bana bir arkadaşım, Vincent Heatherington verdi."

"Evet şekerim," dedi karşıdaki kişi. "Onunla şimdi konuştum."

"öğlen yemeği için yarın uygun mu acaba?" diye sordu Madeleine.

"Kitabımı yeni bitirdim ve birisinin okuyup da bana yazdıklarımın bir çöplük olduğunu söyleyeceğinden endişeleniyorum. Bir yıldır yazıyorum ve iyi bir şey ortaya çıkmamış olmasından korkuyorum."

Susan Last gülümsedi. Ajandasına baktı ve bu durumda ertesi gün çok ünlü bir yazarla yiyeceği yemeği iptal etmesi gerekeceğini

UFUUUKUSK

fark etti. Madeleine'in ilk kitabını bitirmiş biri olarak onunla görüşmeye nasıl ihtiyacı olduğunu anlıyordu. "Tamam Madeleine," dedi. "Ne taraftan geliyorsun?"

"Devon'da oturuyorum ama öğlen yemeğine yetişebilirim. Sorun olmaz."
"Bak sana ne diyeceğim tatlım," dedi Susan, "Seninle Covent Garden'da buluşalım. Orada Melvin Yolu'nda küçük bir Yunan lokantası var. Beni tanımaman imkânsız. Çok şişmanım ve kızıl saçlıyım."
"Kızımın saçları da kızıl," dedi Madeleine rahatlatarak. Yeni insanlarla buluşmak onun için hep zor olmuştu. HiUary'yi arayabilir ve ondan Allegro'yu okuldan almasını isteyebilirdi. "Harika," dedi minnettar bir şekilde. "Yarın saat birde kitabım kolumun altında, sizinle buluşacağım. Bunun, çocuğumu vermek gibi bir duygu olduğunu itiraf etmeliyim."
"Hiçbir şey için endişelenme. Romanlara alışığım ve neler hissettiğini biliyorum. Kitabına da, sana da, kibar davranacağım."
"Teşekkürler," dedi Madeleine. Birden içinde bir şeylerin yırtıldığını hissetti. Kimse çok uzun zamandan beri kendisine kibar davranmamıştı. Paolo ve onun ihanetinden beri... Şükürler olsun ki artık hepsinin dışındaydı.

Otomatik olarak yerinden kalktı ve mutfağa gitti. Yüzmeli ya da ata binmeli, dedi kendi kendisine. Sanki çok uzun saatler boyu yerinden kalkmadan yazı yazmış gibi bedeninin ağrıdığını hissediyordu. Syracuse artık daha az rahatını bozuyordu. Oldukça uzun bir süredir ayrıydılar. Artık telefonda daha az sızlanıyordu. O bile Madeleine'in artık Amerika'ya dönmeyeceğini anlamıştı. Geçen yaz New York'ta iki ay kalmışlardı. Madeleine, İngiltere'ye döndüğü için çok mutluydu. Canını daha çok Syracuse sıkıyordu. Onun kendine acıması Madeleine'i tiksindiriyordu. Lucinda, Allegro'ya kibar davranmaya çalışmıştı ama küçük kızlar da, atlar da onun ilgi alanının dışındaydı. Allegro'nun ise tek tutkusu atlardı.

Madeleine yazı yazmanın hayatına kattığı disiplinden çok memnundu. Haftanın altı günü yazı yazıyor, pazarları ise hiçbir şey yapmadan sırtüstü yatıp kitabını düşünüyordu. Su ısıtıcısını çalıştırınca birden kitabını yazarken kaç fincan çay içmiş olabileceğini merak etti. Binlerce, diye bir tahmin yürüttü. Sonra sendeleyerek kütüphaneye doğru yürüdü ve kitabını paketledi. Kitabı sarı bir iple dikkatlice bağlamıştı. Sonra özenli bir şekilde yatak odasına götürüp, el çantasına koydu. Omuz ve boyun kaslarını rahatlatmaya çalışarak iyice gerindi. Kitabı bitirmek çok güzel ama aynı zamanda da üzücüydü. Paolo artık ebedi istirahatgâhına kavuşmuştu. Bir mezar taşı dikmişti onun üzerine. Üzerinde "Paolo burada yatıyor"

yazıyordu. Şefkat, onu öldüren şey olmuştu. Yüzünü acıyla buruşturdu, ama şimdi eskisi kadar kötü değildi. İnsanın, vahşi bir kedi yavrusunu eline aldığı anda kazayla başına gelebilecek türden bir şeydi. Şimdi Allegro'ya hazırlayacağı akşam yemeğini düşünmeliydi. Tanrıya şükürler olsun ki Allegro o berbat döneminden kurtulmuştu ve şimdi pisboğaz bir şekilde kızarmış patates yiyordu. Hamburger ve kızarmış patates yapacaktı. Bayan Poole ve Dadı Barnes o akşam sinemaya gitmişlerdi. Yarın da kendisi Londra'da olacaktı. Midesinde bir kasılma hissetti. İlk romanların genellikle geri çevrildiğini biliyordu. Scott Fitzgerald ilk romanının kâğıtlarıyla odasının duvarlarını kaplamıştı. Madeleine de evin banyosunu geri çevirenler için ayarlayabilirdi. Ondan sonra da küvete uzanıp hepsini kendisi okurdu. Gülümsedi, "Sabırlı ol," dedi Dr. Stanislaus'a. "Elbette," dedi Dr. Stanislaus. Neyse ki italyanca konuşma huyundan vazgeçmişti.

57

Susan Last, dediği gibi, çok şişman bir kadındı. Neşeli ve dostça bir ifadesi olan bir yüzü vardı. "İşte geldim," diye bağırdı. Madeleine karşısında kendisini anlayabilecek bir kadın olduğunu görerek rahatladı. Paolo'dan ayrıldığından beri güvensiz ve tereddütler içinde yaşayan bir kadın olmuştu. Susan'a el sallayarak, neredeyse bitişik duran olan masaların arasından ve birbirleriyle samimi bir şekilde kitaplarını ve politik konulan tartışan insanların önünden geçti. Sonunda Susan'ın oturduğu masaya gelince kitabını çıkarttı. "Şimdilik adı Palio," dedi. "Ama değiştirebilirim de."

"Siena'daki Palio mu?" diye sordu Susan kitabı alıp göğsüne bastırırken. "Evet," diye başını salladı Madeleine. "Palio denilen bu at yarışları yılda iki kez olunca, eşler evlilik kontratlarının dışına çıkarlar ve iki taraf da birbirine hiç soru sormaz. Kadınlar İtalya'da bizim olduğumuzdan, daha pratikler. Onlar kocalarının ne zaman bir başkasıyla ilişkisi olduğunu bilirler. Kendileri de yaparlar. Sadece bu sorun, çiftler arasında hiç tartışılmaz." Oh Tanrım, diye düşündü Susan. Bir başka kalbi kırık kadından bir başka kalbi kırık roman. Madeleine'in sol eline baktı. Teninde bir zamanlar alyansının olduğu yerde beyaz bir iz vardı.

Madeleine güldü ve, "Hayır," dedi. "Kitap kocam hakkında değil. O sıkıcı lanet bir herifti. Bu kitap evli bir adamla yaşanan ilişki hakkında." Bir önceki gün kitabını bitirdiği o andaki gibi yüzünü buruşturdu. "Eğer ne demek istediğimi anlayabilerseniz, yazmak acıyı alan bir şeydir," dedi.

"Gerçekten anlıyorum," dedi Susan. "Bütün büyük edebi eserler acıyı damıtmak üzere yazılmıştır. Bana kitabını verdiğin için çok teşekkürler. Çok çabuk okuyacağım; fikirlerimi bildirerek sana geri vereceğime söz veriyorum. Seni, birçok ilk kitabın geri çevrildiği konusunda uyarmalıyım. Ama öyle bile olsa sana en azından biraz

EKİİN İ'İZ./.tl

öğüt veririm." Madeleine sandalyesine otururken, "Çok teşekkür ederim," dedi. "Öğrenecek çok şey olduğunu biliyorum."

Susan sandalyesinde geriye doğru yaslanarak, "Şimdi tatlım," dedi, "Bana soracağın bir şey var mı?"

"İçki içer misin?" diye sordu Madeleine. Bu soru ona çok aptalca gelmişti ama o anda bir cin tonik için çıldırıyordu.

"İçerim," dedi Susan "Sen ne istersin?"

"Cin tonik lütfen." Susan iki tane cin tonik ısmarladı ve menüye baktı.

"Buranın kuzu eti mükemmeldir," dedi. "Yunan salatasına koydukları zeytinyağına da bayılırım."

"Toscanalı bir arkadaşım vardı New York'ta," dedi Madeleine. "Onun da kendi ürettiği zeytinyağı vardı. Buonconvento Atensino Winery'den şarap getirtirdi."

"Arkadaşın her kimse seni incitmiş değil mi?" diye sordu Susan ve sonra öne doğru eğilerek ekledi. "Hâlâ iyileşme sürecinde misin?"

"Evet," dedi Madeleine ve Susan'a gülümsedi. "Eğer acı çekme-seydim bu şekilde yazamazdım. Birisi bana kitabıma karşı eski bir arkadaş gibi davranmamı söyledi." Susan'a Syracuse'dan ya da kadınlar alayından bahsetmek istemiyordu. Susan onun tamamen bir üşütük olduğunu düşünebilirdi. "Eh, bu kadar yeter," dedi kolayca ufalanan Yunan ekmeğinden bir parça alarak. "Hayat devam ediyor."

"Öyle oluyor, öyle oluyor. Benim kadar yaşlandığında erkekleri pek de ciddiye almamak gerektiğini öğreneceksin. Aşk ve sırlar için kız arkadaşlarına yapış ve erkekleri kullan. Küçük dozlarda yaşanan şeyler çok eğlenceli olabilir. Büyük birer çocuk gibidirler. Şimdi yayıncılığın ciddi kısmına geldik." Sonra Madeleine'e bakarak gülümsedi. "Kitaplara değil, seni saf kadın," dedi. "Yemek yemek ve içmekten bahsediyorum ben. Yayıncılık budur. Dünyadaki en ensest insanlar grubudur ama ben severim. Kanımda var bu benim. Görüyorsun ya, birçoğumuzun ailesi gerçekten berbattır. Bu yüzden biz de birbirimize deniz minareleri gibi yapıştık. Birbirimize küfür ederiz, birbirimiz için kötü niyetli dedikodular yaparız,

ama dışarıdan birimize bir saldırı olmaya görürsün. Hemen kapıyı kapatırız. Biz birbirimizi eleştirebiliriz ama dışandakiler aynı şeyi yapmaya kalkarlarsa kendilerini tehlikeye atmış olurlar." Sarkık göbeğini hopla-

OPUCUKLER

297

tan yüksek sesli bir kahkaha attı sonra. "Bir içki daha ister misin?" diye sordu Madeleine'e. Madeleine gülümsedi. Yaşamak için yazmak eğlenceli bir işe benziyordu.

Madeleine eve dönüp endişeli bir şekilde telefonun çalmasını beklemeye başladı. Romanını özediğini hissetti. Sanki kitaptaki bütün arkadaşları çantalarını toplamış ve evden ayrılmış gibiydiler. Gün boyu birçok kez, ne aptalca, dedi kendi kendine. Sadece bir kitaptı bu. Ama bunun doğru olmadığını biliyordu. Bu kendisinin görünmeyen varlığının büyük bir kısmıydı. Ruhunun derinliklerinde içindeki insanlar seslerini duyurmak için mücadele ediyorlardı. Her gün yazması gerektiğini anladı.

Her sabah incil okuduktan sonra günlüğünü yazdı, özellikle İşaya'yı ve mezmurları sevmişti. Sonra kendisini ipnotize olmuş gibi yeni bir hikâyeye başlarken buldu. Sesler kulağına fısıldıyordu ve o da dikte ediyordu. Yeni arkadaşlarının, önünde durduklarını görebiliyordu. Onları içten gelen bir film ekranında kendi renkleriyle seyrediyordu. Sosyal bir hayatı olmasını istemiyordu. Sadece kitapları, evi ve kendisi... Şehir dışının sessizliğini yoğun bir tutkuyla seviyordu. Günlerce kendi kendisine mırıldanarak bekleyiş dolu haftalar geçirdi. Sonunda telefon geldi. Madeleine cevap vermeden önce arayanın Susan Last olduğunu biliyordu.

"Evet şekerim," dedi Susan, "Çok güzel bir kitap yazmışsın."

Madeleine heyecandan titreyerek, "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Onu yayınevime adına alacağım şekerim," dedi Susan. "Şimdi senin bir temsilciye ihtiyacın var. Aklıma biri geliyor. Çok fazla içki içiyor yalnız. Ama zaten hepimiz içiyoruz değil mi?"

"Adı Stella Runion. Onun seni aramasını sağlayacağım ve sonra üçümüz bir araya geliriz. Birkaç gün içinde eğer uygunsa seni görmeye gelmek istiyorum."

"Bayılırım," dedi Madeleine. "Burada çok fazla misafirim olmuyor ve gerçeği söylemek gerekirse bazen yalnızlık hiç çekilmiyor."

"Doğru Madeleine. Sana biraz som balığı getireceğim. Ve bir de şampanya. Kutlamamız lazım bunu. Stella'ya da son ayarttığı sevgilisini yanında

getirmemesini söyleyeceğim. Sadece kadın kadına bir gün geçiririz. Böylesi çok daha eğlenceli."

KK1N

"Sanırım haklısın. Bizim evdekiler de hep kadın. Yani dadımız, kâhyamız ve kızım Allegro. Evde tekrar bir erkek görmek istediğimi de sanmıyorum. Bilirsin, bittiğini sandığından çok daha önce bitmiştir aslında. Sana her zamanki gibi davransalar da sen artık bunu önemsemeye başlıyorsun. Ben mutfakta durup korkudan titremeye alışmıştım. Erkeklerin öfke krizlerine ve kızgınlıklarına dayanamıyorum. Kadınlar çok daha nazikler ve onları anlamak erkekleri anlamaktan çok daha kolay. Yine de belki bir şeyler değişir. Ama şimdilik durumumdan çok memnunum. Susan dinle, inanamayacaksın ama yeni bir romana başladım."

"Birçok roman yazacaksın şekerim ve ben de sana yardım etmek için hep yanında olacağım. Stella'nın telefonunu bekle. Biraz ayyaş ama o iyi bir kızdır."

Madeleine telefonu kapatır kapatmaz neşeyle kollarını kendi bedenine doladı ve hemen Allegro'ya bakmak için bahçeye koştu. "Sevgilim," diye seslendi. Sonra, uzun bacaklı kızını kucaklayarak, "Ben bir yazarım," diye bağırdı. "Gerçek bir yazarım. Susan kitabımı kabul etti." Allegro'yu havada döndürdü. Allegro da onunla birlikte neşe içinde bağıyordu.

"Edwina ben bir yazarım artık," dedi telefonda. "Editörüm Susan Last ve kitabımı yayınlamayı az önce kabul etti. Harika değil mi?" Çok mutlu olmuştu. Annesini ve babasını aradı. Onlar da çok sevinmişlerdi. "Ailemizde artık bir yazar var," dedi babası sesindeki belirgin gururla. "Aferin sevgilim." Sonra telefonu annesine verdi.

"Anne, Susan'ın istediği düzeltmeleri yaptıktan sonra Allegro'yu ziyaretinize getireceğim. Onun için ahırları temizletsen iyi olur. Şu anda atlara tutkun durumda. Kendisi bile bir at gibi kokuyor. Temiz olmak için de hiçbir çabası yok. Banyo zamanları bir kâbus onun için."

"Banyo suyuna kır kokulu banyo yağlarından koy ve kıyafetlerini temiz tut yeter," dedi annesi. "Erkeklerle ilgilenmeye başlayınca temizliğine meraklı olur."

"Erkeklerle hiçbir zaman ilgileneneğini sanmıyorum. Muhtemelen torununun çocuğu bir at olan ilk büyükanne sen olacaksın."

"Telaşlanma şekerim," dedi annesi. "Sen hep çok temiz ve düzenli bir çocuktun. Bu yüzden her şey çok zor oldu. Ama biz seninle gurur duyuyoruz Madeleine. Kendini toza buladın ama sonra ge-

ÖPÜCÜKLER

299

ri çekilip tertemiz oldun. Boşandıktan sonra sana bakacak gerçek bir erkek bulacaksın."

"Hayır anne. Erkeklerin dünyasına ait bir şey istemiyorum artık. Onların hepsi koca bebekler. Bende de bir tane vardı. Şimdi benim kitaplarım var. Bildiğim her şeyi onlara yazacağım. Onlar beni inci-temezler. Onlar kıskanç değiller. Raflarda durup benim yıllarımın-nasıl geçtiğini ve yapmaya niyetlendiğim şeyleri merak ederler. Bekâr bir anne olarak tek başıma yaşadığım hayat çok eğlenceli. Allegro ve ben istediğimiz zaman istediğimizi yapabiliyoruz. Yataktan istediğimiz saatte kalkıyor, ya da geç saatlere kadar oturup televizyonda canımızın istediği her şeyi seyrediyoruz. Evlilik için uygun biri olduğumu düşünmüyorum ben. Evlilik eskiden olduğu gibi bugün de erkeklerin ihtiyaçlarına göre şekillendirilmiş bir kurum. Günümüzde artık kadınlar erkeklere bütün gece açık olan otobüs terminalleri gibi hizmet etmek istemiyorlar değil mi?"

"Bunu bilmiyorum şekerim," derken Dolly'nin sesi ihtiyatlıydı. Kızının erkeklere karşı modern zamanlara ait düşüncelerini duymaktan hoşlanmamıştı. "Ben hep kadife eldiven giymiş demir bir yumruk olduğuma inandım," dedi.

"Bu çok güzel anne ama ben demir bir eldivenden başına yumruk yiyen biriyim. Syracuse adi bir herifti. Tabii ki başlangıçta öyle olmuyor. Ancak çok kısa bir zaman sonra kendilerine sunulan her şeyi doğal karşılamaya başlıyorlar. Zaten Syracuse gündem dışı kaldı. Her neyse artık ondan konuşmayalım. Ben şimdi bir yazarım ve yeni kariyerimi düşünmeliyim. Temsilcimden telefon bekliyorum. Bu yüzden artık kapatsak iyi olacak." Telefon tekrar çaldığında arayan Stella'ydı ve sesi sarhoş gibi geliyordu. "Aloooo," diye uzatarak seslendi. "Ben Stella Runion, bu işte bir nifakçı olarak biliniyorum." Sonra astımı tutmuş gibi sigara dumanının etkilediği sesiyle bir kahkaha attı. Hemen ardından öksürmeye başladı. "Susan beni aradı ve mükemmel bir kitap yazdığını söyledi. Sana temsilcin olmayı öneriyorum. Susan'a senin adına bir sürü para kazandıracağım. Ben yazarlarımı zengin etmeyi çok severim. Dünya çapındaki satışın yüzde beşini alırım. Sana uyar mı?"

"Susan kitap için ne kadar öneriyor?"

"Şu aşamada bilemem ama onun dostlarından birkaçını daha arayacağım. Ve aşağı yukarı bir fikir edininceye kadar da durumu

inceleyeceğim. Bu aşamada kesin bir şey diyemezsin ama kitabı herkese duyuracağım. Sonra Amerika'da da aynı şeyi yapacağım. Senin adına çok iyi bir iş yapmalıyız. Tabii ki kitabı ben de okuyacağım."

"Tabii ki mi?" diye sordu Madeleine.

"Birçok temsilci yazarlarının kitabını okumazlar. Birçok editör de bunu önemsemez zaten. En azından benimle yatmak zorunda değilsin. Lezbiyen değilim yani. Bazı yayınevlerinde editörünle yatmak çok sık görülen bir durum. Birçok yayın işi çarşafaların arasında yapılır. Ben sadece içki içerim. Bir sevgilim var. Makyajımı yaparken oturup beni seyrediyor. Bu ona annesini hatırlatıyormuş. Birçok şey erkeklere o lanet olası annelerini hatırlatır zaten."

Madeleine başının ağrımaya başladığını hissetti. Bu çok garip bir konuşmaydı. "Tasalanma," dedi Stella, "Susan'la bir buluşma tarihi kararlaştıracağız ve sana geleceğiz. Cinin var mı?"

"Evet," dedi Madeleine. "Çok var hem de. Susan da tütsülenmiş somon getirecekmiş. Bir de şampanya."

"Çok güzel, ben de kendimi ve amfizemimi getireyim," dedi Stella ve ardından yılışık yılışık gülmeye başladı. Madeleine telefonu kapatınca "Ne kadar garip," diye düşündü ve başını sallayarak odadan çıktı.

58

Madeleine geniş ve güçlü bir arabanın sesini duydu. Motor evin içinde gürlemişti sanki. Madeleine ve Allegro panik içinde hemen dışarıya fırladılar. Arkalarından da Dadı Barnes ve Bayan Poole geliyordu. Susan Last'ın o iri bedenini kırmızı Mercedes'ten indirip elleri kolları yiyeceklerle dolu bir şekilde eve yaklaşmasını dikkatlice izlediler. Arkasından da bandajlı ayağıyla Stella Runion topallayarak ilerliyordu; Stella bir yandan da küfür ediyordu.

Madeleine, Susan'ın kendisine uzattığı elini mi sıksın, yoksa Al-legro'nun kulaklarını mı kapatsın bilemiyordu. Dadı Barnes ve Bayan Poole'un kızgınlıkla titrediklerini hissetti. Sonra birden Bayan Poole'un duyulur şekilde fısıldadığını duydu. "Annesi yazar olunca zavallı küçük çocuğun öğrenecekleri bunlar mı? Sanatçılar! Pöh! hepsi pasaklı ve kirli. Altlarında donları bile yok."

"Şist Bayan Poole," diye fısıldadı Madeleine sinirli sinirli, "Ayrıca külot da giyerler."

"Hayır giymem," dedi Susan sevimli bir tavırla, "Hiçbir zaman o kahrolası şeylerden giymedim, iç çamaşırlarınızın kıvrımlarının belli olması kadar

kötü bir şey yoktur. Benim kahrolası yönetici müdürüme dediğim de bu... ilk iş olarak sabahları bizim ofisimize geliyor. Sebep, o kahrolası sekreterler! Ellerini onlardan uzak tutamıyor."

"New York'ta öyle biriyle evli olup bu problemi yaşayan bir arkadaşım var," dedi Madaleine ve evinin girişinde de olsa bir sohbet kurmayı denemesi gerektiğine karar verdi.

Susan kahkahaya boğulurken sesi bütün evi kapladı. Sonra Stel-la'ya tutundu ve "Bizi içeri davet etmeyecek misin şekerim?" diye sordu. "Çişim geldi ve evinin girişine işememi istemezsin herhalde." Yaşlı kadınların şok olmuş yüzlerine alaycı bir ifade ile baktı sonra, "özür dilerim şekerlerim," dedi. "Ben yalnız yaşayan bir ka-

dinim. Bazı konuşmaların kulağa ne kadar iğrenç gelebileceklerini unuttum. Size kabalık olsun diye konuşmuyorum yani. Şimdi tuvalet ne tarafta?"

"Bu taraftan," dedi Bayan Poole kısık bir sesle. Dadı Barnes'ın kollarını şampanya ve balıkla doldurmakla meşgul olan Susan'a do-kunmamaya özen gösteriyordu.

O sırada "cin" dedi Stella güçlkle soluk alır gibi. Sonra Madele-ine'e doğru boş şişesini salladı. Madeleine hemen boş şişeyi elinden alıp olan biteni gözleri parlayarak ve heyecanla izleyen Allegro'ya uzattı.

O sırada elleri kolları dolu bir şekilde Bayan Poole'un arkasından gitmekte olan Dadı Barnes ona, "Marjorie," dedi. "İçimde onları tanıdıktan sonra hayatımız bir daha hiç eskisi gibi olmayacakmış gibi berbat bir his var."

"Boşversene Hilda. Küçük kuzumuzu korumak için elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışmalıyız. Eğer çok yaygın bir deymi kullanmamı mazur görürsen, madam 'ne yaptığını bilmez' bir durumda."

Tam o sırada alt katın tuvaletinden "Floşş" diye bir ses duyuldu.

Madeleine, Susan'ın o kadar çok ses çıkartmayı nasıl becerebildiğini merak etti.

Allegro'yla onların kullandığı kelimeler hakkında özel olarak konuşması

lazımdı. Çok geç kalmış olacağından korkuyordu. O sırada Susan'ın

"Kahrolası elbisemin arkası klozete girdi ve sırlıslıkam oldum. Neyse, üzerine oturabileceğim bir havlunuz var mı?" diyen sesi duyuldu.

Madeleine, "Tabii," dedi. "Siz geçin, ben bir şeyler bulayım." Bunun üzerine Madeleine hemen mutfığa gidince, ortak bir plan hazırlığında olan Bayan Poole ile Dadı Barnes'ı şaşırttı. "Dadı Barnes lütfen bize bir havlu verin," dedi.

Dadı Barnes gözlerini kapatarak, "O korkunç şişko kadın..." sözün burasında biraz duraksadı ve sonra "Tuvalette bir kaza yapmadı değil mi?" diye sordu.

"Muhtemelen tuvalete mikropalarını bulaştırdı," diye araya girdi Bayan Poole.

"Aptal aptal konuşma Bayan Poole," dedi Madeleine. "Gerçekten bir kaza oldu."

UfUUUKLbK

Mi

"Benim doğduğum yerde, başınıza bir kaza gelmesi, donunuzu ıslatmanız demektir," dedi Dadı Barnes.

"Lütfen ortak geliştirdiğiniz bu şımarık tavırlardan vazgeçin," dedi Madeleine. "Yarım saat içinde öğlen yemeği servisinin yapılmasını istiyorum." Mutfaktan çıkarken çok sinirlendiğini hissetti. Londralı sanatçı arkadaşları evine gelmişlerdi ve Dadı Barnes ile Bayan Poole onlara karşı yaşlı tavuklar gibi davranıyorlardı.

Madeleine iki kadını da salona götürürken Allegro'nun da peşlerinden geldiğini fark etti. Konuşurken daha fazla kötü sözcük kullanmamalarını diliyordu. Stella o sırada titreyen elleriyle sigarasını yaktırmaya çalışıyordu. Başaramayınca sigarasına bir küfür savurdu. "Aptal şey. Kahrrolasica düz dur tamam mı?"

"Allegro sanırım dışarıda oynasan daha iyi olacak tatlım," dedi Madeleine.

"Ya da Bayan Poole ve Dadı Barnes ile yemek yiyebilirsin."

"Ne güzel bir kızın var Madeleine. Kocan nerede peki?"

"Onu New York'ta boşadım."

"Anlıyorum. New Yorklu bir erkeği ben de olsam boşardım. Burnu büyük bir tavırla sürekli zırlayıp duruyor muydu?"

"Tabii ki. Sürekli hem de..."

"Ondan kurtulduğun için sana bir aferin o halde. Şimdi hayatında bir erkek var mı peki?" Susan sorduğu sorunun cevabını almak için öne doğru eğilmişti.

"Hayır," dedi Madeleine kısaca. "Hiçbir zaman da olmayacak. O konuyu kapattım."

Stella güldü. "Böyle söyleme şekerim," dedi. "Hepimiz böyle konuşsak da böyle olmayacağını biliriz, içinde olduğum çelişkiye bak bir. Onunla da yaşayamam, onsu da yaşayamam, işte ben de bunun için içiyorum, içki dedik de bizim cinlerimiz nerede kaldı?"

"Oh affedersiniz," dedi Madeleine içki dolabına yürürken. "Stella sen ne istersin?" diye sordu sonra. "Herkes cin mi içiyor?"

Sonunda Madeleine elinde üç kadeh cinle yanlarına gelince, Stella, "Kitabının başarsına içiyoruz tatlım," dedi.

Susan ise elindeki kadehi kaldırıp, "Fondip," dedi ötekilere. "Külotlara tabii." Sonra Madeleine'e bakıp, "Tam anlamıyla geleneksel bir aile hayatın var. Yani, dadı, hizmetçi falan. Yerinde olsam basından kimsenin bundan haberdar olmamasına özen gösterirdim. Sol bir çizgi tutturacağız. İşte, evlerinin civarında yaşayan Vi-etnamlılar'ı hakir görmeyeceksin, Sainsbury'den ucuz şarap alacaksın, ırk ayrımını desteklediğin düşünülmesin diye Güney Afrika'dan gelen yiyecek maddelerinden uzak duracaksın falan."

Madeleine kafası karışmış olarak onu dinliyordu. "Bu dediklerinde ciddi misin? Şaka yapmıyorsun değil mi?" diye sordu.

"Çok ciddiymim," dedi Susan, "Eğer hepimizin yaptıklarını yapmazsan, kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp geri dönmek gerekir, ilk buluştuğumuzda da sana söylemiştim, yayıncılık yağ ya da bezelye satmaktan farklı bir iş değildir. Erkeklerin oynadığı büyük bir oyun bu. Tabii sopalarla başımıza vurup bizi mağaralara sürük-lemiyorlar artık. Şimdi tüylü postlarının üzerine takım elbise giyiyor ve toplantı salonlarına gidiyorlar. Hâlâ ısırma ve tırmalama dö-nemindeler. Ama sen endişelenme. Biz seni koruyacağız. Her ikimiz de çok vahşi kadınlarız. Hadi şimdi işimize bakalım. Yemekte ne var?"

On dakika kadar kitapta yapılacak değişikliklerden konuştuktan sonra uzun uzun yayıncılıktan bahsetmeye başladılar. Kullandıkları sözcükler Madeleine'i çok şaşırtmıştı. Kulağına oldukça korkutucu gelen deyimleri doğru olarak algılayıp algılayamadığından çok emin değildi. Kaynaştırmak, ele geçirmek, teklif sunmak gibi sözler... Bunların hiçbiri Madeleine'e bir şey ifade etmiyordu. O içisini içtikçe, rahatladı ve iki kadının komik konuşmalarından etkilenecek günün keyfini çıkarttı.

Kahvelerini içtikten sonra tekrar oturma odasına dönerek cin tonik içmeye devam ettiler. Saat beşte Susan ayağa kalktı ve olduğu yerde sallanarak, Suzan'a Londra'ya dönmeleri gerektiğini söyledi. "Cin, araba kullanmak için ideal bir içki," dedi.

"Emin misin?" diye sordu Madeleine. Kendisi araba kullanacaksa asla içki içmezdi. "Geceyi burada geçirmek ister misiniz?" dedi.

"Hayır, ben bir ev kuşuyum. Ayrıca berbat kokan beş tane kedim ve bir de yaşlı köpeğim var. Hadi Stells, yola çıkalım artık." Evden çıkarken Susan koridorun ucunda dehşet içinde kendisine bakmakta olan Dadı Bames ve Bayan Poole'a veda etti. Araba yola çıktığında Madeleine onların sağ salim evlerine varmaları için dua ediyordu. Başı alıışmadığı şeylerin etkisiyle dönüyordu. Biraz temiz hava almak için dışarı çıktı. Birden Allegro'nun Stella'nın sesini taklit

ederek küfrettiğini duydu. "Allegro!" dedi sert bir sesle. O sözcükleri bir daha söylememesi gerektiğini tam söyleyeceği sırada birden "Çok geç," diye düşündü. Allegro onları çoktan kelime dağarcığına katmıştı bile...

0 20

59

"Eğer bir bestseller yazıyorsan, senden hoşlanmalarını umma." Susan ofisindeki masasında oturmuş Madeleine'e gülümseyerek bakıyordu. "Aslında büyük olasılıkla senden nefret edileceğini bile söyleyebilirim," dedi. "Birçok insan kendilerinin de senin gibi yazabileceğini zannederler. Ama bunu çok azı yapabilir. Senin çok derin bir iç dünya olduğunu görebiliyorum. Bu sonuca ilk kitabını okuyarak vardım. Beni heyecanlandıran ilk şey bu oldu. Olaylara gerçekten çok kendine özgü bir bakışın var. iç dünyasına önem veren bir yazarsın. Kadınların genellikle erkeklerden çok daha geniş bir iç dünyaları vardır. Tabii E.M. Forster gibi homoseksüel yazarları saymazsan. O içindeki dışı ile yakın bir ilişki kurmuştu ve bu da eserlerinde kendisini belli ediyordu. "Yıllar önce harika şeyler yazan bir kadın yazarla çalışıyordum. Sonra onun berbat bir geçmişi olduğunu öğrendim. Çocukken bir korunak gibi kendisine inşa ettiği iç dünyasına kaçırmış." "Ne oldu o kadına?"

Madeleine, Susan'ın gözlerine dolan yaşlan görebiliyordu. "Kendisini öldürdü," dedi Susan. "Ya da yayın dünyası onu öldürdü diyebiliriz. Bu çok acımasız bir iş şekerim. Çok acımasız. Endişelenme seni ben koruyacağım." Sonra Madeleine'e gülümsedi. Madeleine yayıncı olarak Susan'ı tanıyordu; Amerika'da kitabın açık artırmayla satışı olduğu için gergindi de.

"Oh Tanrım, söylediklerin kulağa öyle kötü geliyor ki..."

"Bu iş öyle şekerim. Bu kadar saf olma. Ortalıkta büyük paralar dönerken ve bunu kazanmaya niyetli bir sürü insan varken, insanların en kötü yönleri ortaya çıkar. Orospu Tanrıça diyebileceğim şöhret tutkusu, yazar ya da editör birçok insanı mahvetmiştir. Ün ve para sayesinde yazarlar ve hatta

editörler bile sık sık kendilerinin bir yıldız olduklarını sanmaya başlarlar. Ne saçmalık. Yıldız olan kitaptır. Biz geri kalanlar ise art direktöründen satış müdürüne kadar, kitabın yazarı olarak seni de içine alan bir takımız sadece.

Ben bura-,

UFUCUKLER

307

da seni kitabın çalışmalarını yaparken görmek ve ayaklarının yere basmasını sağlamak için varım." Sonra Madeleine'e gülümsedi ve, "Bu sıkıcı konferansın sonunda Stella'nın açık artırmada ne yaptığına bir bakalım," dedi.

Sonra kahvesinden bir yudum içti ve telefonun ahizesini kaldırdı. Stella ile konuşurken, "Harika, New York'tan teklif almış," dedi. Madeleine işte yine o sihirli sözcüğü, 'teklifi duymuştu. Her ne demekse Madeleine'in hayatında önemi olan bir sözcüktü bu. Susan telefonu kapatırken, "Haberler iyi," dedi. "Northrup on bin dolarla katılmış artırmaya. Bu haklarını son noktasına kadar güvence altına aldıklarını gösteriyor. Şimdi arkamıza yaslanıp diğer yayınevlerinin ne yapmaya karar vereceklerini beklemeliyiz."

Sonra birden rahatlayarak nefesini koyverdi. "En azından şimdiden güvenceye alınmış bir on bin doların olduğunu biliyoruz," dedi, "ilk roman için çok uygun bir miktar."

Susan parmaklarıyla trompet çalarak karşısında otururken Madeleine damarlarından saf adrenalinin akışını hissedebiliyordu. En azından birisi bir teklifte bulunmuştu. O kimsenin teklifte bulunmayacağından korkmuştu. Şimdi yazdıklarının geri çevrilmesini göze alıp alamayacağını gerçekten merak ediyordu.

Şimdiye kadar çok şanslı olmuştu ama kapsamlı bir şekilde yazarların hayatlarını okuyunca, geri çevrilmelerin çok sıklıkla başa geldiğini görmüştü. Madeleine iki ilişkisinde de bu başarısızlık duygusunu çok kötü bir şekilde tatmıştı.

Hep fazla duygusal olmuştu o. Syracuse onu birçok durumda azarlardı. "Duygusal bakımdan çok güçsüzsün." Onun en sevdiği sözlerden biriydi. "Kendine hiç güvenin yok" da sevdiği bir başka sözdü. Kadınların yaralarının kapanmayışına şaşmamak gerekiyordu.

Susan, Madeleine'i izlerken onun, bu yayıncılık oyunundan zevk alamayan yazarlardan biri olacağından emindi. Susan ve Stells için ise bu iş ebedi bir zevkti.

"Sevgilim neden Allegro ile oynamak için eve gitmiyorsun?" diye sordu. "Bu bekleyiş sabahın erken saatlerine kadar sürecek çünkü. Burada oturup ellerini ovuşturmaya ve kusacakmışın gibi durmaya devam edemezsin. Bu işi Susan ve Stella'ya bırak. Sana söz veriyorum, donlarımızın içinden bir şey çıkartacağız." Madeleine hafifçe başını salladı. Susan telefona uzanırken onu öpüp veda etti. Hammersmith'e doğru arabasını sürerken çok komik, diye düşündü. Bu işte para, güç ve cinsellik birbirine girmişti. Bu kadar kurlsız oluşuna şaşmamak gerekti. Yeni kitabını ve kendilerini tanıtmakta olan kitap kahramanlarını düşündü. Belki de yazmayı bu kadar sevmesinin nedeni, dünyasını sevdiği insanlarla oluşturabiliyor olmasıydı. Kitabındaki kişilerden birçoğu korkunç işler yapıyor olsalar da, onların bunları neden yaptıklarını anlayabiliyor ve onları sevmeye devam edebiliyordu. Gerçek hayatta bu böyle değildi. Yine de ilk kitap için bir teklif almıştı. Bu da ona büyük bir sevinç veriyordu. Hayat karşısında tamamen başarısız sayılmam, dedi. Ve bir oyuncakçı dükkânının önüne arabasını park etti. Bir kere çocukların neşeli ve güven veren dünyasına girince, kendini rahatlamış hissetmeye başlıyordu. Küçük portatif bir bebek evine baktı. Her zamanki gibi, onu alacak olsa, kendisine almış olacaktı. Eğer bununla eve giderse Allegro ona ters ters bakardı. Uzun sarı saçları olan küçük bir midilli ve uzun sarı yelesini taramak için bir tarak almalıydı. Mavi bir tarak seçti. Allegro pembe olan hiçbir şeyi sevmiyordu. "Çok kız işi," diyordu burnunu kırıştırarak.

Eve giderken Devon'da yaşadığı için bir kez daha mutlu oldu. Onun için Devon İngiltere'deki en güzel kasabaydı. İlk gelişinde, İngiltere denen bu küçük adayı bir uçtan bir uca hemen dolaşmıştı. Iskoçya'nın arabayla bir-iki günlük mesafede olduğu düşüncesi onu müthiş heyecanlandırmıştı. Arabasını sürerken kendisini berbat ve kafası karışmış hissettiği ilk ayları düşündü. Tintagel Şatosu gibi yerler onun kendisini yeniden toparlamasını sağlamıştı. Kırılgan iç dünyası o ilk yıl birçok kez titreyip durmuştu. Şimdi evine bir yazar olarak gidiyordu. O uzun başarısız yıllardan sonra artık başını dik tutabilecek bir kadındı. New York'a ailesinin yanına tatile gidiyordu. Geride yayımcısı ve temsilcisi Susan'ı bırakarak... İki arkadaşını yani... Onlar Madelei-ne'in kırılmış parçalarının içinde kendisini çok daha güçlü hissetmesini sağlamışlardı.

Aradan on yıl geçtikten ve bu on yılın içinde bir yıl süren bir aşk macerası yaşadıktan sonra Madeleine, hayatı hakkında düşünmesinin zamanı geldiğine karar verdi. Bunu neden daha önce yapmadığını bilemiyordu. Allegro şimdi on sekiz yaşında güzel bir kızdı. Madeleine hayatının büyük bir kısmını kitaplarına ayırmıştı ve şimdi neredeyse başka türlü nasıl yaşayacağını unutmuştu.

Dört yıl boyunca birisiyle ilişkiye girmeyi hep reddetmişti. Sonra James'le karşılaşmış ve bir yıl boyunca mutlu ve dertsiz bir ilişki yaşamıştı. Sonra bir gün James çoraplarını yatak odasında halının üzerine bırakmaya başlayınca onu evinden atmıştı. O zamandan beri de Hillary ile daha da yakınlaşmıştı. Hillary mutlu bir evlilik yapmıştı. Madeleine arkadaşı için hep en iyi şeyleri dilerken yalnızlığın kendi ruhunu derinden yaraladığını hissediyordu.

Madeleine hayatında sürekli bir erkeğin olmasını istemiyordu.

Germaine gibi Edwina da ziyaretine gelmişti. Edwina'nın en temel sorunu menopoza girmiş olmasıydı. Sürekli kendisine yapay hormon takviyesi yaptırmalı mı yaptırmamalı mı, diye sızlanıp duruyordu. "Eğer Scott kaldırabilse yaparız, ama bu da bugünlerde çok nadir görülen bir şey."

Ziyaretlerinden birinde Edwina ile Madeleine mutfaktaki masada otururlarken, "Hayatında hiç erkek olmayan bir rahibe gibi yaşadığına göre sen ne yapıyorsun Madeleine?" diye sormuştu.

"Kendi işime bakıyorum şekerim," demişti Madeleine. "Ayrıca bir erkeğin sorumluluğunu taşımak zorunda kalmadığım için çok mutluyum."

Madeleine bunları söylerken kendi sesindeki kızgın tonu duyunca şaşırmıştı. Soru çok açık olarak sorulmuştu. Kalbinin bir kısmı hâlâ Paolo ile sevişmeyi özlüyordu. Bir şişe Brunello di Montalcino alarak oturdu. 1975 ürünü üzümlerden yapılan bir şaraptı bu.

Şimdi içki konusunda bir uzman olmuştu. Paolo ile aralarında kalan tek bağ olan nakliyeciyeye danışıyordu. Altensino Şarapçısı, Paolo'nun birlikte içtikleri içkileri ısmarladığı yerdi. Şişeleri gözünün önünde tutmanın kendisini üzeceğini biliyordu, ama bu Paolo ile ilgili, koruduğu tek ortak şeydi.

Bazen kendisinin hiç iz bırakmadan ortadan kaybolmuş olduğunu düşünüyordu. Aralarında söylenecek bir şey kalmış mıydı acaba? Artık bunun cevabını hiç öğrenemeyecekti. Ama, sizin olmayan bir şeyi sahip olmak amacıyla almamalısınız, diyen o evrensel kural haricinde hiçbir şeyi bozmamıştı. Madeleine bunun bedelini ödemişti. Dünyada kaç tane kadın onun hissettiklerini hissediyordu acaba?

Paolo acaba hiç onu ve birlikte geçirdikleri günleri düşünüyor muydu? Bir yıllık aşkı James, onu geride anlamsız bir boşluk bırakarak terk etmişti. Ne kadar çok denediyse de onunla sevişirken, Paolo ile olduğu gibi ruhunun derinliklerine inememişti. Paolo ile birlikte olduğunda yaşadıklarının günah olamayacağını ona hissettiren tutkuyu hatırladı. Ama eğer günah değilse, neden ortada ödenen bir bedel vardı ki... Neden onu karısıyla görmeden önce, dünya parlak renklerle dolu bir yerken bu bozulmuştu? Hillary ve kocasıyla birlikte katıldıkları bir düğündeydi. "Damada bak Maddie," dedi Hillary, "Fıstık gibi değil mi?"

"Böyle şeyler söyleme Hillary," dedi. "O fıstık gibi görünen erkekler hiçbir işe yaramayanlar. Hayatlarını hep aynanın önünde geçirirler. Bir zamanlar öyleleriyle evlenmiştik hatırlıyor musun?"

Allegro da düğündeydi. Etrafını onu beğenen erkekler sarmıştı. Her yaştan erkek vardı aralarında... Allegro kasabanın takımında hokey oynuyordu ve aynı zamanda iyi bir kriket oyuncusuydu. Erkeklerle ayıracak hiç zamanı yoktu ve bunu da dile getiriyordu.

"Ben John Barlett. Bana sizin, iki şirin kadının burada yaşadığından söz edildi. Ben de buraya taşınacağım. Bu yüzden insanlarla tanışmaya çalışıyorum." Kibar, güzel kahverengi gözleri olan bir adamdı bu. Utandığında pembeleşen, İngilizler'e has bir cildi vardı.

Madeleine bir yerde erkeklerin her altı dakikada bir cinselliğe ilişkin bir şeyler düşündüklerini okumuştı. John'un bir sonraki altı dakika içinde kızarıp kızarmayacağını merak etti. Ama John kızarmadı. Madeleine onun nadir rastlanan biri olduğuna karar verdi. "Hoş biri," diye fısıldadı Hillary Madeleine'in kulağına, düğün yemeği için büyük çadıra doğru ilerlerlerken. Hillary, Madeleine adı-

ÖPÜCÜKLER

311

na hep bir umut taşıyordu. Onun ne kadar umutsuz bir vaka haline geldiğini anlamıyordu.

Şimdi Edwina ile bir şişe şarabın başında otururlarken, Madeleine, kendisini serbest bırakmaları için birçok erkeğe karşı verdiği mücadeleyi hatırladı. "Biliyorsun Edwina," dedi. "Başlangıçta erkeklerle arkadaş olmayı denemiştim. Her şeye karşın bir kaya gibi sağlam duran Vincent Heatherington hariç bunun imkânsız olduğunu gördüm. Neden ben bütün lanet herifleri kendime çekiyorum ki?"

"Çünkü şekerim," dedi Edwina, "Sana bir bakıyorlar ve senin kendine her söyleneni yapacağını anlıyorlar. Şimdi yeni kuralımızı biliyorsun değil mi? Ben gelip kontrol etmeden hiçbir erkeğe günaydın bile demeyeceksin. Caroline adında özel dedektiflik yapan bir arkadaşım var. O senin için ön araştırma yapacak. New York'tan ayrılmadan önce Caroline bana bir müşterisinden bahsetti. Âşığı, müşterisi olan kadına bir yatı ve dünya kadar da parası olduğunu söylemişmiş. Oysa Caroline araştırınca adamın kiralık bir karavanda yaşadığını öğrenmiş."

"Erkekler ne oldu bugünlerde?" diye sordu Madeleine. Kulaklarına inanamıyordu. Edwina sigarasından çektiği dumanı Madeleine'in suratına üflledi. "Erkekler birbirleriyle savaşımadıkları zamanlar kadınlara savaş açıyorlar," dedi.

"O halde biz de karşılık vermeliyiz," dedi Madeleine öfkeyle. "Bunu biz yapmasak da Allegro mutlaka yapacaktır. Tarquin gerçekten ona âşık olmuş durumda," dedi Edwina.

"Zamanını boşa harcıyor. Allegro erkeklerle hiç ilgilenmiyor çünkü. Nedeninden ben de pek emin değilim. Suçluluk hissederek ona sorunca sırtıma vuruyor ve boşver anne diyor. Son sorduğumda da kadın hareketi çalışmalarımızla çok meşgulüm, dedi. Okulda bir grup kız arkadaşıyla bir demek kurdular ve hepsi yirmi beşlerine gelmeden önce milyoner olacaklarına yemin ettiler. Aynı zamanda hiç erkek arkadaşları olmayacağına ve yeni kadın üyeleri de yanlarına alacaklarına yemin etmişler.

"Allegro'ya, erkeklere hayır gibi bir kural koymanın ırkçılık karşıtı harekete aykırı bir şey olduğunu söyledim, ama bana onlara katılan bir erkeği sessiz sedasız, memnuniyetle onlardan ayrılmayı isteyecek bir hale getirdiklerini söyledi. Sanırım bu dediğini de yapı-

KK1N PIZZİCİ

yorlardır. Hepsi de çok acımasız gençler. Şahsen ben bile kızgın olduğu zaman Allegro'nun ya da arkadaşı Amy'nin karşısına çıkmak istemem. Amy Harlem'de doğup büyümüş ve onu hiçbir şey korkutmuyor."

"New York dedin de, ben artık toplanmaya başlasam iyi olacak Madeleine," dedi Edwina. "Uçağa yetişmem gerekiyor. Scott yarın dönüyor ve eğer döndüğünde beni bulamazsa çok bozulur."

Zavallı Edwina, diye düşündü Madeleine onu trene bindirirken. Kendisi de eve Syracuse'un içkisini hazırlamak için aleracele döndüğü günleri hatırlamıştı. Şimdi Syracuse hayatından neredeyse tamamen çıkmıştı.

Allegro da onunla görüşmeyi reddediyordu. Syracuse'un son telefonundan sonra, "Sıkıcı herif," demişti Allegro. "Kimin biyolojik bir babaya ihtiyacı var ki? Ben kendiminkini kendim seçmeyi tercih ederim."

"Kimi seçerdin?" diye sormuştu Madeleine merakla. En azından bu dünyada Allegro'nun sevdiği bir erkek var demekti. "Vincent Heatherington'u ya da Hillary'nin kocası Bruce'u," demişti. "Onların auraları güzel."

"Zevk meselesi Allegro..." Edwina'yi trene bindirip döndüğünde Allegro'yu Amy ile birlikte mutfakta otururlarken bulmuştu.

"Anne yavaş ol," demişti Allegro, "Görünen dünya ile görünmeyen dünya arasında Tarot kartlarını kullanarak bir köprü inşa etmeye çalışıyoruz. Oldukça tehlikeli bir iş yaptığımızdan kimseye bahsetme lütfen."

"Sevgilim ne yaptığınızı bildiğinizden emin misiniz?"

"Evet." Allegro'nun cevabı kısa ve anlamlıydı. Madeleine, Allegro ile arkadaşı Amy'nin Dr. Stanislaus ve görünmeyen dünya konusuna iyice kendilerini kaptırdıklarını biliyordu ama bu çok tehlikeli bir işti. Madeleine, "Tabii ki kimseye bir şey söylemeyeceğim," demişti. "Bayan Poole ile Dadi Barnes işten çıktıklarına göre kime söyleyeceğim ki zaten? Evde de yalnızım."

"Yani ben Edwina'yi kastetmiştim. O çok konuşuyor. Germaine her şeyi biliyor zaten. Sana da söylemenin zamanı gelmişti. İşte yapmayı planladığımız şey: Ben küçükken gördüğün o kadınları hatırlıyor musun? Kendilerini terk eden erkeğin aşkı uğruna intihar etmiş olanları..."

"Bunu nasıl hatırlıyorsun Allegro, sen o zaman çok küçüktün."

ÖPÜCÜKLER

313

"Hayat hakkında bundan çok daha fazlasını biliyorum anne." Allegro birden çok güçsüz görünmüştü. Madeleine hemen onun yanına giderek kızını kucakladı.

"Bu seni korkutuyor mu peki?" diye sordu.

"Bazen. Ama ben bu işi yapmak için geldim dünyaya. Oldukça küçükken bana verilen bu görevi bir hediye gibi kabul ettim. Kadınların görünmeyenden, bizim dünyamız olan görüne geçmeleri için çok nazik bir köprü yapmaya kararlıyız. Âşk olup ölmenden önce iş hayatında ne yapmak istemişlerse onu tamamlayabilirler."

"Bu harika bir şey Allegro. Bunu yapabileceğinden emin misin?" Sonra Madeleine kendisine Allegro'nun dünyaya neden gönderildiğini söyleyen

zayıf kadını hatırladı. "Tabii ya Allegro," dedi. "Tamamen unutmuştum. Bir kadın bana senin dünyayı değiştirmek için geldiğini söylemişti. Şimdi hatırladım."

"Unutmamıştın ki anne," dedi Allegro. "Unutman istenmişti. Beynimiz hiçbir şeyi unutmaz. Süper bir bilgisayar gibidir. Biz onları en iyi şekilde nasıl kullanabileceğimizi bilmiyoruz sadece. Bazen korkuyorum ve kendimi yalnız hissediyorum. Ama önümdeki diğer seçenek insanların 'gerçek hayat' dedikleri hayat tarzı ve inanan anne, o hayat tarzı insanı yalnızlığa daha fazla mahkûm ediyor. Şimdi bütün evrene sahibim. Kendimi onun değişik kısımlarına yollayabilirim. Oh anne bu öyle güzel ki... Ne kadar büyük bir evren yaratmış tanrı. Ne kadar mükemmel. Her şey ne kadar birbiriyle uyum içinde." Sesi duygularının yoğunluğundan titriyordu.

"İnsanlar ışı ışığı nasıl görmezler? Ya da aşkın ilahiliğini. İnsanın duygularıyla zaman kaybetmesinin nedeni de bu. Biz evrende kendi yarımızı bulana kadar bekleyeceğiz. Bizim için görüş alışverişi, duygu paylaşımı olmayan bir ilişki biçimi düşünülemez. Bu bütün dünyanın öğrenmesi gereken bir şey. Yüzyıllar ötesinden gelen bütün o kadınların ruhları bunu öğrenememişlerdi. Ne berbat bir durum değil mi?"

"Sanırım öyle şekerim. Bütün dediklerin ne anlama geliyor bilmiyorum ama sana güveniyorum."

"Güvenebilirsin anne. Unutma ki Dr. Stanislaus hep yanımızda."

"Unutmayacağım Allegro. Onunla sürekli görüşüyorum. Öyle komik biri ki... Benim bir evlilik daha yapacağımı söylüyor ama, kiminle ya da ne zaman olacağını söylemiyor. Yine de dışarıda bir

I

Jit

KK1NPZZEY

yerde beni bekleyen bir erkek var. Kendi kendime yaşamaya o kadar alıştım ki hiç acelem yok..."

O gece ilerleyen saatlerde, Allegro ve Amy yukarıda köprülerini kurmaya çalışırken Madeleine elinde bir bardak şarapla oturuyordu. Edwina menopoza girmesinin içindeki arzuyu da tamamen öldürdüğünü söylemişti. Ben de o kadar şanslı olmayı istedim, diye düşündü Madeleine. Neyse ki rüyalarında Paolo ile geçirdiği günlere, gecelere dönüyordu. Yine de o erotik rüyalarından sonra uyandığında ağlıyordu. Gözyaşları hiçbir zaman hissedemeyeceği bir şeye duyduğu özlemle akıyordu. İçini çekip ayağa kalktı. Kütüphaneye gitti. Nörobiyoloji konusunda okumak istediği bir kitap vardı. Şimdi her şeye vakit bulabiliyordu. Nörobiyolojinin kendisini

büyülediğini keşfetmişti. Bütün evren bizim aklımızın içinde, diye düşünmeye başladı derin derin. Sonra elindeki kitaba daldı. Allegro yorgundu. Köprüyü kurmuşlardı. Son kadın da geldiğinde sabahın erken saatleri olmuştu. Allegro, elinde kahvesiyle oturuyordu. Amy ile cinsellik konusunda tartışıyorlardı.

"Evet ama kendine oral seks yapabilir misin?" Amy, Allegro'nun çalışma odasındaki koltuğa uzanmış ona gülümsüyordu.

"Hayır," dedi Allegro. "Yapılamaz. Şaka ediyor olmalısın."

"Hayır etmiyorum," diyerek ayağa fırladı Amy. "Beni seyret," dedikten sonra yere uzandı. Yuvarlandı ve sağ dirseğinin üzerinde kalktı. Uzun ince bacaklarından birini uzattı sonra onu başının etrafında döndürdü. Ve sonra öne doğru eğildi. "Görüyor musun?" diye sordu, "Eski bir Hint numarası. Omurga kemiğini rahatlatıyorsun. Kolay ve üstelik erkeklerle yatmaktan da daha iyi. Hepsi öyle beceriksiz ki..."

"Hepsi değil," diye itiraz etti Allegro. "Güvenilir kaynaklardan aldığım bilgilere göre birkaç tanesinin neden oldukları sıkıntılara geldiklerini öğrendim. En büyük sorun ise, bir erkeğin bir kez yatağına girmesine izin verince onun sana sahip olduğunu düşünmesidir. Hiç kimse bana sahip olamaz." Allegro, eline geçecek ilk bir milyon poundla yirmi birinci yaş gününü aynı zamanda kutlamaya hazırlanıyordu.

O sırada, yolun karşısındaki binada, kara melek adıyla tanınan Gabriel içini çekti. "Bunu nasıl yapıyor, anlamıyorum," dedi. Ofisi, Allegro'nun plazasının tam karşındaydı. "Bazen şu kadınların

ÖPÜCÜKLER

315

hepsinin cadı olduğu hissine kapılmadan edemiyorum. Nasıl oluyor da dünya borsasından pay kapıyorlar ve bir kez olsun yaş tahtaya basmıyorlar, anlamıyorum. Tamam Allegro şımarığın teki, ama ya Amy?"

iş ortağı Boyd güldü. Geniş omuzlu, her an göbük bağlamaya hazır, iriyarı bir adamdı. "Amy beni kendi dairemde iğfal etti," dedi. Gabriel başını salladı ve o meşhur dudaklarını sarkıtarak, "Bugünlerde onun suratına bakmaya çekmiyorum," dedi.

"Bu iki kadından da uzak duracağım Gabriel," dedi Boyd. "Eğer biz erkekler birçok bakımdan kötü yaratıklar olduğumuzu düşünsek bile, o karşıdakilerden daha kötü değiliz." Karşı binadan çıkan bir sürü genç, çekici ve güzel kadının öğle yemeğine gidişlerini izlemeye başladı. "Of of of, şuraya bak," dedi Gabriel iç çekerek. "Allegro bunları nereden buluyor? Yüzlerinde bir tane bile kırışık yok. Hepsi de yatılacak kadınlar." Sonra

onların dünyanın çeşitli kesimlerinden olduklarını fark etti. Sert adımlarla adeta nizami bir yürüyüş tutturmuşlardı. Birbirlerine sanılarak, gülerek ve yanlarından geçenlere sadece kısa bir bakış atarak geçiyorlardı. Yolun karşısında inşaatı süren bir binadaki işçiler onlara doğru ıslık çalınca, gruba liderlik eden Allegro işçilere öyle bir ifade ile baktı ki, hemen seslerini kestiler. "Kesin sesinizi bok suratlılar," diye bağırdı Amy. Adamlar rahatsız olarak başlarını önlerine eğmişlerdi. Amy ters bir ifade ile gülerek, "Size cevap verilince susup kalıyorsunuz değil mi?" diye bağırdı. Bu soru da cevapsız kalmıştı.

61

Gabriel Lawrence ofisinde oturmuş caddenin karşısındaki bina ya giren çıkanları seyrediyordu. Aklına hep şehvet dolu fikirler geliyordu. Kadınların uzun bacaklarını, ıslak yumuşak dudaklarını ve koyu göğüs uçlarını düşünüyordu. Göğüs uçlarının renginin koyu olması tercih ettiği bir durumdu. Allegro'nun saçının rengine bakılırsa bu onun göğüsleri için geçerli değildi. Yine de onu bunun için affedebilirdi. Allegro konusunda garip şeyler hissediyordu. Şimdiye kadar hiç böyle duygular hissettiğini hatırlamıyordu. Kız onu bir bakımdan çok korkutuyor diğer bakımdan ise, onu deliler gibi istiyordu. Bir yemekte şakadan kalçasına dokunmaya kalkınca Allegro yüzüne tokadı indirmişti. Gabriel işte o zamandan beri kendine gelememişti.

"Sadece şakalaşıyordum," demişti kırılgan bir şekilde. O kadın bir yumruğa bile karşılık verebilirdi. Sandalyesinde öne doğru eğildi ve bir dürbün alarak Allegro'nun pembe Rolls-Royce'u ile karşıdaki binaya yaklaşmasını izledi. "Ne kadar adi," diye söylendi hırıltılı bir sesle. Kendisi bir Rolls-Royce alamazdı. Karısı, daha doğrusu eski karısı onu yataktan yatağa dolaştığı için boşamıştı. "Sadece seni seviyorum sevgilim," diye bağırmıştı Gabriel pencereye doğru, ama karısı camı açıp elbiselerini ve bavulunu aşağıya atmıştı. "Defol," diye bağırmıştı sonra, "Bir daha sakın geri gelme, seni adi herif!"

Şimdi yıllar sonra hatırladığı bu olayı aklından atmaya çalıştı. "Bugünlerde kadınlara ne oluyor anlamıyorum," dedi.

Geçen sabah eski metresi Amelia'yla, eski günleri yad etmek için uzun bir yemek yemişlerdi. Altı ay geçmişti görüşmeydi. Kadının üzerinde üç parçalı bir takım elbise, boynunda bir kravat vardı. Saçlarını kısacık kestirmişti. Eski günlere ait yad edilecek bir sürü şey varken Amelia, Gabriel'in hatalarından söz edip durmuştu. Sonra Gabriel hesabı ödemek isteyince Amelia bunu

reddetmişti. Gabriel onun kredi kartlarını görünce çok etkilenmişti. Hepsi de platindi. Kendisinin hiç kartı olmadığını düşünerek kızdı. Bankalar

ÖPÜCÜKLER

11/

bütün kartlarını geri almıştı. Muhtemelen Amelia bir banka müdürü ile yatıyordu. Ve bu hiç de adil bir durum değildi.

Bu hikâyeyi Boyd'a anlatınca Boyd onunla aynı fikirde olmadığını söyledi.

"Onunla yatmasına hiç gerek yok," dedi. "Benim banka müdürü bu yeni kadınlardan öyle korkuyor ki onlar geldiğinde hemen masasının altına giriyor ve ne istiyorlarsa veriyor. Gazetecilerin yeni erkek diye ortaya attıkları şey tamamen uydurma. Biz her zamanki salaklarız. Yeni olanlar kadınlar. Dünyadaki en patron ruhlu kadınla evli olduğumu düşünürdüm hep. Ama bu kadınlar çok daha korkunç. Onlardan uzak dur. Sana tek tavsiyem bu."

"Uzak duramam Boyd," dedi Gabriel. "Kadınlara bağımlıyım ben."

"Olmayan erkek tanı mıyorum zaten. Gay olmayı tercih ederdim. En azından erkekler birbirlerine karşı kibarlar."

"Biliyor musun, bence de haklısın," dedi Gabriel. Ofiste onu duyacak kimse olmadığı için yüksek sesle konuşuyordu. Zaten ofisteki bütün erkek yöneticilerin dürbünleri olduğunu ve sırların pek de gizli kalmadığını biliyordu.

Allegro'nun arabasından inişini ve şoförün arabadaki diğer kişiler için kapıyı açışını izledi.

"Bu Allegro'nun annesi," diye fısıldadı yavaşça. Hiç de kötü görünmüyordu. Biraz kınışıklık vardı yüzünde ama bu da güzelliğini artırmıştı sanki. Belki de onunla bir ilişki kurmayı denemeliydi. Bu Allegro'yu üzerdi. Allegro'yu üze bilme düşüncesi Gabriel'i mutlu etti. Gülümsedi. Gamzeleri ortaya çıkmıştı, yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ah," diye içini çekti. "Allegro!" Birçok erkeğin kalbini kırmıştı ve şimdiye kadar hiçbir erkek onunkini kıramamıştı. Elinden gelen bütün çabayı gösteriyordu ama şimdiye kadar pek bir sonuç alamamıştı. Belki de ona büyük bir demet gül göndermeliydi. Koyu kırmızı güller. Ona kendisinin kaba bir herif değil, romantik biri olduğunu göstermeye yarayacaktı bu. Telefonu kaldırdı ve, "Bana Fortnum ve Mason'un çiçek bölümünü bağlayın," diye bağırdı. Orayı işleten adam Gabriel'in eski bir arkadaşıydı ve onun birçok ilişkisini biliyordu. Gabriel'e göre iki tip kadın vardı. Yarış atı gibi yetiştirilmiş olan Fortnum kadınları, ki Allegro da bu gruba aitti ya da Allegro'nun annesi gibi kadınlar. Bu hayat

yanşında onlar kenarda durup seyredenlerdi. Harrods'dan alışverişlerini yaparlardı.

Allegro zamanını böyle şeylerle harcamazdı. O telefonu açar, Rolls-Royce'unu gönderir ve her şey güzel kutular içerisinde kendisine getirilirdi. Gabriel kendi adına Fortnum kadınlarından hoşlandığını düşündü, ama Harrods kadınları daha iyi yemek pişirirlerdi.

Allegro'yu biliyordu. Gabriel'e defalarca su bile ısıtamadığını söylemişti. Telefonu tekrar aldı. "Çiçekler için karta Bayan Wins-tansley'i ve annesini saat sekizde evimde yemeğe davet ettiğimi yazar mısınız lütfen," dedi sekreterine. "Pazartesi günü için olsun." Pazartesi günleri akşam yemeğine misafiri olmasından hoşlanıyordu. Pazartesislerden nefret ediyordu çünkü. Eğer bir şey ters gidecekse, pazartesi günü ters gidiyordu. Aynı zamanda, hafta sonları da herkes şehir dışındaki yazlık evlerine gittiğinde yalnız kalıyordu. Gabriel kır hayatından nefret ediyordu, ineklerden, kokulu keçilerden ve ördeklerden nefret ediyordu. En güzel ördek onun için ölü bir ördekti. Yemeğin menüsünü düşünmeye başladı. O akşamı Madeleine ile flört ederek geçirebilirdi. Bunu düşününce gülümsedi.

Gabriel, Allegro'ya ve Madeleine'e bakarak masanın ucunda oturuyordu. Allegro'nun yemek davetini kabul etmesi onu çok şaşırtmıştı. Çiçek buketini almış ve teşekkürlerini gökdelenin önünde, kaldırımında, Gabriel'in yanında çalışanların önünde, bütün çiçekleri tek tek parçalayarak ifade etmişti. "Kahrolası kız seni!" diye bağırırmıştı Gabriel. "Seni lanet herif!" diye cevap vermişti Allegro da.

Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuş bir halde içeriye girmiş ve, "Bir gün o şeytanı yatağa atacağım ve o zaman ona patronun kim olduğunu göstereceğim," demişti, içten içe, onu yatağa götürebilirse, Allegro'nun yanında kendisinin hiçbir zaman patron rolünü üstlenemeyeceğini biliyordu. Yine de annesi daha uysal görünüyordu ve Gabriel onun mum ışığında yavaş yavaş kızardığını fark etti.

"Madeleine," dedi öne doğru eğilerek ve gamzelerini ortaya çıkararak, "Bana şu anda hayatını nasıl sürdürdüğünü anlat."

"Hayatım çok sade Gabriel," dedi Madeleine ona gülümseyerek, Gabriel'in ne kadar yakışıklı bir adam olduğunu düşünüyordu o sırada. Allegro onunla arasında hiçbir şey olmayacağı konusunda o kadar kararlıydı ki... "Akli fikri cinsellikte anne," demişti. "Bırak gitsin."

"Sevgilim o kadar acımasız olma," demişti Madeleine davetiyeyi gördüğünde, "Dışarıda bir gece geçirmek hoşuma gidecek. Hep o çocuğun çok eğlenceli biri olduğunu düşünmüştümdür."

"Pekâlâ eğer ısrar ediyorsan... Ben de çelik külodumu giyerim. Hem zaten gelmek zorundayım. Eğer yalnız gidersen sana saldırır, kesinlikle."

Şimdi Gabriel'in annesine kur yapışını seyrederken Allegro rahatsız olduğunu hissetti. Annesinin neredeyse kendisini hapsederek evinde sakin bir hayat sürdürdüğünü biliyor ve şimdi Gabriel'in deneyimli bir şekilde onu etkilemeye çalışmasına direnebilecek güçte olmasını diliyordu. Annesinden büyük bir sıcaklığın Gabriel'e doğru aktığını hissetti. Renkler titrek ve ürkekti.

Gabriel ise, altın rengi bir ışık saçıyordu etrafa. Ama o adı biriydi. Para onun tek düşündüğü şeydi. Para ve seks. Amy ile birlikte yatak odasında yatağın üzerinde oturup Tarot kartlarının yardımıyla yeni bir köprü kuruyor olmayı diledi. Amy geceleyin geç bir saatte ona gelecekti ve böylece görünmeyenden görünen dünyaya katılmaları için bir sürü insana yardım edebilecekleri bir köprü kuracaklardı.

Şimdi sürekli görünen Dr. Stanislaus ile konuşmaya çok alışmıştı. Rollo adlı başka bir görünmeyen kişi vardı. Son yaşamında Fransız olan bu kişinin çok güzel bir aksanı ve çok etkileyici bir espri anlayışı vardı. Şimdi kadınlar ordusunun üye sayısı korkunç bir hızla artıyordu. Allegro da işini genişletmeyi düşünüyordu. Son zamanlarda yeni binalar almıştı. Hepsini kadın mimarlar ve inşaat mühendisleri inşa etmişlerdi. Şimdi onların evlerine gidişlerini izlemekten ve geceleri camlarında yanan ışıkları görmekten zevk alıyordu. Bu yeni görünenlere istedikleri vücutta dünyaya gelmelerine izin verilmişti. Köprüyü geçince artık eski hayatları siliniyordu. Birçoğu on sekiz ile yirmi beş yaş arasında olmayı istemişlerdi.

Çok güzel görünüşlü kızların oluşturduğu bir topluluktular. Bu canlarının istediği erkekle birlikte olan kızlar herkesi heyecanlandırıyordu. Âşk olmayacaklarından emindiler. Sadece Allegro'nun âşk olmasına izin vardı. Amy kendi kendisine zevk vermeyi tercih ediyordu. Allegro iki defasında da annesinin başına gelenleri görünce aşkın aptallar için olduğuna karar vermişti. Kendisini sohbete dönmek için zorladı.

"Hiç kendini yalnız hisseder misin Madeleine?" Gabriel içten bir ifadeyle annesine doğru eğilmişti. "Evet bazen," dedi Madeleine, "Ama yazar olabilmek için ödemeye gönüllü olduğum bir bedel bu. Yazarlık yalnızlık işidir. Öyle olmak zorundadır. Yoksa hiçbir şey yazamazsın, insanların bir

roman yazmak için ne kadar çaba harcadığının farkında olduklarını hiç sanmıyorum. Sisyphus gibi. Her gün elimdeki kayayı biraz daha yukarıya çıkarıyorum ve geriye üzerime yuvarlanmamasını umut ediyorum. Bana inan, bütün bir gün yazdıktan sonra kendimi çok bitkin hissediyorum. Ve istediğim tek şey, şöminenin önünde oturup bir sonraki günün işlerini planlamak oluyor."

Gabriel Allegro'ya dönerek gülümsedi. "Açık seçik belli oluyor ki armut dibine düşmemiş bu kez," dedi.

"Senin için farklı sanki çürük yumurta," dedi Allegro şirin bir ifadeyle.

"Söyle sevgilim, orta yaş krizine mi girdik yoksa? Erkeklerin de menopoza girebileceklerini biliyorsun değil mi?"

"Eğer annen burada olmasaydı seni dizime yatırır döverdim. Se-rii şımarık küçük yumurcak" Birden bacağında derin bir acı duydu ve Allegro'nun masanın altından onu tekmelediğini fark etti. "Kızın bana tekme attı!" diye bağırdı Madeleine'e.

"Çok özür dilerim Gabriel. Gerçekten özür dilerim. Allegro, artık insanlara tekme atmayacak kadar büyüdü." Öne doğru eğildi ve Gabriel'in elini tuttu. "Allegro'nun her zaman sebepsiz yere kavga etmek gibi bir sorunu olmuştur," dedi. "Dr. Steckel, çocuk psiki-yatristi, bunun ona çok yumuşak davranarak benim yarattığım bir sorun olduğunu söyledi." Madeleine içini çekti. "Başarısız olduğumu biliyorum," dedi. "Ama böyle şeyler beni üzüyor ve o öyle şirin bir çocuktuk ki..."

O şirin çocuk Gabriel'e tatlı tatlı gülümsedi. Gabriel yavaşça ayağa kalktı ve mutfığa doğru yürürken topallamamaya çalıştı. Mutfığa girer girmez eğilerek bacağını incelemeye başladı. Allegro'nun vurduğu yer açık seçik belliydi. "Allah kahretsin!" diye küfretti. Ana yemek olarak makarnayı hazırlarken mutfakta gözle görülür bir şekilde topallıyordu. Harika bir sos hazırlamıştı. Allegro'nun bile hoşuna gidecekti. Ama muhtemelen bunu belli etmektense ölmeyi tercih ederdi o. Neden bu kız böyle kötü biriydi? Yine de Madeleine ile iyi anlaşıyordu. Yemek odasına döndü. Tepsiyi

ÖPÜCÜKLER

321

masaya bıraktı ve tabaklara uzandı. "Bir kokla Madeleine," dedi makarna ve sos kâselerini onun burnuna doğru uzatarak. "Daha Önce hiç böyle bir şey koklamış mıydın?"

Madeleine ile bir an göz göze geldiler ve Gabriel onun yüzünün birden derin bir acıyla sarsıldığını gördü. Sanki bir an yüzü darmadağın olmuştu ve

bu zarif tatlı kadının acısı Gabriel'i derinden etkiledi. "Affedersin Madeleine," dedi. "Eski bir hatırayı canlandırmak istemezdim." "Endişe etme Gabriel," dedi Madeleine. "Bunu yapmak istemediğini biliyorum. Hem nereden anladın? Evet, bu soston daha güzel kokan sadece bir tek sos biliyorum." Bir anlık bir sessizlik oldu. "Çok eskiden kalan bir hatıra," dedi. Sonra gülümsedi. "Allegro ver de tabağına koyayım," dedi Gabriel, Madeleine'in Allegro'nun erkeklerden nefret etmesinin nedeni olarak kendisini suçladığını anlamıştı.

Gabriel, siyah saçlı kadının kızına doğru eğilmesini izledi. Madeleine kızının hayatında yarattığı üzüntü için — kendi kalbi bu kadar kırıkken - ne boyutta bir suçluluk hissediyordu? Bu acılar sadece âşıkları etkisi altına almaz, bütün aileyi etkilerdi. Madeleine'i böyle üzen erkek, Allegro'nun babası mıydı? Öyle olmadığını sanıyordu. Evlilik konusunun açıldığı birkaç sefer Madeleine kocası ile geçirdiği yıllardan hep rahat bir ifade ile söz etmişti. Hayır bu, Madeleine'i kötü bir şekilde etkileyen birisi olduğu gibi, Allegro'ya da zarar vermiş olan başka bir erkek olmalıydı. Gabriel kendi hayatından da anneye en yakın olan çocuğun aynı şekilde etkilendiğini biliyordu. O karısından ayrılmıştı ve hâlâ kızının üzerinde yarattığı etkinin suçluluğunu taşıyordu. Onun küçük hayatındaki ilk erkek olduğunu ve kaçamakları ile sadece karısını değil onu da incittiğini çok geç fark etmişti. Karısı kendi kendisine bakabilirdi ama minik kızı bunu yapamazdı. Tabağına makarna ve sos koydu.

"Pekâlâ," dedi şarap bardaklarını doldururken, "işte Allegro ile arkadaş olabilmek için bir girişim daha. Sevgilim, beni bir ağabey gibi ya da ona benzer bir sıfatla düşünemez misin? Seninle kavga etmek istemiyorum." "Hayır, sen sadece benimle yatmak istiyorsun. Bütün kadınlarla yapmayı istediğin gibi."

"Allegro," Gabriel onun adını büyük bir sakinlikle söylemeye çalışmıştı. "Neden her konuda bu kadar basit düşünüyorsun?"

021

"Basit oldukları için," dedi Allegro. "Seninle Boyd'un neler konuştuğunuzu bilmediğimi sanma. Boyd peşinden koşmayan bir kadının mutlaka frijit olduğuna inanıyor. Amy ona iyi bir ders vermiş, tabii aynı zamanda sen de."

"Evet, iyi bir ders verdi gerçekten de."

"Erkekler kendilerinkileri indirmeden olmaz. Biz iyi olmayı denedik. Sizinle eşit ilişkiler kurmaya çalıştık ve her seferinde incitildik. Şimdi karşılık veriyoruz."

"Bu ne demek Allegro? Yani organizasyonu yapılmış bir planınız olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Herkesi korkutacak, kadınlardan kurulu finansal imparatorluğunuzdan başka bir şey de mi var yoksa?"

"Bekle de gör tatlı çocuk. Bekle de gör. Şimdi eğer kusuruma bakmazsanız biraz daha dehşet saçmak için kalkmam lazım. Eminim annem sana bulaşıkları yıkamanda yardımcı olacaktır. Bu işte çok başarılı. Anne, ellerini eteğinin altına sokmasına izin verme sakın, iyi geceler sevgilim." Sonra annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. "Herhalde benim bir öpücük beklemeye hakkım yoktur," dedi Gabriel. "Ben sadece yemeği pişirdim çünkü."

"Tabii ki hakkın var tatlı çocuk," dedi Allegro ve Gabriel'e eğilip onu uzun uzun dudaklarından öptü. Öpüşü yumuşak ve kibardı. Nefesi gül gibi kokuyordu. Küçük dili kısa bir an Gabriel'in dudaklarının arasına kaydı, bu da Gabriel'in arzuyla titremesine yol açtı. "Allegro," diye fısıldadı.

"Hoşçakal Gabriel," dedi Allegro, "Sana iyi avlar." Sonra güldü ve dans edercesine evden çıktı.

"Kızın çok şey..." diye başladı Gabriel titreyerek...

"Evet," dedi Madeleine, onun eğer Dr. Stanislaus'un Alleg-ro'nun geleceği için yaptığı planları bilse neler diyebileceğini düşünerek. Ama bunlar bir erkeğin bileceği şeyler değildi.

O an için Madeleine onun bekâr evinde oturmaktan zevk alıyordu. Yan odadaki şöminede erken bir sonbahar ateşi yanıyordu. Kahvenin kokusu da duyuluyordu. "Sana bulaşığı yıkamanda yardım edeceğim Gabriel," dedi Madeleine, "Henüz erken ve ben eve gitmek istemiyorum."

"O duyguyu ben de biliyorum," dedi Gabriel. "Bazen gelen misafirlere, yatma zamanım gelene kadar kalamaz mısınız demek geliyor içimden. Ama sonra bu çok çocukça geliyor bana. Misafir erken ili

kalktığı anda evde çok hüzünlü bir hava oluşuyor. O zaman yatmaya hazırlanırken o sessizliği bozmak için müzik açıyorum. Kendime hep bir fincan bitkisel çay hazırlıyorum. Ya sen?"

"Ben iki diyet bisküvisi alıp onları çayıma batırarak yiyorum. Sonra bir de sıcak su torbam var tabii. Bu yatılı okuldan kalma bir alışkanlık ve gittiğim her yere götürüyorum onu."

"Kahvelerimizi salonda içelim ve ateşin yanında oturalım." Gabriel bu akşamdan çok zevk alıyordu. Madeleine sıcak bir insandı ve evde oluşu ona huzur veriyordu. Onun kokusundan ve hareketlerinden hoşlanıyordu. Huzurlu, sakin bir havası vardı ve bu Gabri-el'i de sakinleştiriyordu. Bu kadın onu asla incitmezdi. "Bana kalbini kıran adamdan söz etmek ister misin?" diye sordu.

"Hayır Gabriel," dedi Madeleine. "Birincisi biteli çok zaman oldu. Tabii o yaranın izi hep kalıyor, ama hayatımı yeniden kurdum ve mutluyum. Hayatın insan yaşlandıkça hep daha iyiye gittiğine inanıyorum. Aklımızı ve deneyimlerimizi de kullanmaya başlıyoruz." Gülümsedi. "Tabii hâlâ yanlışlar yapıyorum," dedi. "Ama beni eskisi kadar üzüyorlar. Kendimi çok da ciddiye almamayı öğrendim. Ayrıca kendi kendime olmaktan da zevk almayı öğrendim."

"Bunu öğrenmeyi ben de isterdim. Yalnız kalmaktan hiç hoşlanmıyorum."

"Gabriel yalnız kalmayı öğrenmek zorundasın. Bu çok değerli bir şey. Televizyonlar ve müzik setleriyle bombardımana tutulmadan önce çocuklar çok küçük yaşlarda kitap okumayı, tarlalarda ve şehirlerde kendilerini keşfetmek için gezip dolaşmayı öğrenirlerdi. Şimdi maalesef televizyonun karşısına oturup kalıyorlar." Sonra gülümsedi. "Allegro farklı," dedi. "Çok hareketli ve o da kendi kendine kalmaktan hoşlanıyor. Her ikimiz de güçlü, bağımsız kadınlarız." Madeleine kahvesini bitirdi ve, "Artık yatma zamanın geldi mi?" diye sordu. "Yoksa biraz daha konuşmak ister misin?"

"Sadece tekrar bir ilişkiye girmeyi düşünüp düşünmediğini öğrenmek istiyorum."

"İsterim tabii tatlım, ama önceki ilişkimi hâlâ bitirmedim. Bir gün Allegro evlendiğinde gidip onu bulacağım. Bir şeyi yoluna koymalıyım. Ona açıklama yapması için hiç şans vermeden kaçtım. Bu çok korkak olduğumu gösteriyordu."

İfİPPW

"Allegro evlendikten sonra mı? Bu olduğunda sen yüz iki yaşına gelmiş olursun."

Madeleine, Gabriel'e gülümsedi. "Allegro birine kalbini verdiğinde bu sadece sürekli bir durum olmakla kalmayacak, üstelik buna layık bir adam bulmuş olacak. Bunu görebiliyorum."

Gabriel, Madelein'in gözlerinden uzlaşmaya yanaşmayacağı mesajını okuyup geri çekildi. "Eller yukarı," der gibiydi Madelein'in gözleri. Ayağa kalktı ve sert bir sesle, "Gidip ceketini getireyim," dedi. Boğazına bir yumru

tıkanmış gibiydi. Madeleine'in "Senin o adam olmanı isterdim," demesini arzu ederdi. Birden bu akıllı kadını kollarına almak için bir istek duydu. Madeleine akıllı bir kadındı, ama aynı zamanda kendine zarar verecek denli de kırılgan. Ceketini giymesine yardım ederken bir an onu kollarında tuttu. Madeleine ona dayandı ve Gabriel onun titremekte olduğunu fark etti. "Uzun zamandır bir erkek beni kollarına almamıştı," dedi gülümseyerek "Bu kişi sen olduğun için sevindim." Sonra yanağına bir öpücük kondurdu. Gabriel onun gözlerinde parlayan yaşları görünce yine çok şaşırılmıştı. Arkasından kapıyı kapatıp Madeleine ile birlikte merdivenlerden inmeye başladı. Onu arabasına götürdü ve dikkatli bir şekilde içeri girmesine yardım etti. Sonra kaldırımın kenarında durup onun arabasıyla uzaklaşmasını seyretti. Madeleine dikiz aynasından ona siyah eldivenli elini salladı. Gabriel de karşılık verdi.

62

"Allegro, Amy ve bütün o kadınlar New York'taki Big Hair tugayına mı katılacaklar mı?" dedi Boyd şaşkın ve titrek bir sesle; dehşete kapılmıştı. "Eğer hepsi birleşirse, dünya bir gecede değişir." Japon borsasındaki Amazonlar gibi... Gabriel'e ürpermesini şaka gibi göstermeye çalışıyordu ama Gabriel'in de soğukkanlılığını korumak için mücadele verdiğini bilseydi acaba yine böyle yapar mıydı?

"Allegro'nun annesi ile dün akşam yemek yedim. Allegro kadın arkadaşlarıyla buluşmak için erkenden ayrıldı. Ben de bulaşığı yıkamama yardım edip benimle kahve içmekten zevk aldığı için yanımda kalan bir kadınla birlikte olmanın beni çok rahatlatıldığını söylemeliyim. Konuşarak çok güzel zaman geçirdik. Bir kadınla, eğer sevişmek istiyorsa yatağa nasıl gidebileceğimizi ya da aksi bir durumda bu reddedilişle nasıl başa çıkacağımızı düşünmeden onunla sadece sohbet edeli yıllar geçmiş." "Al benden de o kadar," dedi Boyd. "Düşünsene bütün istediğin iyi geceler dilerken ona sarılmak ve yanağına bir öpücük kondurmak. Dünyanın ne hale geleceğini bilemiyorum. Her neyse, karım bu gece briç partisine gidiyor. Çok iyi briç oynar. Ben onun kadar iyi değilim. Üstelik bana arkadaşlarımin önünde bağırır. Amerikalı kadınların son yıllarda çok daha saldırgan olduklarını düşünüyorum."

"Öyle tabii," dedi Gabriel. "Ataerkil bir toplumda yaşamamızdan ve onları baskı altına almamızdan kaynaklanıyor bu durum."

"Ama ben karıma baskı yaptığımı düşünmüyorum. Ona büyük bir ev aldım, ipoteğini ödedim. Çocukların okul taksitlerini ödüyorum. Alışveriş ve tatil

harcamalarını ben yapıyorum. Ona nasıl baskı yapıyor olabilirim ki?" Gabriel'in alnı kıışmıştı. "Tam olarak bilmiyorum," dedi. "Ama yapıyoruz. Karımın beni terk etmesinin nedeni de bu baskılar. Tabii bir de kaçamaklarım. O da yapıyordu ama dediğine göre onunki farklıymış. Onun kendi biseksüelliğini yaşama ihtiyacına benim karışmaya hiç hakkım yokmuş. Anlıyor musun?"

326

ERIN PIZZEY

"Hayır anlamıyorum. Karım çalışmaya karar verip de iç mimariyle uğraşmaya başlayınca vergi katsayım arttı. Yani anlayacağın, çalışabilmesi için cebimden para vermiş oldum. Bu da baskıysa, e pes doğrusu. Sana öğlen yemeği ısmarlayayım Gabriel. Hem kafaları da çekeriz."

"Oldu. Yarın New York'tan ayrılmam gerekiyor. Ben New York'tan ayrılır ayrılmaz bütün Big Hair'ler üzerime üşüşecekler. Radarları var galiba. Belki de yumurtalıklarında gizlidir. Erkeklerle yatmadıkları için organlarının çoğunun boşta olduğuna eminim. Onları da işte radar niyetine kullanıyorlar herhalde."

"Bu çok cinsiyetçi bir yaklaşım Gabriel."

"Farkındayım Boyd. Ama bugüne kadar hiç politik davranma-dım, bundan sonra da davranmayı düşünmüyorum çok şükür. Bu yaptığımı da faşizm diyorlar galiba. Hadi gel, erkeklerin yüz karası, gidip bir şeyler yiyelim." Kendilerinden hoşnut bir halde binadan ayrıldılar. Bu gizli toplantılar kendilerine olan güveni tazelemelerini sağlıyordu.

"Adi herifler," diye söyleniyordu Allegro. Gabriel'in ofisindeki halının altında gizlenmiş olan mikrofonun düğmesini kapattı. Amy onun kızgın yüzüne bakarak gülüyordu. "Endişelenme Allegro," dedi. "Onları çok korkutuyoruz. Gabriel'in New York'a gideceğini bilgisini onlara iletelim. June ve Debbie yarın onu ofislerinde bekliyorlar."

"Onun yerinde olmak istemezdim. Hatta onun için biraz üzöldüğümü bile söyleyebilirim. June Big Hair'lerin en belalılarından biri," diye güldü Amy.

"Rahimler hakkında ettiğı sözlerden sonra ona hak ettiğı muameleyi gösterecektir. Bu arada Virginia ile konuşmalıyım, iki gece önce köprüden bu tarafa geçti. Bana fizikte ilk Nobel ödölö alan kadının kendisi olduğunu söyledi. Tabii ki ödölö o almamış. Sevgilisi kendisinin olduğunu iddia etmiş ve o almış."

"Nobel ödölünü kazananlar bile erkekler için kendilerini öldürüyorlar öyle mi? Onların daha bilgili olduklarını düşünmez miydin?"

Amy omuzlarını silktili, "Şekerim," dedi. "Bir kadın ne kadar akıllı olursa bu adi herifleri de o kadar etkilerler. Erkekler zalimdirler ve anlamadıkları şeyleri yok etmek isterler. Eğer bir erkek yeteneğini çalamazsa, seni bu yüzden öldürmeyi deneyecektir."

ÖPÜCÜKLER

327

"Annem hâlâ çok hassas durumda. Geçen gece onu izliyordum. Üstelik çok da masum. Gabriel'in onun peşini bırakacağını umut ediyorum. Eğer onu incitirse, Gabriel'i öldürürüm. O ikinci adamı da öldürmeliydim ama o zamanlar annemi koruyamayacak kadar küçüktüm. Onun nasıl ağladığını hatırlayınca ve kendini tam olarak toparlamasının ne kadar uzun yıllar alacağını düşündükçe - tabii eğer toparlayabilirse - hâlâ öfkeden çılgına dönüyorum."

"Sonunda atlatacak Allegro," dedi Amy. "Ama Gabriel ile biraz oylanmak onu incitmeyecektir. Gabriel yatakta iyidir."

"Onun berbat olduğunu söylediğini sanmışım." Allegro incindiğini hissetti. Birbirlerine her zaman her şeyi söylerlerdi.

"Onu sadece korkuttum hepsi bu. Annenin gözlerini parlatacak."

"Hayır yapamayacak." Allegro'nun sesi çok sertti. "Eğer bunu denemeye kalkarsa, ben onun gözlerini oyacağım."

"Tatlım, hadi dışarı çıkalım da biraz brandi içip June'un cevabını bekleyelim."

Sonunda onları güldüren bir mesaj aldılar June'dan. "Onu bize bırak," yazmıştı June.

"Bu gece rahat uyuyacağım," dedi Allegro. Amy'nin gözleri adrenalininin yüksek olduğunu gösteriyordu. "GabriePin June ve Debbie'nin elinden çekeceklerini düşünmek bana orgazm olmak gibi bir zevk veriyor."

"Seni sadist kadın," dedi Allegro arkadaşının koluna vurarak.

"Babam öğretti," dedi Amy soğuk bir ifade ile.

Gabriel'i uçak yolculuğu çok sarsmıştı. Seyahatini firstclass kısmında, borsayla hiçbir ilişkisi olmayan New York'lu bir Big Hair'in tacizlerine karşı koymaya çalışarak geçiriyordu. "Oh hayır," diye inledi, kadının elini mavi battaniyenin altına, kucağına soktuğunu hissederek. Sonra uyuyor gibi görünen kadına bakmak için döndü ve onun yüzünde hiçbir ifade göremedi.

Başının üzerindeki okuma ışığı açıldı ve ertesi sabah June ve Debbie ile yapacağı görüşmeye hazırlanmaya çalışıyordu. O iki kadın da çok kötü

kadınlardı ve onlara hazırlıksız yakalanmak istemiyordu. Onların New Yorklu aksanlarıyla Big Hair'lere özgü genizden gelen bir sesle konuştuklarını duyar gibiydi.

Şöyle şeyler söylerlerdi: "Son toplantımızda ele aldığınız konular hakkındaki görüşünü yeniden gözden geçirmişsindir herhalde? Ne? Fikrini değiştirmedin mi daha? Bize biraz akim karışmış gibi geliyor." Gabriel, onların konuşmalarının yarısını bile anlamıyordu. Hata kendisindeydi herhalde; öyle olmalıydı, çünkü ilk karısı işlerin hep erkeklerin hatası yüzünden karıştığını söyler dururdu. Bunu sık sık söylediğine göre doğruluk payı olmalıydı. Kadınlar karşısında, bir şey üzerinde fazla ısrar etmemesi gerektiğini yıllar önce öğrenmişti; kendimi onlara acındırana kadar alttan alıp boyun eğmeyi. Ama June'la Debbie'ye bunlar sökmüyordu; o rahatsızlığını belli ettikçe daha da gaddarlaşıyorlardı.

Kadının elini çekmesini sağlamak için servis düğmesine bastı. Hostes koridorda görününce el çekildi. Rahatlayarak derin bir nefes aldı ve hostesten bir viski getirmesini istedi. Başı Boyd ile yediği uzun öğlen yemeğinde içtikleri içkinin etkisiyle zonkluyordu. Birbirlerine bu kadınlar ordusunu dünyadan kazıyacak bir erkek hareketine katılmak için söz vermişlerdi.

"Onursuz yaşayacağımıza ölürüz," demişti Boyd birbirlerine veda etmek için sarıldıklarında. "Duygularımızı ayakta tutalım," diye bağırıyordu Gabriel, Heathrow'a gitmek üzere taksiye binerken. "Orospulara ölüm." Takside giderken Boyd'u bir sokak lambasına derdini anlatırken görmüştü. Boyd bir süre sonra sokak lambasıyla konuşmaktan vazgeçip işemeye başlamıştı. Boyd'un kafasında fötr şapka, kolunda şemsiyesi ve üzerindeki o şık takım elbisesiyle lamba direğine işemesi Gabriel'i kahkahalara boğmuştu. Fakat bu durum komik değildi. Big-Hair koltuğuna oturuyordu. Kadının iri kalçaları kot pantolonunu gerdirmişti, göbeği hamile göbeği gibiydi. Fakat Medusa'nın saçları gibi kabarıp kır saçları kadının hamile olma olasılığını yalanlıyordu. Suratı ablaktı ve ciğer kırmızısı dudaklarının üst kısmı insanın aklına hemen bıyık benzetmesini getirecek kalınlıkta tüylerle kaplıydı. Gabriel bayılacak gibi oldu.

Uçakla birçok kez yolculuk yaptığını, pes etmemesi gerektiğini düşünerek kendi kendini teskin etmeye çalıştı. Karşının ona öğrettiği alıştırmayı yaparak içinde bulunduğu durumu rasyonalize etmeye çalıştıysa da nafile. Aletini bedeninin içine çekebilmeyi arzu-ladı ümitsizce. Bir yerde Hintliler'in bunu iradeleriyle başardıkları-

OPUCUKLER

329

nı okumuştı. Eve döner dönmez bu konuda ders almaya söz verdi kendine. Belki de bütün erkekler bu dersi almalıydı. Testislerle penisin acil durumlarda saklanabileceği bir fare deliği, içkisini bitirdi. El geri gelmişti. Yumuşak bir dokunuşu yoktu. Sanki inek sağmaya alışmış bir el gibiydi. Kendisine rağmen penisinin sertleştiğini hissetti. Lanet olası şeyin ondan ayrı bir hayatı vardı.

Korkudan aklı çıkacak gibiydi ama bacaklarının arasındaki düşman büyümeye devam ediyordu. Umutsuzlukla zili tekrar çaldı. Hostes yanına geldi. "Evet efendim," dedi. Uçakta çıt yoktu, insanların çoğu uyuyordu. O ise bir baş belası olmuştu sanki. "Bana üç kadeh viski lütfen," dedi. Aslında "Bana yardım edin, cinsel tacize uğruyorum," demek istiyordu, ama diyememişti. Erkekler cinsel tacize uğramazlardı. Sadece kadınların başına gelen bir durumdu bu.

Onlar gözlerini yakan gözyaşları ile öylece durur ve o korkunç hikâyelerini anlatırlardı, sonra da kurtarırlardı. Gabriel, Amy ile yaşadığı o korkunç olayı anlatmaya çalıştığında erkekler kahkahalarla gülmüşlerdi. "Şanslı herif," olmuştu aldığı tek cevap.

Gabriel kendini şimdi hiç de şanslı hissetmiyordu, ilk kadehi el vücudunun en duyarlı kısmında dolaşırken içti. ikinci kadehin tadı daha iyi geldi ve bacaklarının arasından yükselen ısıyı hissetmeye başladı.

Karşılaştığı bu durumla baş etmenin tek yolunun geriye yaslanıp zevkini çıkartmak olduğuna karar verdi. Kadınlara verilen öğüt hep bu olmuştu. Üçüncü içkisini de bitirdi ve ondan sonra rahatladı. Doruğa ulaşmak güzeldi. Yanındaki kadına baktı. "Bunu neden yaptın?" diye sordu masumca.

"Geldiğinde öyle berbat görünüyordun ki," dedi kadın boşluğa, bakarak. Gabriel ağlamak istediğini hissetti.

"Bunu bütün erkeklere yapar mısın?" diye sordu merakla.

"Genellikle önemsemezler."

"Ben önemsiyorum ama," dedi Gabriel. "Ben insanım."

"Hayır değilsin. Sen bir erkeksin, değil mi?"

"Tabii ki ama benim duygularım var."

"Hayır yok. Hepiniz lanet heriflerin tekisiniz. Ve bütün erkekler tecavüz ederler."

"Tanrım, karımı tanıyor olmalısın. O pankartlardan bir tane de onun koridorunda asılı." Şimdi kızmaya başlamıştı.

Kadının eli hostesi çağırmak için zile uzandı. "Bu adam," dedi hostes gelince, "Beni rahatsız ediyor."

"Pekâlâ," dedi canı sıkılan hostes, "Kalk oradan." Gabriel derin bir nefes aldı ve sonra çantasını uzanıp ayağa kalktı. Her şey ne kadar çok Kafka'nın yazdıklarına benziyordu. O kitapları da hiç anlamamıştı zaten. "Geliyorum," diye homurdandı. Sonra hostesin arkasından giderek ön kabinin en arka koltuğuna oturdu. Her neyse, diye kendini rahatlatmıştı. En azından şu anda güvendediydi. Belki de eve dönünce kendime bir bodyguard tutmalıyım, diye düşündü. Bu düşünce onu rahatlatmıştı.

63

June ve Debbie, birbirinin aynısı olan masaların ardına oturmuş ofisin arkasındaki çöp kutusuna bakar gibi bakıyorlardı ona. Kötü şeyler hissetti. Gözleri uykusuzluktan perişan bir haldeydi. Kendisini kirli hissediyordu. Gerçekten traş bile olamamıştı. Big Hair, uçağın tuvaletini kendi tekeline almıştı.

"Yüzyılın en berbat şeyi olmalı," dedi uçaktan inerken kadına doğru.

Kadın hemen kaşlarını çatarak tehditkâr bir ifade ile ona baktı ve, "Defol sarsak herif!" diye bağırdı.

"Ah," dedi Gabriel, "Bakire kızın romantik vedası!" Ona gülümsemeye çalıştı ama asfaltın üzerinde elinden geldiği kadar çabuk yürürken buldu kendisini. Havaalanının kapısından girerken kadının arkasından gelip onu yere itmemesini diliyordu.

Şimdi önündeki iki kadına umutla bakarken, sadece biraz merhamet istiyordu. Kendi kendisine bugünden sonra kadınlara iyi davranmaya karar vermişti. Bütün kadınlara. Yatak odalarında geçirdiği, kadınları iğfal ettiği günler bitmişti artık. Bu kararı sadece iyi niyetinden dolayı almamıştı. Aynı zamanda da bu işler artık çok tehlikeli olmaya başlamışlardı. Eski günlerde korkulacak tek şey kadının eşinin ya da sevgilisinin beklenmedik bir anda ortaya çıkmasıydı. Bu, oyuna sadece biraz daha lezzet katıyordu.

Bugünlerde kadınlar, çok kötü kalpli yaratıklar haline gelmişlerdi.

Erkeklerden daha tehlikeliydiler. Gabriel erkeklerin sadece sevişmek ve yemek yemek istediklerine inanıyordu. Bir de bu iki işin arasında sigara içmek isteyebiliyorlardı. Kadınlarsa, komplolar kuruyorlardı. Entrikalarla ördükleri küçük örümcek ağlarının içine oturup zehirli bir çift şişe olayları örmeye devam ediyorlardı.

"Merhaba şekerlerim," diye girdi Gabriel içeriye. Resmi davranmamaya çalışıyordu.

"Biz senin şekerlerin değiliz," dediler June ve Debbie ona bakarak. "Pekâlâ, eğer istersen hemen kâğıtlarını çıkar ve bir an önce şu iş toplantısına başlayalım. On dakika geç kaldın ve bizim için bu zamanın değeri üç yüz dolardır. Eğer bir kere daha geç kalırsan sana para cezası vermek zorunda kalacağız."

"Hey durun bir dakika!" Gabriel çok kızmıştı. "On dakika geç kalmam cinayet işlediğim anlamına gelmez."

"New York'ta gelir." iki kadın büyük bir posterı açtılar ve sonra Debbie ayağa kalktı ve Gabriel'in görebilmesi için posterı çevirdi. Bütün vücudu öfkeyle titriyordu. Gabriel gözlerini kırıştırdı sonra tamamen kapattı. Oh olamaz diye düşündü, hâlâ uçakta olmalıydı ve bu da gördüğü bir kâbustu. Yavaşça gözlerini tekrar açtı. Bu bir kâbustu, ama şimdi gerçek olmuştu. Posterde kendisini cırtlıçplak gösteren fotomontaj bir resmi vardı. Penisine pembe bir kurdele bağlanmıştı. Başının üzerinde Boyd ile yaptığı konuşmadan bir bölüm yazılıydı: "Oldu. Yarın New York'tan ayrılır, ayrılmaz bütün Big-Hairler üzerime üşüşecekler. Radarları var galiba. Belki de yumurtalıklarında gizlidir."

"Bunu söyledin mi Gabriel?"

"Sadece şaka yapıyordum. Gerçekten." İkisi de ona bakıyorlardı. "Eğer şoven ruhlu bir erkek domuz gibi davranacaksan sana bir ders verilmesi gerekiyor. Yarın gece bu poster bütün New York'a asılmış olacak. İngiltere'ye döndüğünde çeşitli billboard'larda bu resim olacak. Spare Labia gibi bazı alternatif dergiler de bunu basmaya gönüllüler. Gerçekten ünlü biri olacaksın. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Madem bunu sormak gibi bir kibarlık gösteriyorsunuz, aslında pek bir şey düşünmediğimi söyleyebilirim. Bunun çok rezilce bir davranış biçimi olduğunu düşünüyorum sadece."

"Kadınlara saygı göstermeyi öğrenmenin zamanının geldiğini düşünüyoruz."

"Ama ben kadınlara saygı gösteriyorum. Ben hep kadınları sevmişimdir. Bu benim en büyük sorunum olmuştur. Onları çok fazla sevmişimdir. Ama bir reform yapacağıma söz veriyorum. O posterı asmadığınız sürece istediğiniz her şeyi yaparım."

"Çok geç. Kız kardeşler arasında bu konuda ortak bir karara varıldı bile."

ikisi birden oturdular. Gabriel onların birbirlerine kalçalarından yapışık olup olmadıklarını merak ediyordu.

"Hadi işimize dönelim," dedi Jude. Sözcükleri garip bir tiksintiyle söylüyor gibiydi. Yüzü zaferle parlıyordu, ikisi de oturup büyük siyah evrak çantalarını açtılar. Yönetici kadınların Londra'da erkekleri otobüste ya da Paris'te metroda iterken sırtlarına dayadıkları çantalandı bunlar. Dünyanın gerçekten erkekler için çok tehlikeli bir yer haline geldiğine karar verdi Gabriel.

Toplantı çok uzun sürdü. Saat birde kadınlar tonbalıklı sandviçler ısmarladılar kendilerine. Sandviçler geldiğinde June gülümsemeye çalışarak, "Bir tane de senin için ısmarladım," dedi.

"Teşekkür ederim ama kalsın," dedi Gabriel, "Uçakta sıkı bir kahvaltı yaptım." Aslında açlıktan midesi karnına yapışmıştı ama öyle karışık bir şey yiyemezdi. Bir keresinde hamburger yemişti de midesi yanmıştı.

Oradan çıkar çıkmaz en sevdiği küçük Fransız restoranına gidip Madam Juliet ile sakinleştirici bir yemek yiyecekti. Madam Juliet onu anlardı.

Neden New York'ta dünyanın en iyi yemekleri varken, orta sınıftan olan Amerikalılar böyle berbat şeyler yiyorlardı? Neden dükkânlar harika elbiselerle doluyken bu Big Hair'ler böyle pa-çoz giyiniyorlardı?

June ve Debbie yamalı Hint işi etekler, siyah süveterler ve spor ayakkabılar giymişlerdi. Islak rezil bakışlı gözleri vardı ve kırmızı bir rujla dudaklarını boyamışlardı. Saat üçte kadınlar konuşmayı bitirdiler. Amerikalı kadınlar konuşmadan duramazlardı. Dükkânlarda ve caddelerde gördükleri ya da otelde onunla ilgilenen kadınlardan bahsetmiyordu. Onlar sıcak, iyi kalpli kadınlardı. Ama bu yönetici kadınlar bir cümleyle ifade edebilecekleri bir şey için en az üç cümle kullanırlardı. Bu Gabriel'in korkunç bir şekilde başını ağrıtıyordu. Tartışmanın en tepe noktasına geldikleri sırada Gabriel sorunun ne olduğunu unutuyordu ve en baştan tekrar başlıyorlardı.

Toplantının sonuna geldiklerinde ise tamamen umutsuz bir durumdaydı. Çok fazla kahve içmişti. Onlar ise her zamanki gibi şişeden bira içiyorlardı. Nefesleri ise bira fabrikası gibi kokmaya başlamıştı.

Sandviçlerdeki soğan Debbie'nin yüksek sesle geçirmesine neden olmuştu. Gabriel sesi duymamazlıktan geldi. Gabriel ofisten New Yorklu terbiyeli insanların işlerine gitmekte oldukları sokaklara çıkmaktan çok memnun oldu. Eski arkadaşı Henry'ye telefon açtı. "Lütfen gel ve beni kurtar," dedi umutsuzluk dolu bir sesle.

"Ne oldu moruk? Aklın başından gitmiş gibi geliyor sesin?" dedi arkadaşı.

"Aklımı kaçırmadım," dedi Gabriel. "Dehşet içindeyim. Big Ha-ir'ler benim peşimdeler."

"Yani kız kardeşlerden mi bahsediyorsun? Gerçekten yardıma ihtiyacın var demektir. Neredesin?"

"Madam Julliet'in restoranında seninle buluşalım. Hemen oraya gidiyorum. Kendime doğru dürüst bir yemek ve bir şişe şarap ısmarlayacağım. Big Hairier domuz gibi yaşıyorlar."

"Bana mı söylüyorsun? Unutma ben zaten burada yaşamak zorundayım."

"O halde bu konuda bir şeyler yapmak zorundayız."

"Her zaman benden daha cesur olmuştundur Gunga Din."

"Cesur değilim," dedi Gabriel, "Çaresizlikten doğmuş bir cesaret bu. Korkakça bir durum yani."

"Görüşürüz Gabriel."

"Teşekkürler Henry."

"Bana teşekkür etme. Arkadaşlar böyle günler içindir." Henry telefonu kapattı. Bir taksi durdurmak için ısıklık çalarken kadınların aksine her zaman erkek arkadaşlarınıza güvenebilirsiniz, diye düşünüyordu.

64

"Erkeklerin sadece seksten konuştukları doğru değil." Gabriel'in alnı endişeyle kırıışmıştı. Izgara tavuk yiyordu. "Bazen başka şeylerden de konuşurum değil mi Henry?"

"Ben şaraptan konuşurum, sanırım bir de yemekten. Sevişmeden önce veya sonra pizza yemeyi severim. Kadınlarla ilgili şu nazik durumu da es geçemeyiz tabi. Seviştikten hemen sonra sigara yakarsan, kadın kendinde bir eksiklik hisseder."

"Kaç tane arkadaşımızın yemek yapma işini üstlenmek zorunda kaldıklarını fark ettin mi?" diye sordu Henry. "Kadınlar erkeklerin iş bölümü yapmak istemediklerinden yakınırlar. Neden bir erkek yemek yapamayan ya da temizlik yapamayan ve yatağa yattığında genellikle, çok çalışmaktan berbat bir duruma gelmiş olan ve bu yüzden de sevişmeyecek olan bir kadınla birlikte olmak istesin ki? Tanrıya şükürler olsun ki Monica farklı."

"Yarın Londra'nın ve New York'un gülme malzemesi olacağım. Kendimi böyle çaresiz hissetmemin nedeni, June ve Debbie'nin elinde benim çınlıçplak ve penisime pembe bir kurdele bağlanmış bir posterimin oluşu. Beni gerçekten yaralayan şey ise," - Gabriel sözün burasında boğazını temizledi, "Penisimi olduğundan küçük göstermiş olmaları." Yüzü asılmıştı. Gözleri Henry'ye çok kederli bakıyordu.

"Bu konuda yapabileceğin pek bir şey yok sanırım," dedi Henry Gabriel'in kolunu tutarak. "Onları engellemek için bir mahkeme emri almayı deneyebilirsin ama bunun için de biraz geç kaldın."

"Pislikler," dedi Gabriel. "Şimdi kafa dengi birkaç erkekle birleşip onlara karşı bir şeyler yapmayı istiyorum."

"Bunun akıllıca olduğunu düşünüyor musun? Kadınların kıvdıklarında nasıl olduklarını bilirsin sen de. Ve bunlar kadın bile değiller. Allegro ve arkadaşı Amy'nin en azından espri anlayışları var ama bu New Yorklu Big Hair'ler... Ben senin yerinde olsam her şey unutulana kadar şehir dışına giderdim." Henry cesaret vermek ister gibi eski arkadaşına gülümsüyordu.

"Allegro'nun bir sloganı var," dedi. "'Hiçbir Erkek Uğrunda Ölmeye Değmez, Bizim de bir slogana ihtiyacımız var. 'Bütün Kadınlardan Ellerinizi Çekin'. Sevişmek için onların yalvarmalarını beklemek lazım. Onlar silahlarını bırakıp aşk için kendilerini kollarımıza atana kadar onlarla sevişmekten kaçınmalıyız."

"Gabriel sen gerçekten iflah olmaz bir romantiksin. Kadınlar aşk için kendilerini asla kollarımıza atmazlar." Henry şimdi gülüyordu. "Kadınlar bizden belirli şeyler isterler, biz de onlardan bunların karşılığı olarak cinsellik talep ederiz."

"Kadınlar çocuklarını büyütürlerken, erkekler seks konusunda biraz değişirler, çünkü çocuk büyütmenin seksi bir tarafı yoktur. Ben biliyorum çünkü benim üç çocuğum var. Ev genellikle bebek kusmuğu ve bok kokar. İkimiz de çok çalışıyoruz. Ve eğer onun başı ağrımiyorsa benimki ağrıyor. Ama biz iyi arkadaşız ve birlikte göğüs geriyoruz bunlara. Tekrar yalnız kalacağımız gün gelecek. Ve o zaman umut ederim çocukların olmadığı günlerimize dönebileceğiz."

"Bazen umutsuzluğa kapılıyorum. Yorgun ve yıpranmış gözükken karıma bakıyorum. Ama her ikimiz de çocuklara tapıyoruz. Sonunda birbirimize sarılıp iyi geceler diyoruz ve çok ihtiyaç hissettiğimiz uykunun kollarına kendimizi bırakıyoruz. Monica, kadınlarla erkeklerin arasındaki savaşın bir parçası değil. O iyi bir eş, iyi bir anne ve ben onu seviyorum."

Gabriel gülümsedi. "Sen şanslı bir herifsin Henry," dedi.

"Hayır değilim Gabriel," dedi Henry, "Bu şans değil. Bu bağlılığın getirdiği bir durum. Ben yıllarca kimseye bağlanmadan değişik kadınlarla seviştim. Bu, kötü bir şarap içmek gibi bir şey. Geriye kalan tek şey, akşamdan kalmışsın gibi bir his. En azından neyse ki şarap şişelerini atabiliyordun. O

kadınlar insana sülük gibi yapışırlar. Külötlerini senin için çıkartmalarının hayat boyu sürecek bir şeyi başlattığını sanırlar. Monica ile karşılaşana kadar hiçbirini iki kere bile düşünmemiştim. Şimdi aşkın ne olduğunu biliyorum. Mutlu bir evliliğin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve mutluyum. Seni dilin bir karış dışanda koşup dururken gördükçe, senin için üzülyorum.

ÖPÜCÜKLER

337

"Yani benim erkek hareketi dediğim şeye katılmayacaksın öyle mi?"

"Tabii ki katılacağım Gabriel, ama ben erkeklerden kötü bir darbe yemiş milyonlarca uysal kadının tarafında olacağım. Eğer bir şey söylemek gerekirse, Allegro'nun tarafında olduğumu söyleyebilirim. Senin savaşın onunla değil Big Haklerle olmalı."

"Savaşımın onunla olmadığını biliyorum Henry. Ben Allegro'ya âşığım. En azından bu duygunun aşk olduğunu düşünüyorum. Buranda berbat bir ağrı hisseder misin?" Gabriel eliyle göğsüne bastırıyordu. "Yani Monica'dan uzaktayken? Ben Allegro'dan uzakta olduğumda bunu hissediyorum. Ama o benden nefret ediyor. Onun savaşı bana karşı. Çok kişisel. Öyle olmamasını dilerdim. Onun annesini yemeğe bile davet ettim. Bir erkek bundan daha ciddi olamaz herhalde. Aslında biraz da annesine âşık olduğumu düşünüyorum. O kadar nazık ve tatlı ki... Geri döndüğümde sanırım onu arayıp bütün bunlar bitene kadar onun yanında kalıp kalamayacağımı soracağım. Dediğin gibi bu poster işi bitene kadar ortalıktan yok olmak en iyisi."

"Böyle yap Gabriel. Artık ben ofisime dönmek zorundayım. Kendine dikkat et eski dostum." Sonra ayağa kalktı ve Gabriel'in sırtına vurdu. Gabriel irkilmişti. Neden Akdenizliler'in yaptıkları gibi erkekler birbirini öpemezlerdi ki?

Oteline dönerken kendisine bir şişe saç boyası aldı. Uçakta oturup da etrafındaki insanların posterini görüp görmediklerini merak edemezdi. Bu çok utanç verici bir durum olurdu.

Otele gidince kendisini banyoya attı ve kullanma talimatlarını dikkatle okudu. Plastik eldivenleri giydi ve saçını yıkadıktan sonra sıvıyı dikkatle kafasına sürdü. Sonunda da plastik boneyi başına taktı. Yatak odasına gitti ve başını yıkaması gereken süreyi geçirene kadar beklemek için yatağa uzandı. Ondan sonra saçları sarı olacaktı ve kimsenin kendisini

tanımayacağını umut ediyordu. Otelin me-nüsünü okurken acaba June ve Debbie'yi penisi konusunda yanlış bilgi vermekten dava edip edemeyeceğini düşündü. Hep penisiyle övünmüştü. Ve hep penisini tutarak uyurdu. Onun bedeninden ayrılıp, kendi kendisine maceralar yaşamak üzere çekip gittiğini gördüğü kâbusları olmuştı. Aslında bu kâbuslar o kadar gerçeğe yakın olurlardı ki, uykudan bağırarak uyanırdı. Akşam yemeği için uçağa

022 .

binmeden önce bir şişe şarap rsmarlamayı düşündü. Böylece uçakta uyuyabilirdi.

Saate bakmadan, saçındaki boyayı yıkadı ve şampuanladı. Aynada korkuyla kendisine baktı. Evet saç şimdi gerçekten mükemmel bir sarı olmuştı. Ama siyah kaşları ve sakalları çok garip görünüyordu, içini çekti. Kadınlar bu işi nasıl yapıyorlar acaba, diye merak etti. Ojeler sürüyorlar ve uzun topuklu ayakkabıların üzerinde salınarak yürüyorlardı. Eğer kadın olsaydı, bu gece arayabileceği bir sürü kadın arkadaşı olurdu. Onlarla yeni saç boyaları hakkında konuşur ve onların uzman önerilerini alırdı. Odayı onların fısıltısıyla, dedikodu yapan kıkırtılarıyla doldururdu. Ama erkek olduğu için şimdi akşam yemeğini tek başına yemek zorundaydı. New York'taki bütün erkek arkadaşları, karlarına ya da sevgililerine kavuşmak için aceleyle evlerine gidiyorlardı. Erkeklerin, kadınların olduğu gibi, birbirlerine destek olan grupları yoktu.

Eğer bir adam birisiyle birlikte değilse eve, annesine gidebilirdi. Gabriel'in ise annesi de yoktu. Yıllar önce kanserden ölmüştü. Oteldeki yatak odasında kendisini çok yalnız hissetti. Gözyaşları gözlerini yakmaya başlamıştı. Telefona uzandı. Annesini düşününce Ma-deleine'i ile geçirdiği geceyi hatırladı.

"Madeleine?" dedi "Berbat bir sorunla karşı karşıyayım. Bana yardım edebilir misin?"

"Sorun nedir Gabriel? Sesin çok kötü geliyor."

"Benim olduğumu nereden bildin?" Gabriel kendisini birden daha iyi hissetmeye başlamıştı. Sesini bu kadar net hatırladığına göre Madeleine ondan gerçekten hoşlanmış olmalıydı.

"Sesini tabii ki tanıyorum Gabriel," dedi Madeleine. "Çok belirgin bir sesin var ve ben de ses tanımak konusunda uzmanımdır. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Bu sözler Gabriel'e çok iyi gelmişti. "Yarın seninle kalabilir miyim?" diye sordu. "New York'taki o korkunç kadınlar benim berbat bir posterimi yollara asacaklar. Ve ben bütün finans dünyasının eğlencesi haline geleceğim."

Bütün gün beyninin içinde dolaşmış olan bu sözleri her duyduğunda, gittikçe daha da kötü geliyordu kulağına. "Posterde ben çınlıçplak ve eee... şeyime... John Thomas'ıma bir kurdele bağlan-

ÖPÜCÜKLER

339

mış şekilde görülüyorum." John Thomas demek penis demekten daha kibar gelmişti Gabriel'e. Birden Madeleine'in kahkahasını duyarak irkildi.

"Bunda gülünecek bir şey yok Madeleine," dedi. Kendisini incinmiş hissediyordu. En azından Madeleine'in onunla dalga geçmeyeceğini düşünmüştü. "Gülmüyorum Gabriel. Üzgünüm," dedi Madeleine, ama kıkırdamasını bir türlü engelleyemiyordu. "Ne yapacaksın peki?"

"Sana gelip bir süre saklanabileceğimi umut ediyorum." "Tabii ki... Hafta sonu için editörüm ve temsilcim geliyorlar. Uzun bir süredir görüşmemiştik. Ama onları seveceksin. Her halükârda buraya gel."

"Gelip beni alman mümkün mü peki? Çok şey istediğimi biliyorum ama trene binmek fikri, yani bütün o insanlar beni tanıyabilirler... Yani daha şimdiden paronayaklaştığımı düşünüyorum." "Tabii ki. Ne zaman geliyorsun?"

"Sabah on birde. Madeleine gerçekten harikasin. Ve acaba bir de battaniye getirebilir misin? Belki altına girmek zorunda kalabilirim. Umarım kimse beni fark etmez. Şapka giyeceğim ve siyah gözlükler takacağım. Yakalarımı da kaldıracacağım." "Oh Tanrım ne macera."

"Macera değil Madeleine. Çınlıçplak bir posterim hazırlanmış. Üstelik John Thomas'ım da olduğundan çok küçük gözüküyor." Madeleine'in telefonun diğer ucunda kahkahadan kınıldığını duyabiliyordu. "Eğer senin başına gelseydi neler hissederdin acaba?" diye sordu, "iddiaya girerim ki böyle gülmezdin."

"Eğer kıçımı olduğundan küçük gösterebilirsem gülerdim. Hatta dans bile edebilirdim. Endişelenme Gabriel. Dünyadaki en ünlü penis seninki olacak. Belki de ünlü bir film yıldızı olursun." "Büzüşmüş bir penisle değil."

"Oh şekerim, endişelenme. Ben sana bakarım. En sevdiğin yemek nedir?"

"Sosisli bir şeyler. Yanında da viski içerim."

"Pekâlâ. Yarın seni saat on birde alacağım. Hiçbir şey için endişelenme."

Umduğundan daha kolay olmuştu. Şimdi kendisini çok daha rahatlamış hissediyordu. Madeleine ona en sevdiği yemeğin ne olduğunu sormuştu. Yorkshire sosuna batırılmış, sanki onları yemeniz

34ü

ERIN PIZZEY

için yalvarıyormuş gibi duran soslar. Sonra o yoğun kahverengi sos... Uçağa binmeden önce kendisine yemek alacaktı. Kimbilir belki yarın Allegro'yu yeniden görürdü. Madeleine'e onun hakkında bir şey sormamıştı. Planlarını dikkatli yapmakta fayda vardı.

65

Madeleine Allegro'ya, kendisi Londra'ya gittiğinde Susan ve Stella'yı rahat ettirmesi için mesaj bırakmıştı. Tabii ona Londra'ya neden gittiğini açıklamamıştı. Onları rahat ettir demek; onların kadehlerini cinsiz bırakma demekti. Biraz mideleri bayram etsin diye, biraz da yıllardır hafta sonu bir araya gelmedikleri için yemeğe yengeç etli volovan hazırlamıştı. Londra'da yüksek sosyete sanki çok büyük bir hortumun içinde dönüp duruyor gibiydi. Madeleine bu çemberin içine girmeye çalışmıştı ama televizyonda gördüğü ünlü yüzleri kendi evinde görmek onun gözünü korkutmuştu. Partilere gitmiyordu artık. Mutfağında kendi volovanlarını yapmayı tercih ediyordu. Susan ve Stella'yı da Londra'da nadiren görüyordu. Yıllar geçtikçe kır tellerin saçlarının arasına yerleşmesini ve dudaklarının kenarında çizgilerin belirmesini izlemişti. Bacakları artık sıkı değildi ve derisinin gerginliğini kaybetmesi onu üzüyordu. Ama üzülürken bile, kendine güveninin ölçülemeyecek kadar çok arttığını biliyordu. Hâlâ çok utangaçtı ve iç dünyasına insanların girmesine izin vermekte zorlanıyordu. Ama artık kırılan bölgelerinde bile çok güçlüydü. Hayatta acı-tatlı birçok günler geçirmişti. Artık yeni deneyimlere ihtiyacı yoktu. O dünyadaki birçok insandan - bir bestseller yazarı olarak ünlü olduğunda kendisiyle çabucak arkadaş olanlar gibi - farklı olarak, bıçaklandığında gerçekten kanı akıyordu onun. Çok uzun zaman boyunca, çok sık bıçaklanmıştı.

Gabriel'i almaya giderken, Germaine ve Edwina'yi düşündü yolda. Kocalarını ve sevgililerini başınızdan atabilirdiniz ama iyi arkadaşlıklar sonsuza kadar sürüyordu. Berrak mavi gökyüzüne doğru gülümsedi. Gabriel'in sesinden kendisini berbat hissettiği anlaşılıyordu. Yüksek sesle güldü. Sonra onun çırılçıplak nasıl görüldüğünü merak etti. Chiswick High yolundaki bir tütüncüye gelince durdu. Okula giden bir grup gencin

ellerindeki bir magazine bakarak kıkırdadıklarını fark etti. Dükkâna girip Spare Labia'dan bir tane de o aldı. "Şansın var tatlım," dedi satıcı, "Bu Londra'daki son dergi. Ne iri bir parça!" Madeleine derginin parasını ödedi. Gabriel' in çıplak posterini göreceğini düşünerek kapağı açmaya cesaret edemiyordu. Ya o kadınlar kendisinin o iri parça dedikleri adamı almaya gittiğini bilselerdi ne yaparlardı? Arabasına koştu. Sürücü koltuğuna otururken kıkırdıyordu. Gabriel'e eve gidene kadar işkence edebilirdi.

Bariyerlere gelince durdu. Boynunu uzatıp dışarıya baktı. Gabriel neredeydi? Sonra onu gördü. O uzun boyu ve geniş omuzlarıyla hiç şüphe yok ki gördüğü oydu. Birden bu adamın dikkatini çekmesinin bir nedeninin de kendisine Paolo'yu hatırlatması olduğunu anladı. Keşke Paolo'yu karşılamaya gelmiş olsaydı. Omuzlarını silktilti ve bu düşünceyi kafasından attı. Bu olmayacak bir durumdu. Gabriel yüzünü iyice örten bir yağmurluk giymişti. Madeleine'in o güne kadar gördüğü en büyük siyah gözlükleri takıyordu. New York'ta Paolo ile ilişkisinin başladığı günlerde kendi aldıklarından bile büyüktü. Eli gözlüklerine gitti. Onları hâlâ kullanıyordu. Sürekli o eski sızıyı hatırlatan bir şeydi. Ama onu atamıyordu. O Madeleine'i birçok meraklı gözden korumuştı. Paolo'nun arkasından gözyaş selleri akırtırken, gözleri ağlamaktan şişmişken gözlüğü vefakâr bir şekilde burnunun üzerinde durmuştu.

Gabriel kalabalığın arasında onu gördü ve elindeki evrak çanta-sınrona doğru salladı. Madeleine de elini salladı ve beklemeye başladı. Güzel, işte gelmişti ve tek parça halindeydi. New York'ta havaalanında bir grup Big Hair'in saldırsına uğramıştı yani... "Kendi posterini gördün mü?" diye sordu Madeleine ona sarılırken. "Evet," diye homurdandı Gabriel.

"Kennedy Havaalanı'nda büyük bir tane vardı. Yol boyu başımda şapkam ve gözlerimde güneş gözlükleriyle oturdum. Şükürler olsun ki kimse beni fark etmedi." Kaçamak bakışlarla etrafını süzdü.

"Hadi gel şekerim," dedi Madeleine, "Evde temsilcim ve yayıncım bekliyor. Biz gidene kadar cinden kafayı bulmuş olurlar, ikisinin de akıllarını karıştırmak hoşuma gidiyor. Allegro yemekle ilgileniyor."

"Oh Tanrım, Madeleine, eğer o yemeği benim için hazırladığını bilse eminim içine tükürür. Bütün Kız Kardeşler'in benden nefret ettiklerini bilmek hiç de hoş değil."

ÖPÜCÜKLER

"Allegro senden nefret etmiyor Gabriel. Erkekler ayıracak fazla zamanı yok. Bunun için de onu suçladığımı söyleyemem. Bugünlerde eğer bir erkeğin aklına bir fikir gelmişse, hemen bir komite kuruyor. Eğer Allegro'nun aklına bir şey gelirse, o her şeyi kendi kendisine hallediyor ve iyi de beceriyor."

"Bu enerjiyi nereden buluyor bilmiyorum," diye esnedi Gabriel.

"Kadınların her zaman erkeklerden daha fazla enerjileri vardır. Biz uzun dönemde dünyanın bütün sorumluluğunu almak için programlanmışız. Erkekler ise sadece kısa süreli çalışabilirler. Kadınlar erkeklerden daha hızlı geliştiler. Düşünürsen, bizler beynimizin daha büyük bir kısmını kullanıyoruz."

"Bu konuyu hiç düşünemiyorum. Bitkin bir haldeyim. Uyumamın sakıncası var mı?"

"Uyu şekerim," dedi Madeleine. Konuşmak zorunda olmadıkları için o da sevinmişti. Yeni kitabını düşünmek istiyordu. Karakterler yavaş yavaş belirginlik kazanmaya başlamışlardı. Birçoğu Madeleine ile konuşuyordu. Aralarında bir kavga çıkmıştı, çünkü erkek kahraman Madeleine'in kadın kahramanın söylediklerini yazarken harcadığı zamanı kıskanıyordu. "Hep onun benim hakkımdaki yakınmalarını dinliyorsun," diye suçlamıştı Madeleine'i.

Madeleine arabasını sürerken gülümsedi. Diğer sürücüler kendi kendime konuştuğuma bakıp benim deli olduğumu düşünüyorlardı, dedi. "Kadın kahramana daha çok zaman ayırmıyorum," dedi sonra. "Şu anda onun söylemek istediği şeyleri dinlemem gerekiyor. Kısa zaman sonra senin de sıran gelecek."

Madeleine romanın bu kısmını hep sevmişti. Yeni bir günde, yazılacak yeni şeylerin neler getireceğini hiç bilmiyordu. Genellikle alından ter damlatarak ve bütün bir gün yazdıktan sonra bitkin bir halde, koltuğa oturup işin tadını çıkarıyordu.

Eğer özellikle heyecan veren bir gün olmuştaysa, kendisine büyük bir kadeh cin alıyor ve sonra kadehini yazarların tanrısına kaldırıyor. "İşığa!" diyordu ve sonra gidip kendisine güzel bir yemek pi-şiriyordu. Bugün akşam yemeğinde bir sürü konuğu vardı. Onlara çok çeşitli yemekler hazırlamıştı. Gabriel'in istediği şeyi de unutmamıştı tabii.

Yemek söz konusu olduğunda erkekler ne kadar çocuklaşıyor-lardı. Gabriel'in uykudaki hali ona Syracuse'u ve onun yanında

horlamasını hatırlattı. Uykuda harcanan onca yıl. Hayatının o dönemi kapandığı için mutluydu. Bir daha asla bir erkeğin ayağını, kapısının eşliğinden içeriye ya da yatağına atmasına izin vermeyecekti. Ödenen bedel hep çok fazla oluyordu. Paolo hariç mi? Git başımdan Dr. Stanislaus," diye bağırdı. "Git ve bir fare yakala."

Madeleine eve girerken Stella'nın sesini duydu. Gabriel arkasından yarı uykulu bir halde sendeleyerek geliyordu. Elinde çantası vardı. "Aman Tanrım, Gabriel," diye bağırdı Stella, "Daha şimdi televizyonda penisini gördük. Minik, siyah bir bez parçası vardı üzerinde." Sonra kahkahalarla güldü, "işte dünyadaki en ünlü penis," diye bağırarak Susan da ona katıldı. Allegro elinde bir posterle salona girdi, "Şuna bak Gabriel," dedi.

"Dünyadaki en küçük penis bu olmalı."

"Benim penisim dünyadaki en küçük penis değil," dedi Gabriel, "Aslında oldukça da büyüktür. Sana göstermemi ister misin?"

Bir an için büyük bir sessizlik oldu. "Buna gerek olduğunu sanmıyorum tatlım," dedi Madeleine kibarca. "Sana inanıyoruz." Gabriel o kadar güçsüz gözüküyordu ki, Madeleine yanına gidip ona sarıldı. "Hadi gel şekerim," dedi. "Eşyalarını yukarıya yatak odasına çıkaralım."

"Teşekkürler Madeleine," dedi Gabriel. "En azından burada bir kişi benim içinde olduğum berbat durumu anlıyor."

"İçinde olduğun berbat duruma çok daha anlayışlı yaklaşabilirdik Gabriel," dedi Allegro. "Eğer sen de kadınların kötü durumlarına saygı gösterebilseydin."

"Ama ben kadınlara saygılıyım Allegro. O posterdeki sözü şaka yapmak için söylemiştim. Kadınları seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ve bütün arkadaşlarım da benim gibi hissediyorlar. Mutlu bir evliliği olan ve kansına hep sadık kalmış olan bir arkadaşım bile var. O çocuklarını bile seviyor. Buna inanabiliyor musun? O sarı benizli, pislik içindeki şeyleri, çocukları bile seviyor."

"Hadi gel Gabriel," dedi Madeleine. "Yıkanıp temizlendikten sonra aşağıya gel ve yemeğe katıl."

O gecenin ilerlemiş saatlerinde Allegro kapıda bir ses duydu.

"Ne var Gabriel?" diye sordu.

"Benim olduğumu nereden bildin Allegro?" dedi Gabriel.

"Gözlerimde röntgen ışınları var."

"Sadece sana penisimi göstermek istiyorum Allegro. Küçük olmadığını. Gerçekten büyük."

"Git buradan Gabriel. Sana inanıyorum. Sana inanıyorum. Yatağına git şimdi."

"Sadece sana göstermek istemiştım."

"Yatağına git Gabriel." Sonra Gabriel'in koridorda uzaklaşan ayak sesleri duyuldu ve Allegro yüzünde şefkatli bir ifade ile uykuya daldı.

ÖPÜCÜKLER

347

66

"İşte bu harika! Bütün ülke benim penisime gülüyor." Gabriel AUegro'nun odasından döndükten sonra Susan ve Stella'ya içini dökmüş ve sonra gecenin geri kalan kısmını yatak odasında geçirmişti.

Ertesi sabah saat on ikide henüz traş olmamıştı ve akşamdan kalmaydı.

Yine de yakışıklı görünmeyi beceriyor diye düşündü Susan. Daha genç olmamam ne kötü, diye düşündü. Belki de Hollan-da'daki kitap fuarına davet edebilirdi onu. Kitap fuarlarından çok sıkılıyordu ve gittiği arkadaşlarının da hepsi bu fuarlara meraklı olan insanlardı. Gabriel'e gülümsedi. "Herkesin senin penisine güldüğünü sanmıyorum Gabriel," dedi. "Kadınların yalnızca iyi bir şakadan hoşlandıklarını düşünüyorum ben. Hem eğer bu bir kadın posterı olsaydı, kimsenin dikkatini çekmezdi."

"Arkadaşım Boyd ile ortak bir plan yapıp silahlarımızı kuşanmış bir şekilde ortaya çıkacağız zaten," diye yanıtladı Gabriel. Bacaklarını kendini korumak ister gibi çapraz yaparak oturmuştu.

"Hey Gabriel kendini Morning Argus'ta gördün mü?"

"Hayır, görmek de istemiyorum." Ama sonra gazeteyi almak için elini uzattı. AUegro'nun üzerinde göğüslerini belli eden eski bir tişört ve dar bir kot pantolon vardı. Saçları omuzlarına dökülmüştü ve her zamanki gibi yüzünde makyaj yoktu.

Bu ikisinin çocukları ne güzel olurdu, diye düşündü Susan onları seyrederken. Ama böyle duygusal, dolambaçlı yollara girmenin bir anlamı yoktu. Allegro erkeklerle ilgilenmiyordu.

"Of Allegro, beni bir daha çimdikleme sakın!" Gabriel ayağına kalkmıştı.

"Eğer beni bir kere daha çimdikler, dırter ya da yumruk-larsan, ben de popona vuracağım."

Allegro dilini çıkarttı. "Önce beni yakalaman gerekecek," diye bağırdı.

"Tamam," dedi Gabriel. Tam yürüyüp gidecekti ki Allegro birden koluna bir yumruk atıp dışarıya kaçtı. Ayağının altında çimen-

ler çok serindi. Rüzgârın saçlarının arasında estiğini hissediyordu. Bu şekilde bir kovalamaca çok heyecanlı oluyordu. Gabriel'in arkasında olduğunu duyabiliyordu. Kahkahalarla güldü ondan ileride olduğu için. Kahrolasica beni yakalayacak, diye düşündü sonra. Gabriel ona yaklaştıkça Allegro da ayağının altındaki toprağın titrediğini hissediyordu. Genellikle erkekler ona yetişemezlerdi. Sadece Amy kendisi kadar hızlı koşardı. Şimdi Gabriel'in soluklarının sesini duyabiliyordu. Sonra Gabriel'in elinin kolunu yakaladığını hissetti. "Seni yakaladım," diye bağırdı Gabriel zaferle ve sonra onu yere düşürdü. Allegro Gabriel'in altında yatarken konuşamayacak kadar nefes nefe-seydi.

"Allah kahretsin," diyebilirdi sonunda. Ve vahşi bir şekilde onun elini ısırdı. Gabriel çığlık attı. Allegro'yu sırt yüzüstü çevirip poposuna bir tokat indirdi. Allegro'nun yüzünü çimenlere gömmüş tıslıyordu, "Sana canımı yakmamamı söylemiştim."

Sonra Allegro'yu sırtüstü döndürdü. Hâlâ kollarıyla onu yere yapışmış halde tutuyordu. "Bırak gideyim," diye kıvrandı Allegro. Gözlerinde yaşlar birikmeye başlamıştı. Gabriel onun yüzüne baktı. "Allegro benden korkuyorsun değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Allegro ve ona tükürdü.

"Evet korkuyorsun," dedi Gabriel. "Seni geçebileceğimden korkuyorsun."

"Kalkmama izin ver," dedi Allegro daha az sinirli bir sesle.

"Dinle Allegro, benim istemeyen kadınlara zorla asılmak gibi bir huyum yoktur. Bunu yapmaya ihtiyacım da yok. Hayatımda zaten bir sürü kadın oldu." Sonra sırtüstü uzandı. Allegro da yanına oturdu. Gabriel uzanmış bir çimen parçasını çiğniyordu. "Gerçekten ihtiyacım olan şeyse," dedi tepkisel olarak, "Bir arkadaş. Güvenip, yanında ağlayabileceğim bir kadın. Neden sadece arkadaş olamıyoruz?"

"Bunu bilmiyorum Gabriel," dedi Allegro. Yanında oturuyordu. Gabriel onun her an kaçabileceğini hissediyordu ama hâlâ oradaydı işte. "Bir erkekle hiç arkadaş olmadım," dedi Allegro. "Amy bir erkekle bir kadının hiç arkadaş olamayacaklarını söylüyor."

"Eğer öyle bir şey varsa neden biz ilk mükemmel arkadaşlığı kurmuyoruz? Hep kadınların birbirlerine sırlarını anlatmalarına imrenmişimdir. Bana bütün sırlarını anlatacak mısın? Erkekler saatlerinin ve penislerinin ölçüleri dışında hiçbir şeyi itiraf etmezler."

Allegro Gabriel'in yüzünü inceliyordu. "Pekâlâ," dedi. "Ama önce sen bana gerçekten büyük bir sır vermelisin."

"Tamam," dedi Gabriel ve bir an düşündü. Sonra "Geceleri düşebileceğini düşünerek penisim elimde uyurum ben," dedi. Birden kızardığını hissetmişti. Allegro gülümsüyordu. "Güleceğini biliyordum," dedi Gabriel çaresiz bir şekilde.

"Aslında gülüyorum," dedi Allegro. "Bunu çok sevimli buldum. Hadi bakalım sıra bende şimdi. Bir tane sıcak su torbam var," dedi sonra. "Onu her yere yanımda götürürüm. Çantamda da oyuncak taşıyım. Bunu kimse bilmez. Amy bile oyuncaklarla oynadığımı bilmiyor." Şimdi kızarma sırası ona gelmişti. "Gabriel," dedi. "Şu küçük, komik oyuncak arabalardan sende de var mı?"

"Şey, evet, var," dedi Gabriel. "Bütün masal kitaplarım yatağımın baş ucundadır. Biliyor musun Allegro arkadaş olabileceğimizi düşünüyorum." "Gerçekten hiç cinsellik yok değil mi, sadece arkadaşız yani?" dedi Allegro ona şakacı bir bakışla bakarak.

"Tabii Allegro. Anlaştık. Tamam mı?"

"Anlaştık Gabriel."

"Eve kadar yarışalım mı?" Allegro kalktı, Gabriel de arkasındaydı. Küçük bir meşe yaprağına benziyor, diye düşündü. Allegro şimdiye kadar tahmin ettiğinden çok daha kırılgandı. Onu korumak gibi bir sıcaklık hissetti içinde. Allegro sorumluluğunu alacak birilerine ihtiyaç duyuyordu. Madeleine kızını çok güzel koruyordu. Ama o kadınlara özgü bir şekilde yapıyordu bunu. Bir erkek içinse durum farklıydı. Allegro'yu mavi kaşmir bir battaniyeye sarmak geldi içinden. Onu büyük bir Rolls-Royce'un ön koltuğuna sürüklemek istedi. Onun hiçbir zaman aç kalmamasını ya da üşümemesini sağlamayı istedi. Eve vardığında bu yeni arkadaşından dolayı hem şaşkın hem de memnundu.

İkisi birlikte eve girerken Stella onların pembeleşmiş yüzlerinde-ki gülümsemeyi fark etti. "Sonunda anlaştınız galiba," dedi. "Bir an için birbirinizi öldürebileceğinizi düşünmüştüm."

"Yok," dedi Allegro gülümseyerek. "Gabriel ile ben erkeklerle kadınların arasındaki savaşı sona erdirdik. Köprüdeki iki cinsi tek-

ÖPÜCÜKLER

349

rar bir araya getiren ilk tahta biz olacağız." Sonra diğer köprüyü düşündü; erkeklerle kadınlar arasındaki uçurumu birleştiren, görünmeyen kadınlara sonsuzluk hakkını bahşeden, koptu kopacak örümcek ağı benzeri o köprüyü."

"Elini uzatmanın zamanı gelmişti," diye fısıldadığını duydu Rol-lo'nun. "Aferim sana cherie." Allegro annesinin, arkadaşları ile sohbet ettiğini duyabiliyordu.

"Bir erkekle arkadaş olmanın iyi bir durum olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu. "Annem gibi sonunda acı çekmeyeceğim değil mi?"

Bu soruya cevap verilmemişti. Allegro kaderini yaşaması gerektiğini hatırladı. Bu sorunun cevabını bulmanın bir tek yolu vardı. Gabriel'le arkadaş olabilirlerdi. Bu sorunun cevabını bulmanın tek yolu da bunu denemektir. Madeleine'e, Stella ve Susan'ı arabaya bindirirken yardım etti. "Romanın için sana iyi şanslar diliyoruz Madeleine," dedi Stella sürücü koltuğuna otururken. Allegro onun büyük paketlerini kucağında taşıyordu. Bir çantada meyve bahçesinden topladıkları meyveler vardı. "Şimdilik bir sonuca vardın mı?" diye sordu Stella ona.

"Karşıt cinslerin arasındaki kavga konusunda mı?" dedi Madeleine. "Eğer bunu yapabilseydim, bir daha roman yazamazdım. Romanlar cinsler arasındaki kavgaya dayanıyor çünkü. Bazen biz romancıların bu kavganın ne kadarından sorumlu olduğumuzu da merak ediyorum." Camdan içeri doğru eğildi. "Susan," diye seslendi. "Çok sigara içme tatlım. Ciğerlerin için endişeleniyorum gerçekten."

"Endişelenme Madeleine. Seks yapmanın artık benim için en önemli şey olduğu yaşları geçtim. Bu yüzden eğer gebereceksem bu da sigaradan olacak. Sana seviştiğim dönemlerde de tercihimin bu olduğunu hatırlatırım." Sonra dramatik bir şekilde, içini çekti.

"Hadi Susan," dedi Stella. "Senin kendini böyle hissetmene yol açan şey, yaşı değil. Erkeklerle ilgini kaybediyorsun hepsi bu. Erkekler kadınlardan çok daha önce çökerler ve yaşlanırlar. Bizler ilgilendiğimiz şeylerden hiç vazgeçmezken, onlar ilgilerini yitirirler. Bütün sorun da bu." Madeleine'e gülümsedi. Sesi yumuşamıştı. "Kendine dikkat et tatlım," dedi. "Bu Tanrının unuttuğu yeşil ormanda seni her bırakışında bundan nefret ediyorum. Eminim istediğinden fazla yalnızsındır burada."

JDU

ERIN PIZZAY

"Hayır değilim aslında. Eğer yalnızsam bu daha çok kozmik bir yalnızlık oluyor. Bunu her yerde hissedebilirim. Bütün gece sevdiğin insanlarla birlikte olup onlarla sohbet edebilirsin ama sonra onlar gittiklerinde yine sessizliğine dönmüş olursun.

"O sessizlik olmadıkça da ben yazamam. Kafamın içindeki sesleri duyamam çünkü. Genellikle evde dolaşıyorum ya da ormana bakarak kapıdaki

merdivenlere oturuyorum, ikiniz de romanın ne kadar titizlik isteyen bir şey olduğunu anladığınız için şanslıyım. Bu hamilelikte bebeğin gelişimi gibi bir şey. Bebek doğana kadar onu her şey öldürebilir.

"Bazen o kadar kendimi kaptırıyorum ki bu beni korkutuyor. Her neyse, sizi tutmayayım. Yazı yazmak konusunda dolup taşıtığımı hissettiğim anlarda hap almış gibi oluyorum. Bu insanı tüketen bir arzu."

"Madeleine seni anlıyoruz. Eğer telefonda birinin sesini duymak istersen, ben ve Stella yazarlarımız için günün yirmi dört saati oradayız.

"Gitmeden önce, sana bir şey sormam gerekiyor Madeleine." Susan camdan dışarı uzandı ve fısıldayarak, "Allegro'nun Gabriel'e âşık olması gibi bir şans var mı?" diye sordu. "Birbirlerine öyle yaklaşıyorlar ki..."

"Sanmıyorum Susan," dedi Madeleine. "Bu sabah geldiklerinde birbirlerine karşı uygar bir tutum gösterdiklerini ilk kez gördüm. Çok hoş olabilir, değil mi? Çok kalp kırmış olsa bile Gabriel çok hoş bir erkek. Bana hâlâ iyi bir sevgili bulabilecek kadar genç olduğumu hatırlattığı için onunla birlikte olmak çok iyi geliyor bana. Belki de Londra'ya gelir ve çoraplarını yatak odamda bırakmayacak ve banyomu birbirine katmayacak bir sevgili bulurum."

"Banyonu birbirine katmayacak bir erkek mi dedin? Bu konuda şanslı olmak hoş olurdu tabii. Beni ara da Londra'yı yağmalayacağımız bir gün kararlaştıralım." Stella ayağını gaz pedalına koydu ve oradan ayrıldılar. Madeleine sessizce eve döndü. Kapıya geldiğinde içini çekti. Temsilcisinin ve editörünün arkadaşlıklarından zevk alıyordu. Şimdi akşamı oturma odasını temizleyerek sigara izmaritlerini atarak geçirecekti. Misafir banyosunu da kontrol etmesi gerektiğini hatırladı. Susan genellikle lavaboda izmaritlerini bırakırdı. Stella'nın cin kade-

ÖPÜCÜKLER

351

hinde ise hep parlak kırmızı ruj lekesi olurdu. Madeleine banyoya girdiğinde gülümsedi. Tahmin ettiği gibi lavaboda izmaritler vardı. iki kadın da çok canlı ve hayat doluydular. Vücudun makinesinin artık bozulmaya başladığı yaşıydılar. Doktorları korkutacak bir yaşam tarzları vardı. Ama savaşta hep ayakta kalmışlardı. Susan, Stella'ya kıyasla daha sakindi. Susan'ın cüssesi onu yavaşlatmasına ve hayatı hafife aldığıni göstermesine rağmen Madeleine bundan emin değildi. Her ikisinin de üniversiteden çıktıklarından beri bağımsız kariyerleri vardı, ikisi de birçok kez âşık olmalarına rağmen evlenmemişlerdi. Madeleine

Stella'nın çok uzun bir süre evli bir yayımcıyla birlikte olduğunu biliyordu. Adam onu yalnız bırakarak ölmüştü. Yalnız bırakarak: Bu şimdi Madeleine için çok şey ifade eden bir sözcüktü. Paolo'yu Siena'da bıraktığında içinde oluşan boşluğu hatırlatıyordu.

Bazen sanki böyle bir şeyi hiç yaşamamış gibi hissediyordu kendisini. Ama sonra gerçekten olduğunu biliyordu. Yara o kadar derindi ki Madeleine'i erkeklerden uzak tutmuş ve yalnız bir hayat sürdürmesini sağlamıştı. O çeşit bir arzuyu yaşamak için kendisini yeniden tehlikeye atamazdı ve atmazdı... Kendisini hep, en azından öyle bir tutkunun nasıl bir şey olduğunu bildiğini düşünerek rahatlatıyordu.

Şimdi kendisini o güne kadar olduğundan çok daha güçlü hissediyordu ama çok şüpheli olmuştı. Stella gibi acı dolu değildi ya da Germaine gibi boyun eğmiş de değildi. Sadece daha dikkatliydi. Dışarı çıktığında sürekli o siyah gözlüklerini takıyordu. Artık kırışıklıkları olan bir kadın olmasına rağmen hâlâ erkekleri etkiliyordu. Bazen bu durum onu tedirgin ediyordu ama genellikle bundan memnundu. Germaine gibi adı sanı bilinmeyen biri olmak Madeleine'i korkutuyordu.

Kalabalık bir sokakta yürümek ve sana bakan kimsenin olmadığını görmek. Bu nadiren olurdu ve o zaman kendisini dünyadan silinmiş gibi hissederdi. Kadınlar hayatlarının büyük bir kısmında yanlarında çocuklarıyla yürürlerdi. Çocuklar sizin yaşadığınızın kanıtı olurlardı. Aksi durumda sadece bir hayalet olabilirdiniz. Made-leine'in Allegro'su vardı. Allegro o parlak coşkulu yaşamıyla onun önünde yürüyordu.

JDZ

ERIN PIZZEY

Allegro'nun mutfaktan yükselen kahkahasını duydu, iki kadın gittiğinden beri Madeleine'i etkisi altına alan depresif hava ortadan kalkmış. Gözlüklerini aldı ve mutfığa gitti. "Siz ikiniz neye gülüyorsunuz bakalım?" diye sordu gülümseyerek.

"Gabriel bana June ve Debbie ile New York'ta yaptığı görüşmeyi anlatıyor," dedi Allegro. "Ona çok kötü davranmışlar. Ama eğer New York'ta yaşayan bir kadınsan sert olman gerekir. Dünyadaki en berbat erkeklerin orada olduklarını sanıyorum."

Gabriel başını salladı. "Bu New York'un suçu değil, ipini koparan oraya gidiyor Kaliforniya çok daha sakın bir yer mesela. New York ise Amerika'da ne kadar hırsız, uğursuz varsa kendisine çekiyor adeta. Santa Barbara'daki sıcak plajları ve hindistancevizi ağaçlarını bırakıp oraya giden dolandırıcıları

duydum mesela. Sonra omuzlarını silktilti ve, "Bir sürü paran olmadıkça ve ölümü heyecan verici bulmadıkça New York gidilecek yer değil," dedi. "Kadınlar için de artık hiçbir yer güvenli değil. Bunu çok korkutucu buluyorum. Londra bile New York'a çok benzemeye başladı. Amy ile ben metroyu kullanıyoruz. Ben yanımda Amy varsa endişelenmiyorum, ama kendi başımaysam endişeleniyorum. Amy gibi benim de judoda siyah kuşağım var ama şimdi erkekler takım halinde ava çıkıyorlar ve bu konuda da şansına güvenmiyorum. Amy gibi yetiştirilmedim ben. Bende öldürmek gibi bir içgüdü yok."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Gabriel. "Siz kadınlar bize artık ince davranmayı öğrettiniz. Kadınların bu incelik konusunu pek anladıklarını sanmıyorum. Ve bunun erkekler için ne kadar gerekli olduğunu fark etmediklerini düşünüyorum. Bizim sizin olduğu gibi şefkatli, sevecen tutumlarımız ve annelik gibi içgüdülerimiz . yok. Bizim içgüdülerimiz, yıkmak ve tohumlarımızı mümkün olan en geniş alana saçmak. Biz topladıklarımızı mağaralarımıza götürür, orada aile denilen küçük ordularımızı kurarız. Bunu bizden alamazsınız. Bu bizim genlerimizde var."

"Yakında erkeklerin davranışlarını tıbbi olarak da değiştirebileceğiz. Gen değişimleriyle erkeklerin hepsini yavru kedilere dönüştürebileceğiz. Ya da hatta suni dölleme yaparak kadınlarla dolu bir dünya yaratabileceğiz."

"Bunu gerçekten ister misin Allegro?" diye sordu Gabriel ona sevgiyle bakarak. Madeleine bulaşık yıkıyordu. Kızının vereceği cevabı o da merak ediyordu.

"Aslında hayır, Gabriel," dedi, "Amy bunu çok istiyor ama ben hayatımda Vincent gibi birkaç erkek olmasını isterim. Ve," diye ekledi sonra utangaç bir ifadeyle, "Senden çok hoşlandığımı düşünüyorum."

"Gerçekten mi?" diye sorarken Gabriel içinde bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. "Bunu gerçekten böyle mi hissediyorsun? Takılmıyorsun değil mi?"

"Gabriel," dedi Allegro. Yeniden zırhının içine dönmüştü. "Artık dedikodu yapmayı bırakıp, senin şu çıplak posterlerin konusunda ne yapacağımızı düşünmemiz lazım."

"Yapılacak bir şey yok," dedi Gabriel. "Yarı ofisime gideceğim. Herkes benimle alay edecek ve Cuma günü medya tekrar başka bir skandalın peşine düşmüş olacak. Gece Boyd'la geç saatlere kadar oturacağım ve birlikte bana yapılan bu harekete nasıl korkunç bir karşılık vereceğimizi konuşacağız."

"Bunu yapmayın," dedi Allegro. "Yapılacak en hoş şey onların ikisini de yok saymak. Hem zaten bu benim hatam değil miydi? Senin telefonuna dinleme aygıtını takan benim."

"Ne yaptın Allegro?" derken Gabriel'in sesi dehşet içindeydi.

"Kadınlar tabii ki casusluk işlerinde erkeklerden çok daha iyidirler. Telefonuna dinleme cihazını aylar önce takmıştım. Gabriel kadınlar için en pis şeyleri söylediğini biliyorsun değil mi?"

"Dinlememeliydin."

"Biliyorum ama çok zevkliydi. Şimdi bildiğine göre dinlemekten vazgeçmeli miyim?"

"Yarın ofisimdeki dinleme cihazlarını temizlettireceğim. Allegro bana bir daha asla böyle bir şey yapmayacağına dair söz vermelisin. Ayrıca kadınlara saygılı olacağıma dair ettiğim yeminden sonra bir daha asla onlar hakkında o şekilde konuşmayacağım."

"Güzel. Şimdi artık arkadaş olduğumuza göre Kız Kardeşler'le senin aranda bir ateşkes yapalım. Tamam mı Gabriel?"

Madeleine, onlar el ele odadan çıkarken arkalarından gülümsedi.

Allegro'nun bu adamla arkadaş olmasına sevinmişti. Onun evinde Madeleine'in yeniden bir erkekle ilişkiye girmek istemesini sağlayacak boyutta arzularını tutuşturacak kadar çok kalmasına mem-

023
nun olmuştu. Yıllarca içi donmuştu sanki. Şimdi artık güvenle yeni bir geleceğe bakabiliirdi.

Ayrıca birbirlerine verdikleri ateşkes sözü de onu çok sevindirmişti.

Allegro'nun bunu deneyeceğini biliyordu.

Dr. Stanislaus Madeleine'i bütün gece rüyasında sıkı durdu. "New York'a gitmelisin," diyordu sürekli.

"Neden?" diye soruyordu Madeleine. "Eğlenceli bir hafta sonu geçirmek için Londra'ya gideceğim."

"Sana nedenini söyleyemem. Sadece seni uyarıyorum. Varlığına ihtiyaç duyuluyor." Sonra yok oldu. Altı saat boyunca Dr. Stanislaus tarafından esir alınmış olmak, Madeleine'i sıkıyordu. "Of git buradan seni salak adam," dedi. "Vincent'la akşam yemeği, Gabriel'le de öğle yemeği yemeye Londra'ya gideceğim. Geceyi de Amy ve Allegro ile geçireceğim. Çok güzel vakit geçirmeyi düşünüyorum. Oyunbozanlık yapma."

Sert bir şekilde arkasını döndü ve Dr. Stanislaus'un kızgın ötüşünü duymamazlıktan geldi. Kendimi böyle kötü hissetmeme yol açan şey

sadece vicdanım, diyordu. Başrahibe kendimi suçlu hissetmemi sağlıyor hepsi bu. Sonra tekrar uykuya daldı. Ertesi sabah uyandığında ise bütün olup biteni unutmuştu.

67

"Neredeyim?" Bella Battenburg titreyerek kendisini köprü'nün öbür tarafına atmıştı.

"Tekrar dünyadasın Bella. Endişelenme. Biz sana yardım etmek için buradayız." Bella Amy'nin kollarına düştü. İri yarı bir kadındı ama yine de çok güzeldi. Kıyafetleri, muhtemelen Tosca operasında oynarken giyindiği ve öldüğü gün de üzerinde olan kıyafetlerdi. Saçları altın renginde ve çok uzundu. Mavi büyük gözleri ve simsiyah kirpikleri vardı. Amy'ye gülümsemeye çalıştı.

"Çok korkuyorum," diye fısıldadı.

"Korkacak bir şey yok Bella. Biz sana yardım etmek için buradayız. Geri gelip yarım bıraktığın işleri tamamlamayı sen istedin. Bu gerçekten çok güzel bir karardı. Sen kendini ötekiler gibi yeniden şekillendirmek istemedin."

"Hayır sanırım istemedim. Yapamazdım. Tosca'yı söylemeyi çok istiyordum. Ne olduğunu hatırlamıyorum." Amy'nin Allegro'ya baktığını fark etti.

"Hatırlamıyorum ama bütün parçayı söylemeli ve sonra da alkış duymalıyım. Tosca'yı seslendirmeliyim ve şimdiye kadar söylenmiş ve belki de söylenecek en iyi Tosca olmalı bu. Ta küçük bir kız olduğumdan beri bu benim en büyük hayalim." Mavi gözleri parlıyordu.

"Ve bu hayalini gerçekleştireceksin Bella, gerçekleştireceksin. Ben Allegro'yum ve diğer kadın arkadaşlarımızla birlikte sana yardım edeceğiz." Amy Bella'nın omzuna kolunu attı ve onu oturma odasına götürdü. Odada, şık kıyafetlerinin içinde kalabalık bir kadın topluluğu kendi aralarında sohbet ediyorlardı.

Yalnız kaldıklarında Allegro, "Tamam Rollo," dedi. "Artık sen gidebilirsin. Bella sağlam bir şekilde geldi. Köprü'nün senin tarafındaki Tarot kartlarını topla ve bana getir." Rollo'nun köprü'nün üzerindeki son adımı atmaması gerektiğini biliyordu. Çünkü o görünmeyen dünyadaydı ve elektronları parçalara ayrılabilirdi. Bu da gerçek bir ölüm olurdu. Sonra onun zerrecikleri dünyadaki kurtçuklar tarafından emilebilirdi. Allegro onu korumak için âşklar kartını kaldırdı. Titrek köprü'nün üzerinde Allegro'ya doğru yavaş yavaş yürürken, Allegro da kartı sabit bir şekilde tutuyordu.

"Allegro?" dedi Rollo sesi titreyerek. "Sana sormak istediğim bir şey var."
"Nedir Rollo?" derken Allegro meraklanmıştı. Daha önce hiç o ses tonuyla konuştuğunu duymamıştı onun. "Allegro bu söyleyeceklerim konusunda bana güven ve anlamaya çalış. Kurtçuklardan kurtulmak istiyorum. Bir gün senden - yalvararak da olsa - o kartı düşürmeni ve böylece kurtulmamı sağlamanı isteyebilir miyim?"

"Ama Rollo o zaman parçalanırsın. Dr. Stanislaus bize bunu anlattı."

"Evet ama ne macera olur değil mi? Uzaya yayıldığımı düşünebiliyor musun? Ben bir fizikçiymdim. Bütün evrende olmanın nasıl bir şey olduğunu hep merak etmiştim." Allegro'ya kahverengi gözlerinde yalvaran bir ifade ile baktı. Allegro da ona bakıyordu. Sonra aurasındaki heyecanı gördü. Rollo'nun kendisine yaklaşmasını izledi. Çok yakışıklı bir adamdı. İnce uzun ve zarif bir havası vardı. Uzun narin elleri ona uzanmıştı.

"Kendini yeniden bir araya getirmek için kendi parçalarını nasıl bulacaksın?" diye sordu.

"Bunu nasıl yapacağımı biliyorum," dedi Rollo. "Ama parçalarımı yeniden bir araya getirmek istemiyorum.. Proton ve elektronlarımın serbest kalmalarını istiyorum, ilk ılık dünyada kendilerini tekrar meydana getirmek isteyen o kadınlar içindi. Ben bunu istemiyorum. Sonra ikinci bir ılık var. O da parçacıklarının serbest kalmasını isteyenler için. İşte ben onlardanım. İkinci ısıklı bekleyenlerdenim. Beni serbest bıraktığında benim iki ısığımı da duyacaksın ve benim, olmayı en çok istediğim yerde olacağımı bileceksin."

Allegro çok şaşırmıştı ama aynı zamanda da korkmuştu. "Parçalanmak nasıl bir duygu?" diye sordu.

"Gelecek günlerde sana göstereceğim," dedi Rollo. "Bana güven."

"Sana hep güveneceğim Rollo," dedi Allegro. Cevabındaki kesinlik kendisini şaşırtmıştı.

"Tarot kartlarının içinden güneşi al ve yukarı kaldır. Seni öpmek istiyorum."

Allegro köprüyü çevreleyen ışıkların üzerine eğildi. Kısa bir süre

ÖPÜCÜKLER

357

öpüştüler. Allegro rengârenk ışıklarla çevrelendiği hissetti. Çok geniş bir yank açılmıştı ve sanki göğsünün içinde dereler akıyordu. "Oh Rollo," diye içini çekti. "Bu harikaydı." Rollo şefkatli bir ifade ile ona güldü. Gözleri parlamıştı. "Daha önce görünmeyene ait biriyle öpüşmedin sanırım," dedi. "Daha önce hiçbir erkekle öpüşmemiştim," dedi Allegro onu doğrulayarak.

"Ahh," diye gülümsedi Rollo, "Benim küçük kuşum, kalbinin böyle çarpmasına şaşmamak lazım. Şimdi gitmeliyim. Koruyucu-lar'ın çağırdıklarını duyabiliyorum. Bu konudan bahsetme. Bir dahaki sefer başka görünmeyenleri köprüden geçirirken sana daha çok şey anlatacağım." Sonra eğildi ve avucunu öperek Allegro'ya doğru üfledi. Yavaş yavaş bir eliyle dar ipi tutarak yürüdü. O yürürken köprü de arkasından kayboluyordu. Sonunda karanlıkta altın rengi bir nokta halini almıştı. Allegro elindeki üç karta baktı. "Aptallaşma," dedi âşıklar kartına bakarak. "Bu sadece bir öpücüktü." Ama o kadar basit olmadığını biliyordu. Eğer öpüşmek kendisini böyle hissetmesine yol açıyorsa, o halde belki de bu peşine düşmesi gereken bir şeydi.

Ondan sonraki birkaç gün çılgın bir tempoyla geçti. Bella kendisini kötü hissediyordu. Onu Madam Winona'nın bir meslektaşına Eton Place'e götürdüler. Bella geçmişini hatırlayamamasına rağmen yirmi yaşlarındaydı ve umutsuzluk dolu duygular hâlâ ona yapışmış bir halde duruyordu. Bu geçişle birlikte korkunç geçmişinden kurtulup bugüne gelebilmişti. Ve gerçek kendisinden kurtuldukça iyileşiyordu. "Sanki kendimi yeni doğmuş gibi hissediyorum," dedi Madeleine'e gülümseyerek.

"Öyle de sayılabilir," dedi Madeleine. Kendisi yıllarca Edwi-na'nın ve Germaine'in ona nasihat etmesine ihtiyaç duymuşken, işte şimdi bir başkasına nasihat ediyordu. Allegro'yla çalışıyordu. Hayatlarının yırtılmış ağlarını ören kadınların arasında Madeleine kendisini çok canlı hissediyordu. "Gabriel biliyor musun ben çok bencil bir hayat yaşamışım," dedi. "Orada ne olduğundan hiç haberim yoktu." Bunu söylerken eliyle, gerçek hayatın olduğu dışarısını işaret etmişti. Gabriel'in Big Haklerle olan kavgalarını dinleyerek oturuyordu. Sıkıldığını hissetti. "Gabriel bütün bunlar hiç önemli değil," dedi.

HKIN

"Neden?" diye sordu Gabriel saldırgan bir tavırla.

"Çünkü o kadınlar kendilerini güçlü hisseden sadece bir avuç insan. Onları o küçük fildişi kulelerinden indir bak bakalım, geriye ne kalıyor?"

"Çirkin kadınlar," dedi Gabriel gülümseyerek.

"Aptallaşma. Mesele bu değil. Hafta sonunu Allegro ve Amy ile geçireceğim ve gerçekten önemli şeyler yapacağız. Kadınların geçmişleriyle yüzleşmelerini sağlayacağız ve bizi ilgilendiren şey de bu."

"Yani halalarımın yaptığı şeyler gibi şeyler mi yapacağınızı söylüyorsun? Reçel yapmak gibi. Kadınlar enstitüsü. Öf Madeleine senin bundan daha az köylü olduğunu düşünmüştüm."

"Gabriel ben gerçekten çok köylüyüm. Reçel yapmayı da severim. Temizliğimi kendim yapmayı da... Evimi, bahçemi seviyorum ve mutfağımda bir erkek görmek istemiyorum. Bunu duymak hoşuna gidiyorsa, evet ben çok köylüyüm. Her neyse artık gitmem lazım. Lütfen ayağa kalkma. Gidip biraz daha reçel yapmam gerekiyor." Madeleine kalkıp restorandan çıktı. Dışarı çıkınca bir taksiye işaret etti ve kendisinden hoşnut bir şekilde arka koltuğa oturdu.

Evine döndüğünde, bitkin bir Amy ve çok yorgun bir Allegro 'yla karşılaştı.

"Telefonun fişini çektik," dedi. "Bella'nın rahatsız edilmesini istemiyorum. Şimdi uyuyor ve uyandığında kendisini iyi hissedeceğini umuyorum."

"Pekâlâ sevgilim," dedi Madeleine. "Gidip bir telefon bulayım. Vincent'a bu hafta sonu onunla buluşamayacağımı söylemem gerekiyor. Gabriele biraz tartıştık. Büyük bir şey değil sadece küçük bir tartışma."

"Senin adına iyi olmuş anne." Allegro annesinin kızarmış yüzüne baktı.

"Gabriel'le kavga etmek sana iyi gelmiş anne," dedi. "Bunu daha sık yapmalısın. Seni güçlendiriyor."

"Vincent şekerim, hafta sonu seni ziyaret edemeyeceğim. Allegro ve Amy ile olan çalışmamız gerekiyor."

"Tamam Madeleine. Sohbet etmek isterdim ama Londra'ya bir dahaki gelişinde beni ara lütfen."

"Kendimi çok garip hissediyorum Vincent. Sanki bir şeyler oluyor ve ben ne olduğunu bilemiyorum gibi."

ÖPÜCÜKLER

359

"Bu konuda endişelenme. Buna sindirim güçlüğü çekmek derler."

"Umarım haklısındır. Ben her zaman her şeyden o kadar korkarım ki. Hayatımda bir felakette bedelini ödemediğim birkaç mutlu gün yaşadığım için buna inanmıyorum."

Madeleine geri döndü ve yattı. Amy, Allegro'yu Bella'nın yatağının yanında yerde yatarken buldu. Başının altına bir yastık koydu ve üzerine de bir battaniye serdi.

Allegro uyurken o kadar savunmasız duruyordu ki, Amy'nin gözleri doldu. Hiç kimse Allegro'yu ne kadar sevdiğini tahmin edemezdi. Onun için yaşıyordu ve eğer gerekirse onun için canını verebilirdi. Gülümsedi. Seni

aptal romantik budala, diye azarladı kendisini. Buna gerek olmayacaktı tabii ki. Odadan çıktı ve bitkin bir şekilde yatağına yattı. Evde tam bir sessizlik vardı. Ve dört kadın rüyaların dünyasında buluşmak için ölümlü bedenlerinden sıyrıldılar.

68

"Kadınlarla ilişkimi kestiğimden beri hiç sosyal hayatım kalmadı," dedi Gabriel. Sesi çok hüzünlüydü. "Hayatımın ne kadar büyük bir kısmının kadınların peşinde geçtiğini fark etmemiştim," diye ekledi sonra.

"Onları yatağa götürmeden sadece yemeğe çıkarmayı düşünmez misin?" diye sordu Madeleine sandalyesine yaslanarak. Gülmemeye çalışıyordu. Gabriel'le tekrar buluşmak gibi bir niyeti yoktu aslında ama otelinin dışında pusuya yattığını görmüştü onun. Pimlico'da bir restoranda birlikte yemek yiyorlardı. Sanki genç bir âşıkla yemeğe çıkmış gibi görüldüğünün farkındaydı ama bunu önemsemediğini fark etmişti. Gabriel nereye giderse gitsin insanların dikkatini üzerine çekiyordu. Restorandaki kadınların üzerinde yarattığı etkinin ve kadınların yanlarındaki kıskanç erkeklerin kaşlarının çatılmasına yol açtığının farkında değil gibiydi. "Oh Madeleine," dedi "Bu gerçekten çok zor. Evet bir kadını yemeğe çıkarabilirim ama bugünlerde onlar hesabın yarısını ödemek için ısrar ediyorlar ve ben de bunu kabul edemiyorum. Ondan sonra da evime kahve içmeye gelmek istiyorlar ve sonra da..."

"Yatmak istiyorlar öyle mi?" diye kıkırdadı Madeleine. "Hadi Gabriel ne zamandan beri sevişmek sözcüğünü kullanmaktan utanıyorsun?"

"Bu işi yapmayı bıraktığımdan beri," dedi Gabriel. "Boyd, sevişmemenin kendisini epey kâra geçirdiğini, ama evliliğini mahvettiğini söylüyor. Evde biraz fazla kalacak olsa karısı onu kışkırtıyormuş. Sevişmeyi benden daha az kafasına taktığını söylüyor, ama zaten Onun sevişmekle arası oldum olası iyi değişti."

"Ben uzun süre bunu yapamayan bir erkekle birlikte oldum. Bu gerçeği Hong Kong'da ve Japonya'da birer metres bularak gizlemeye çalışıyordu. Haa bir de Alman vardı. Sonra o küçük hemşire..."

"Bu senin duygularını incitmiyor muydu?" Gabriel otomatik bir

ÖPÜCÜKLER

361

hareketle Madeleine'in elini tutmuştu. Elini yumuşak bir şekilde tutuyor ve içten bir ifade ile ona bakıyordu.

"Saçmalama Gabriel," dedi Madeleine. "Bana kur yapmandan etkilenmeyecek bir haldeyim artık." Elini çekti. "Hayır," dedi. "Çok fazla incitmiyordu beni. İlk başlarda incinmiştim tabii ama sonraları ondan kurtulduğum için gerçekten çok memnun olmuştum. Yatakta da iyi değildi zaten." Gabriel'in hayretle bakan gözlerini gördü. "Birçok kadın kendisini değişik şekillerde nasıl tatmin edeceğini bilir. Biz kadınlar seks konusunda erkeklere göre çok farklıyızdır. Erkekler için sevişmek gerginliklerini boşaltmanın bir yoludur. Bizim için öyle değildir. Bizim için seks sınırsız ve hiç bitmeyen bir aşırı mutluluk durumudur. Bir ilişkim olmamasının nedeni de bu zaten. Yıllar önce bir tane gerçekten güzel olan ilişkim oldu. Ondan daha azma razı olamam şimdi."

"Ama seni bu kadar inciten erkek kim? incinmiş olduğunu gözlerinden ve yüzünden okuyabiliyorum."

"Evet beni incitti," dedi Madeleine. "Bunu inkâr etmiyorum ama ona olan aşkı beni daha derinleştirdi, güçlendirdi ve kendimden emin olmamı sağladı. Şimdi kim olduğumu ve değerimi biliyorum. O hatayı bir kere daha yapamam. Belki de senin de kendine ait olmayan bir şeyi almamaya karar vermek için derin bir yara alman gerekiyordu."

"Belki de kadınlarla erkeklerin aşka farklı açılardan baktıklarını anlamalıyız. Kadınlar erkeklere benzemezler. Bir kromozomu paylaşıyoruz hepsi bu. Bütünsel olarak, çok daha asil türleriz. Herkesi ve her şeyi çok özverili bir şekilde sevebiliriz. Sahip olduğumuz şeyleri paylaşabilir ve çok doğal bir şekilde başkalarının sorumluluğunu üzerimize alabiliriz. Tabii ki erkekler de bunları yapabilirler ama sadece belli koşullarda. Genellikle birisine cinsel yönden bağlılarsa. İşte o zaman gerçekten şanslıysan, senin ve senin olan şeylerin sorumluluğunu üstlenirler. Allegro'yu çok takdir ediyorum, çok iyi yapıyor. Benim en temel endişem o. O ve..." Birden kaşlarını çattı.

"...Babam. Babamı merak ediyorum," dedi. "Otele döndüğümde onu arayacağım."

"Allegro gerçekten iyi yapıyor. O korkunç arkadaşları bana rahat vermiyorlar. Yolun sonunda bütün çalışanlarını kadınların oluşturduğu bir binanın yükseldiğini görebiliyorum, işleri ise sade-

50/

ERIN PIZZEY

ce kadınları üye yapmak. Aynı şeyi biz erkekler yapmış olsaydık, büyük çingar kopardı. Cinsiyetçi Şovenist Domuzlar diye sekiz sütuna manşet olurduk. Bu hiç de adil değil Madeleine. Hiç adil değil."

"Bir de şu açıdan bak Gabriel." Madeleine kahvesini bitirmişti. . "Hayat, kadınlara karşı çok uzun zamandan beri adil değil. Şimdi madalyonun arka yüzünü çevirdik."

Gabriel de içkisini bitirip hesabı almak için işaret etti. "Ya biz erkekler ne yapacağız peki?" diye sordu.

"Bilmiyorum sevgilim," dedi Madeleine. "Ben sadece bir yazarım. Şimdi eğer beni otelime götürürsen sana bir kadeh içki ikram edebilirim."

"Tabii ki," dedi Gabriel, Madeleine'in sandalyesini çekerken. Sonra onun mantosunu giyişini seyretti. Garson da mantosuna sarılırken onu görmüş ve gülümsemişti. Ne kadar hoş, diye düşündü Gabriel. Kadınların dünyasında ne olmuştu da hepsi botlarının içinde böyle erkekler gibi yürümeye başlamışlardı? Kolunu Madeleine'in omzuna attı. Elinin altındaki beden çok kırılgandı. Onun yanında yürümek hoşuna gidiyordu. Madeleine, bir kadının gücünün doruklarında olduğu yaşıyordu. Kendini bütün saygınlığıyla taşıyabiliyordu. Tanrıya şükürler olsun ki henüz hiç estetik ameliyat olmamıştı. Gabriel onu arabasına bindirip otele doğru yola çıktı.

Otelin döner kapısından içeri girince danışmadaki adam hemen yanına geldi ve, "Bütün gece sizi aradılar madam," dedi. "Anneniz onu gelir gelmez aramanızı istedi. Çok acılmış."

"Teşekkürler," dedi Madeleine. Sesinin titrememesine çalışmıştı ama Gabriel onun gözlerindeki paniği görebiliyordu. Asansöre çıkan merdivenleri birlikte tırmandılar. Sonra asansörde onu yavaşça göğsüne bastırdı. Kalbinin nasıl çarptığını duyabiliyordu. "Her şey yolunda," diye onu rahatlatmaya çalıştı.

"Hayır," dedi Madeleine. "Dün aramalıydım. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum ama Londra'ya gelme fikri beni o kadar heyecanlandırmıştı ki, dikkatsiz davrandım. Lütfen Tanrım." Yüksek sesle dua etti. "Babama bir şey olmasın. Ona bir şey olmasına izin verme." Gabriel onun sesindeki paniği duyabiliyordu. Asansörden indiler ve hiç bitmeyecekmiş gibi uzanan halı kaplı koridordan geçtiler.

Madeleine odasının kapısını açıp içeri koştu. Camın yanındaki yazı masasına gitti. Gelen telefonların yazılı olduğu kâğıt yığınının

ÖPÜCÜKLER

363

üzerine basıyordu. Halinin üzerinde sanki onu kınayan bir kar yığını gibi duruyorlardı. "Anne," dedi. Gabriel onun telaşlı bir sesle "Babam iyi mi?" diye sorduğunu duydu.

Sonra ağzının çizgileri aşağı doğru düştü Madeleine'in ve yüzünün rengi çekildi. "Komada mı?" dedi. "Hemen geliyorum."

"Seni havaalanına götürüyüm," dedi Gabriel. Madeleine başını salladı ve toparlanmak için hemen yatak odasına koştu. Gabriel camın önünde durmuş aşağıda akan nehri seyrediyordu. Aşağısı karanlıktı. Nehrin üzerindeki köprüler ışıklandırılmışlardı. Sanki sihirli gibi bir görüntüleri vardı. Ama şimdi Gabriel, Madeleine'in babasının New York'ta komada olduğunu biliyordu. Çok fazla acı çekmiş olan bir kadın için şimdi yine acılı bir durum vardı.

"Allegro'yu bulmaya çalış," diye bağırdı Madeleine yatak odasından. Gabriel üst üste aramış ama telefon hep meşgul çalmıştı. "Beni uçağa bindir ve sonra onu bul," dedi Madeleine. "Telefonun fişini çekmiştir şimdi. Yorulmuştur, kafasını dinlemek istiyordur." Madeleine elinde bavulu ve pasaportu ile odaya girdi. "Hadi çabuk gidelim," dedi. "Havaalanına giderken yoldan arayıp bilet ayarlamaya çalışacağım."

"Güle güle," dedi Gabriel Madeleine'i öperken. Sonra onun kapıdan çıkışını bekledi. Onunla gidip elini tutabilmeyi isterdi ama Allegro'yu bulması gerekiyordu.

Biraz sonra Gabriel, binanın dışında durmuş boş camlara bakıyordu. Zili çalmayı denedi ama hiç ses çıkmadı. Sonra kapıyı tekmeledi. "Allegro," diye bağırdı "Benim. Kapıyı aç!" Komşuların uyandıklarını ve ışıklarını yaktıklarını gördü. "Hadi Allegro kapıyı aç!" diye bağırdı tekrar. Çok geçmeden camlardan biri açıldı. "Ne istiyorsun Gabriel?" diye bir ses duydu. Bu Amy'ydi ve kötü bir haldeydi.

"Madeleine'i şimdi havaalanına götürdüm," dedi Gabriel. "Al-legro'nun búbükbabası komadaymış."

"Aman Tanrım," dedi Amy, sesinde gerçekten acılı bir ton vardı. "O halde içeri girsen iyi olacak," dedi. Kapının açıldığını duydu ve hemen merdivenlere koştu. Amy'yi itip oturma odasına daldı. Anlam veremeyerek, uzun bir sabahlığın içinde yatakta yatan kadına baktı. Kadın çok güzeldi. Sonra yerde yayılmış yatan Allegro'yu gördü. Derin bir uykudaydı.

ERIN PIZZEY

"Bitkin bir halde," dedi Amy. "Onu uyandıracağım. Allegro," diye seslendi sonra. "Kalk hadi. Gabriel burada."

"Gabriel mi?" dedi Allegro, gözlerini açıp ona bakarak. "Burada ne işin var Tanrı aşkına?" Gabriel dizlerinin üzerine çökmüştü. "Haberler kötü, Allegro," dedi, kolunu boynuna sarıp onu oturur duruma getirerek. "Annemi şimdi havaalanına bıraktım. Büyükbaban komadaymış. Felç inmiş, şimdi seni uçağa yetiştireceğim tamam mı?"

Onun zayıf titreyen bedenini tutuyordu. "Oh hayır," diye fısıldadı Allegro. "Kötü bir şeylerin olduğunu biliyordum ama o kadar meşguldük ki başka hiçbir şeyle ilgilenemedim. Artık çok geç." Uzun bir süre Gabriel'in omzunun üzerinden boşluğa baktı. "Çok geç kalmış olacağım," dedi. "Bunu şimdi görebiliyorum." Büyükbabasının hastanedeki odasında bedeninin üzerinde havada bir yerde durduğunu görüyordu. Bedeni yatağa uzanmıştı. "Annem yetişecek ama ben yetişemeyeceğim." Büyükbabasının nefes almaya çalıştığını gördü. "Ruhu şimdiden çıkmaya çalışıyor. Beni havaalanına götür Gabriel. Amy Bella'yla kalmak zorunda. O bizimle gelemez."

"Endişe etme Allegro," dedi Gabriel yavaşça. "Seni havaalanına götüreceğim ve eğer bana ihtiyaç duyarsan New York'a da seninle geleceğim."

Amy kalbinde korkunç bir ağrı hissederek onların arkalarından baktı. "Çok iyi anlıyorum," dedi içinden, Gabriel'in kollarını Allegro'dan ayırmasını seyrederken. "Sen de onu benim sevdiğim kadar çok seviyorsun, ama nafile." Bunun nafile bir çaba olmasını Amy arzu ediyordu demek daha doğrudu. Fakat yine de kıskançlık yapmanın zamanı değildi. Şu anda hissettiği ayrılık acısına bir de kıskançlığın verdiği ıstırapı eklemenin bir manası yoktu. İçini çekti ve Bella'ya kahve yapmak üzere mutfığa gitti.

69

Madeleine'in yıkılan dünyasında öğrendiği şeylerden biri de, düş kırıklıklarını sakinlikle karşılamaktı. Duyduğu acının derinliğini, bir Nautilus denizaltısına binip kendi dünyasının derinliklerine doğru yolculuğa çıkmaya benzetebilirdi. Orada ölüm'le ve Acı'yla karşılaşmış ve her ikisiyle de tokalaşmıştı. "Neden?" diye sordu Ölüm'e. "Neden hep bir erkek olarak resmedilmişsinizdir?"

"Çünkü kadınlar hayat verenlerdir," dedi ölüm ona gülümseyerek. Gülümseyişi korkunçtu.

"Acı," diye seslendi sonra elini uzatarak. "Sen neden hep kadın olarak resmedilmişsinizdir?"

"Çünkü," dedi Acı, güzel yüzünde hüzünlü bir ifadeyle, "Erkeklerin bize acı çektirmesine izin veriyoruz."

Tekrar yüzeye çıktığında Madeleine bir yemin etmişti: Hiçbir erkek bir daha ona acı çektiremeyecekti. Şimdi babasının yatağının yanında oturmuş, kendisini sadık bir şekilde sevmiş tek erkeğin elini tutuyordu. Belki de hayatında bir tek erkek olmuştu. Babası. O da şimdi ellerinin arasından kayıp gidiyordu.

Tamamen bilincini yitirmiş değildi. Madeleine hâlâ babasının elini tutan parmaklarında belli belirsiz bir basınç hissediyordu. Sonra sağ elini kaldırıp göğsüne götürdü. Dolly kocasının üzerine eğildi, burnundan aşağıya gözyaşları damlıyordu. "Beni hâlâ duyabiliyor musun şekerim?" diye sordu. "Konuş onunla anne," dedi Madeleine ve babasının kırıkmış elini yavaşça sıktı. "Seni seviyorum baba," diye fısıldadı. "Seni özleyeceğim. Allegro da az sonra bizimle olacak."

Gabriel'le yemeğe gideceğine otele dönüp evi araması gerektiğinden emindi artık. Yine etkileyici bir erkek onun dikkatini dağıtmıştı. Bir erkek baş başa yemeğe çıkmayalı uzun yıllar olmuştu ve ilk seferde işte neler olmuştu: Ettiği yemin boğazını sıkıyordu şimdi. "Bunu hakettin," diyen başrahibenin sesini duydu.

"Lütfen Tanrım," diye yalvardı. "Allegro zamanında yetişebilsin.

Eğer o buraya gelmeden büyükbabası ölürse kendisini hiç affetmez. Ben de kendimi hiç affetmeyeceğim..." Sonra duraklayarak babasının boş bakan gözlerine eğildi ve, "Baba baba," diye seslendi. "Benim, Madeleine. Londra'daki nöbetçilerin değişim törenlerini hatırlıyor musun? Londra hayvanat bahçesindeki ayları peki?" Babasının yüzünde bir an aydınlık bir ifade oluştu ve sonra öyle ani bir şekilde yerinde doğruldu ki, neredeyse Madeleine'in üzerine doğru eğilmiş yüzüne çarpacaktı. Yatağında, yüzünde bir gülümsemeyle dimdik oturmuştu.

Madeleine korkuyla annesine baktı. İçgüdüsel bir hareketle birbirlerinin ellerine uzandılar. "Tamam Dolly tamam!" diye bağırdı yaşlı adam neşeli bir sesle. "Işığı görebiliyorum. Parlıyor. Beni eve götür lütfen."

Görünmeyen bir varlığa yalvarıyor gibiydi. "Gitmeye hazırım." Sonra kollarını uzattı ve geri yatağa düştü.

"Gitti anne," dedi Madeleine fısıldayarak. Kollarını annesinin hiçkırıklarla titreyen omuzlarına dolamıştı.

"Baban öyle iyi bir adamdı ki... Aramızda kırıncı bir söz hiç söylenmedi..." Kızının kolları arasında ağlıyordu. Hemşireyi çağırdılar.

"Yüzünü kapatmayın," dedi Dolly. "Torunu gelene kadar bekleyeceğiz." Oda gittikçe karanlığa gömülmüşken Allegro'yu beklemeye devam ettiler. Anne kız el ele yatağın karşısında duruyorlardı. Babasının vücudu yavaş yavaş soğuyordu. "Demek bu senin dokunuşun Ölüm," dedi Madeleine. Onun varlığının bilincindeydi. "Hayatı alan sensin. Biz burada oturmuş acı çekiyor ve üzülmüyoruz. Yas tutuyoruz ve sonra tekrar gidip hayata karışıyoruz. Daha önce de birçok kez burada bulundum. Ama en azından bu kez onunla vedalaşmak için zamanında gelebildim." Allegro gece yarısı geldi. Odaya kırmızı ve şiş gözlerle girdi. "Onunlaydım anne," dedi. "Her şey bitti. Onu ışığa, evine götürdüm." Sonra annesini öptü. "Seslendiğinde gördüğü bendim. Neşeli gitti. Annesi onu karşılamak için oradaydı. Onun annesinin kollarına koşusunu görecektiniz." Allegro ağlıyordu, "içimdeki insan yanımda onu çok özleyecek," dedi. "Ruhum ise onun harika bir geçiş yaptığını biliyor. Yaşarken onu tanıdığımız için şanslıyız. Yapmak üzere geldiği görevini tamamladı. Bu yüzden eğer isterse ışıkta kala-

U'UCUKLKK

367

bilir. Ama büyükbabamı tanıyorsam, geri gelmek ve yeniden mutlu bir aile yaşantısına girmek isteyeceğini biliyorum."

Gözyaşlarının arasından gülüyordu. "Gabriel dışarıda," dedi. "Gelmekte ısrar etti. Bir kere olsun çok işe yaradı. Gel büyükanne, eve gitsek iyi olacak."

"Hayır büyükbabanla burada kalacağım. Tabutu getirdiklerinde, gömülene kadar benimle kalması için eve götüreceğim." Dolly tekrar oturdu. Ufak tefek ama kararlı bir görüntüsü vardı.

"Hayır, büyükanne," dedi Allegro. "Sen annemi eve götür. Bitkin bir hali var. Ben Gabriel'le burada kalacağım. Büyükbabamı eve, sana getireceğim. Söz veriyorum."

Madeleine ile büyükannesi gittiklerinde, Allegro büyükbabasına baktı. Alnını öptü ve sonra gözlerinin üzerinden elini geçirdi. Adamın gözleri kapanmıştı. Şimdi yastığın üzerindeki yüzünde dingin bir ifade vardı. Allegro büyükannesinin odadan çıkmadan önce büyükbabasını öptüğünü hatırladı. "Sadece iyi geceler diliyorum sevgilim," demişti Dolly. "Sabah seni tekrar göreceğim."

"Birbirimize hep böyle derdik," dedi Allegro'ya dönerek. "Bana günaydın demek için yanımda olmayınca ben ne yapacağım?"

"Sen ona gene söylersin büyükanne. O hep seninle olacak. İnsanlar ölmezler. Boş vücutlarını zarfa benzetebiliriz. Zarfın içinden çıkarlar ve serbestçe hareket edebilirler. Bu etten zarf bize ağırlık veren bir şey. Dünyayı rahatlıkla dolaşabilir şimdi o. Kayak yapmak gibi bir durum. Sadece artık soğuk yok." Allegro, birden kendisini de bir zarfın içinde hissetti. Bunun üzerine hastaneden dışarıya yükselerek berrak renksiz bir yere doğru uçtu. Bütün atomlarından kurtulmuştu. Bir ışık prizması oluşturdu. Renk tayfının bütün renklerine bölündü. "Bu çok eğlenceli," diye bağırdı.

Ve sonra tekrar çaresizlik içinde bedenine geri döndü. Sonra Rollo'nun dediklerini hatırlattı kendisine. Evrende serbest kalmak. Görünen ya da görünmeyen bir şeye bağlı olmamak. Mükemmel özgürlük. Tamam, Rollo'nun serbest kalmasına yardım edecekti. Şimdi oturup Gabriele birlikte birileri sevgili büyükbabasının vücudunu almaya gelene kadar beklemeliydi. Sonra söz verdiği gibi onu eve götürecekti.

70

Allegro teselli edilmeye ihtiyacı olduğunu görerek şaşırdı. Amy, tek teselli kaynağı Londra'daydı. Annesi ve büyükannesi hastaneden ayrılmışlardı ve şimdi hiç şüphesiz, büyükannesinin evinde birbirlerini teselli ediyorlardı. Şu anda büyükbabasının yatağının yanında otururken Allegro için acıdığını hissediyordu.

insan tarafı acı çekiyordu. Hayatında ikinci kez kalbi kınılıyordu. Birincisinde de aylarca ve yıllarca annesinin o İtalyan'la yaşadığı aşk için çektiği acıyı hissetmişti. Şimdi o adamı korku ve tiksintiyle anıyordu. Bu anılar çocukluğunun ilk günlerine ait olmasına rağmen zaman kızgınlığını söndürmemişti.

Kendi babasını ise nadiren düşünüyordu. Onu seven tek adam şimdi yanında, bu yatağın üzerinde sessizce yatıyordu. Ölümün insanı etkileyen gerçeği omuzlarına ağır bir yük olarak binmişti. Başını yatağa gömüp ağlamaya başladı.

Omzunda bir el hissettiğinde uykusunun arasında ne kadar ağladığını bilmiyordu.

"Buradayım Allegro," dedi Gabriel. "Bir süre acını tek başına yaşaman için sana zaman verip beklemeyi uygun gördüm."

"Teşekkürler," dedi Allegro. Yataktan kaldırdığı yüzü acıdan şişmişti. Gabriel ağlamaktan Allegro'nun gözlerinin kapandığını gördüğünde irkildi. "Göremiyorum," diye fısıldadı Allegro.

Gabriel şefkatli bir ifadeyle eğildi ve Allegro'yu kollarının arasına alıp banyoya götürdü. Allegro'nun büyükbabasının fanilasını aldı ve kızın gözlerini özenle soğuk suyla sildi. "Şimdi daha iyi mi?" diye sordu. "Evet," dedi Allegro ve banyodaki aynaya yansıyan görüntüsüne baktı. "Korkunç görünüyorum," dedi. Kızardığını hissetmişti. "Ne aptalım ben," dedi. "Onun sadece yer değiştirdiğini ve bir gün hepimizin öleceğini biliyordum ama insan yanıma acı çekiyor Gabriel."

"Biliyorum sevgilim. Ama bunu atlatacaksın. Kırılan parçalarının içinde tekrar güçlü olacağını hatırla. Bu senin en sevdiğin söz değil midir?"

"Öyle olacağını biliyorum. Ama daha uzun bir zaman onu göremeyeceğim. Onun arkasından görünmeyene gidemem çünkü o zaman onu kendi isteğimle geri getiririm ve bu da bencilce olur. Ben de o âleme geçene kadar beklemeliyim. O zaman tekrar onunla birlikte olabilirim." Hıçkırarak ağlıyordu.

"Ben o çeşit şeyleri bilmiyorum Allegro," dedi Gabriel.

"Gerçekten mi Gabriel?"

"Neden bu kadar şaşırıyorsun Allegro? Bütün erkekler aptal değildir."

"Oh Gabriel nasıl kendini bütün erkeklerden nasıl ayrı tutarsın? Sen de yüzlerce kadınla birlikte olmadın mı?"

"Allegro çocuk gibi konuşma lütfen," dedi Gabriel yumuşak bir tonla. "Eğer yaramaz kadınlar olmasaydı yaramaz erkekler de olmazdı. Olur muydu? Her neyse ben kendimi düzelttim Allegro. Bunu annene açıkladım. Boyd ve ben kadınların peşinden koşmayı bıraktık."

"Ciddi misin?" dedi Allegro Gabriel'in kollarının arasında birden dikleşerek. Onun yüzündeki şaşkınlık Gabriel'i gülümsetmişti.

"Çok ciddiym."

"Peki kendini nasıl hissediyorsun?" Allegro çok meraklanmıştı. Bir an için yan odada yatan büyükbabasını bile unutmuştu.

"Çok sıkılıyorum. Kadınların arkasından koşmak, yemek yemek ve çalışmak için ayrılan sürenin arasında insanın bütün zamanını alan bir işmiş.

Cenazeden sonra seni yemeğe çıkarıp, her şeyi itiraf edeceğim. Bir erkeğin doğruları anlatabileceği en azından bir kadın olması lazım. Yani annesine anlatamadıklarını bile... Tabii eğer annem olsaydı demek istiyorum."

Allegro Gabriel'in kollarından kurtuldu. Parmak uçlarına basarak tekrar büyükbabasının odasına döndü. Kendi aurasının üzgün renginin odaya yayıldığını görebiliyordu. Sonra parmaklarından çıkan sarı bir ışık yavaşça

büyükbabasının yüzüne ulaştı. Annesinin boşalttığı sandalyeye oturdu ve beklemeye başladı.

Gabriel de karşısında oturuyordu. Sonunda derin bir uykuya dalmıştı. Allegro yatağın üzerinden onun yüzüne bakarak gülümsedi. GabrielePin kirpikleri yanaklarına değiyordu. Burnu gördüğü rü-

Ö24

yanın etkisiyle kıpırdadı. Allegro onun ağzının şeklini etkileyici bulduğunu fark etti. Dudakları dolgundu. Yerinden kalkıp Gabriel'in üzerine eğildi ve dudaklarını yavaşça onunkilere değdirdi. Onun ağzının sıcaklığını fark edip şaşırarak geri çekildi.

Yanında ölü büyükbabası yatıyordu. Elini tuttu. Yaşlı adam buz gibi soğuktu. Yaşamla ölüm arasındaki fark ne kadar da garipti. Yaşayan insan sadece ciğerlerine havayı dolduruyordu. Oysa yaşam anlamına gelen hava artık büyükbabasının ciğerlerine dolmuyordu.

Odanın ortasında ayakta dururken, Allegro ilk kez cinsel bir heyecana kapıldığı için suçluluk duyuyordu. Hayır, bu duyguyu ilk kez Rollo'ya karşı hissetmişti. "Bütün erkeklerin birer domuz olduklarını unutma!" diyen Amy'nin sesini duydu birden. "Bütün erkekler ırz düşmanlarıdır." Bu düşünceler onu rahatsız etmişti. Kendisine köprüdeki kadınları hatırlattı. Onlar kendilerini öldürmüşlerdi. Ama sonra beyindeki yargıç, "Onlar kendi seçimlerini yaptılar. Yanlış adamları seçmişlerdi," dedi.

"Annemi o kadar kötü şekilde yaralayan adama ne diyeceksin peki?" diye sordu.

"Yine aynı şey," diye duyuldu jürinin sesi. "Annen seçimini yaptı ve incindi." Allegro içini çekti. Bütün bu insanlara ait olan şeyler onun için büyüklerin dünyasına ait gibiydi. Gizli bir bahçesinin olduğu o büyük kalesine tırmanmayı tercih ederdi. Gidip orada şırıl şırıl akan berrak derenin yanında oturup balıklarıyla oynamayı tercih ederdi.

71

Bu trajik şartlar altında New York'ta olmak Madeleine'e garip gelmişti. Paolo'nun evinin olduğu sokağa gitmeyi ne kadar istediye de bu sefer kendi kendisine gitmeyeceğini söyledi. Şimdi acı çekmeden onu düşünebiliyordu. Acı dolu yıllar geçmişte kalmıştı. Sıcak, nostaljik bir duyguyla, birlikte geçirdikleri harika zamanları hatırlıyordu. Allegro yanındayken dilini tutuyordu. Ona verdiği zarardan dolayı hâlâ suçluluk hissediyordu.

Allegro ise New York'un Londra'dan sonra en sevdiği şehir olduğunu düşünüyordu. Cenazeden sonra tekrar canlandığını hissetmişti. Debbie ve June'u aramıştı. "Birkaç haftalığına buradayım," demişti. "Buluşalım mı?" "Tabii Allegro. Yarın gece bizde Kız Kardeşler'in toplantısı var. Saat sekizde bir şişe içkiyle gelsene."

"Yanımda Kara Melek Gabriel de var. Onu da getireyim mi?"

"Onu bir kere daha görürsem meyve kurusuna dönüşecek," dedi Debbie. Allegro gülümsedi: Big Hairlerle şakalaşmak hoşuna gidiyordu. "Tamam," dedi. "Ben yalnız gelirim." Erkeklerden nefret etme işini Debbie ve June çok ciddiye alıyorlardı. Bir şişe beyaz şarap götürmeyi unutmayayım, diye düşündü. Her zaman Galileo içerlerdi. Gözünün önünde birden odayı dolduran kadınların görüntüsü canlandı. Dudaklarından sarkan sigaraları ve ellerindeki içki şişeleri ile oturan, terlemiş bir sürü kadın. Genellikle Kız Kardeşlei toplantısına dünyanın çeşitli yerlerinden bir sürü kadın katılırdı. Alleg-ro'nun, büyükanne ve büyükbabası ile kendi babasını ziyaret etmeye geldiğinde bu toplantılara katılmak için hiç vakti olmazdı. Bu davet onu heyecanlandırmıştı.

"Yarın June ve Debbie ile görüşeceğim Gabriel," dedi. "Seni götürmeyeceğimi söylediler."

"İyi olmuş," dedi Gabriel sinirli bir şekilde. "Vahşi Afrikalı kadınları bile beni o Big Hairlerin yanına götüremez. Henry onlardan birini işyerinde gördüğü zaman kendini bayılacakmış gibi hissettiğini söylüyor." Sonra ürpererek, "Sabahları tostlarıyla birlikte erkeklik hormonu alıyor olmalılar," diye ekledi.

"Sevgilim bizim erkeklik hormonuna ihtiyacımız yok ki. Kadınların hormonları erkeklerinkilerden çok daha güçlüdür. Aslında senin erkek gibi olabilmen için ekstra hormona ihtiyacın var. Biz doğum anından itibaren eksiksiziz." Bu dediklerinin çok mantıksız olduğunu biliyordu, ama Gabriel'in suratında beliren o şaşkınlık ifadesi hoşuna gidiyordu. Gabriel insanı çileden çıkartacak denli mantıklıydı.

Gabriel Allegro'ya baktı. Onun erkeklerden uzak bir yaşantı sürmesi ne kötüydü. "Pekâlâ," dedi Allegro. "Gidip kendime Big Ha-ir'lerin gecesinde giymek için kıyafet almam gerekiyor." Sonra Gab-riel'e doğru eğilip onu öptü. Gabriel onu her zamankinden biraz daha uzun tuttuktan sonra, "Hiç seks hakkında düşünmez misin Allegro?" diye sordu.

"Tabii ki düşünürüm. Benim harika erotik rüyalarım var. Kendi dünyam öyle canlı ki... Kendim için en mükemmel âşığı icat edebilirim. Gerçek

hayattaki şeylere ihtiyacım yok. Kötü bir nefes, horlama sesi, tuvaletteki kötü kokular. Erkekler kadınlara çok farklı kokarlar." Sonra Gabriele bakarak havayı kokladı. "Sen güzel kokuyorsun Gabriel," dedi. "Bal ve taze pişmiş kepek ekmeği gibi kokuyorsun."

"Teşekkür ederim," dedi Gabriel. Duydukları hoşuna gitmişti. "Daha önce kimse bana bal ve kepek ekmeği koktuğumu söylememişti."

"Her neyse Gabriel. Sen de seks hakkında düşünmemelisin. Bu işleri bıraktın, hatırlasana."

"Nasıl unutulabilirim? Ama seks düşünmekten kendimi alamıyorum. Bu bütün erkekler için böyle. Fransız olmayı dilerdim. O zaman bunu her zaman düşünebilirdim. Neredeyse hiçbir Fransız erkeğini karısı ile göremezsin. Karısını çocuklara bakmak üzere evde bırakır ve metresine eşlik eder. Çok hassas bir durum. Karıları ise etrafta ne görülürler ne de duyulurlar."

"Oh Gabriel. Bir gün ölene kadar sadık olacağın bir kadın bulacaksın."

"Bu şekilde gidersem, onu bulamadan ölmüş olacağım," diye

ÖPÜCÜKLER

373

homurdandı Gabriel. Allegro'yla konuşmak hoşuna gidiyordu. "Gitme Allegro," dedi. "New York'ta tek başıma dolaşmaya korkuyorum."

"Korkuyor musun?"

"Allegro erkeklerin aslında ne kadar korkak olduklarını tahmin bile edemezsin."

"Endişelenme küçük kardeşim. Ben sana bakarım." Gabriel dans ederek merdivenlerden inip evden çıkan Allegro'nun arkasından bir süre baktıktan sonra, cama yaslandı. Allegro'nun rüzgârda uçan çilek rengi saçlarını görebiliyordu. "Bana baksan," diye mırıldandı. Bunu ne kadar çok istiyordu. "Hayallerinde bile olsa lanet olsun o şanslı âşığına," dedi. Sonra kendisini havalı, güzel bir kadının kollarında hayal etmeye çalıştıysa da başaramadı.

72

Allegro, Amy'nin yanında olmasını çok isterdi. Çelik kenarlı botlarına ve deri kıyafetine rağmen kendisini güvensiz hissediyordu. Amy güvensiz kelimesinin ne anlama geldiğini bile bilmezdi. Bir odaya girdiğinde tek yaptığı kaşlarını çatmaktır ve insanlar hemen geri çekilirlerdi.

Allegro tavanarasının kapısından başını uzattı. Caddede yukarıyı işaret eden bir sürü kırmızı ok vardı. Asırlardır tırmanıyor gibiydi. Şimdi ayakları acıyordu. Duvarlarda kadınların yumruklarıyla ve silahlarıyla yaptıkları hiç

de hoş gözükmeyen şeylerin olduğu posterler vardı. Neden, neden sanki diye düşündü Allegro bir an, New York'taki kadınlar neden bu kadar agresif davranmak zorundaydılar? Neden İtalyan kadınlarına biraz daha benzemiyoruz? Onlar erkeklerini kendilerine bağlamışlardı. İtalyan birliği Big Hairle-rin toplantısına katıldığında, onların yeni manikür yapılmış tırnakları ve düz saç modelleri olduğunu görmüşlerdi. Femme ve Gi-venchy parfümleri kokuyorlardı. Büyük kahverengi gözlerini iri iri açarak ve ellerini sallayarak konuşuyorlardı. Onlarla birlikte olmak öyle eğlenceliydi ki. Kötü kaderinin ve umutsuzluk duygusunun birden omuzlarına çöktüğünü hissetti. "Neden bunu yapıyorum Dr. Stanislaus?" diye sordu yüksek sesle. "Geçmiş yaşantında yaptığın bazı zararları biraz olsun onarmak için. O zaman erkek olarak gelmiştin dünyaya."

"Tabii, ne aptalım. Yaptığımı bile hatırlamadığım bir şey için cezalandırılıyorum yani öyle mi?"

"Sevgili çocuğum. Yaptıklarını hatırlamıyorsun ama bu hayatta sana yeni imkânlar sunuluyor. Onları kullanıp yeni hayatında iyi kalpli bir insan olarak yaşamak senin elinde."

"Haklısınız Dr. Stanislaus. Pekâlâ. Üzerime düşeni yapacağım." Sonra uzaktaki bir odadan sesler duydu ve tavanarasında yürümeye başladı. Tavandan asılı olan çıplak ampuller önünü kesene kadar ilerledi. Ampuller ileri geri sallanıyorlardı ve yere bir daire oluştura-

ÖPÜCÜKLER

375

cak şekilde oturmuş kadınların üzerinde garip gölgeler oluşturuyorlardı. Allegro bir an görüntüyü inceleyerek sessizce durdu. Neden, diye merak etti. Kadınlar birlikte olduklarında doğal bir şekilde yerde daire oluşturuyorlar acaba? Erkekler bir masanın etrafında düz sıralar halinde sandalyelere otururlardı. Kadınların da öyle yapmasını Allegro daha çok tercih ederdi. "Merhaba," dedi yanında yerde bağıdaş kurmuş oturan bir kadına. Sonra Big Hairlerden birinin söylediklerini dinlemek için sustu. "Erkekler bizi sadece ezmiyorlar. Bizi evlerimizde ve sokaklarda dövmeleleri de değil tek sorun. Bize tecavüz ediyorlar."

"Hiçbir erkeğin bu kadına tecavüz etmeye cesaret edebileceğini sanmıyorum," diye fısıldadı Allegro yanında oturan kadının kulağına. Kadın kıkırdayınca o da rahatladığını hissetti ve onun suratına baktı. Küçük bir çenesi olan bu kadın şüphesiz Çinli ya da Japon delegasyonununundandır.

Big Hair bir an susup onlara baktı. "Sizi Çin'de nasıl eziyorlar kız kardeşim?" diye sordu. "Orada ezme diye bir durumun hiç olmadığı söylenir hep." "Benim adım Chieh Chieh," dedi kadın. "Ben elli ikinci komündenim. Kocam ve ben diğer çiftlerle birlikte tarlalarda çalışıyoruz. Gün bittiğinde biz kadınlar yemekleri yapmak üzere eve gideriz. Erkekler de arkamızdan ağır ağır gelirler. Ben kocama bunun haksızlık olduğunu söylüyorum; bana yemeği yapmakta yardım edebilir. Ama dürüst olmak gerekiyorsa..." Sanki doğru sözcükleri bulmak için zorlanıyordu. "O kötü bir aşçıdır. Mutfakta her şeyi berbat eder." Kıkırdarak konuşmasını bitirdi. Etrafında oturan kadınlar da başlarını sallayarak onu onayladıklarını gösteriyorlardı. "Kocan sana negatif ve pasif bir saldırganlık gösteriyor. Sana mutfakta yardım etmeyerek, işin yükünü paylaşmamış oluyor. Mutfağı senin esir kampın haline dönüştürüyor ve kendisi de gardiyanlık görevini üstleniyor." "Ama ben kocamı seviyorum ve mutfağım da esir kampı falan değil. Orası çok şirin bir mutfaktır. Onun pişirdiği şeyleri yemeyi istemiyorum ve o da bir gardiyan falan değil. Sadece çok sakar ve ayağıma dolaşiyor." Birden ağlamaya başlamıştı. "Her neyse onu özledim," dedi. "Ve onun neden bu toplantıya katılmadığını da anlayamıyorum."

J/o

ERINPIZZEY

"Aferin," diye fısıldadı Allegro.

"Amerikalılar, ülkemize gelen korkunç turistlerdir. Et yerler ve berbat kokarlar. Bütün Amerikalılar'ı kastetmiyorum tabii." özür dileyen bir ifade ile Allegro'ya baktı. "Sen farklısın," dedi.

Allegro gülümsedi. "Hadi gel buradan çıkalım ve güzel bir lokanta bulalım," dedi kadına. "Görevimi yerine getirdim ve şimdi de buradan çıkmak istiyorum." Halka halinde oturmuş konuşan kadınların arasından ayrıldılar.

"Annemin en sevdiği lokantanın yakınındayız," dedi Allegro, "Hadi bir taksiye atlayalım da gidelim." Sonra ıslık çalarak taksiyi durdurdu.

Lokantaya girince Allegro etrafına bakındı. Burası o italyan'ın annemi getirdiği yerdi, dedi kendi kendisine. Sonra bu anı kafasından uzaklaştırmak ister gibi başını salladı. Annem şimdi iyi, dedi.

Büyükbabamın ölümünün üzüntüsünü de atlatıyor. Yakında buradan uzakta Londra'da, Amy ve arkadaşlarının yanında olacaklardı. Bella'nın nasıl olduğunu merak etti. Bugün ilk konserini verecekti.

"Bana Çin'deki aşklardan söz et Chieh Chieh."

"Hiçbir ülkede farklı değildir ki Allegro," dedi kadın. "Hiç âşık oldun mu?" diye sordu sonra.

"Sanırım hayır. Ama aşkı düşünmeye başlıyorum. Hayatlarının bir kısmında herkesi etkiliyor gibi. Sanki biraz kızamağa benziyor. Hayatımda bir erkek var. Adı Gabriel. Daha çok bir ağabey gibi. Ona bakmaktan zevk alıyorum. Güzel bir ağız var ama kadınlara karşı kötü davranıyor ve onu bunun için affedemiyorum."

"Aşkta şartlar yoktur Allegro. Onu ya seversin ya da sevmezsin."

"Aşkın ne olduğunu nasıl bilebiliyorsun? Aşkın birçok çeşidi var. Babam, anneme, adi bir herif gibi davranmış. Âşığı Paolo ise annemin dediğine göre harika ve romantik bir adammış. Annem ona âşk olmuş ama Paola ona âşk değilmiş. Annemin çektiği şiddetli acıyı gördüm ve aşkın buna değmeyeceğine karar verdim. Kendi kendime yaşamayı ve aşkımı kendime saklamayı tercih ederim. En azından bu şekilde hiç incinmem."

"Allegro, hayat riski göze almaktır. İşte ben New York'tayım. Pekin'den bir temsilciler heyetiyle geldim buraya. Bir konferansta olmam gerekiyordu ama New York'taki kadınlara neler olduğunu görmek için oradan sessizce ayrıldım. O toplantının yapıldığı evde

ÖPÜCÜKLER

377

gerçekten hoş birkaç kadın vardı. Ama içeri girdiğinde senin de konuşmalarını duyduğun birkaç kadın her şeyi yıkıyordu. O kadının o tip şeyleri söylemesine benim ülkemde izin verilmez. Çin'de o kadın kınanır ve pişmanlığını itiraf etmesi için zorlanır.

"Tabii bizde de bağırıp çığlıklar atan birkaç yaşlı kadın vardır. Ama onlar yaşlıdır ve biz onları dikkate almayız.

"Erkeklerimiz bize çok iyi davranırlar. Ve eğer iyi davranmazlar-sa biz onları partiye şikâyet edebiliriz. Ondan sonra neden bize vurduklarını ya da bize karşı neden kaba davrandıklarını açıklamak zorunda bırakılırlar. Ve cezalandırılırlar. Bütün olarak bakarsan erkeklerimiz bize karşı iyi davranıyorlar. Ben kocamı seviyorum, işte bak..." Sonra cebinden bir fotoğraf çıkarttı ve uzun uzun resme baktı. Allegro birden içinde keskin bir acıyla ona imrendiğini hissetti. Bu adamın Chieh Chieh'in yılbaşı süsü gibi birden aydınlanmasını sağlayacak nesi vardı acaba?

Allegro fotoğrafı geri uzatırken, "Çok sevimli görünüyor," dedi.

"Biliyorum," dedi kadın, "iki yıllık evliyiz ve çocuğumuz olmasını istiyoruz. Çocuk yapmak çok eğlenceli." Sonra eliyle ağzını kapatarak yüksek sesle kıkırdadı.

"Eminim," dedi Allegro. Birden gözünün önünde Gabriel'in kollarında yattığını canlandırdı. Kızarmıştı. "Hadi. Birer içki daha söyleyelim," dedi sert bir sesle.

"Pekâlâ," dedi Chieh Chieh gülümseyerek. "Bir gün," dedi sonra, "Sen de âşık olacaksın ve o zaman bütün bu dediklerimi anlayacaksın."

"Bundan çok da emin olma kız kardeşim," dedi Allegro. "Aşkı yüzünden birçok kadın öldü."

"Seçenekler Allegro," diye fısıldadı Dr. Stanislaus kulağına. "Kadınların seçenekleri vardır."

73

"Allegro beni öpmek istemiyor musun?"

"Hayır Gabriel. Seni öpmek istemiyorum."

"Birçok kadın beni öpmek ister. Neden sen istemiyorsun?"

"Çünkü öpüşmek tükürük alışverişinden başka bir şey değil ve ben de bunu yapmak istemiyorum."

"Sana öpüşmenin o dediğinden daha zevkli bir şey olduğunu gösterebilirim. Lütfen sadece bir kez dene."

"Gabriel bütün bu seks laflarından bahsetmeyi keseceğine söz vermiştin değil mi?"

"Biliyorum ama şimdi erkeklerle kadınların arasında süren bir savaş var. Erkekler kadınlarla yatmayacaklarını söylediler ve kadınlar da sanki bu hiç umurlannda değilmiş gibi davranıyorlar. Bu hiç adil değil. Gerçekten hiç adil değil."

Gabriel'in alt dudağı sarkmıştı. Allegro gülerek onun yanından kaçmak için sıçradı. Gabriel yakalamak için uzandı ama Allegro vücudunu yok ederek onun avcunun arasından kaydı. "Bunu nasıl yaptın?" diye seslendi Gabriel. "Bunu yapmayı çocukken öğrendim," dedi Allegro. "Dadımı canımı sıktığı zaman yere düşürürdüm. Bütün çocuklar eğer Koruyu-cu'larını dinlerlerse bu tip şeyleri yapabilirler. Maalesef çocuklar büyüyor ve içlerinde taşıdıkları o sihiri kaybediyorlar. Ben hiç bü-yümeyeceğim. Ben hep diğer insanların yapamadıkları şeyleri yapabileceğim."

Gabriel onunla uçağa bindiğinden ve kayıtsız şartsız bir şekilde büyükbabasının ölümünde ona destek verdiğini gösterdiğinden beri, Allegro vücudundan ona doğru ince sarı bir ışığın yayıldığından haberdardı. Annesi ve Amy'nin dışında bir insana bağlı olmak düşüncesi hoşuna gitmiyordu.

Allegro Amy'ye bu sorununu açtığında, "Ona âşık oluyorsun," dedi Amy ters bir sesle. Son kadının köprüden geçmesini bekliyorlardı. Bu gece Allegro'nun Rollo'nun görünmeyenden evrene karışıp

ÖPÜCÜKLER

379

karışmayacağı konusunda bir karara varması gerekiyordu. Şimdi bunun ne kadar mutluluk veren bir deneyim olduğunu bildiği için, Allegro da onunla gitmeyi çok istiyordu. "Saçmalama Amy," dedi. Amy ile tartışmak istemiyordu. Sadece Rollo'yu düşünmek istiyordu. "Chieh Chieh aşkın nasıl bir duygu olduğunu anlattı bana. Ben hiç de öyle hissetmiyorum. Gabriel aptalın biri. Onu ciddiye alamam."

"Âşkınsın Allegro." Amy Allegro'nun rol yaptığını anlayabiliyor-du.

"Bunu nasıl bilebiliyorsun?"

"Çünkü ben âşık oldum," diye cevapladı Amy. "Acı veriyor," dedi sonra. Sesi sırrını sıkı sıkıya gizlerken çok titrek çıkıyordu.

"Ah şekerim, seni kim incitti?" Allegro'nun gözleri iri iri açılmıştı.

"Tanıdığın biri değil," dedi Amy ters ters gülerken. "Ben atlatırım."

"İşte neden âşık olmadığımı görün. Bu çeşit bir acı duymayı istemiyorum. New York'tayken Edwina'yi gördüm. Zaman ona karşı çok insafsız davranmış. Yüzü çok sarkmış. Annemin eski arkadaşı Germaine ise gayet hoş görünüyordu. Eski bir tahta gibi yaşlanmış o. Zaman yüzünü güzelleştirmiş ve vücudu da bir fındıkfaresi gibi yumuşak. O da erkeklerle canını hiç sıkmamış bir kadın."

Allegro saatine baktı. On ikiye beş vardı. "Pekâlâ kartları açacağım," dedi. Âşıklar kartı elindeydi yine. Karta bakınca her şey o kadar güzel görünüyordu içi. Rollo'nun yumuşak sesini duydu birden.

"Bu gece köprüden geri dönerken ölüm kartını çıkart ve onu benim yüzüme tut. O zaman bu görünmeyen bedenden ayrılıp uçabilirim. Benim için bunu yapacak mısın?"

"Evet Rollo. Yapacağım. Ben de seninle gelmek istiyorum."

"Hayır, cherie. Burada bitirmen gereken bir şey var senin."

"Ama seni kaybetmek istemiyorum. Sanırım seni seviyorum Rollo. Dudaklarını dudaklarımda hissettiğim andan beri seninle öpüşmeyi düşünüyorum. Ve daha önce hayatımda hiçbir erkekle öpüşmeyi istememiştim."

"Bu, geçmişte sevgili olduğumuz içindi Allegro. Sana seni değiştirmek için gelmeyi sürdürdüm. Seni her türlü sonsuzlukta sevdim; öyle değişken ve

inatçı bir kişiliğin vardı ki. Ama önünde bir olay var eğer bunu düzgün yaparsan, bir gün sonsuzlukta tekrar bir araya gelebiliriz. Serbest kaldığımda iki ışıgımı duyacaksın."

380

ERIN PIZZEY

"Oh Rollo, seni seviyorum ve seni çok özleyeceğim."

"Bu gelecek için sana güç verir. Nasıl çalışacağını biliyordun. Şimdi de nasıl seveceğini öğreneceksin. Cesur ol tnon enfant." Bir an Rollo onun yüzüne bir ışık gönderdi. Işığın verdiği büyük haz Allegro'yu sardı.

"Tanrım, Allegro, içinde bir ampul varmış gibi görünüyorsun," dedi Amy şaşırarak.

"Biliyorum Amy," dedi Allegro. "Aşkın ne olduğunu anladım. Çok parlak sıcak bir ışık gibi ve birden kendiliğinden açılıyor, işte o zaman kendini mutlu ve ürpermiş buluyorsun." Kendi bedenine sarılmıştı. "Bu öyle güzel bir duygu ki Amy."

"Biliyorum," derken Amy'nin sesi yumuşamıştı. "Bak Allegro geliyorlar," dedi. Yumuşak beyaz ışık bir karttan öbürüne akıyordu. Sonra ışıkların köprüsü büyümeye başladı. Köprü'nün uzaktaki ucunda Rollo'nun bedeninin görünmeye başladığını fark etti. Şimdi Allegro, Amy ile birlikte boşlukta asılı duruyordu.

Rollo arkasındaki kadınlarla birlikte köprüden geçti. Allegro'ya bakarak durmuştu. Gözlerindeki sıcak bakış Allegro'yu sarmalamış-tı. Uzay boşluğu soğuktu, ilerleyen kadınlar acının değişik evrelerinden geçiyorlardı. Allegro şimdiye kadar duygularını nasıl bastırması gerektiğini öğrenmişti. Dünyada bu kadınlara iyi bakılacaktı. Çok becerikli görevliler ve iyi eğitim görmüş terapistlerle bu kadınların beraberlerinde getirdikleri acılı duygularla mücadele edilecekti. Bella geçmişini onarmak isteyen bir kadının neler yapabileceği konusunda parlak bir örnekti.

Allegro şimdi Rollo'ya bakıyor ve içinde çok hafif bir heyecan hissediyordu. "Evet," dedi Rollo ona gülümseyerek. "Aşk böyle bir duygu. Şimdi o duygunun büyümesine izin ver ve onu gerçek dünyadaki görünen bir adamla yaşayana kadar bekle."

"Sana hissettiğim gibi olmayacak," dedi Allegro.

"Evet olmayacak sevgilim ama mutluluğu bulacaksın."

"Büyümek zorunda kalacak mıyım?"

"Allegro," dedi Rollo gülerek. "Bu konuda çok fazla bir şansın yok." Allegro görünmeyen dünyaya doğru eğildi ve, "Beni tekrar öp Rollo," dedi.

Rollo onu kollarına aldı ve tutkuyla öptü. "Oh Rollo bu harika," dedi Allegro. Bir an soluğu kesilmişti. "Sanırım öpüşmek hoşuma gidecek." "Biraz pratik yap sevgilim." "Söz veriyorum, yapacağım," dedi Allegro dürüstçe.

i

Rollo geri döndü ve köprüye doğru yürüdü. O dönerken Allegro ölüm kartını çekti. Rollo ona veda etmek için elini kaldırmıştı. "Elveda sevgilim," dedi. Allegro onun binlerce ılık parçasına ayıldığını ve yukarı doğru saçıldığını gördü. Sonra iki kere ılık çalındığını duydu. Birinci ılık çok neşeli bir tondaydı ama ikincisi çok daha keskindi. Gözlerinden yaşlar akarak öylece duruyordu. Amy ona sarıldı.

"Sana bütün bunların anlamını sormayacağını çünkü beni ilgilendirmediğini biliyorum. Ama sen iyi misin?" dedi Amy.

"Sanırım. Rollo'yu çok çok uzun bir zamandır seviyorum. Gitmesi bana acı veriyor. Ama artık serbest olduğunu biliyorum Amy. Hem görünen hem de görünmeyen dünyadan kurtulmuş olmanın ne anlama geldiğini bilemezsin. Dünyadaki en güzel duygudur bu. Hadi gel, kadınları büyük eve götürüp yerleşmelerine yardım edelim. Bella ve annem onları karşılamak için bekliyorlar. Bella halinden öyle memnun ki. Bu, Rollo'yu kaybetmenin acısını unutturuyor. Onu görmek hoşuma gidecek."

"Hepiniz hoşgeldiniz." Allegro omuzlarını dikleştirdi ve gözyaşlarını sildi.

Amy hariç hiç kimse onun ne kadar büyük bir acı yaşamakta olduğunu bilemezdi. "Hadi gel Allegro," dedi Amy. "Onları eve götürelim. Sonra da çıkıp bütün gece açık olan bir bar bulup kafayı çekelim."

"İyi fikir," diye gülümsedi Allegro.

74

Erkeklerle kadınlar arasındaki savaş sürüyordu ve Allegro da bu savaşın içine sürüklenmişti. Bazen Gabriel'in kendisine olan ilgisinden bu kadar zevk aldığı için utanıyordu. Onunla yemek yemek ve kıkırdaşmak için karanlıkta gizlice onun evine gidiyordu.

Rollo bu bedenlenişinde sevgilisi olmamış da olsa, onu kaybetmenin acısını Allegro çok keskin bir şekilde hissediyordu. Bazen gece geç saatlerde Londra'da henüz şafak sökmemişken küçük dairesinin balkonunda duruyor ve ondan bir işaret bekleyerek gökyüzüne bakıyordu.

Haftalar ve aylar geçtikçe Bella dünyadaki bütün büyük opera salonlarında sahneye çıkmıştı. Hiçbir erkek o konserlere gitmeye cesaret edemiyordu. Onlar davet edilmiyorlardı.

Kadınların arasından bazı fizikçiler ve kimyagerler erkekleri kadınlardan uzak tutan bir pheromone keşfetmişlerdi. Kadınlar erkeklerden gelecek herhangi bir tehlike durumunda onu üretiyorlardı. Bu, kadınların korunmasını sağlıyordu ve tecavüz tehdidini de ortadan kaldırıyordu. Amy pheromone a çok sevinmişti. Caddelerde yanından geçen erkeklere parmağıyla sürtünerek dolaşıyordu. Erkekler havayı koklarken o da kahkahalarla gülüyordu. Kokuyu alan erkek de ağzını kapatıp öğürerek kaçmaya başlıyordu. "Sen bir hayvansın Amy," demişti Allegro ona. "Biliyorum," diye cevaplamıştı Amy. "Ama erkekler çok uzun istedikleri gibi yaşadılar. Şimdi sıra bizde."

"Bugünlerde seks konusunda neler yapıyorsun Gabriel?" diye sordu. Edwina onun kendisine asılacağını umuyordu.

"Fazla bir şey yapmıyorum Edwina," dedi Gabriel. "Ben kadınlara karşı yapılan savaşın ön sıralarındayım. Yarı Dr. Donella Rose ile görüşeceğim. Her an kavgaya hazır bir yüz ifadesi var ve Big Ha-irlerin tipik konuşma stiliyle konuşuyor. Tutam tutam kır saçları var. Erkekleri çıldırtan o korkunç pheromone'den kokuyor. Amy, Allegro'ya sürekli bana karşı o kokudan sürmesini söylüyor. Tanrı onun güzel küçük kalbini korusun ki Allegro bunu yapmıyor. Koku çürümüş et gibi kokuyor ve haftalarca da çıkmıyor."

"Soruma cevap ver Gabriel. Sizin bu gibi işleriniz beni ilgilendirmiyor. Çok bir şey yapmıyorum demekle neyi kastettin?"

"Kadınlarla pek sevişmiyorum demek istedim. Hatta hiç sevişmediğimi bile söyleyebilirim." Gabriel gerçekten kendini ifade etmekten yorulmuştu. Hem zaten kadınlar da her zaman sevişmiyorlardı ki. Kendi karısı İngiliz demiryollarından daha sık kepenk indiriyordu. Şimdi kendisi sevişmekten vazgeçince bunu her yerde, şüpheli bir ifade ile onu dinleyen erkek gazetecilere bile açıklamak durumunda kalıyordu.

Kadınlarla sevişmemek bir sürü harcamasını engellemişti. Kadınların peşinden koşmak çok pahalı bir işti. Gabriel iffetli kalarak biriktirdiği parayla yılda iki kere Karayibler'e tatile ve yılbaşında da kayak yapmaya gidebileceğini hesaplamıştı.

"O halde vaktini nasıl geçiriyorsun?" diye sordu. Edwina dehşete düşmüştü.

"Koşuyorum tabii ki. Sürekli koşuyorum. Bak. Edwina kaslarıma bak." Sonra kolunu uzattı ve kasını gösterdi.

Edwina eğildi ve kolunu tuttu. "Ben buradayken bu bakir hayatına bir mola vermek istemez misin?" diye sordu.

"Hayır Edwina özür dilerim," dedi Gabriel. "Burada çok ünlüyüm ve ben şerefiyle yaşayan bir adamım. Geç olduğunu biliyorum ama şövalye ruhunu keşfetmiş bulunuyorum. Bunu Allegro'da deniyorum. Ona kapıyı açıyorum ve alışveriş çantalarını taşıyorum. Babamın bana öğrettiği, ama kadınları ve seksi keşfettikten sonra kadınların yapmamdan hoşlanmadıklarını belirttikleri şeyleri yeniden yapmaya başladım yani. Allegro da bunları istiyor zaten." Sonra içini çekti. "O kadar komik ve o kadar güzel ki. Eğer beni kabul etse yarın onunla evlenirdim. Ama onun da düşünmesi gereken bir ünü var. O başka bir tarafta. Bu bir çeşit Romeo Jüliet durumu yani. Değil mi Madeleine?" Sonra hüzünlü bir ifade ile Madeleine'e baktı. Madeleine sevecenlikle ona gülümsedi.

"Penceresinin altında durup, 'Allegro, Allegro, neredesin Allegro,' diye serenat yapabilirim. Tek korktuğum şey o uyuz Amy'nin başımdan aşağıya bir kova su boşaltması. Bazı geceler gizli gizli, onun balkona çıkıp yıldızları seyredişini gözlüyorum. Rollo diye birini, piçin tekini sayıklayıp duruyor. O herifi bir elime geçirirsem yapacağımı bilirim." Gabriel kaşlarını çatıp sert bir ifade takınmaya kalkıştı. Fakat suratında hoşlanmadığı bir şeyi yemek zorunda kalmış gibi bir ifade belirmesine neden olmaktan öteye geçemedi bu çabası.

"Bunun olabileceğini hiç sanmıyorum," diye güldü Madeleine, "Yani Rollo'yu bulabileceğini. Allegro ona olan özlemini söndürecek. Birbirlerini çok uzun zamandan beri tanıyorlardı. Allegro'nun senin duygularına karşılık vereceğini umuyorum.

"Ona zaman ver Gabriel. O senin yaşadığın tecrübeleri yaşamadı. Korkarım ben de ona hiç yardımcı olmadım." Sonra gülümseyerek Gabriel'e baktı. Onu gerçekten seviyordu. Onunla ve Allegro'yla birlikte olmak hoşuna gidiyordu. Üçü oturup gece boyunca sohbet ediyorlardı. Allegro Gabriel'i gerçekten bir arkadaş olarak kabul etmişti. Madeleine, hiç konuşmadıkları halde, Allegro'nun onun arkadaşlığını kaybetmekten çok korktuğunu biliyordu.

Onu bir arkadaş yerine bir sevgili olarak görme riskini göze almak konusunda Allegro çok isteksizdi. Şimdilik, büyükbabasının ölümünden beri güvenebileceği tek erkek Gabriel'di.

Madeleine kızının Gabriel'e gözlerinde soru işaretleri ile baktığını görüyordu. Allegro hiçbir zaman erkeklerle kadınların arasındaki savaşı Big

Hairier kadar ciddiye almamıştı. Büyükbabası ile iyi bir ilişkisi vardı ve bir erkekle arkadaşlık kurmanın mümkün olduğunu biliyordu. Allegro, erkeklere güvenmemek için birçok bahanesi olan Amy'ye her zaman sadık kalmıştı. Amy'nin babası çok sert ve ırz düşmanı bir adamdı. Şimdi kadınlar ordusundaki birçok kadın yeni yerlerine yerleşmişlerdi. Kadınların birçoğu ilgi alanlarını genişletmiş ve Üçüncü Dünya ülkelerine geçmişlerdi. Orada kadınlara, kendi hayatlarının kontrolünü ellerine almak için neler yapabileceklerini gösteriyorlardı. Kadınların artık erkeklere ihtiyacı olmadığı kanıtlanmıştı. Artık kendi hayatlarını kendi ellerinde tutabiliyorlardı.

Yaşamak için zor bir dönem bu, diye düşündü Madeleine. Tabii dünyada her zaman Edwinalar da vardı. Ama artık onun gibilere de

ÖPÜCÜKLER

385

çok rastlanmıyordu. Madeleine, masada oturmuş arzulu bir şekilde Gabriel'e bakan Edwina'ya gülümsedi.

Geçenlerde Libya'dan, Germaine'den bir kart almıştı. "Kim derdi ki yaşadığımız dönemde böylesine büyük bir devrim görecektik?" diye yazıyordu. "Buradaki kadınlar olağanüstü. Bella buraya geldi ve bir konser verdi. Çok etkileyici bir davranıştı. Sevgiler. Ger-maine."

"Bu akşam Allegro gelecek mi Madeleine?" diye sordu Gabriel saatine bakarak.

"Oh Gabriel, Allegro'nun hep cuma geceleri yemeğe geldiğini biliyorsun. Sanırım gelir. Hadi gel de masayı kur. Sen kurana kadar da o burada olur."

"Pekâlâ," diye ayağa fırladı Gabriel. "Yemekte ne var?"

"Körili tavuk," dedi Madeleine Gabriel'in yüzünde oluşan ifadeye gülerek.

"Bu benim en sevdiğim yemek," dedi Gabriel. "Bütün hafta çorba içiyorum, sonra bu gece buraya geliyorum ve sen benim en sevdiğim yemeği yapıyorsun. Madeleine seni seviyorum."

Madeleine birden kendisini Gabriel'in kollarının arasında havada buldu.

"Bırak beni," diye bağırdı. "Beni hemen indir."

Gabriel onu mutfığa kadar taşıdı ve yere indirdi. "Eğer Allegro benimle evlenmezse sen evlenir misin?" dedi kendisini dizlerinin üzerine yere atıp mutfak masasının üzerindeki çiçekleri de eline alarak. "Her ikinizi de hayatımda istiyorum. Senin yemeklerin olmazsa yaşayamam."

"Sevgilim ben senin için çok yaşlıyım. Ama eğer sabırlı bir çocuk olup beklersen Allegro senin kollarındaki yerini alacaktır. Sadece bekle, sabırsızlık yapma."

"O kararını verene kadar ben öyle yaşlanmış olacağım ki, dizimin üzerine çökemiyor olacağım. Zaman geçiyor. Ben bir oğlum olmasını istiyorum." Sonra çabucak. "Ya da bir kızım," diye ekledi.

"Saçmalama Gabriel," dedi Madeleine. "Eğer gerçekten istemiyorsan, kızın olmasını dilediğini söylememelisin. Bu tip şeyler beni ilgilendirmiyor. Tabii ki sen bir erkek evlat isteyeceksin. Ben bir kız çocuk istemiştim ve Tanrıya şükürler olsun ki Allegro oldu. Erkekler, kızları olana kadar bir kız çocuk yetiştirmenin ne kadar zor olduğunu bilemiyorlar. Bir erkek çocuğu ise anlayabiliyorlar. Çünkü kendileri de bir zamanlar o yaşta bulunmuşlardır. Ama bir kız ço-

Ö25

cuk, bu tamamen farklı bir şey... Erkekler kadınlardan hep korkmuşlardır. Kendi kızları ise onları dehşete düşürür." Sözünün burasına gelince durup gülümsedi. "Bir erkek için, kızının ilk kez bir erkekle çıktığı günün nasıl geçeceğini tahmin edebiliyor musun?"

"Eğer benim bir kızım olsaydı ona bakan her erkeği öldürürdüm."

"Pekâlâ güzel, işte bu, sorunu en iyi özetleyen cümle. Erkekler kadınlara sahip olmadıklarını ya da kadınların onların kontrolü altında olmadığını öğrenmeliler."

"Bugünlerde erkek olmak zor. Televizyondaki talk-show programlarında yanlış bir şey söyleyeceğim diye ödüm kopuyor. Bu yüzden de Big Hairlerin benden söylememi beklediği şeyleri söylüyorum hep."

"Neden böyle davranmaktan vazgeçip kendi fikirlerini söylemeyi denemiyorsun?"

"Çünkü böylesi çok daha güvenli. Düşündüklerimi söylersem - ki bana inan denedim - kadınlar bana sokaklarda tükürüyorlar ve beni dövmele tehdit ediyorlar.

"Gabriel, hayır hayatım. Çatalları böyle koyacaksın," dedi Madeleine çatalları Gabriel'e verirken. "Kadınlar için erkekler sofrayı kurmayı öğrenene kadar hiç umut yok," diye ekledi sonra. "Eğer Allegro'nun saygısını kazanmak istiyorsan gerçek bir erkek gibi davranmaya başlamalısın. Kendin için yapmalısın bunu. Ve sen gerçek bir erkek gibi davranmaya başladığın anda Allegro bunu hemen fark edecektir. Onun büyükbabası gerçek bir

erkekti. Babam çok mantıklı ve sevgi dolu bir adamdı. Allegro da böyle birini arıyor."

"Doğru Madeleine," derken Gabriel çok kararlı görünüyordu.

75

"Anne, sen hep yalnız mı yaşayacaksın?" diye sordu Allegro. Elinde annesine getirdiği bir demet kasımpatı vardı. Çiçeklerin ortalarındaki taçyapraklarının kıvrımları çok hoşuna gidiyordu. Burnunu çiçeklere dayadı. Derin bir soluk aldı ve burnuna dolan çiçek tozları yüzünden hapşırdı. "Sanırım öyle şekerim," dedi Madeleine. Madeleine aslında soruyu pek dinlememişti. "İşte," dedi. "Nasıl gözüküyor?" Çiçekleri yerleştirmekle uğraşırken, bir an duraklayarak onlara baktı.

Arkadaşları geleceği hakkında bir şeyler sorduğunda hemen içine kapanıyordu. Hillary bu konuda en ısrarcı olanıydı. Evlilik hayatının zevkini sonuna kadar çıkarıyordu. Madeleine yalnızlığı sevmesinin neden bu kadar çok insanı rahatsız ettiğini düşündü. Kadın sanatçıların evlenmemeleri çok bilinen bir durumdu. Tabii fazilet örneği birini bulmadıkları durumlar için geçerliydi bu. Ama çok faziletli biri de çok sıkıcı olabilirdi. Her neyse zaten her iki cinsten de azizler hariç böyle birileri pek kalmamıştı artık. "Allegro şekerim bu soruna bir kez daha cevap vereceğim," dedi Madeleine.

"İhtiyacım olan her şeye sahibim. Evimi, bahçemi ve artık hiç binmediğin atımızı seviyorum. Çayırık arazimi meyve bahçelerimi, elma ağaçlarımı seviyorum. Üstelik huzurlu ve sakin bir hayatım var. Neden bütün bunları sürekli yemek yemeyi ve senin şu atın gibi sırtının okşanmasını isteyen bir erkekle paylaşayım ki?"

"Aşk için anne. Âşk olsan bile mi istemiyorsun birini?" Madeleine tam özellikle de âşk olursam diyecekti ki, Allegro'nun sesinde o güne kadar fark etmediği bir ton fark etti. "Kendi adıma konuşuyorum tatlım," dedi.

"Hayatımda bir adaya vardım. Ve artık sahip olduğum şeyleri riske atmak istemiyorum, insanların değiştiklerini öğrendim. Belki de bugünlerde eskisinden de fazla olan bir durum bu. Ben değişmiyorum ama. Hâlâ televizyondan ve bir sürü makineden nefret ediyorum. Mutfağım senin getirdiğin harika aletlerle dolu olsa da, ben yemeklerimi hâlâ Çinliler'in kullandığı tahta ka-

fcKİN

şıklarla pişiriyorum. Bilgisayarlara ve fakslara gelince, beni hasta etmekten başka bir işe yaramıyorlar. Bana hep senin benim için göndermen gereken faks mesajlarını hatırlatıyor. Neden üst kata çıkıp bu işi şimdi Susan'la

Stella gelmeden önce yapmıyorsun? Ben de gidip buz kovasını doldursam iyi olacak. Uzun bir araba yolculuğu yaptıktan sonra her ikisi de hemen içki içmek isteyeceklerdir."

"Ama anne sorumu cevaplamadın aslında."

"Biliyorum şekerim ama bana doğru soruyu sormadın zaten, değil mi?"

"Lanet olsun! Çok zekisin anne. Beni çok iyi tanıyorsun."

"Tabii şekerim. Ve sen de Gabriel'e âşık olmak gibi bir riski göze alıp almaman gerektiğini merak ediyorsun." Kaşlarını yukarı kaldırıp kapının yanında heyecandan titreyen Allegro'ya baktı.

"Sanırım öyle," dedi Allegro. "Kafamın karıştığını hissediyorum anne. Bir an her şeyi çok saçma buluyorum sonra kendimi onun kollarına atmak istiyorum. Hayat neden bu kadar zor?"

"Çünkü erkeklerle kadınların arasındaki ilişkiler karman çor-man oldu. Anneannenin zamanında erkekler kadınlara karşı hep çok incediler. Sanırım Kral Arthur kadınlara karşı nazik olunması gerektiğini öne sürmeden önce her şey bugünkü gibiydi. Sonra uzun bir zaman boyunca erkeklerle kadınlar birbirlerine nasıl yaklaşacaklarını ve kuralları bilerek yaşadılar. Şimdi erkekler istediklerini aldıktan sonra, kadınları başlarından atmaya başlayınca her şey karıştı.

"Bu yalnızca benim fikrim ama erkekler için nezaketi bir kenara bırakarak yaşamanın çok tehlikeli olduğunu düşünüyorum. Hayatları hep diğer erkeklerle mücadele içinde geçiyor. Bizim yaptığımız gibi toplumun yararına nasıl çalışacaklarını bilmiyorlar." Madeleine içini çekti. "Sana gelince şekerim," dedi. "Gabriel'i sevdiğini sanıyorum. Git onunla dürüstçe konuş. Ona aşkın senin için ne ifade ettiğini anlat. Birlikte yaşayıp yaşayamayacağınız bir şey mi, gör bakalım."

"Anne benim ilk kuralım, onun kalbini bana vermesidir. Onun bütün ruhunu istemiyorum. Bu her ikimiz için de geçerli bir kural bence. Her ikimizin de sonsuza kadar dokunulmaz kalacak bir yanımız olmalı. Yoksa yıllar önce her şeyini o italyan adama verdiğinde senin başına geldiği gibi ben de tamamen tükenmiş olabilirim.

Onu hayatından çıkarttığında geriye hiçbir şey kalmamıştı. Her şeye yeni baştan başlamak zorunda kalmıştın."

"Bunu biliyorum. Seninle yalnız başımıza geçirdiğimiz o ilk birkaç yıl çok berbattı. Ama hayatımı yavaş yavaş kurdum. Ve şimdi de çok memnunum. O yoğun acılar ve çileli günler, geriye ruhumla başışık bir ben bırakarak gittiler. Bunu bir daha hiç kaybetmeyeceğimden de eminim. Tabii ki eğer

bir gün hayatıma yeniden sevebileceğim bir adam girerse bu beni mutlu eder. Ama artık çok bencil oldum. Bütün zamanımı bir erkekle geçiremem." Sonra güldü, "Tabii son kitabımdan bir malikâne alabilecek kadar çok para kazanırsam iş değişir," dedi. "O durumda evin bir kanadında o yaşar, bir kanadında da ben. Aradaki asma köprü'nün anahtarları da bende olur ve istediğim zaman köprüyü kapatırım."

"Pekâlâ anne. istediğin faksları çekeceğim. Bir dakika sonra tekrar yardıma gelirim." Madeleine onun arkasından sanki transa girmiş gibi baktı. Onun parlak pembe saçlı başını ve kollarında yattığı minicik halini hatırlıyordu. Birden geleceğe ait bir görüntü yakaladığını fark etti. Kollarında yatan bu çocuk kendi kızı değil, torunuydu. "Oh umarım öyle olur," diye fısıldadı. Tam o sırada kuşun kanadından gelen sesi duydu. "Neden olmasın?" dedi Dr. Stanislaus. Sonra Susan'ın arabasının sesi duyuldu.

"Ona sadık olmaya bile kendimi hazırladım," dedi. Gabriel tıraş oluyordu. "Hayatımda başka bir kadına asla bakmayacağım." Bu sırada aynayla konuşuyordu, "İlk önce görüntümü değiştirmem gerekiyor." Banyoya baktı. Çorap ve kirli havlu yığınları sarmıştı etrafı. "Ona evlenme teklifi edeceğim. Daha fazla bekleyemem artık." Sonra banyo havlusunu eline aldı ve tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Küf kokuyor bu," dedi. "Her neyse artık çıkıp ona bir buket çiçek alacağım."

"Edwina, sanırım Allegro Gabriel'le nişanlanacak." "Öyle mi şekerim? Umarım yatakta iyidir." "Oh Edwina, sen hiç değişmez misin?"

"Hayır ama onunla evlenmeden önce bu işten ne kârı olacağını kontrol etmeli. Baksana sana ne oldu..."

"Bunu biliyorum ama Gabriel Syracuse'a hiç benzemiyor. Hiç kimse Syracuse'a benzeyemez ya zaten." Şimdi bunlara gülebiliyordu, ama hâlâ Paolo hakkında şaka yapamazdı. O farklıydı.

"Germaine, Allegro'nun Gabriel ile evlenmesine ne diyorsun?"

"Gabriel'in onu gerçekten mutlu edebileceğini düşünüyorum. Ya sen ne düşünüyorsun?"

"Gerçekten çok mutlu olurum Germaine. Ama insan, olacakları nereden bilebilir ki? Sen iyi misin Germaine?"

"İyiyim Madeleine. Küçük bakımevim yavaş yavaş gelişiyor. Etrafım çocuklarla çevrili. Öyle mutlu yüzleri var ki... ilk geldiğim günleri ve onların o solgun ve zayıf hallerini hatırlıyorum da... Burada tam olarak güvendeyim. Hiç kimse bana tecavüz etmeyi ya da zarar vermeyi düşünmüyor. New York'ta korku dolu bir hayat yaşadığının farkına vardım."

Erkeklerin bana yapabileceği şeylerden korkuyormuşurn. Sen nasılsın sevgilim?"

"Ben de iyiyim. Ama sana bir şey danışmak istiyorum." Madeleine bu sırrı açabileceği tek arkadaşının Germaine olduğunu biliyordu. "Siena'ya, Paolo'ya bir mektup yazıp, onu tekrar görmek istediğimi söylemeyi düşünüyorum. Bunca yıldan sonra delirdiğimi düşüneceksin belki." Madeleine sabırsızlıkla cevabı beklemeye başladı.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum Madeleine," dedi Germaine. "Sanırım onu artık ya tamamen hayatından çıkartacaksın ya da onu hâlâ sevdiğini anlayacaksın. Bu konuda hiçbir şey yapmayıp hayatını onu merak ederek geçirmek negatif enerji biriktirmene yol açar."

"Bu harika Germaine. Bunu yapacağım. Ona yazıp benimle görüşmek isteyip istemediğini soracağım."

"Çölde yatıp yıldızları seyrederken insanların ışığın gücünü nasıl olup da anlamadıklarını merak ediyorum. Gökyüzündeki kuyruklyıldızın hareketini seyrederken, bu büyük, bilge evrenin bir parçası olduğumu öyle iyi duyumsuyorum ki... Çölde her şeyin birliğine inanmak öyle kolay ki... Yalnız olduğum için bunu gerçekten görebilecek zamanım var. Mutluluğumun kaynağının da bu olduğuna inanıyorum. Eğer ben evrende olan her şeyin bir parçası ve bir zerresiysem o halde yalnızlık diye bir şey olmasa gerek. Ve bu da farklı bir duygu."

ÖPÜCÜKLER

391

"Allegro bana yalnız yaşama konusunda bir şeyler sorduğunda düşündüm ben de bunu. Eğer Allegro Gabriel'e gerçekten âşık olursa görünmeyendeki bütün kadınların da bu dünyaya geleceklerini hatırladım ayrıca. Bu sırrı çok uzun bir zamandır saklıyordum. Sadece sen ve ben biliyoruz bunu. Âşık mıyım değil miyim diye iyice paniğe kapılan Allegro konusunda sabırsızlanan Dr Stanislaus ile baş etmek zorundayım. Ona Allegro'yu zorlamaya hakkı olmadığını söyledim." Madeleine güldü. "Dr. Stanislaus hâlâ sabırsızlanıyor," dedi sonra. "Onu, bir dahaki sefer baykuş görüntüsünde ortaya çıktığı zaman kuyruğundaki tüyleri yomlamakla tehdit ettim. Kuyruğundaki tüylerle pek övünüyor da..."

"Allegro'nun o konuda da ne yapacağını bildiğinden eminim. Her ikimiz de onun bu dünyaya özel bir görevle geldiğini biliyoruz. Sen hiç durma o mektubu yaz. Adresini biliyor musun?"

"Eski adresini biliyorum. Mektubu oraya göndereceğim."

"Güle güle Madeleine." Germaine'in sesi çok uzaktan geliyordu. Madeleine telefonu kapattı ve yazı masasına gitti. "Sevgili Paolo," diye başladı. "Bu mektubun sana ulaşım ulaşamayacağını bilmiyorum. Allegro, kızım, çok hoş bir adamla evleniyor. Onun adına da kendi adıma da korkuyorum. Bunun çok garip geleceğini biliyorum. Çok uzak bir geçmişten gelen bir ses belki, ama seni tekrar görmek istiyorum. "Eğer sen de beni görmek istiyorsan, bir hafta sonu Siena'ya gelebilirim. Belki de sadece biraz konuşuruz." Özellikle bu 'sadece' sözcüğünü kullanmıştı. Yazmaya devam etti. "Sana hiçbir şey söylemeden uzaklaştığım için bir özür borçlu olduğumu düşünüyorum." dedi. "Ben böyle kaçan bir insan değilim aslında. Ve sana bir açıklama borçluyum. Cevabını bekleyeceğim." Mektubun altını imzaladıktan sonra zarfı kapattı. Sonra posta kutusuna gitti. Üzerindeki pulların mektubu götürmeye yetmesini umut ediyordu. Bir tarafı da mektubun gitmemesini ve cevap almamayı diliyordu. Kızının Gabriel'le evleneceğinden başka hiçbir şeyden emin değildi. Bu da onu mutlu etmeye yetiyordu.

76

"Seninle evlenmeyi isteyeceğimi de nerden çıkarttın, seni aptal?" Allegro öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Benim en iyi arkadaşım olmaya söz vermişsin, hatırlıyor musun?"

"Ben senin en iyi arkadaşınım Allegro. Evlenebiliriz ve sonra da birbirimizin hayat boyu en iyi arkadaşı olmaya devam edebiliriz." Gabriel terlemişti.

"Kan kardeşi gibi oluruz," dedi.

"Oh Gabriel. Seninle evlenemem. Amy öfkeden çılgına döner. O senden nefret ediyor ve o benim en iyi arkadaşım."

"Ben Amy ile evlenmiyorum sevgilim. Ben sana evlenme teklifi ediyorum."

"İlk önce Amy'ye sormalıyım."

"Pekâlâ eğer böyle bir zorunluluk varsa sor. Ama en azından seni öpmeme izin ver." Sonra Allegro'nun cevabını beklemeden onu kollarına aldı ve gürültülü bir şekilde öptü.

Allegro soluğu kesilerek onu kendisinden uzaklaştırdı. "Gabriel evet demedim ki," dedi.

"Biliyorum," dedi Gabriel. "Ama ikna edilmen gerekmiyor mu? Hem çok da kötü sayılmaz bu öpücük değil mi?"

Allegro ağzını sildi ve sonra, "Hayır, hayır, sanmam," dedi.

"O halde bir kere daha deneyebiliriz."

"Hayır Gabriel. Amy'yi bulmam ve onunla konuşmam lazım. O ne yapacağını bilir."

"Tabii bilir. Ve ben de hayatımın geri kalan kısmında bir rahip olarak yaşarım." Gabriel'in yüzü acının resmi gibiydi.

"Hayatının geri kalanı boyunca seninle evlenmesem bile bana sadık kalacak mısın?"

Gabriel başını salladı. "Seni gerçekten seviyorum Allegro," dedi. "Böyle bir şeyi daha önce hiç hissetmemiştim. Ya sen ya hiç kimse. Benimle evlenirsen senden başka bütün kadınlara tövbe edeceğim. Söz veriyorum." Elini kalbinin üzerine koydu. "Lütfen bunu düşün," dedi. Sonra Allegro'nun kollarına on iki tane kırmızı gül koy-

ÖPÜCÜKLER

393

du. Konuşma boyunca korkutmak ister gibi onları elinde tutmuştu. "Ve sana bir kutu çikolata aldım," dedi. Sonra kutuyu da Allegro'ya verdi ve onun paketi açmasını izledi. "Oh Tanrım," diye mırıldandı Allegro. "En sevdiğim çikolatalar."

"Üstteki cevizlilerden alabilir miyim?" dedi Gabriel. "En sevdiklerim."

"Hayır bir tane bile alamazsın. Benim de en sevdiklerim." Gabriel, çikolatanın yaldızını yırtmaya çalışıyordu. "Onlar benim çikolatalarım Gabriel. Onları bana ver." Allegro çikolata kutusunu ondan almak için uzandı.

"Parasını ben verdim," diye itiraz etti Gabriel.

"Boşversene Gabriel. İşte görüyor musun, kavga ediyoruz. Nişanlanmadık bile daha." Sonra Gabriel'in yanından koşarak uzaklaştı.

"Dünyada son erkek o kalsa bile onunla evlenmeyeceğim," diye kendisini sandalyeye attı Allegro.

"İşler böyle giderse şekerim, dünyadaki son adam da o kalacak galiba," dedi annesi. "Eğer istemiyorsan onunla evlenme tabii ki. Ama o çok etkileyici bir adam ve onu bir başka kadına kaptırabilirsin."

"Nerde o şans. Bana bir sülük gibi yapışmış durumda," diye gülümsedi Allegro. "Onu biraz zorlayarak eğleneceğim. Her neyse, zaten Amy'yle görüşmeye gidiyorum ve Gabriel'e dünyadan yok olduğumu söyleyeceğim. Başının çaresine baksın."

"Ona Londra'ya gittiğini söyleyeceğim," dedi Madeleine politik bir tavırla ve ekledi: "Şekerim, eğer bir hafta sonu burada olmazsam evle benim için ilgilenebilir misin?"

"Tabii anne," dedi Allegro. Annesinin yüzüne bakınca bu konuda ona soru sormaması gerektiğini anlamıştı. Annesinin omuzlarının üzerindeki aurasından sarı bir ışık yayılıyordu. Bu da annesinin kafasındaki sorunu çözdüğünü gösteriyordu. Allegro gülümsedi ve Madeleine'i öptü. "Seni çok seviyorum anne," dedi.

"Biliyorum şekerim," dedi annesi. "Bu da hayatımı yaşanır kılan şey zaten." Madeleine, evin girişinde Allegro'nun arabayı Gabriel'in üzerine sürdüğünü gördü..

Gabriel eve girdiğinde, "Şu senin kızın beni ezmeye kalkıştı," dedi.

"Gördüm," dedi Madeleine. "Ama ıskı geçti değil mi?"

"O zırdelinin teki," dedi Gabriel soluk soluğa.

"Allegro'yla baş etmek istiyorsan her zaman formda olmalısın Gabriel."

"Belli oluyor zaten. Ama hayatta kalmayı nasıl başaracağım?"

"Zor olacak," dedi Madeleine, kızının o ele avuca sığmaz çocukluğunda çektiği sıkıntıları düşünerek. "Hem de nasıl." Bir kahkaha attı. Bu kahkahada bir sevinç ifadesi, özgürlüğe kavuşmanın sevinci vardı.

77

Siena'dan bir mektup geldiğinde Madeleine çok rahatladığını hissetti. Mektubu titreyen ellerle açtı. "Cara Madeleine," diye başlıyordu mektup. Madeleine, bir an bayılacağını sandı. Paolo'nun sevgili sesini tekrar duyuyor gibiydi. Çok uzun zamandır o sese kulaklarını kapatmıştı ama şimdi yine duyuyordu işte. "Seninle tekrar görüşmeyi çok isterim. Ne yaptığını hep merak ettim. Hayatımdan çıkmak için verdiğin kararına hep saygı duydum. Geride büyük bir boşluk bıraktığını sana söylemeliyim.

"Beş yıl önce karım öldü ve şimdi kızlarla yalnız kaldım. Alleg-ro'nun evleneceğini duyunca çok sevindim. Kızlarımla ikisi de Sie-na'da üniversitedeler. Biri siyasi bilimlerde, diğeri de biyoloji okuyor.

"Buraya gelmeye hazır olduğunda beni ara. Seni Campo'da öğlen yemeğine götürüyem." Madeleine gülümsedi. Kalbinde büyük bir rahatlama hissediyordu. Tabii ki karısının ölümüne üzülmüştü. Hayır üzülmemişti.

"Üzülmeliydin ama," diye kendisini azarladı.

Yalnız geçen çok uzun yıllardan sonra şimdi Paolo'yu görmek için çok sabırsızlandığını hissediyordu. Siena'ya gitmeden önce romanını bitirmeliydi. Allegro'nun ve Gabriel'in birlikte, gelecekleri hakkında bir karara varmalarını istiyordu. Allegro düşününde yemin ederken onun yanında olmak istiyordu. Ancak ondan sonra Pa-olo'ya gidip birlikte bir gelecekleri olup olmayacağına bakabilirdi.

Birkaç gün sonra İtalya'yı aradı. İngiltere'de sabahın yedisiydi. İtalya'da saatlerin bir saat ileri olduğunu biliyordu. Paolo ofisine hep saat sekizde giderdi.

"Pronto," Bu Paolo'nun sesiydi, meraktan uzak, soğuk bir ses tonuydu.

"Paolo," dedi Madeleine. "Benim, Madeleine,"

"Madeleine? Neler yapıyorsun?"

Ne kadar İtalyan, diye düşündü Madeleine. Neler yapıyorsun? "Çok iyiyim Paolo. Sen nasılsın?" Bunun çok saçma bir konuşma olduğunu biliyordu.

Ama kalbi öylesine çarpıyordu ki, zorlukla konuşuyordu. "Paolo, beni görmek istemene sevindim. Senden öyle kaçtığım için çok üzgünüm ama çok korkmuştum."

"Tamam tatlım. Siena'ya geldiğinde konuşuruz. Ne zaman geliyorsun?"

"Kızım evlenir evlenmez. Allegro'yu tanıyorsam, bir kere kararını verdi mi hemen harekete geçer. Bu yüzden gelecek bir iki hafta içinde sonucu öğrenmeyi umuyorum. Sonra da seni ararım. Tamam mı?" Madeleine sesinin heyecanını yansıttığını biliyordu.

"Telefonunu bekleyeceğim Madeleine." Kısa bir sessizlikten sonra Paolo,

"Seni görmeyi çok istiyorum," diye ekledi.

Sonra yine bir sessizlik oldu. Madeleine, "Oh Paolo," dedi. "Çok uzun zaman oldu." Ve ağlamaya başlayacağından korkarak telefonu kapattı. Ondan sonra ağlamaya başladı. Uzun, yalnızlıkla dolu kederli hıçkırıklar. Rahatlamak için kollarını vücuduna dolayarak evinin salonunda yürümeye başladı. Sonra kendisini yatıştıracak bir fincan İngiliz çayı hazırlamak için çaydanlığı ocağa koydu.

Allegro'nun karar vermesi dört hafta sürdü. "Anne biliyorsun Gabriel'i sevmem bir yana, şimdi bütün kadınlar eğer isterlerse evrene karışabilirler. Bella istiyor. Bu dünyadaki seyircilere şarkı söylemek ihtiyacını giderdiğini söylüyor. Evrenin armonisi dediği yere gitmek istiyormuş. Eğer Gabriel olmasaydı ben de onunla gitmek isterdim."

"Evet şekerim bu harika olurdu ama Gabriel'i yanında götüre-meyeceğini düşün. Hem zaten ben de torun istiyorum."

"Kaç tane anne?" dedi Allegro gülerek.

"En az altı tane."

"Pekâlâ, sanırım gerçekten iyi bir anne olurum ben. Bayan Poo-le ile Dadi Barnes ilk yıllarda yardım etmeye söz verirlerse tabii."

"Gelirler herhalde. Onlara sormalısın. Düğüne gelecekler."

"Yani anne, sen bana evlenmem gerektiğini söylüyorsun öyle mi?"

"Hayır Allegro, sana evlenmeni emrediyorum. Gabriel iyi bir adam ve o seni mutlu edecek."

"Anne?" Allegro annesinin omuzlarına sarıldı ve yüzüne baktı. "Bilmediğim bir şey mi oldu?" diye sordu. "Evet şekerim," dedi annesi. "Bana soru sorma, evlendikten sonra sana söyleyeceğim."

"Sırlardan nefret ederim anne. Şimdi söyle."

ÖPÜCÜKLER

397

"Hayır Allegro. O kadar güzel bir şey ki bu, kendime saklamak istiyorum. Hani paskalyada yumurtanın nerede olduğunu bilirsin de diğer çocukların hiçbiri onu bulamaz ya. Böyle bir sırrımın olması, işte ona benzer bir duygu."

"Of anne, sen de hiç büyümeyeceksin."

"Yazarların büyümelerine gerek yoktur Allegro. Onlar kendi dünyalarında yaşarlar. Şimdi hadi git de Gabriel'le düğün tarihini kararlaştırın."

"Aslında sana gelecek cuma gününü düşündüğümüzü söylemeye gelmiştim. Sonra da beni balayına Little Cayman'e tatile götürüyor. Bunun çok romantik bir fikir olduğunu düşünüyorum. Orayı ne kadar çok sevdiğimi biliyor."

"Çok romantik bir erkek o şekerim. Sen de çok şanslısın." Kızının ateş basan yüzüne baktı. Sonunda bugünlere geldik, diye düşündü. Bugünlere hep sevgiyle geldik.

Madeleine köyün küçük kilisesinde Allegro'nun yanında duruyordu. İçerisi kalabalıktı. Dadı Barnes'ın Allegro'ya gülerek baktığını gördü. Yanında, başında siyah şapkasıyla Bayan Poole vardı. Amy bile deri kıyafetlerinin içinde oradaydı. Boynuna geniş, kırmızı bir kumaşa basılmış Afrika haritasını dolamıştı. Yüzünde, Made-leine'i rahatlatan bir gülümseme vardı. Allegro'nun üzerinde pembe ipek bir elbise vardı. Yüksek topuklu ayakkabılar ve beyaz ipek çoraplar giymişti. Elinde minik bir demet pembe gardenya taşıyordu. Bu Gabriel'in fikriydi. Allegro'nun yanında Gabriel çok katı ve sessiz bir ifadeyle duruyordu, iki teyzesi ve amcası aile sırasındaydılar. Madeleine onun elini tutmak istiyordu, Gabriel'in ne kadar korktuğunu görebiliyordu.

Allegro gülümsüyordu. Madeleine onun verdiği karar sonucunda tamamen mutlu olduğunu görerek çok sevinmişti. Utangaç bir ifade ile Gabriel'e, o da gözlerinde sıcak bir ifade ile Allegro'ya bakıyordu. Madeleine mutluluk içinde yüzdüğünü hissetti. Papaz elini uzatarak, "Bu adamı koca olarak..."

Ağızdan çıkan bildik kelimeler bekleyen kadınlara ulaştı. Bella'nın yanında, şehirdeki terk edilmiş bir opera binasında duruyorlardı. Çok uzun yıllar önce bu bina sermaye yetersizliğinden dolayı kapatılmıştı şimdi ise son görevini yerine getirmek üzere bir defalığına açılmıştı.

J70

ÜK1N PZZEY

içerde bir sessizlik oldu. Hiç kimse kıpırdamıyordu. Bella vücudunun şehrin dışındaki kilisede söylenen o sözcükleri duymak için gerildiğini hissetti. Kadınlar onu izliyor ve bekliyorlardı. Sonra tereddütlü bir sesin "Evet," dediğini duydular. Her şey bitmişti.

Aniden bir rüzgâr çıktı. Kadınlar çatıdan yukarıya yükselirken ses büyüdü. "Beni takip edin," diye bağırdı Bella. Kadınlar hep bir ağızdan, "Geliyoruz," diye cevap verdiler.

Kilisede ise her şey sessizlik içindeydi. Birden iki keskin ılık sesi duyuldu. Papaz sıçradı. "Bu neydi?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi Allegro. Ve sonra yeni kocasını öpmek için uzandı.

Annesine gülümsedi, "Sabırla bekledim," dedi.

"Ben de," dedi Madeleine. Ve sonra o da damadını öptü.

"Şimdi anne bana şu sırrını açıklar mısın?"

"Siena'ya Paolo'yu görmeye gidiyorum şekerim."

Allegro annesine sarıldı, "iyi olacağından eminsin değil mi?" diye sordu.

"Eminim şekerim," dedi Madeleine. "Çok eminim."

Hamiledir ve sadık olmayan bir kocası vardır. Doğuracağı çocuk ise evliliklerini kurtarmak bir yana, güzelliği ve garip huylarıyla, Madeleine'nin kocasıyla yaşadığı huzursuzluğu daha da artıracaktır.

Evli olduğu halde başka erkeklerle ilişkiye girmekten kaçınmaz ve yırtıcı karakteriyle Madeleine'nin tam karşısını oluşturur. Madeleine'e, aşkı, erkekleri ve dünyanın kirli yüzünü öğretebilecek bir kadındır. Ama Madeleine onu dinleyecek midir?

İyi kalpli, becerikli ve erkekleri dünyasından uzaklaştırmış bir kadındır.

Mistik dünyaya duyduğu ilgi, ona mutluluk getirecek midir?

Karakterleri birbirinden son derece farklı bu üç kadın, modern yaşamın önlerine çıkardığı sorulara yanıt aramaya çalışmaktadırlar - ve bu çaba içinde aşkın ve "öpücüklerin tek başına hiçbir anlam ifade etmediğini" öğreneceklerdir.

ISBN 975-14-0620-X

»9 789751 406200

1950000Z